

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

DRAGONUL RENEGAT

CORINT JUNIOR

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Dragonul reneșat

Redactare: Daniela Boriceanu
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan

First published in France under the title
Tara Duncan — Le Dragon renégat by Sophie Audouin-Mamikonian
© 2006 Flammarion

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-246-6

București, 2009

Pentru comenzi și informații adresați-vă la:

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții:
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, cod poștal 060012, București
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUDOUIN-MAMIKONIAN, SOPHIE

Tara Duncan: Dragonul renegat / Sophie Audouin-Mamikonian;
trad. de Emil Paraschivoiu. - București: Corint Junior, 2009
ISBN 978-973-128-246-6

I. Paraschivoiu, Emil (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Sophie Audouin-Mamikonian

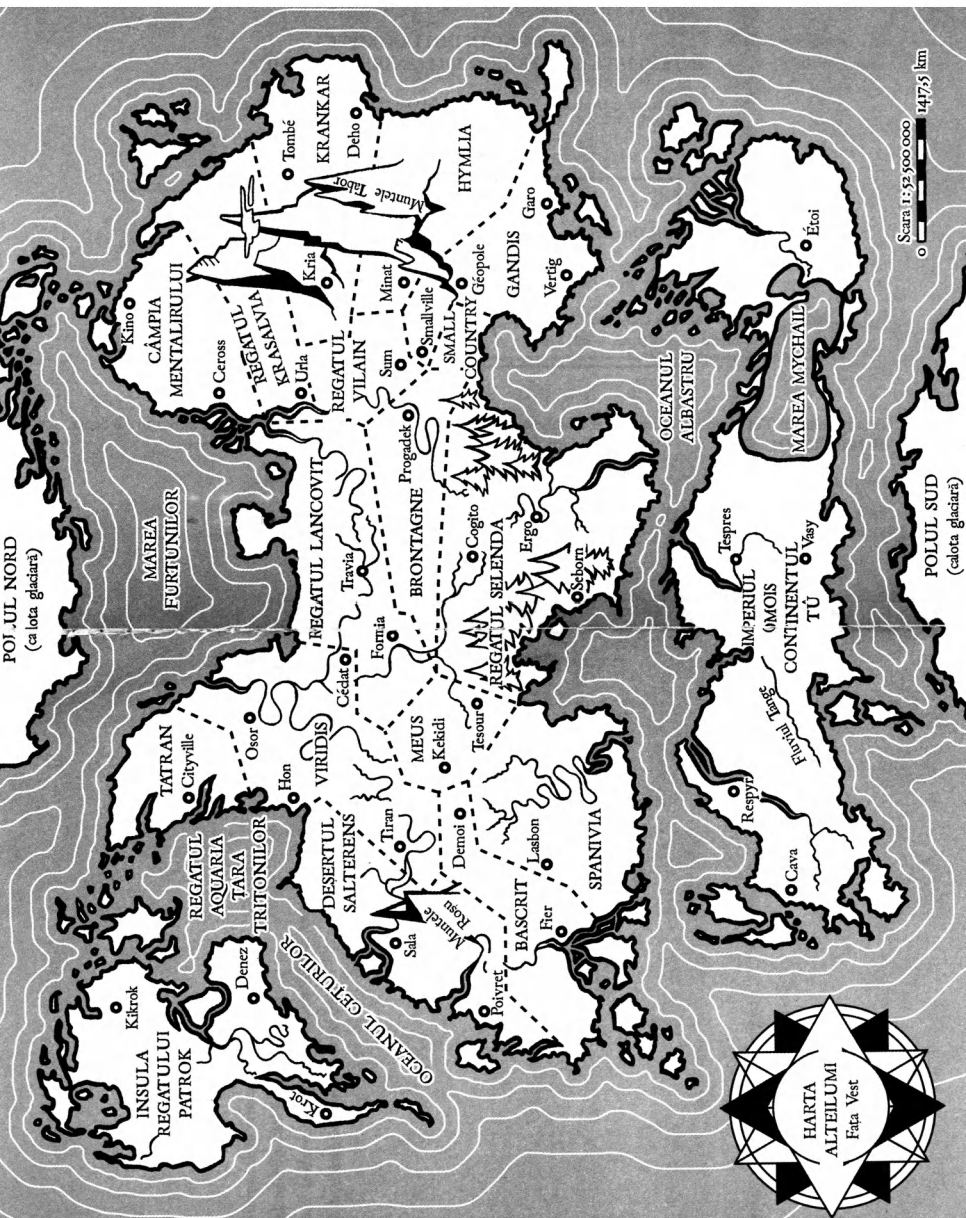
TARA DUNCAN

Dragonul reneșat

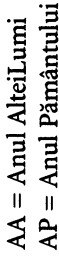
Traducere de Emil Paraschivoiu

CORINT JUNIOR

*Minunatei mele familii,
lui Philippe, iubirea vieții mele,
Diane și Marinei, care fac din fiecare zi a mea
o voioasă și continuă sărbătoare.*

Demiderus «Pumn de fier», întemeietorul Imperiului Omois
(-2984 AP —)

Nota autoarei către cititorii săi:

Pegașii, glurpșii, vrririi, traducii, spașunii, taormii, t'slii și alte bestiole bizare sunt descrise în Lexicul AlteiLumi de la sfârșitul acestei cărți.

Avertisment: Autoarea nu a consumat nicio substanță ilicită și nu face decât să descrie ceea ce — în sfârșit — vede...

Găsiți-o pe Tara pe: [www. taraduncan.com](http://www.taraduncan.com)

Scrieți-i la: tara@taraduncan.com

Anterior în *Tara Duncan*:

La cererea numeroșilor fani, iată un rezumat al episoadelor precedente. Iar pentru cei care nu au citit încă primele trei cărți: Ce mai așteptați?

Magicienii sorțitori

Tara Duncan este o sorțitoare, cea-care-știe-să-lege-sorții. Ea descoperă acest amănunt atunci când Magister, bărbatul cu mască, încearcă s-o răpească, rănind-o grav pe Isabella Duncan, bunica sa, ea însăși sorțitoare.

Ea află atunci că mama sa, Selena, pe care o credea moartă ca urmare a unui accident biologic survenit în Amazonia, e încă în viață, și pleacă împreună cu cel mai bun prieten al ei de pe Pământ, Fabrice, în AltăLume, planeta magică, cu intenția de a o elibera pe Selena, prizonieră a lui Magister, stăpânul sangravilor.

În AltăLume, ea se leagă sufletește de un Familiar, un pegas de doi metri la jaret, înzestrat cu niște aripi de patru metri (ceea ce nu e deloc ușor de adăpostit într-un apartament), și își face

un dușman, pe maestrul Dragosh, un înspăimântător vampyr cu canini ascuțiți.

Din fericire, îi întâlnește și pe Caliban Dal Salan, un tânăr Hoț care se antrenează pentru meseria de spion, pe Gloria Daavil, zisă „Moineau”, pe Robin, un misterios sorțitor care se îndrăgostește de Tara, pe maestrul Chem, un bătrân dragon distrat și, în sfârșit, pe pitica Fafnir, sorțitoare fără voia ei, dușmană înverșunată a magiei și care vrea să scape de ea.

Răpită de Magister, ea reușește cu ajutorul lor să-și elibereze mama, să-și înfrunte dușmanul și să distrugă Tronul lui Silur, obiectul demonic confiscat de legendarul Demiderus de la demonii din Limburi și pe care doar urmașii lui direcți, Tara și Lisbeth, împărăteasa din Omois, îl pot aborda și folosi.

Înainte de se face nevăzut, Magister îi dezvăluie că tatăl ei nu e altul decât răposatul Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, imperatorul din Omois, dispărut de mai bine de zece ani. Prin urmare, ea este moștenitoarea imperiului Omois, cel mai important imperiu din AltăLume.

Cartea interzisă

Cal e învinuit de o crimă pe care n-a comis-o. Fără tragere de inimă, Tara sosește în AltăLume. Ea trebuie să descopere cine îi acuză prietenul și în ce scop.

Gnomii albaștri îl eliberează pe Cal cu scopul de a-i ajuta să scape din ghearele unui monstruos sorțitor care îi tratează ca pe niște sclavi, făcând din el astfel un fugar în ochii autorităților din imperiul Omois, ceea ce nu e o idee foarte grozavă.

Tara și prietenii ei nu au altă soluție decât să-l provoace pe sorșitor, deoarece gnomii albaștri l-au infectat pe Cal cu un T'sil, un vierme mortal din deșert. Pentru a-l salva, ei dispun de puțin timp. Odată sorșitorul învins, grație lui Fafnir, ei pleacă în Limburi cu ajutorul Cărții interzise, pentru a-l putea dezvinovăți pe Cal.

Făcând acest lucru, ei invocă fără să vrea fantoma tatălui Tarei, dar acesta nu poate rămâne împreună cu fiica sa, deoarece asta ar declanșa războiul împotriva puternicilor demoni. Reveniți în AltăLume, Tara și prietenii săi trebuie să înfrunte o teribilă amenințare.

Într-adevăr, încercând să se descotorosească de „blestemata de magie” (piticii urăsc magia), Fafnir devine cu totul roșie. Nu de mânie, desigur; pielea ei capătă o culoare purpurie, deoarece l-a eliberat din greșeală pe Pustiitorul de Suflet, care cucerește întreaga planetă în câteva zile, infectându-i atât pe sorșitori, cât și pe nonso aparținând diferitelor popoare.

Tara se transformă în dragon și, aliindu-se cu Magister, reușește să-l învingă pe Pustiitorul de Suflet. Odată acesta din urmă eliminat, îl doboară pe Magister, care dispare în Limburi. Ea crede (speră din tot sufletul) că acesta a murit. Între timp, împărăteasa din Omois, care nu poate avea copii, a descoperit că Tara e moștenitoarea ei și-i cere să vină în AltăLume pentru a se stabili definitiv acolo.

Dacă Tara refuză, ea va distruge Pământul.

Sceptrul blestemat

Tara e amnezică. După ce a înfruntat, la modul virtual, armatele din Omois pentru a-și putea păstra libertatea de

alegere, ea își dă seama că nu va putea trimite la moarte niște soldați nevinovați numai pentru ca ea să poată rămâne pe Pământ: se resemnează, așadar, să trăiască în AltăLume. Dar e victima unei supradoze de magie, astfel că puterea ei devine incontrollabilă. Odată vindecată de amnezie, își ia în serios rolul de moștenitoare a Omois-ului și e victima farselor a doi copii, Jar și Mara. Mama sa e și ea victima unui atentat și un zombi e asasinat (ceea ce nu-i deloc ușor, nu-i așa? Încercați să ucideți un tip care e mort de ani de zile!).

Tara e însărcinată cu ancheta, în vreme ce Magister atacă palatul cu demonii săi pentru a o răpi pe fată. Din fericire, ei sunt preveniți la timp de un snuffy hoinar, care a scăpat din temnița stăpânului sangravilor.

Furioasă la culme, împărăteasa se hotărăște să-l hăituiască pe Magister chiar în bîrlogul său și încredințează conducerea imperiului Prim-ministrului ei și Tarei. Din păcate, ea cade în mâinile lui Magister și Tara se pomenește, fără voia ei, împărăteasă ad interim (ceea ce, la paisprezece ani, i se pare absolut înspăimîntător).

Magister o trimite pe Selenba, femeia-vampyr, dușmana Tarei și fostă logodnică a maestrului Dragosh, supranumită Vânătorul, s-o spioneze pe fată. În acest scop, ia înfățișarea unei persoane apropiate din anturajul Tarei și îl rănește grav pe bărbatul care îi făcea curte mamei Tarei, Bradford Medelus. Apoi, își dau seama că Magister a avut acces, datorită împărătesei, la unul din cele treisprezece obiecte demonice, printre care Sceptrul blestemat, ceea ce îi împiedică pe sorțitori să-și folosească puterea magică.

Printr-un noroc, magia adolescenșilor e crușată și Demiderus e scos în mod miraculos din Timpul cenușiu în care se închisesese în urmă cu cinci mii de ani. La indicașile și mulșumită Salterensilor, ei descoperă colierul lui Sopor, obiect care permite distrugerea acșunii Scepșrului. Luașî prizonieri de către Magister în timp ce se luptau cu Vânășorul, Tara și Cal o eliberează pe împărăteasă și distrug Scepșrul. Magister nu se recunoaște învins și atacă imperiul Omois cu milioanele sale de demoni, dar Moineau își dă seama de ce a fost asasinat zombi-ul și le spune cum trebuie să procedeze pentru a învinge armata demonilor. Doar Magister scapă cu viașă și se descoperă că gemenii, Jar și Mara, sunt fratele și sora Tarei.

Mai multe fapte lasă să se presupună că Tara a fost victima unei manipulări genetice, iar împărăteasa ordonă efectuarea unor analize. Robin o va căuta pe Tara pentru a-i declara, în sfârșit, sentimentele sale, dar, spre groaza sa, camera fetei e goală.

Moștenitoarea a dispărut.

Dragonul reneșat

Pentru acest episod, va trebui să citișî cartea de față! Așă că, dragă Cititoare, drag Cititor, distrează-te cât mai bine. Și gata... i-am dat drumul!

Dragonul

sau despre interesul de a juca cinstit cu un tip care are
dintii mai lungi de un cot

Creatura simți cum ghearele sale străpung învelișul
subțire al degetelor lui de om. Își stăpâni nemulțu-
mirea. Și își aținti o privire severă asupra lamelor
sale cornoase. Cu regret parcă, acestea se retraseră, lăsând locul
unor unghii vădit mai civilizate. Hm... ceva mai bine.

Nu trebuia să-și schimbe înfățișarea. Dar era atât de nerăb-
dătoare, încât îi venea greu să se stăpânească.

Mulțumită, își ridică privirea. Savantul din rasa oamenilor,
Vlour Mabri, era întors cu spatele la ea și nu observase nimic.
Se foia de colo până colo, mormăind, prin laboratorul înțesat.
Pe piciorușele lor fragile de sticlă, flacoanele clipeau, însuflețite
de sorții de activare. Retortele schimbau între ele misterioase
fluide, alcătuind niște scânteietoare arabescuri prin aer. Era
preferabil să eviți să te afli pe traiectoria vreunuia dintre coro-
sivele lor lichide dacă nu voiai să pierzi vreo bucată din ceva
important. Un braț sau un cap, de pildă.

Scoop-urile, mici camere zburătoare, fuseseră neutralizate. Acestea supravegheau toate locurile sensibile ale palatului imperial omoisian din AltăLume, precum acest laborator, unul din cele zece centre de cercetare ascunse în măruntaiele sale. Amăgite de un fel de Illusius, ele înfățișau un șir de încăperi goale.

Briliantele dormeau în globurile lor. Aripile lor luminoase tresăreau în somn, difuzând puțină lumină.

Geneticianul se întoarse cu fața la ea. Părea ostenit. Își frecă ochii, apoi își îndepărtă iar ochelarii săi mari și rotunzi care, împreună cu pletele roșcate, îl făceau să semene cu o bufniță punk.

— Ei? întrebă omul care nu era un om.

— E... uluitor, se entuziasmă savantul. Eșantioanele astea de țesut nu sunt ceva normal... nu, deloc! Cum? Cum ați reușit să obțineți așa ceva?

Creatura ridică din sprâncene.

— Asta nu te privește. Și-au atins potențialul maxim?

— Da, îl asigură savantul, clipind din ochii săi de pasăre strigiformă. Cu ajutorul invenției mele, globinomagicogramorul, am măsurat încărcătura lor de magie din sânge.

— Și?

— Cunoașteți bombele atomice create de oameni pe Pământ?

— Da, și?

— Acestea sunt niște petarde prăpădite în comparație cu puterea magică a celor doi subiecți ai voștri.

Creatura făcu un pas înainte, exultând.

— Minunat! În sfârșit, mi-am atins scopul!

Savantul înghiți în sec. Proeminentul său măr al lui Adam i se mișcă nervos. În mintea-i înfierbântată, lăcomia se lupta cu onestitatea. Prețul colaborării sale, Steaua din Zendra, îi era la îndemână. Cu ajutorul acestui obiect atât de râvnit, pe jumătate cuarț magic din AltăLume, pe jumătate circuite imprimate terestre, avea să elucideze începuturile magiei și va putea s-o studieze din punct de vedere științific. Apoi nimic nu va mai fi imposibil. Magii aveau să fie... asemenea vechilor zei. Dar putea el oare să sacrifice două ființe umane pe altarul ambiției sale? După o scurtă sfadă, spre marele său regret, cinstea avu câștig de cauză.

Dând ușor din cap, oftă. Umerii înguști i se lăsară.

— Trebuie să vă avertizez. Există o problemă. Potențialul a fost multiplicat de o sută de ori. Dacă nu interveniți, urmările...

Creatura îl întrerupse printr-un gest brusc, fără să-i pese de sfârșitul frazei geneticianului.

— Urmarea nu mă interesează. Aș vrea doar să mă asigur că puterea lor e acum maximă.

— E... chiar mai mult decât maximă, capitulă VLOUR Mabri, arătând spre dosarul pe care îl ținea în mână.

Apoi, făcând un efort, insistă.

— Însă magia lor amenință să-i distrugă! Puterea lor e pe cale să-i consume.

Bărbatul, înveșmântat într-o robă de sorțitor presărată cu glife¹ argintii și al cărui chip se menținea în umbră, ridică din umeri, într-un gest cât se poate de omenesc.

¹ Glife (după le Robert): cizelură, linie gravată obținută prin scobire. Ei nu, linia nu e făcută prin scobire în piele (bleah!), să zicem că e o glifă așa cum o consider eu, doar așezată pe piele! (n.a.)

— Asta nu are importanță. Dacă pier îndeplinindu-și menirea, asta nu mă deranjează peste poate.

— El, poate, insistă savantul. Dar Tara'tylanhnem Duncan? Ea, cu ea e altceva, ea e moștenitoarea imperiului nostru. Nu puteți să...

— Ce anume nu pot? făcu bărbatul cu o voce blândă și rece. Ei nu sunt decât niște *pioni*. Le-am *cultivat* genomul timp de secole. Crezi oare că voi lăsa acest gen de considerațiune să-mi frâneze atare deciziune?

Mmm, nu e rău, mai făcea și rime pe deasupra! Gândul acesta îl amuză o clipă. Apoi își îndreptă atenția asupra lui Vlour Mabri, care se făcuse mic, copleșit.

— Cât timp le mai rămâne de trăit?

— Dacă nu li se acordă îngrijiri? Câteva zile, două săptămâni, cel mult. Trebuie să vă vorbesc și despre cazul planetei Leandra, care a explodat odinioară...

Dar creatura nu auzise decât un singur lucru.

— Dacă le rămâne puțin timp, atunci trebuie să se ducă în situl S! exclamă el. Trebuie să fie cu toții acolo fără a stârni bănuieli. Atunci, în sfârșit!, sacrificiul lor va prilejui distrugerea rasei blestemată care mi-a asasinat familia! După mii de ani de eforturi, îmi voi atinge țelul și iubirea mea, teribila mea frumusețe, va fi răzbunată.

Un muget sălbatic venit dintr-o cușcă din cealaltă încăpere se contopi cu strigătul său de pe urmă, abătând pentru o clipă atenția creaturii. Savantul profită de acest moment pentru a strecura iute printre mobile o copie a studiului pe care-l realizase, într-o ascunzătoare magică încropită cu câteva ore mai înainte.

Omul care nu era un om se întoarse spre el, întinzând o mână.

— Am nevoie de toate datele. Fii atât de bun, te rog, și dă-mi-le.

Resemnat, geneticianul îi întinse dosarele, cu excepția celui pe care-l dosise.

Creatura citi indicațiile. Deodată, ridică din sprâncene.

— Ah, avem o problemă cu Robin M'angil, tânărul semielf. E foarte apropiat de subiectul feminin.

Puțin uimit de afirmația sa, savantul dădu din umeri.

— Sunt niște adolescenți, nimeni nu poate ști cine le e pe plac sau pe cine detestă. Dar sunt adesea împreună, e adevărat, de ce?

— Fiindcă asta nu-mi place. Va trebui să iau niște... măsuri.

După totul vocii sale se simțea că măsurile aveau să fie *definitive*. Vlour Mabri se cutremură, n-avea niciun chef să fie în locul elfului. Speranța de viață a acestuia din urmă tocmai se micșorase în mod dramatic.

— Nu se pune problema ca un flirt patetic să-mi dea planurile peste cap, mormăi creatura. Voi arunca asupra celor doi subiecți ai mei un sort pentru ca ei nu să nu se poată îndrăgosti decât unul de celălalt. Astfel, voi fi sigur că se vor afla laolaltă în situl S. Dacă îi cunosc eu bine pe adolescenții din rasa oamenilor, n-or să vrea să se mai despartă după ce s-au cunoscut.

Și incantă:

— Pe Adorus, fie ca puterile mele să străbată spațiul! Fie ca Tara'tylanhnem și Jeremy'lenvire să se înlănțuie și ca toate celelalte legături să se desfacă!

O lumină puternică îl învăluie. Aceasta se despărți în două raze ce trecură prin zidurile laboratorului și dispărură în noapte. Sorșul fusese aruncat. Puterea magică avea să-i caute și să-și atingă țintele. Nu peste multă vreme.

— Așa, conchise bărbatul, mulțumit. De îndată ce sorșul va intra în acțiune, cei doi subiecți îi vor respinge pe toți cei care ar dori să-i iubească, și nu se vor mai putea îndrăgosti decât unul de celălalt. Bun, acum eșantioanele sangvine și tisulare, te rog?

Savantul făcu să leviteze mai multe fiole de sticlă, care rămaseră încremenite prudent atunci când se așezară în palma creaturii.

— Iată-le.

Disperat, Vlour Mabri mai încercă o dată, cu ochii umeziți de spaimă.

— Nu vreți să mă ascultați. Deflagrația va fi îngrozitoare. Pământul ar putea explo...

Nerăbdătoare, creatura îl întrerupse printr-un gest iute. Simțea acele prime manifestări ale schimbării în trupul său. Spinarea i se legăna. Respirația i se accelera. Îi venea tot mai greu să se controleze.

— Cunosoc toate urmările! răcni ea răgușită.

Vlour Mabri deschise gura... apoi o închise la loc. Ochii care îl priveau fix se îngălbeneau. La fel ca ai unei reptile, pupila lor se alungea în formă de lamă. Îngrozit, savantul inspiră cu greu.

— Și... și răsplata mea? se bâlbâie el.

— Steaua din Zendra? E a ta.

În palma creaturii apărură un giuvaier scânteietor, care făcu ochii lui Vlour Mabri să strălucească, alungându-i temerile. În

sfârșit avea să-și primească răsplată cuvenită. Cea care îi justifica trădarea. Instrumentul cu ajutorul căruia avea să-i facă pe Înalții Magi de la Academia de științe magice din AltăLume să-și înghită rânjetele.

Fascinat de obiectul magic, făcu un pas înainte, apoi încremeni. Palma pe care se odihnea artefactul era pe cale să se transforme. Se acoperea de solzi, niște gheare monstruoase se iveau din carne. Veșmintele dispărură, spatele i se deschise, lăsând să se vadă vârfurile dorsalelor ascuțite, și o respirație încinsă, ca de iad, îi suflă savantului în față.

Steaua, minusculă deodată, se odihnea acum în laba din față a unui îngrozitor dragon, a cărui gură plină de colți peste măsură de mari se înălța la nivelul celor șase metri ai bolții.

Savantul se îngălbeni. Înțelese că supraviețuirea sa atârna de un fir de păr. De un foarte scurt fir de păr.

— N-o... n-o să spun nimănui, șopti el. Vă jur!

Dragonul ezită o clipă, apoi se uită fix la sudoarea nesănătoasă care-i curgea savantului pe frunte. Omul nu spunea adevărul. Simțea asta până în vârful țepilor săi dorsali.

— Oamenii nu sunt demni de încredere, suspină el. Fiind atât de aproape de țintă, nu-mi pot asuma nici cel mai mic risc. Îmi pare rău.

Vlour Mabri nu se văzu murind. Simți doar o durere fulgerătoare și un curent de aer proaspăt, care-i trecu prin mijlocul trupului, apoi se prăbuși.

În două locuri diferite.

Dragonul își privi crima cu nepăsare, încrețindu-și botul când simți mirosul acru de sânge.

Nu luă în seamă decât o minusculă pană albă, avidă de independență, care părăsise trupul său cuirasat pentru a zbura pe una dintre mobile.

Recuperă Steaua din Zendra, căzută pe jos, evitând să-și lase amprente pe ghearelor în băltoaca de hemoglobină, apoi se îndreptă spre cușca pe care o reperase de mai multe zile. Căci, încă de la început, știa că nu putea evita să nu-i ia viața savantului.

Se apropie de cușca de oțel în care un magnific vrrir, înspăimântătoarea felină albă cu auriu și cu șase labe, pășea în lung și-n lat, alertat de mirosul sângelui.

Când îl văzu pe dragon, urlă și dădu repede înapoi, în fundul cuștii. Până acum, în laborator nu se aflase decât un om, care aproape îl făcea să înnebunească, vârandu-i tot felul de chestii prin blană.

Care îi făceau rău.

Pe acela și-l rezerva, pândind neobosit momentul greșelii, când gâtul lui fragil avea să se afle la îndemâna colților săi.

Dar un dragon, asta era altă poveste. În cazul ăsta, exista riscul ca el să servească drept fel de mâncare la masa celui alt.

Enorma reptilă se mulțumi să deschidă cușca.

Bănuitor, vrrirul ieși, dând un lung ocol acelei matahale pline de solzi.

Când intră în laboratorul central, un mormăit surd îi umplu botul.

Vădit lucru, dragonul făcuse treaba în locul său. Prea bine.

Mulțumit, dragonul se îndepărta. Urmele sale de gheare aveau să fie mascate de voracitate vrrirului. De acum și până în zori, animalul avea destulă vreme să devoreze trupul, nelăsându-i

decât oasele. El avea să fie socotit responsabil de asta, iar crima va trece drept accident.

Acum, nu mai avea decât să-i atragă pe cei doi cobai în capcană, apoi să declanșeze reacția în lanț. Un zâmbet i se întinse pe bot.

Deflagrația avea să distrugă, probabil, Pământul. Păcat, o să-i pară rău după vaci...

Pergamentul

sau cum să regăsești un obiect atât de bine ascuns
încât toți au uitat de el

Raza de lumină străbătu bezna ca un cuțit încins până la alb. Dar asta nu era de-ajuns. Tara înjură încet când se lovi la tibie de un obstacol pe care fasciculul lanternei sale nu-l luminase. După ce sări câteva secunde ținându-se de picior, decise că lanterna nu era la urma urmei îndeajuns de eficientă.

Și, la naiba cu discreția!

— Pe Illuminus, incantă ea, facă-se lumină, ca să văd deslușit!

Instantaneu, scânteietoarea lumină albastră a puterii magice care țâșnise din palmele sale se propagă asupra zidurilor. Sala fu luminată ca în plină zi.

Ah, e mai bine așa! Cu inima bătându-i puternic, Tara ciuli urechea. Bine, n-o auzise nimeni, și cum se afla în subsolurile muzeului, lumina nu putea fi zărită din exterior.

Cu ochii în patru, își reluă înaintarea. O oglindă veche îi retrimise imaginea unei drăguțe fete brunete. Apelase la magie pentru a-și schimba înfățișarea. Lungile ei plete blonde deveniseră negre, pielea i se făcuse arămie, ca și minunații ei ochi bleumarin. Îmbrăcată cu o fustă, în sandale și cu o cămășuță albă, semăna cu o școlăriță-model, nu cu o hoată, ceea ce totuși era...

Căldura era infernală. Sudoarea i se scurgea de-a lungul șirei spinării.

Tara se apucă să scotocească, tot mai îngrijorată pe măsură ce căutările ei se prelungeau. Nu mai era mult până când paznicii trebuiau să coboare pentru a-și face rondul în subsol. Iar asta ar fi fost al naibii de supărător.

Găsirea manuscrisului, despre a cărui existență aflate dintr-o carte din biblioteca imperială din Omois, din AltăLume, era totuși ceva vital. Prevăzători, AltMundanii nu păstrasera pergamentul pe planeta lor magică unde un sorțitor rău intenționat ar fi putut pune mâna, laba sau tentaculul pe el.

Îl ascunseseră, așadar, pe Pământ, mai exact în Egipt. Sorții de disimulare funcționaseră bine. Căci, chiar dispunând de toate resursele Imperiului, Tarei îi trebuise aproape un an până să descopere, în alternanță cu antrenamentul ei războinic și cursurile despre cutumele din AltăLume, locul precis unde era adăpostit.

Apoi, împărăteasa, mătușa sa Lisbeth, fusese răpită de către Magister. Tara se văzuse nevoită să lupte cu o armată de demoni, să dejoace comploturi și să elucideze asasinate. Și, eventual, să rămână în viață. De fapt, fusese destul de ocupată.

Dar, în sfârșit, acum ajunsese aici, în acest subsol al unui muzeu terestru, departe de vizitatori, în prezența prețioasei relicve, etichetată drept „pergament de origine și într-o limbă necunoscute, poate antesumeriană”.

Tara nu-i putuse dezvălui nimănui ce anume plănuia. Dacă ar fi aflat ce pune la cale, AltMundanii ar fi transferat imediat pergamentul în altă parte. Nu le dăduse de veste nici măcar prietenilor ei, pentru a nu le pune la încercare loialitatea. Iar ea regreta lucrul acesta, căci, cu ajutorul „magicbandei”, tovarășii ei sorșitori, Cal, Fabrice, Robin, Moineau și pitica războinică Fafnir, ar fi fost o joacă de copii să între în posesia prețiosului document. Cu inima strânsă, părăsise discret AltăLumea. Tre-cuse o zi de când se făcuse nevăzută și n-avea timp de pierdut înainte ca toată planeta să se lanseze în căutarea ei.

Împreună cu Galant, pegasul ei familiar, se făcuse nevăzută cu ajutorul unui Camuflus. Pasageri clandestini, însoșiseră doi sorșitori care se duceau pe Pământ, prin Poarta de Transfer de la New York. O serie de Transmitus-uri epuizante îi aduseseră la conacul bunicii sale, în Franța, unde îl lăsase pe Galant, iar după ce se odihnise, venise în Egipt.

Atenția i se îndreptă asupra pergamentului. Era protejat de un geam gros și dacă pana de curent pe care o provocase stin-sese luminile, sistemul de alarmă din subsol era alimentat de un generator autonom. Făcu o mică strâmbătură. Ce păcat că nu era și ea un fel de Hoț Patentat, precum Cal!

Tresări: niște voci tocmai răsunau de undeva din spatele ei! Ei, drăcie, nu mai putea trage de timp. Vitrina trebuia să aibă niște relee de contact care s-ar putea declanșa în cazul în care ar atinge-o câtuși de puțin! Prin urmare, nu avea de gând s-o

atingă. Incantă, și magia îi ilumină din nou vârfurile degetelor:

— Pe Deplatus, fie ca pergamentul așa să vină acum în palma mea!

Ascultător, prețiosul document se dematerializă și se așează în palma ei. Foarte prudentă, continuă: „Pe Clonus, manuscrisul să fie duplicat și-n vitrină iar plasat!” Un al doilea pergament își făcu apariția, apoi se materializă la loc în spatele geamului. Fata făcu sul, cu grijă, originalul.

Activă un Transmitus și dispăru cu câteva secunde mai înainte ca gărzile, alertate de lumină, să năvălească în sală. Lumina magică se stinse și nimeni nu află niciodată ce se întâmplase.

Cum nu putea trece prin Porțile de Transfer fără a fi reperată de AltMundani, Tara trebui să se folosească de mai multe Transmitus-uri înainte de a ajunge la Tagon, în sudul Franței. Era pe cât de periculos, pe atât de îngrozitor, dar nu avea de ales.

În sfârșit, epuizată, dar triumfătoare, își făcu din nou apariția în confortabilul salon cu nuanțe de verde și roz decolorat din conacul bunicii sale. Izbutise! Spațiul căpăta formă din clipă în clipă în jurul ei. Iar ea încremeni, îngrozită. În mijlocul salonului, o mașină strălucitoare și amenințătoare își ațintea asupra ei razele-i luminoase. Nu avu timp de gândire. Invocă un Repulsus. Într-un muget de furie, mașina fu atinsă de forța magică, iar în spatele ei, aceeași soartă o avură două scaune de preț, un fotoliu și un dulap.

Cu toate își luară zborul, trecură prin zid și urcară spre zenit.

Iar ultima imagine pe care o văzu Tara, îngrozită, fu aceea a unui labrador negru care se ag  a cu disperare, din toate puterile sale, de brațul fotoliului în care   i înfipsese colții, url nd:

— Tara, a utor!

~ CAPITOLUL III ~

Pe pământ

sau cum să rămâi cu picioarele pe el

Bucata din zid, cele două scaune, fotoliul împreună cu labradorul negru, dulapul zburător (acesta din urmă foarte frumos sculptat, stil Ludovic al XVI-lea) și mașina care clipea din faruri dublă elicopterul jandarmeriei cu o mare ușurință. Uluiți, cei doi jandarmi holbară niște ochi mari, nevenindu-le să creadă ceea ce vedeau.

Așa că dragonul, care zbura în urma lor, le provocă desigur un șoc.

Albastru, cu vârful solzilor argintii, acesta prinse obiectele recalcitrante cu o labă nonșalantă, cuprinse câinele îngrozit sub braț, apoi se postă în fața elicopterului. Aripile sale băteau liniștit cu un fâlfâit care crea destulă agitație pentru a zdruncina elicopterul.

— Ce mai e și chestia asta? se bâlbâi pilotul.

— Ah! Și tu o vezi? răspunse al doilea pe un ton de ușurare, căci, preț de câteva secunde, chiar mi-a fost teamă că mi-am

pierdut minșile. Mi se pare că e... un fel de dragon. Și... la dracu'! *chestia asta*... ne face semn să aterizăm!

Dragonul își însoți cererea de un jet de flăcări dintre cele mai convingătoare, răspunzând implicit la întrebarea absurdă pe care și-o puneau cei doi bărbați: dragonii pot să arunce flăcări?

Manevra de coborâre spre sol fu mai curând rezultatul unui spasm nervos al pilotului decât al unei reale intenșii de a zdrobi elicopterul. De fapt, se sili doar să scape de îngrozitoarea halucinație, în timp ce-și jura să nu mai pună gura pe vinul de la cantina garnizoanei.

Dragonul urlă ceva și elicopterul se opri brusc, cu botul la câțiva centimetri de un stâlp de electricitate, parcă împotmolit în văzduh.

Îngrozit, jandarmul simți că-i stă inima când palele făcură la fel. Țipă, anticipând căderea, cu ochii închiși pentru a nu se vedea murind, dar elicopterul rămase suspendat. Bărbatul deschise o pleoapă, apoi și pe cealaltă. Purtată parcă de îngeri, mașinăria plutea! Activă febril palonierul, dar aparatul nu-i dădu ascultare și se smuci brusc în direcția opusă, precedat de dragon. Amândoi, și elicopterul și dragonul, trecură în mare viteză, înainte de a se așeza pe peluza bine tunsă a unui maies-tuos conac.

Mai multe persoane, printre care un grup de adolescenți îmbrăcați în niște curioase robe bleu cu argintiu, îi priviră aterizând. Și o mulțime de alte *chestii*. Un enorm monstru verde, plin peste tot de negi, cu niște țepi galbeni în chip de colți, le adresa un zâmbet tăios. Un pegas necheză, bătând din aripile-i

argintii, în timp ce un... mamut albastru păros mugea, săltându-și prietenos trompa.

Cei doi jandarmi părăsiră habitaculul clătinându-se pe picioare, cu absurda impresie că au aterizat într-o menajerie pe cât de mitologică, pe atât de preistorică, și, la unison, își scoaseră revolverele.

Fără să se preocupe de ei, dragonul o apostrofă pe o tânără cu niște minunați ochi bleumarin, de vreo cincisprezece ani, care își mușca nervos meșa albă ce-i ieșea din pletele blonde. În spatele ei, o bucată din zidul casei era distrusă, parcă... azvârlită de suflul unei explozii, lăsând să se întrezărească un încântător salon, verde cu trandafiriu, împodobit cu mobile din aceeași perioadă cu dulapul care îi depășise în văzduh.

— Drace, Tara, doar știi că trebuie să-ți controlezi puterea magică!

— Asta pentru că m-ați speriat! protestă numita Tara, furioasă. Ce mai e și cu mașinăria asta?

— E aparatul care le-a permis să te regăsească, mormăi labradorul, încă tremurând tot. Și îți aduc aminte că acel stupid sort de imortalitate nu numai că a făcut din mine un câine, dar mi-a răpit și toată puterea. Să mă trimiți în văzduh agățat de un fotoliu nu face deloc bine inimii mele, îți spun ca să știi!

— Am crezut că sunt atacată, îi replică fata fără umbra vreunei remușcări, chiar dacă se temuse foarte tare pentru străbunicul ei. Am acționat fără să stau pe gânduri.

— Da, am văzut! comentă râzând Cal, un adolescent slăbuț, cu părul negru și ciufulit și cu niște ochi mari, de un gri nevinovat, flancat de Familiarul său, un vulpoi. Și noi ne bucurăm

să te revedem, dar nu-ți aruncăm totuși în față scaune și dulapuri!

Tara renunță la aerul ei indignat și se aruncă la gâtul băiatului, făcându-l să roșească.

— Salutare, Cal, să știi că azi chiar mi-ai lipsit!

Fafnir, pitica războinică cu plete roșii, se săltă pe vârful cizmelor cu ferecături pentru a o saluta pe Tara.

— Fie ca barosul tău să sune deslușit! mormăi ea.

Ah! Formula rituală. Pitica părea nemulțumită. De ce? Tara oftă în sinea ei și se înclină:

— Fie ca nicovala ta să răsunе la fel, răspunse ea docil.

Fabrice, cel mai bun prieten al ei de pe Pământ, un băiat înalt, un blond cu ochi negri, nu se mai încurcă în fasoanele AltMundane. Aplică două pupături sonore pe obrajii tinerei. Imitat îndată de mica lui prietenă, prințesa Gloria, zisă Moineau.

Ultimul băiat, Robin, un semielf cu urechi ascuțite și cu plete argintii vrăstate cu meșe negre, o întâmpină cu răceală.

Jandarmii profitară de toate aceste efuziuni pentru a încerca să preia controlul asupra situației.

— Mă... Măinile sus! bâigui unul dintre ei, care regretă imediat că se făcuse remarcat, atunci când atenția dragonului se fixă asupra lui.

— Da, zâmbi enorma reptilă dând la iveală o dentiție foarte bine întreținută. Lăsați jos armele voastre ridicole și ridicați mâinile, asta ar fi minunat.

— Nu, nu, preciză jandarmul, voi trebuie să ridicați mâinile... labele! Haideți, mai repede!

Vocea îi tremură pe ultimul cuvânt, ștergându-i intenția marțială.

Spre surprinderea sa, dragonul se supuse. Își ridică labele, incantă, membrele i se iluminează și o rază magică îi lovi pe cei doi jandarmi. Aceștia scăpară revolverele din mână și făcură brusc cunoștință cu solul, pe care se prăbușiră.

Femeia-trol, fosta gardă de corp a Tarei, Grr'ul, mormăi:

— Foarte grrmmmlll¹ oamenii ăștia. Nu rezistenți.

Tara, care o confundase cu copacul de care trolul se sprijinea, tresări.

— Dar cât de mulți ați venit? exclamă ea, după ce verifică neliniștită dacă nu cumva cei doi jandarmi se răniseră căzând.

— Suntem cu toții aici. Iar tu ai noroc. Împărăteasa avea de gând să trimită o armată! Au trecut mai bine de opt ore de când te căutăm! mormăi Robin, care stătea chiar în fața ei.

— De ce? S-a întâmplat ceva? întrebă Tara, bănuitoare.

Să fim serioși, ce catastrofă se mai putuse abate asupra imperiului în timpul scurtei sale absențe?

Semielful părea scos din sărite. Iar flacăra care-i strălucea în ochi făcu ca obrajii fetei să se înroșească.

— Cum adică, de ce? strigă el, cu sângele fierbându-i în vene. Te-ai făcut nevăzută fără nici cea mai mică explicație! Eu... noi eram teribil de neliniștiți!

— Fără explicații? Nicidecum! protestă Tara. Lăsasem vorbă.

— Ce vorbă? o întrerupse semielful, reluându-și tirada sa indignată. N-am găsit nimic!

¹ Grrmmmlll înseamnă slab. Slăbiciunea fiind sinonimă cu moartea subită la Trol, a fi grrmmmlll nu e semn bun (n.a.).

Tara deschise gura... și apoi se răzgândi. Cu fața încruntată, își răsuci de trei ori șevaliera, invocând demonul subordonat acesteia.

Un nor roșu se materializă dinaintea ei, cu tors uman, deși rotunjit de mușchi, coarne galbene, mâini cu unghii date cu oă de culoarea piersicii, ochi de ambră cu pupile lamelare negre, bărbuță verde asortată cu pletele împletite în formă de melc, totul așezat pe un vârtej. Salenvitreduricselva, prințesa demonilor din al cincilea cerc, sclava de bunăvoie a șevalierei în locul decăzutului din drepturi Meludenrifachiralivandir, era în toiul unei discuții:

— Și atunci, vorbea ea în gol, i-am spus că o să-i smulg cei zece ochi globulari și o s-o fac să-i înghită...!

Întoarse capul, surprinsă.

— Oh, nu închide, am o urgență. Da, prințesă, m-ați chemat?

Tara bătu din picior nerăbdătoare.

— Întocmai. I-ai transmis împărătesei mesajul pe care ți l-am încredințat azi-noapte, nu-i așa?

Ochii de ambră avură o sclipire de îngrijorare și femeia-demon exclamă:

— Numai o clipă. Ei, Vremir? Trebuie să te părăsesc, am o chestie de rezolvat. Mă chemi și punem de un carnaș cum poștești. Mușcăturii!

Apoi își aplecă fața roșie spre Tara:

— Mesajul. Da. Mi-ai poruncit să nu-l transmit imediat.

Bătaia din picior se accentuă.

— Eram cam pe la miezul nopții! Ți-am poruncit să i-l dai la orele nouă.

— Ah, făcu femeia-demon, mulțumită, consultându-și ostentativ ceasul mare de culoare roșie care îi apăru la încheietură, dar încă nu e nouă! E cu mult mai devreme în universul vostru, nu? Cam cinci sau șase după-amiază de la voi?

— Orele nouă dimineața ale AlteiLumi, desigur! strigă Tara, furioasă. Toți cei de pe planetă și-au închipuit că fusesem răpită! Drace, asta nu e cu puțință!

Femeia-demon ridică din umeri, nepăsătoare.

— Atunci, nu mai ai nevoie de mine? Cu-atât mai bine, că am o groază de chestii de pus la punct și câțiva dușmani de dezmembrat. Fie ca orice cadavru să putrezească sub tălpile tale...

Și, pe acest din urmă și poetic salut demonic, dispăru. Tara se întoarse spre prietenii ei, cu un aer încurcat.

— Îmi pare rău, cred că v-ați făcut inimă rea!

— Inimă rea e puțin spus, mormăi dragonul. Am crezut că *iar* ai fost răpită!

„Iar” fu rostit pe un ton resemnat.

— Acum, după ce neînțelegerea s-a risipit, făcu Tara, curioasă, cum se face că ați dat de mine? Mă gândeam că sunt de nedetectat!

— Tu, poate că nu, îi spuse Robin, dar puterea ta magică e ușor de reperat. Ne-am servit de asta, fiindcă ți-ai lăsat Click-ul în AltăLume.

Tara își duse o mână la ureche. Într-adevăr, nu-și luase cerceul gadget care îi permitea semielfului să comunice cu ea oriunde s-ar fi aflat.

— Demiderus era atât de neliniștit de dispariția urmașei sale, continuă Robin, încât și-a amânat reîntoarcerea în Timpul

Cenușiu. Ca să n-o mai punem la socoteală pe mătușă ta, împărăteasa, care făcea câte o criză de nervi la fiecare oră. Abia după ce a distrus o inestimabilă colecție de porțelanuri de Meus, Imperatorul a intervenit. În colaborare cu serviciile de „gadgeturi și accesorii magice” ale imperiului Omois, Demiderus împreună cu el au creat mașinăria pe care tu ai făcut-o praf. Un „Reperor” capabil să localizeze cele mai mari mase magice.

Privirea tinerei fete blonde străluci de indignare, alungându-i emoția.

— „Masă magică”? Cum adică „*masă* magică”?

— Robin nu voia să spună că ești grasă, rectifică Cal, prăpădindu-se de răs, ci doar că puterea ta e atât de mare, încât e greu de ascuns.

— Da, întări Robin. Odată eliminat un anumit număr de opțiuni, am dedus că te-ai dus din nou pe Pământ. Reperorul îți căuta urma în momentul în care te-ai năpustit în salon. Și l-ai proiectat pe Manitou, împreună cu o jumătate din mobilier, în spațiu.

Câinele îi aruncă o privire furioasă. Ar fi făcut mult mai bine să fi rămas în AltăLume!

Fata pipăi medalionul strălucitor, pe care erau bătute armele Vilains-ilor, niște spade încrucișate deasupra unui credit-mut de aur, ce-i atârna la gât.

— Și eu care credeam că Draț-ul¹ pe care-l luasem cu mine va reuși să-mi ascundă puterea!

¹ Disimulator Radical Țintit: îl face pe purtătorul său invizibil la orice formă de căutare, vizuală sau magică. Invenție a baronilor mercenari din Vilains (n.a.).

— Ești mult prea puternică pentru ca Draț-ul să-ți permită să scapi de cei care te căutau... din fericire! o asigură semielful. Așadar, despre ce era vorba în mesaj? De ce-ai plecat din Omois?

— Simțeam nevoia să mă destind, minți Tara, ținând cu tot dinadinsul să-l înșele. Războiul împotriva demonilor, descoperirea fratelui meu și a sorei mele au fost greu de digerat. Am vrut să mă întorc pe Pământ pentru a-mi limpezi gândurile, fără a fi mereu influențată de unii sau alții. Ah, pot fi și eu obosită, nu? În AltăLume monștrii nu se mai opresc tot încercând să mă ucidă, așa că mi-am spus că ar fi minunat să am vreo câteva zile în care să nu mă amenințe nimic.

Cal zâmbi, amuzat.

— Și bine-ai făcut, Tara, chiar și supereroii au dreptul la odihnă!

Fata roși.

— Ei, Cal, eu nu sunt un supererou!

— Corect, rectifică grav Cal. Fără doar și poate, de vreme ce nu ești băiat, atunci să spunem că ești o supereroină!

Moineau, o brunetă drăguță cu păr lung și buclat și cu ochi căprui aurii, însoțită de Sheeba, o panteră argintie, interveni:

— Știi, mie chiar mi-a fost tare frică! Sunt atât de bucuroasă să știu că n-a fost decât o alarmă falsă. Nu-i așa, dragul meu... hrrmm, Fabrice!

Fabrice, flancat de mamutul său cu peri albaștri, îi adresează un surâs firav. Orice rațiune dispăru din ochii lui Moineau, făcând-o pe pitica Fafnir să se neliniștească. Dragostea pe care tocmai o descopereau avea un efect foarte negativ asupra minții

lor. Îți venea să crezi că nu mai aveau decât un creier pentru amândoi!

— Pfui! șuieră pitica, strângând din minunații ei ochi verzi, agasată de schimburile amoroase ale celor doi prieteni ai ei, Tara e majoră în AltăLume, deoarece deține puterea ei de sorșitoare de mai bine de doi ani. Ea face ceea ce vrea. Eu o înțeleg. Nu e viață să te lași tot timpul bătut pe spate! Mie îmi place asta, dar celelalte rase nu sunt la fel de solide ca Piticii! Păi, acum, dacă te-ai odihnit așa cum se cuvine, ne putem înapoia în AltăLume?

Fabrice nu spuse nimic, dar se uită la Tara cu un aer bănuitor. Ceva nu se potrivea cu felul ei de a fi. Era îmbrăcată ca o școlăriță, în uniformă. Or, nu exista liceu ai cărui elevi să poarte uniformă la Tagon. Ceea ce era de demonstrat. Tara pune ea ceva la cale. Schiță un zâmbet rece. Trebuia s-o tragă de limbă.

Tara îi simți privirea așintită asupra ei și își stăpâni și un al treilea oftat. Nu avusese timp să-și schimbe înfățișarea. Numai să nu-i observe prietenii ei deghizarea!

Maestrul Chem o apostrofă pe Tara. Avea de gând să n-o lase să scape așa de ușor, după palpațiile pe care i le pricinuise.

— Să te întorci pe Pământ împreună cu Galant nu e deloc prudent. Trag nădejde că nu te-a văzut nimeni! Zău, Tara, nu ești serioasă!

Tara fu cât pe-acți să-i răspundă dragonului că nici prezența lui sub înfățișarea-i naturală nu era cu nimic mai discretă, dar se stăpâni. Dacă reușea să scape cu o simplă muștrare, se putea socoti norocoasă.

Însoțitorul Tarei, fratele de suflet și Familiarul ei, necheză când își auzi numele. Magnificul pegas cu aripi argintii se apropie, ghearele sale ascuțite pătrunseră adânc în peluza moale, semn că era tulburat. Își puse botul pe umărul Tarei, iar ea-l mângâie tandru pe botul catifelat.

— Lui Galant nu-i place deloc să fie transformat în câine. Să latri în loc să nechezi, îl deranjează. Și-apoi, noi facem magie în fiecare zi la conac! Nimeni din sat nu și-a dat seama vreodată de prezența lui.

Dragonul insistă. Nu voia ca Tara să-și facă un obicei din a veni pe Pământ nesupravegheată.

— Bunică-ta a fost desemnată pentru acest post pe Pământ la cererea ei, dar și pentru că tigrlul ei familiar a fost asasinat. Tachil și Mangus, cei doi asistenți ai ei, n-au Familiar, iar Deria, fosta ta gardă de corp și trădătoare aflată în solda lui Magister, avea o coțofană, care nu era greu de mascat! Amintește-ți că singura noastră obligație este să le ascundem locuitorilor de pe Pământ existența sorțitorilor!

Adolescenta îi întoarse spatele, agasată. O mulțime de sorțitori, fie dintre oameni, fie de altă rasă, se vânturau mereu pe Pământ. Pegasul ei nu era mai ciudat decât un vampyr sau decât un cahmboum cu tentacule! Dragonul spunea vrute și nevrute pentru a-și domoli furia.

Manitou, dornic să-i acorde un pic de răgaz, arătă printr-o mișcare din bot spre jandarmii leșinați:

— Până una-alta, ce facem cu cei doi găgăuți?

Femeia-Troll avea ideea ei în privința asta.

— Îi devorăm pe grrmmllll?

— Nu, Grr’ul, eu nu mănânc oameni! mormăi dragonul. Prefer vacile. Sunt mai consistente, mai puțin ațoase.

Tara înghiți în sec. A, da? Și cum de știa dragonul așa ceva? Gustase din amândoi ca să compare?

— O să le șterg amintirile printr-un Mintus, hotărî el. Și-o să-i trimit înapoi la bază.

Câteva clipe mai târziu, cei doi jandarmi se aflau din nou în elicopterul lor și zburau în direcția aerodromului militar, cu ciudata impresie de a fi uitat ceva.

La sosire, constatară că aparatul străbătuse un număr de kilometri superior celui de care își aminteau. De asemenea, lipsea un sfert de oră din viața lor.

După acest incident, unul dintre ei fu convins că fusese răpit de către extraterestri și se hotărî să întreprindă o anchetă centrată pe regiunea pe care o survolaseră. Asta avea să le pună desigur unele probleme sortitorilor, dată fiind prezența Porții de Transfer la Tagon, micul sat în care trăia Isabella.

Celălalt nu mai puse de atunci înainte nicio picătură de vin în gură, căci cum vedea o sticlă, ea i se asocia îndată în minte cu imaginea unei șopârle uriașe care scuipa flăcări.

Tara se uită după elicopterul care se îndepărta. Razele soarelui ce apunea luminau pietrele înroșite de vreme ale conacului bunicii sale și totodată spărtura din zid. Fata suspină.

Nu avusese timp decât să ascundă pergamentul pe care-l șterpelișe, în buzunarele fără fund ale Schimbătoarei. Entitatea magică, fixată pe ceafa ei, se putea transforma în orice fel de veșmânt, de la rochie de lux cu accesorii, bijuterii, încălțări, trusă de machiaj, poșetă etc., până la șort de camping, pe scurt,

visul oricărei persoane ahtiate după modă. Schimbătoarea avea și calitatea de a absorbi orice în buzunarele sale, de la un ac până la o sală de baie, cu tot cu cada, jacuzziul și hamamul aferente.

Ridică deodată din sprâncene. Ceilalți priveau în jos și nu văzură petele negre de pe cer năvălind spre conac.

Tara ezită, nehotărâtă. Păsările aveau o alură... ciudată. Se pregătea să deschidă gura, când Robin, care o urmărea neliniștit, ridică la rândul său ochii pătrunzători de semielf. Îi identifică imediat pe cei sosiți. Urletul său îi făcu să tresară.

— Pe strămoșii mei, așa ceva nu se poate. Harpii! Aici, pe Pământ!

Arcul lui Lillandril, o armă vie, îi sări de pe spate pentru a i se materializa pe braț, iar tolba se deschise, gata să-i furnizeze muniția. Tocmai își potrivea o săgeată în arc, când harpiile se năpustiră de sus asupra grupului. Cu trup de pasăre și mijloc de femeie, cu pene unsuroase, murdare și cenușii, acestea aveau ghearele unse cu o otravă letală împotriva căreia nu exista niciun antidot cunoscut sau accesibil.

— Atenție la ghearele lor, țipă dragonul. Nu vă lăsați atinși!

Matahala de femeie-trol, Grr'ul, își săltă măciuca, mișcare care-i puse în relief impunătoarea musculatură. Cal își scosese deja cuțitele de aruncat asupra țintelor și își îndoaia coatele, gata să le lanseze. Moineau se transformase în Bestie, trei metri de blană, de colți și de furie, în timp ce Fabrice incanta, mâinile sale învăluindu-se într-o lumină magică, iar mamutul albastru, Barune, era și el gata să-l calce în picioare pe primul dușman care s-ar fi apropiat.

Foarte calmă, Sheeba, pantera familiară a lui Moineau, își scoase ghearele. Grozav, măcar o dată putea și ea prinde o pasăre fără ca stăpâna ei s-o certe!

Fafnir își înșfăcă securile, cu un suspin de încântare. O adora pe Tara. De fiecare dată când tânăra se afla în preajmă, puteai fi sigur că avea să pornească o încăierare. În ceea ce-l privește pe dragon, acesta își dresă gâtulejul și din nări îi ieșiră mici flăcări, gata să ardă pe oricine.

Nu era pentru prima dată când luptau împreună și alcătuiau un cerc defensiv aproape de nestrăpuns.

Dar Tara nu mai voia ca prietenii ei să-și riște viața pentru ea, așa că se decise să-și înfrunte dușmanii în văzduh. Instantaneu, Schimbătoarea alcătui o armură de luptă și-i împleti părul sub casca de comandant, din keltril argintiu, în timp ce o spadă magnifică, inutilă dar fără îndoială marțială, îi apărea la centură. Fata încălecă pe Galant. Dintr-o bătaie de aripă fulgerătoare, pegasul se ridică în văzduh și mâinile Tarei se învăluiră într-o lumină magică atât de puternică, încât eclipsă pe moment strălucirea soarelui, pe măsura furiei ce o stăpânea. Meșă ei albă foșni și ochii îi deveniră complet albaștri.

Harpiile erau de-acum deasupra lor. Înjurând murdar, cu gura plină de bale, se lăsau în picaj, cu ghearele lucind de otravă, gata să-și înhațe prăzile.

— Mă duc la ele, Galant, țipă Tara. O să ne facem rost de-o friptură de pui!

Păstra o amintire înspăimântătoare despre harpia care o atacase cu doi ani mai înainte. Trimisă de Magister, îngrozitorul stăpân al sangravilor, femeia-pasăre fusese cât pe-acum s-o ucidă. Un gând cinic îi trecu prin cap, iar ea rânji. Dacă se va arăta la

fel de nemiloasă ca și sangravul, poate că el nu-și va mai găsi aliați pentru a o înfrunta. Prima harpie care se năpusti asupra ei plăti cheltuielile acestei reflecții.

— Pe Gravitus, incantă Tara, harpia se zdrobește și nicio-dată la sălașul ei nu mai nimerește!

Puterea magică țâșni și o lovi pe atacatoarea ei, care scoase un țipăt, simțindu-se evident mai grea, și se prăbuși pe peluză într-un vârtej de pene pătate de sânge. Tara avu o scurtă remușcare, dar îi trecu repede. Monștrii din AltăLume își petreceau timpul încercând s-o distrugă. Trebuia să devină și ea neîndurătoare dacă voia să supraviețuiască.

Luate pe nepregătite, harpiile luară distanță, înjurând de mama focului. Una dintre ele se îndepărtă și vorbi repede într-un glob de cristal, crispată la față. Tara nu-i lăsă răgazul necesar pentru a transmite un lung mesaj. O doborî fără să ezite.

Puterea ei magică lovi din nou, dar harpiile se eschivară cu o incredibilă agilitate și atunci Tara avu parte de surpriza vieții ei. Femeile-păsări n-o mai băgau în seamă și plonjau asupra lui Robin! Înconjurat, semielful reuși să scape teafăr din primul asalt și cu toții se regrupară pentru a-l apăra.

— Ce porcărie! urlă Cal, evitând în ultimul moment o gheară care încerca să-i sfâșie fața. S-ar zice că îți vor pielea cu orice preț! Ce le-ai făcut, Robin? Să nu-mi spui că le-ai tras clapa... la toate?

Evitând atacurile cu o iuteală supraomenească, semielful lupta cu grație și vigoare. Părea că se află în mijlocul unei coregrafii. Rapidă, magnifică, mortală. Îi răspunse lui Cal, în cele din urmă:

— N-ai deloc haz, Cal! Harpiile sunt niște mercenare! Au fost angajate de cineva, așă că trebuie să capturăm una vie!

— Hai că-mi placi, mormăi tânărul Hoș aplecându-se cu repeziciune, ele nu prea par de acord, nu crezi?

Văzând că Tara le hărțuia de sus, harpiile se scindară în două formațiuni. Una se concentrează asupra Tarei, iar cealaltă asupra grupului de sorțitori în mijlocul cărora se afla ținta lor, Robin.

Dacă în ceea ce privește agilitatea nu putea avea câștig de cauză asupra harpiilor, Galant compensa printr-o mai mare putere. Mai exact, zbura mai repede decât ele. Harpiile simțiră această dureroasă experiență pe pielea lor, iar dacă puterea magică a Tarei își rata uneori ținta, ghearele pegasului nu iertau pe nimeni.

Dedesubtul acestei lupte aeriene, mulți copaci centenari din parc avură de suferit daune colaterale, iar unul dintre ei avu net surpriza de a se pomeni la fel de verde dar evident mai mic, sub înfățișarea de broască. O luă la fugă, orăcând de indignare.

În ritmul ăsta, harpiile nu aveau cum să reziste mult timp.

În curând, cerul de deasupra Tarei se goli de dușmani. Celelalte harpii se luptau cu prietenii ei, năpustindu-se asupra lui Robin ca niște corbi malefici. Convinse că suratele lor aveau grijă să-i distragă atenția Tarei, nu se așteptau ca ea să le cadă în spate ca o tonă de cărămizi. În timp ce ea o trăsnea pe una, dragonul o năucea pe alta cu o puternică lovitură de coadă, Bestia se repezea cu ghearele în coapsele celei de-a treia, Grr'ul zdrobea toate capetele care răsăreau, cu urlate de entuziasm asurzitoare, în timp ce Robin și arcul său le ciuruiau pe celelalte. Sheeba nu se lăsa nici ea mai prejos, cu colții lungi înfipti în ceafa unei femei-păsări în agonie.

— Lasă-mi și mie una, Robin, urlă Fafnir, care tropăia pe loc, frustrată, prea scundă pentru a le atinge pe atacatoare. Lasă-mi una!

Dar magia pe Pământ era micșorată și Robin comise eroarea de a supraestima eficiența arcului său. Una dintre harpii reuși să-i evite săgeata. Semielful nu mai avu răgazul necesar să-și potrivească o nouă săgeată în arc. Scoase însă un suspin de ușurare când, șuierându-i pe la ureche, securea lui Fafnir zbură pentru a se înfige în pieptul uscat al femeii-pasăre.

Ridică un deget recunoscător spre pitica roșcată, pentru a-i mulțumi, când harpia se redresă, își smulse securea din piept și se prăbuși într-un plonjon mortal.

Robin nu avea nicio șansă s-o mai evite. Aceasta îl izbi cu o forță incredibilă. Într-o clipă, se pomeni îngropat sub un morman de pene pestilențiale.

— Robin! țipă Tara, îngrozită.

Cu toată viteza, Galant se lăsă jos și tânăra sorțitoare lunecă lângă prietenul ei, cu inima bătându-i năvalnic. Cu ajutorul lui Moineau, ridică de jos cadavrul harpiei. Tânărul semielf zăcea la pământ fără cunoștință.

Și, infiltrată în rănilor adânci făcute de ghearele care-i sfâșiaseră pieptul, otrava letală lucea sumbru, întunecat.

Harpiile

sau cum să ai aripi și să nu semeni deloc cu un înger

Meșă îi foșni și, rapidă ca un fulger, magia Tarei îl învăluï pe semielf. Otrava se desprinsese de pe trupul său și alcătui un mic bulgăre compact care se imobiliză dinaintea ei. O fiolă o închise înăuntru, apoi alunecă ușor în Schimbătoare, în timp ce Tara lansa un Reparus.

Plăgile larg deschise se închiseră.

Dar Robin nu reacționează și nu-și revine în simțiri. Zăcea pe iarbă, palid și tras la față, acoperit de o sudoare nesănătoasă, cu membrele agitate de tresăriri. Teribila otravă îi atacase deja sistemul nervos.

Tara simți că-și pierde mințile. Veninul harpiilor era asemenea unui foc puternic care-ți invadea venele și te făcea să urli de durere. După câteva ore de suferință, erai chinuit de sete și mureai în convulsii groaznice. Cu excepția cazului în care aveai contraotrava.

O singură ființă din lume deținea această poțiune miraculoasă.

Palidă, dar hotărâtă, Tara se întoarse spre maestrul Chem.

— Pentru a-l vindeca pe Robin, avem nevoie de antidot. Trebuie să-l găsim pe Magister.

Pronunțându-i numele, simți că-i vine să verse. Cel mai rău dușman al ei, Magister, stăpânul sangravilor, nebun de ambiție, însetat de ură, de turbare și de putere. Hotărât cu orice preț să intre în posesia celor treisprezece obiecte de putere, acele rezervoare de putere demonică ascunse în urmă cu secole de cel ce salvase universul de atacul demonilor. Cel pe care cărțile de istorie îl supranumeau Demiderus cel Mare. Prea Înaltul Mag, străbunul Tarei.

Obiectele demonice i-ar fi permis lui Magister să devină stăpânul AlteiLumi. Pentru a intra în posesia lor, trebuia să-i înșele pe paznici, Cei-ce-păzesc și Cei-ce-judecă, folosindu-se de un urmaș al lui Demiderus. După descoperirea legăturii de rudenie a Tarei, el o urmărea peste tot, sperând să se apropie de invincibilii lor păzitori cu ajutorul ei.

Sangravul știa că Tara nu avea să se târguiască pentru viața prietenului ei. Tocmai găsisese un mijloc imparabil pentru a o forța să se predea.

Lângă zid, Fabrice incantase și el și două perechi de cătușe solide, prinse de sol, imobilizau o harpie supraviețuitoare, care își revenea încet în simțiri.

— Foarte bine, mormăi Tara aplecându-se deasupra femeii-pasăre, cu ochii sclipind de furie. Unde-i antidotul și ce vrea în schimb Magister?

Captiva izbucni într-un hohot de râs cârâitor, lucru pe care-l regretă foarte repede. Capul ei răsuna ca o tobă de război.

— Krrr, kravl, drivouolu Kirr drku! scrâșni ea.

Ah, bineînțeles! Pe Pămînt, nu exista un sorț traducător activat în permanență, cum era cazul în marile orașe din AltăLume.

— Pe Interpretus, fie ca noi să ne înțelegem și-n voie să discutăm! incantă repede Tara.

Sorțul atinse întreg grupul și toți înțelesesă ce anume spunea prizoniera.

— F... l! înjura ea, n... de dragon nu m-a ratat!

Tara se stăpâni. Uitase că harpiile nu răspundeau decât la înjurături.

— Baligă de traduc bolnav! Răspunde la ce te-am întrebat înainte să pun să ți se mănânce ficatul!

Harpia răspunse printr-o salvă de înjurături care-o făcu pe Moineau să tremure. Apoi dădu un răspuns care-i lăsă mască pe Tara și pe prietenii ei.

— Nu-l cunoaștem pe gaură de c... care ne-a angajat. Ne-a transmis instrucțiunile printr-un panou de cristal negru, fără imagine, doar cu sunet, iar a doua zi am primit jumătate din sumă, printr-un curier special, restul urmînd să-l primim după îndeplinirea celor două misiuni. Trebuia să-l ucidem pe f... cap alb, cu ochi de cristal. C... nărie, dacă am fi știut că sunteți atît de mulți, am fi așteptat ca el să rămîna singur! Și *el* nu ne-a spus c-o să fii și tu aici, scîrbă mică de sorșitoare, altfel am fi cerut triplu!

Originare din Krrrevurrr, planetă situată în apropierea celei a dragonilor, puține ca număr în AltăLume, redutabile ca tâlhari, harpiile nu aveau un ținut anume și se aciiau în munții pustii din Hymlia și din Krasalvia, acolo unde nici piticii, nici vampyrii nu se duceau niciodată. Acceptau contra cost munci

dintre cele mai diverse, inclusiv crime, răpiri, jafuri, distrugeri și alte ravagii...

— Cine, *el*?

— Ticălosul care ne-a trimis să vă masacrăm! Fără să ne precizeze că noi vom fi cele nimicite!

Fafnir, traumatizată că nu izbutise să-l protejeze pe Robin, se apropie de captivă. După ce o înjură cum se cuvine, îi puse o întrebare pe un ton foarte tăios, subliniat prin tăișul bardei așezate la gâtul scheletic al femeii-pasăre.

— Cap alb, ochi de cristal, așa îi spuneți voi lui Robin, dac-am înțeles eu bine?

— Da, micul elf, succulent, delicios, cu măduva galbenă și aurie! rânji harpia. Trebuia să-i sfâșiem pielea.

Cal se uită la ea și, iute ca fulgerul, îi smulse buzunarul de piele care-i atârna între cei doi sâni fleșcăiți, acoperiți de pene. Harpia croncăni, dar era zdravăn încătușată.

Micul hoț scoase dinăuntru o grămadă de lucruri neidentificate, cele mai multe dintre ele lipicioase și urât mirositoare, apoi o bucată de pergament, pe care o desfăcu cu mare grijă.

— A vorbit de „două misiuni”. Ceea ce înseamnă că nu numai Robin e în pericol. Vedeți, zise el săltând deasupra capului o hârtie pătată. Uite ce scrie aici: *Uciderea semielfului Robin M'angil, apoi găsirea și răpirea lui Jeremy'lenvire...* și mai e ceva. Dar sângele a șters restul numelui, *care locuiește în apropiere de...* hm, nu e ușor de descifrat... *Stonehenge*. Probabil, un oraș din AltăLume. Fabrice, nu vrei tu să verifici dacă și celelalte harpii au asupra lor aceleași instrucțiuni?

Ceea ce acesta făcu numaidecât. Spre marea lor surprindere, fiecare harpie avea un pergament identic.

— Aici nu pare să fie mâna lui Magister, observă Fabrice, chiar dacă el se dă în vânt după răpiri. Mai mult, atacându-l pe Robin, am observat că n-au încercat s-o cruțe pe Tara, față de care s-au arătat la fel de violente ca și față de noi, fiind cât pe ce s-o rănească de câteva ori. Or, Magister are nevoie de ea vie și cât se poate de teafără.

Se uitară unii la alții. Primul care vorbi fu dragonul.

— Avem o problemă. Harpia n-a mințit. N-au fost trimise de Magister!

— Iar Stonehenge nu e un oraș din AltăLume, preciză Manitou. E un sit terestru dintr-o țară numită Anglia.

Cal afișă un rânjet lipsit de veselie.

— Să rezumăm. Un misterios X vrea să-l ucidă pe Robin și să-l răpească pe acest Jeremy, care se află pe Pământ. Care-i planul? Fiindcă avem un plan, nu?

Fabrice își îngustă ochii mari și negri, care o făceau atât de ușor pe Moineau să se piardă cu firea, la fel ca pe mai bine de jumătate dintre fetele de la Curtea din Lancovit:

— Am omorât toate harpiile, în afară de una, care e prizonieră, deci cealaltă țintă, Jeremy, nu se află în pericol deocamdată. O să ne ocupăm și de siguranța lui după ce-i vom da îngrijiri lui Robin.

Tara se prăbuși. Lacrimi de neputință îi șiroiau pe față.

— Cât timp mai e? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Până când...

Se opri, incapabilă să-și ducă gândul până la capăt, în timp ce Robin avea frisoane și gemea, în continuare inconștient.

— Elfii sunt mai rezistenți decât oamenii, preciză maestrul Chem. Aș zice că ne mai rămân șase până la opt ore, cel mult.

Se uitară unii la alții, consternați. Li se părea îngrozitor de puțin!

— Să-l ducem înăuntru, propuse Moineau, pragmatică, în pofida spaimei sale.

Îl ridicară cu mare grijă pe semielf, folosindu-se de un Levitus. Trupul său începu să plutească, îndreptându-se spre conac.

— Tara? Te simți bine? o întrebă Manitou, alarmat de paloarea de pe chipul fetei, acoperit de sudoare și de lacrimi.

— Nu știu ce am, îi răspunse Tara clătinându-se. Când îmi folosesc cea mai mare putere magică, obosesc din ce în ce mai tare.

Labradorul ridică din sprâncene. Cunoștea cazuri de sorțitori care fuseseră arși de propria lor putere supradimensionată. Nu-i plăceau deloc simptomele pe care le prezenta Tara. Nu aveau nimic de-a face cu o simplă gripare¹. Atingerea era mult mai profundă.

Tânăra încerca deja să-și revină, mult prea neliniștită de soarta lui Robin pentru a mai zăbovi asupra indispoziției sale trecătoare. Dragonul își reluase înfățișarea de om, de bătrân mag, și venea în urma ei. Fabrice se ocupă de miniaturizarea Familiarilor, pentru a putea intra și ei mai ușor în conac. Labradorul venea pe urmele lor. Astfel își putea supraveghea foarte atent strănepoata.

¹ Griparea e o maladie care îi atinge pe sorțitori, îndeosebi pe cei care se folosesc prea mult de puterea lor. Ea afectează articulațiile și, dacă sorțitorul nu e îngrijit, se poate pomeni complet paralizat. Și nu îmi cereți mai multe detalii tehnice, vă reamintesc că habar n-am de magie! (n.a.)

Isabella Duncan, bunica Tarei, o sorșitoare înaltă și plină de preștanșă, cu părul încărșunșit, îi primi în holul larg, pardosit cu marmură albă și neagră.

— Tăra! exclamă ea, pe un ton acru, poți să-mi explici de ce e o gaură în casa mea și o parte dintre copacii mei sunt carbonizați? Ultima dată când mi-ai distrus parșial conacul nu erai în minșile tale. Așa că iată două întrebări. Prima: Îți mai amintești cine sunt eu? A doua: câte deșete vezi?

— Iertare pentru conacul tău, bunico, răspunse Tăra, zâmbind anemic. Ei, a fost din cauza unei neînșeleșeri. Acum te-ai întors?

Isabella se destinse.

— Da, mă aflam în sat când am simșit o descărcare puternică de magie. Am invocat un Transmitus și am nimerit într-un fel de remake după cel de-Al Doilea Rășboi Mondial. Ce s-a întâmplat?

Tăra îi povesti pe scurt, în timp ce se îndreptau spre salon, despre atacul femeilor-pășări și despre misiunea lor îndreptată împotriva lui Robin și a unui alt sorșitor. Isabella incantă și golul din perete se închise, în vreme ce mobilele fugare își reluau locul lor obișnuit.

Bunica sa strânsese un mobilier vechi și rar, iar salonul verde era împodobit cu canapele Ludovic al XV-lea, cu picioare elegant curbate și acoperite cu un imprimeu cu motive florale reșprodus pe pereți, cu scaune, mese, gheridoane care se îndoiu sub greutatea poliștelor lor de argint masiv, cu fotolii confortabile și cu un încântător șemineu, identic cu cel pe care Tăra îl escaladase, cu ani în urmă, în biblioteca situată exact deasupra salonului.

După ce-l întinseră pe Robin pe una dintre sofalele debarasate de pernuțele brodate, se așezară la căpătâiul lui, urmărind cu neliniște convulsiile care-i agitau trupul inert. Văzându-l lac de sudoare, Tara incantă, și un lighenaș cu apă se materializă lângă ea. Îi șterse fruntea fierbinte, dar băiatul nu reacționează. Și frica mușcă și mai adânc din inima ei.

— Fabrice, observă Manitou, pesemne că harpiile astea au fost nevoite să treacă pe undeva pentru a ajunge pe Pământ. Ar trebui să te duci să-l vezi pe taică-tu, ca să verifici dacă totul e-n ordine la Poarta de Transfer pe care o are în pază.

Fabrice se îngălbeni. Conte de Besois-Giron, tatăl său, nonso, era păzitorul din partea oamenilor al Porții de Transfer din Tagon, la fel ca toți membrii familiei sale, de mai bine de opt sute de ani. Poate că se afla în primejdie!

Fără să spună o vorbă, o șterse imediat, urmat de Barune, care încerca să-i ridice moralul. Moineau, sub înfățișarea sa de Bestie, se năpusti pe urmele lor. Tara zâmbi șters. De când cei doi prieteni ai ei se îndrăgostiseră unul de altul, era destul de greu să-i ții despărțiți, de parcă ar fi fost lipiți cu un clei super-tare. Iar Moineau își făcea griji pentru Fabrice, care era cel mai puțin puternic dintre ei.

Deodată, Robin deschise ochii încrețoși de febra care îl mistuia și Tara se aplecă deasupra lui.

— Ce... ce s-a întâmplat? bâigui el.

— Ai servit drept pistă de aterizare unei harpii, răspunse cu seriozitate Cal. Îți dau un sfat: data viitoare când mai vezi că-ți pică vreo puicuță din cer, nu mai fi atât de galant și dă-te imediat la o parte!

Elful nu-și putu stăpăni un chicotit și fu cuprins de un spasm. Când durerea îl mai lășă, șuieră:

— Fie-ți milă, Cal, nu mă face să râd, că mă doare! M-a otrăvit, nu-i așa? Asta înseamnă c-o să mor?

— Firește că nu, tună Tara, categoric. Găsim noi o soluție!

Sări în picioare, îndepărtându-se de Robin, spre marea dezamăgire a acestuia din urmă. Cuvântul „otrăvit” îi reaminti de ceva. Cineva îi vorbise de... pe strămoșii ei, da! Un dinte de dragon! Scotoci cu înfrigurare în buzunarul Schimbătoarei, de unde scoase prețioasa relicvă pe care i-o oferise maestrul Chem de ziua ei.

— Dintele de dragon! exclamă ea, cu ochii plini de o speranță nebună. El poate vindeca toate formele de otrăvire! N-am mai avut timp să-l folosesc pentru salvarea acelui snuffy hoinar, dar nu-l voi lăsa pe Robin să moară!

Maestrul Chem o privi cu tristețe.

— Din păcate, Tara, aș putea să-mi smulg toți dinții din gură și să-mi pun placă-n locul lor, dar asta n-ar schimba cu nimic lucrurile. Dintele ăsta poate vindeca orice, e-adevărat... cu excepția otrăvirii cu venin de harpie! E specificat în instrucțiuni. N-am reușit să fac rost și de ele, așa că ți l-am dat fără. Îmi pare rău.

O tăcere grea îi întâmpină declarația și Tara, distrusă, puse la loc prețiosul și inutilul talisman.

— Ai făcut apel la regele demonilor din limburi ultima dată pentru a o vindeca pe Tara, nu-i așa, interveni Isabella, cu ochii încă ațintiți asupra masacrului suferit de grădina sa, pe care o vedea prin vastele ferestre alcătuite din ochiuri mici de geam.

— Ah, Doamnă Duncan, va fi foarte greu să-i solicităm ajutorul, îi răspunse Cal pe un ton ironic. La prima noastră vizită pe planeta demonică, Tara l-a insultat și a dat drumul culorilor pe care el le ținea prizoniere, iar la a doua vizită, maestrul Chem s-a așezat pe el și l-a strivit. Mai mult, nu el deținea remediul, ci Magister, iar noi n-avem niciun mijloc de a lua legătura cu el. Ca să nu mai vorbim de faptul că, și dacă am reuși să ajungem la el, probabil ar refuza să ne ajute. A-l vedea pe Robin trecând de la condiția de „potențială victimă” la cea de „adversar eliminat”, l-ar delecta cu siguranță.

— Înțeleg. Ați interogată harpia pentru a afla cine le-a trimis să ne atace? Poate că persoana care a comandat această agresiune dispune de vreun antidot?

— Am întrebat-o deja, îi confirmă Tara. Harpia susține că nu cunoaște identitatea interlocutorului ei.

— Suratele sale sunt mercenare, preciză Cal. Dacă divulgă identitatea unuia dintre clienții lor, nimeni n-o să mai vrea să le angajeze. Răspunsul ei mi se pare logic. N-o să vă vină deloc ușor s-o faceți să ciripească!

— Nu-i prima dată când avem de-a face cu acest gen de amenințare, suspină Isabella, resemnată. Ai probabil dreptate, dar eu o să mă duc totuși să discut cu harpia, măcar să-i smulg câteva detalii. Dacă auziți niște țipete, să nu vă neliniștiți, e normal să fie așa.

Își trosni degetele cu un aer hotărât și ieși.

Tara și Manitou schimbă o privire. Isabella se putea dovedi de o implacabilă cruzime atunci când era necesar. N-ar fi vrut să se afle în pielea harpiei. Iar harpia, nici atât, de altfel, dacă te luai după țipetele stridente ce se auziră curând.

Manitou înghiți în sec. Erau anumite aspecte ale puternicei personalități a fiicei sale pe care îi venea greu să le... *înțeleagă*. Țipetele sporiră în crescendo și toți se strâmbară.

Tara se întoarse spre Robin, dar semielful își pierduse din nou cunoștința. Îi luă mâna fierbinte, gândindu-se din nou cât de mult contau prietenii ei pentru ea. Și-ar fi dat și viața pentru a fi în locul lui Robin.

Măcar să fi fost *ea* cea leșinată, căci atunci *ceilalți* s-ar fi dat și peste cap ca s-o salveze!

Maestrul Chem încercă mai multe incantații împreună cu tânăra fată, unindu-și marile puteri pentru a purifica venele semielfului, dar în zadar. Singurul rezultat fu acela că tapiseria sofalei își regăsi culorile ei fine, însă starea băiatului se înrăutăți, urmând cursul otrăvirii.

Deodată, Fabrice, urmat de Moineau sub înfățișarea ei de Bestie și ducând în brațe un trup fără suflare, năvăli înăuntru, cu o privire ca de nebun, cu mamutul mugind în urma lui, cu răsuflarea tăiată.

— Tara, o, Doamne! țipă el

Sortitoarea se ridică, cu inima bătându-i cu putere.

— Ce s-a întâmplat?

Moineau așeză cu gingășie povara pe o a doua sofa și Tara recunoscuse craniul pleșuv și nasul arogant al contelui Alphonse de Besois-Giron, tatăl lui Fabrice și gardianul Porții de Transfer dintre AltăLume și Pământ.

— Harpiile! Au atacat Poarta pentru a trece prin ea! hohoti Fabrice. Și l-au zgâriat pe taică-meu!

Glifele

sau cum să fii legat de un semielf atunci când n-ai cerut
nimic

Trupul contelui avu o tresărire.
— N-a murit! constată Manitou, care tocmai
atinsese cu botul umed scobitura gâtului bărbatului leșinat, provocându-i acea tresărire.

— Nici n-am zis că ar fi! Dar el n-are rezistența lui Robin și, spre deosebire de mine, nu dispune de nicio putere magică! reluă Fabrice cu vocea gătuită. I-am aplicat un Reparus, pentru a-i obloji rănile, dar n-am nicio putere împotriva veninului. A fost rănit de câteva minute deja, iar starea i se degradează cu o viteză vertiginoasă. Vă rog, Maestre Chem, spuneți-mi că există o soluție! Salvați-mi tatăl!

Bătrînul mag evită privirea rugătoare a adolescentului.

— Mi-aș dori tare mult să fie așa, băiete. Din păcate, cu excepția lui Magister, care pesemne s-a folosit de magia demonică pentru a reuși, nimeni n-a izbutit vreodată să găsească un

antidot împotriva otrăvii harpiilor. ăsta e și motivul pentru care sunt atât de temute în AltăLume.

Cal se gândea foarte concentrat, șoptind printre dinți.

— Drace, oare ce film era, *Bacteria*? Nu, nu se chema așa. *Microbii*? Nici atât...

Apoi pocni din degete și exclamă:

— ăsta era! *Alerta*. Cu Dustin Hoffman și Renée Russo. Un film formidabil!

Moineau îi aruncă o privire cruntă.

— Cal, Robin și tatăl lui Fabrice sunt pe cale să moară. Ce legătura au filmele tale cu asta?

Tânărul Hoș nu-i dădu nicio atenție și veni să se înfigă dinaintea dragonului.

— Maestre Chem, începu el, trăgând adânc aer în piept, știți că mie îmi plac foarte mult filmele pământene, pe care noi le importăm în AltăLume, nu-i așa?

Bătrânul se uită la el uluit.

— Da, și ce-i cu asta?

— În *Alerta*, o maimușă contaminată cu un virus de tip Ebola infectează involuntar o întreagă populație. De aici, începe o cursă contra-cronometru pentru găsirea maimușei și folosirea sângelui ei în scopul fabricării unui vaccin. Căci ea a fost tratată pentru a rezista la virus și poartă antidotul în ea.

— Cal, făcu maestrul Chem cu o nesfârșită părere de rău, am putea captura și sacrifica oricâte harpii vrem, asta n-ar schimba cu nimic situația. Sute de savanți au încercat lucrul ăsta de-a lungul mileniilor.

— Ah! făcu Cal cu un aer șiret, dar tocmai aici intervine *The Omega Man*.

Dragonul ridică o sprânceană, întrebător.

— Un film cu Charlton Heston, preciză Cal. Un virus îi transformă pe oameni în zombi pletosi cu ochi fosforescenți. Ultimul om care n-a fost contaminat, căci a reușit să se protejeze, se folosește de sângele său pentru a realiza un antidot, pentru că el nu e sensibil la virus. Iar noi avem propriul nostru „Omega Man!”

Ceilalți sorțitori nu erau la fel de familiarizați cu cultura terestră, nici chiar Fabrice, care era pământean, așa că ațintiră asupra lui Cal o privire sticloasă.

— Păi, da, le spuse acesta. *Tara!* Singura persoană care a supraviețuit zgârieturilor făcute de harpii, grație antidotului lui Magister. Sângele ei îl conține încă, probabil! Sau măcar anticorpii care i-ar permite să lupte împotriva unei noi injectări cu venin!

Tara se ridică, nesigură.

— Ei, Cal, dar e o idee grozavă, întări Moineau, zâmbitoare. Odată prelevat, am putea transforma sângele pentru a extrage din el antidotul, pe care l-am injecta apoi lui Robin și tatălui lui Fabrice. Maestre Chem? Știți cum trebuie să operați?

— Nu prea îmi place ideea asta de a transfuza sângele Tarei în venele oricui, spuse bătrânul mag. Cel puțin până când nu vom ști mai multe despre manipularea genetică.

Adolescenții îl priviră surprinși. Uitaseră de acest amănunt. Evident, cineva traficase genele Tarei pentru a o face mai puternică. Din păcate, nu știau nici cine îi manipulasă ADN-ul, nici în ce scop.

— Dar asta le-ar putea salva viața, obiectă Moineau.

— Sau i-ar putea ucide pe loc! îi replică rece maestrul Chem. Fără rost. Dacă într-adevăr Tara ar fi imunizată, n-am avea de ce să ezităm. Dar nu știm lucrul ăsta!

— Trebuie să verificăm, tranșă Tara. Nu vreau să risc punându-i în pericol pe Robin și pe tatăl tău, Fabrice. Am prelevat un pic de venin de la Robin când a fost zgâriat.

Schimbătoarea, supunându-se poruncii sale mute, făcu să apară din buzunarul robei fiola cu sumbrul lichid, pe care ea o ridică în sus, continuând:

— E atât cât trebuie ca să mă infecteze.

Stânjenit, Cal dădu înapoi și Fabrice se îngălbeni.

— Nici vorbă de așa ceva, mormăi maestrul Chem, făcând un pas înainte. Dacă nu mai ești imunizată, riști să mori și tu. Iar eu refuz să-mi asum acest risc.

Tara avu un zâmbet luminos și, înainte ca vreunul să aibă timp să reacționeze, făcu să apară de nicăieri un pumnal, își creștă brațul și își vărsă otrava pe rană.

— Tara! țipă bătrânul. Nu!

Fata dădu din umeri, strâmbându-se atunci când focul veninului începu să devină activ în venele sale.

— Prea târziu. O să cunoaștem imediat și răspunsul.

— Mda, mormăi Cal, hipnotizat, și cine se va încumeta să găsească un antidot dacă tu n-o să mai fii?

Se uitau împietriți la Tara, care își păstra un ten proaspăt ca un trandafir. Nici cea mai mică picătură de sudoare, nici o adiere de febră. După vreo cinci minute de tăcere apăsătoare, întreruptă doar de gemetele contelui, dragonul lăsa să-i scape un oftat puternic.

— Încă ești imunizată, Tara, constată el cu ușurare. Data viitoare însă, când îmi mai faci o asemenea figură, o să te... o să te...

— N-o să mai fac, Maestre, îl întrerupse Tara. Putem încerca acum leacul?

Bătrânul se gârbovi, încă șocat.

— Încă îmi mai mâinile... mabele... hm, încă îmi mai tremură labele, mormăi el. Moineau, n-ai putea să te ocupi tu de operație?

Tânăra brunetă îi aruncă o privire îngrozită.

— Ăă..., chiar eu? Sunteți sigur?

— Absolut. Iar eu sunt aici ca să te ajut, dac-o să fie necesar.

Timida Moineau, spre marele ei regret, nu îndrăzni să refuze și începu să se pregătească.

Salonul fu amenajat în așa fel încât ambele sofale să fie așezate în fața Tarei, aflată într-un fotoliu confortabil. Tânăra își întinse pumnii și Moineau incantă, după ce le dezgolise pieptul lui Robin și lui Alphonse de Besois-Giron.

Cal nu se putu abține să nu întrebe de ce Moineau nu-i făcea același lucru și Tarei și aproape că se alese cu o palmă.

— Pe Transformus, psalmodie Moineau, instruită în privința bunei incantații, fie ca antidotul la veninul de harpii să fie extras, iar plasma și sângele să fie contrase!

Două firișoare de sânge se înălțară de la încheietura pumnilor Tarei, care privea fascinată. Puteai vedea cu ochiul liber particulele de magie care scânteiau în interiorul fluidului, transformându-l într-o fântână roșie și radiantă.

— Pe Reparus, continuă Moineau, fie ca sângele Tarei să le fie transmis și cei doi bolnavi tămăduiți!

Fluidul urcă, apoi se diviză, înainte de a atinge corpurile celor inconștienți. Dacă contele de Besois-Giron nu reacționează, elful își reveni în simțiri chiar din momentul în care sângele îi pătrunse în vene. Se săltă în capul oaselor, îngrozit.

— Nuuu! țipă el. Nu, Tara! Nu!

Fără vlagă, încercă să respingă șuvițele de sânge, dar nu izbuti. Acestea evită asaltul semielfului și continuă să-și trimită fluidul vital al fetei în venele sale. Trupul îi fu zguduit de convulsii.

În același moment, o linie dublă de sânge se ridică din trupul băiatului și o atinse pe Tara, alcătuiind o buclă! Lichidul își schimbă nuanța, căpătând o frumoasă culoare aurie. Tara se mișcă brusc, copleșită de o avalanșă de sentimente și imagini mentale emise de semielf. Fata resimți, de-a valma, tristețea lui că e metis, teama permanentă pentru ea și... ah!, dragostea pe care i-o purta!

Speriată peste măsură de această reacție neașteptată, Moineau își întrerupse incantația. Sângele încetă să mai curgă... iar odată cu el și imaginile.

— Pe toți zeii, Tara, ce-ai făcut? gemu Robin.

Și își întinse brațele spre ea.

— Uite!

Sub privirile lor uluite, două glife de un purpuriu aprins își făcură apariția. Două bucle complicate, conturate din linii și puncte... ale căror gemene aurii se materializară în aceeași clipă

pe încheietura pumnilor Tarei, chiar deasupra acreditării¹ incrustate ce-i îngăduia să circule în voie prin Omois și Lancovit și care, pe Pământ, era ascunsă de ochii pământenilor cu ajutorul unui Illusius.

— Dar... dar, se bâlbâi aceasta frecându-și locul mașinal, asta ce mai este?

— E o scriere elfică, descifră Moineau, mijindu-și ochii. *Estil geoval sensil*. Ceea ce înseamnă: „Legați unul de altul, frate și soră de suflet pentru totdeauna.”

Robin căzu din nou pe sofa, sleit de puteri.

— Mi-ai dat din sângele tău. Magia ne-a legat atunci când o parte din sângele tău ți-a fost dată înapoi, transformându-ne iremediabil în naouldiari!

— Drace! făcu Moineau. Dar asta e-o catastrofă!

¹ Acreditarea e un fel de pașaport. O chestie magică pe care sorșitorii de toate rasele o poartă incrustată pe brațul, tentaculul sau pseudopodul lor, care cuprinde fotografia și datele lor de identitate și care le permite să circule pretutindeni. Nu, asta nu e dureros, și da, e mult mai practic decât Cărțile noastre de Identitate! (n.a.)

Misiunea

sau arta de a-i obliga pe oameni să se ofere voluntari pentru unele aventuri periculoase, ba chiar mortale

Tara nu mai înțelegea nimic.
— În ce?

Moineau se decise s-o lămurească.

— Un naouldiar e un frate de sânge la elfi, îi spuse ea.

— Așa e, confirmă Robin. Și aș fi preferat să *mor* decât să devin naouldiar, fratele de sânge al Tarei!

Tara ridică din sprâncene. Ce mai era și cu chestia asta?

— Nu vrei să devii fratele meu de sânge? începu ea, rănită de aparenta ei respingere de către semielf.

— E din cauza lui... ah, cum se cheamă asta? Z'alen'maril, nu-i așa? o întrerupse iute Moineau, înainte ca Tara să pronunțe niște vorbe iremediabile. Fratele și sora de sânge nu pot fi iubiți.

Tara înțelese și roși.

Căci, în adâncul sufletului ei, acolo unde își păstra ascunse tainele, trebuia să recunoască faptul că ținea într-adevăr mult la semielf.

— Z'alen'maril-ul îi împiedică, adăugă Moineau, făcând un efort de memorie. Acesta acționează ca un fel de însoțitor virtual, căci, legând sângele unuia de al altuia, se poate întâmpla ca zestrea genetică a fiecăruia să fie modificată, ceea ce interzice dragostea între fratele și sora de sânge.

— Vrei să spui că Tara se va transforma în elf? întrebă Cal. Dar asta-i nemaipomenit! Era ea deja drăguță, dar acum o să fie trăsnet!

Tara se strâmbă. Uneori îi venea greu să-și dea seama dacă el își bătea joc de ea sau era sincer.

— Nu... da... în fine, nu știu. De fapt, nu cred că asta o să meargă, pentru că, de pe de o parte, Robin e pe jumătate om, apoi, pentru că magia Tarei e cu siguranță mai puternică decât Z'alen'maril-ul.

— Tara, făcu Cal pe un ton serios, dacă îți cresc niște urechi ascuțite să nu intri în panică, asta nu înseamnă că te prefaci în liliac, ci doar că devii elf!

Ea nu mai putu continua discuția cu Robin, căci acesta, slăbit de efortul făcut, își pierdu din nou cunoștința.

— Din fericire, antidotul a acționat, preciză maestrul Chem, după ce îl examinase cu atenție. Duceți-l într-o cameră și lăsați-l să doarmă. E lucrul cel mai indicat pentru el, deocamdată.

— Și taică-meu? interveni cu teamă Fabrice, care nu constata nicio schimbare.

Bătrânul se aplecă și pipăi fruntea contelui cu o mână pricepută, după ce mai înainte îi ridicase o pleoapă.

— Îi e bine și lui. Febra e pe cale să scadă. Nu știu ce efect ar putea avea asupra lui sângele unei sorșitoare atât de puternice cum e Tara, dar, de îndată ce-și va reveni, explică-i mai întâi ce-a pășit. Și dacă simte ceva care i se pare anormal, să ne cheme neîntârziat.

— Anormal? repetă Fabrice.

— Păi da, făcu Cal, malișios, dacă se apucă să facă găuri în pereși sau să-i prefacă pe oameni în broaște, cum face Tara, ai putea să consideri asta ca *anormal*.

Fabrice îi aruncă prietenului său o privire neliniștită. Tai-că-său era un tip formidabil, în toate sensurile cuvântului... A și-l închipui înzestrat și cu harul magiei, așa deodată, și nevoit să părăsească dragul lui castel pentru a se duce în AltăLume, îl umplea pe neașteptate de dorința de a se afla departe, foarte departe de aici. Dând curs spuselor dragonului, îi făcu pe Robin și pe taică-său să leviteze până la camerele de sus. Nu-i veni prea ușor, căci înzestrarea sa magică nu se dovedea foarte cooperantă, ceea ce îl făcu încă o dată să regrete că nu era mai puternic.

Îl așeză pe Robin într-una dintre încăperi, apoi trecu în cealaltă, cu Moineau după el.

Contele deschise ochii și privi ca prin ceață, cu uimire, spre tapiseria înflorată.

— Unde mă aflu?

— Stai liniștit, papa, îl sfătui Fabrice, ai fost atacat de harpii. Te-au zgâriat, iar noi te-am salvat la timp. Ah, ți-o prezint pe iubita mea.

Contele și Moineau se uitară la el uluiți. Contele, încă ușor groggy, nu era sigur că înțelesese bine, iar Moineau nu se aștepta deloc la una ca asta.

— A ta ce?

— Iubită, preciză Fabrice, și adăugă apoi repede — în genul „e iubita mea, n-o să facem din asta o enciclopedie în zece volume, nu?” —: uite cum stau lucrurile. Am neutralizat harpiile ce ne-au atacat, dar un sorțitor pe care încă nu-l cunoaștem e probabil în pericol. Va trebui să plecăm în căutarea lui. Tu o să te simți bine?

— A ta ce?

Hm, se părea că fusese atins mult mai grav decât crezuseră. Mintea lui nu reușea să interpreteze cuvintele fiului său.

— Fabrice, zise Moineau, cu un zâmbet care îi încremenise pe buze, poate că nu e cel mai nimerit moment pentru genul acesta de declarații. Nu sunt sigură că o informație de felul ăsta l-ar putea pasiona pe tatăl tău în starea în care se află acum!

Tânărul pământean se strâmbă. Ba bine că nu! Tocmai de asta își alesese acest moment! Redutabilul său tată era destabilizat și slăbit, exact de ceea ce avea nevoie pentru a-i da vestea.

Contele întoarse capul spre ea și o fixă.

— Iu... iubită?

— Da, se pare că acesta e cuvântul, pe Pământ. În AltăLume, am fi velori¹. Găsesc că acesta e mai frumos, ei bine... Gloria Daavil, sluga dumneavoastră.

¹ Velori: echivalent cu logodnic. De altfel, dacă Fabrice ar fi cunoscut adevărata semnificație a lui Velori, el ar fi fost, probabil, mult mai nervos (n.a.).

— E nepoata regelui și a reginei din Lancovit. Prințesa Gloria Daavil. E o sorșitoare puternică și se poate preface în Bestie.

Ochii contelui se strânsă, privind pătrunzător.

— A, da, îmi amintesc de dumneata. Te-am întâlnit anul trecut, în momentul morșii prinșului Bandiou pe domeniul meu. Cum o mai duci?

Moineau zâmbi. Era foarte curtenitor, tatăl velori-ului ei.

— Mulțumesc, bine, dar dumneavoaștră?

— Nu prea strălucit. Mă doare peste tot și parcă am niște furnici care-și încearacă mandibulele prin toți mușchii și venele mele. Ia zi, Fabrice, adu-mi aminte ce vârstă ai?

— Paisprezece ani. De ce?

— Ai paisprezece ani și ai o iubită?

Fabrice simșii că se înroșește. Ei, ce mai voia să-i spună taică-său?

— Da, și o iubesc din tot sufletul, Tată.

Moineau simșii o umezeală suspectă la coada ochilor. Sforăi pe nas.

— Și eu te iubesc din tot sufletul, declară ea, foarte tulburată.

Apoi, pentru că nu voia ca emoșia s-o copleșească, preciză:

— Mă rog, mai puțin atunci când te prefaci în vârcolac și-i propui Tarei să se mărite cu tine!

Contele ridică din prodigioasele lui sprâncene, apoi se întinse pe pat, renunșând să mai înșeleagă ceea ce tocmai spusese mica sorșitoare. Avea să-i ceară niște lămuriri mai târziu. Acum, era într-adevăr mult prea obosit.

— Atunci, ai mare grijă de ea, băiete. Pare a fi pe cât de frumoasă, pe atât de curajoasă. Bună treabă. Cred că acum o să dorm puțin. Pe curând.

Închise ochii și, după câteva secunde, un sforăit puternic răsună în încăpere.

Fabrice se clătina, așa că se așează, ștergându-și fruntea. A avea o confruntare cu tatăl său era încă una din chestiile care-l făceau să i se înmoaie genunchii.

— Rămâi lângă el, îl sfătui Moineau, care păstra declarația de dragoste a lui Fabrice ca pe un giuvaier în inima ei. Cobor s-o văd pe Tara.

Îl sărută tandru și părăsi camera.

În timp ce prietenii ei îi duceau pe Robin și pe conte la etaj, Tara se cufundase în gânduri, uluită încă de involuntara declarație mentală a semielfului. Prea ocupată să supraviețuiască într-o lume în care toți monștrii din Univers parcă se vorbiseră să-și înfigă colții în vena ei jugulară, nu avea nici măcar răgazul pentru a reflecta la simțămintele atât de evidente ale prietenului ei.

Acum, nu se mai îndoia deloc. Robin era îndrăgostit de ea! Simțea cum inima îi bate din ce în ce mai tare în piept. Cum trebuia să reacționeze? Nu erau de aceeași rasă, chiar dacă Robin era pe jumătate om. Ah, „pricepuse” oare și el care erau simțămintele ei? În cazul ăsta, nu era bine pentru ea.

Deodată, foșnetul pergamentului pe care-l șterpелise și-l ascunsese în buzunar îi reaminti de misiunea ei, așa că trase adânc aer în piept. Exista oare riscul ca dragostea semielfului s-o distragă de la datorie? Dacă îi vorbea lui, ar fi putut oare

evita să le împărtășească și celorlalți prieteni acest lucru? Dacă nu, s-ar fi zis cu secretul!

Dezorientată, se cufundă într-o tăcere meditativă. Moineau, care tocmai coborâse, profită de situație pentru a face puțină ordine în salon. Nu îndrăznește să-i vorbească, deși tare ar fi vrut. Grr'ul, femeia-trol, amatoare de plante, ochea ficusul, întrebându-se ce gust are și dacă Isabella s-ar supăra foarte tare în cazul în care ar ronțai și ea o bucatică. Fafnir își ștergea cu multă aplicație securea de sânge, evitând s-o privească pe Tara, și chiar neobrazatul de Cal păstra tăcerea. Disperarea prietenului său îl înduioșase și, cel puțin de data asta, îi tăiasse chef să mai fie sarcastic. Ceea ce era păcat, căci unul dintre lucrurile care îi făceau cea mai mare plăcere era să-l tachineze pe Robin!

Manitou privea chiorăș la cele câteva fire de păr argintiu care avuseseră neobrazarea să-i vrăsteze blana, evaluând șansele pe care le avea inima lui să reziste atâtor emoții tari. Ce avea să-i mai cadă oare acum pe cap... vreun meteorit?

În ceea ce-l privește, maestrul Chem era îngrijorat. Tara era cea pe care o așteptase toată îndelungata sa viață de dragon. Cea care avea să-i permită poate să-și pună în aplicare planul. Dar dacă nu reușea s-o manipuleze pe tânăra sorțitoare așa cum dorea el, tot ceea ce cu atâta grijă pusese la cale timp de secole avea să se ducă de râpă. Nici nu se punea problema! Fie că voia, fie că nu, Tara avea să-i împlinească menirea! Semielful nu constituia o problemă de lungă durată. Și dacă el reușea să-și atingă țelurile, puterea dragonilor nu avea să mai cunoască limite! Fără să vrea, pupilele i se transformară, alungând din ele

privirea de om. Ochiul care se aținti asupra fetei fu unul galben, de șarpe, dar aceasta, cufundată în gânduri, nu băgă de seamă.

Isabella se întoarse, cu o figură zâmbitoare.

— Așa, lansă ea, imperială. Înainte de a vă anunța eu veștile proaste, spuneți-mi ce s-a întâmplat cu semielful și cu păzitorul.

Tara ridică din sprâncene. Bunică-sa avea o mică problemă cu numele. Și o indiferență absolută pentru ceea ce ar fi putut trece drept lipsa ei de tact.

— I-am vindecat pe *Robin* și pe *contele Alphonse de Besois-Giron*, rezumă ea, insistând asupra numelor, cu ajutorul antidotului lui Magister, care încă îmi mai circula prin vene.

Trecu peste episodul cu verificarea imunității sale, pentru ca Isabella să nu explodeze. Oh, va trebui să-i vorbească și despre asta, să zicem, peste vreo sută de ani... poate.

Apoi, adăugă:

— De data asta, blestematul de sangrav ne-a fost de folos. L-ar apuca turbarea dacă ar ști că datorită lui am reușit să salvăm niște vieți. I-am urcat pe răniți în camerele de sus, ca să se poată odihni. Dar tu? Ai reușit să obții informații?

— M-am dovedit mai *convingătoare* decât voi, confirmă sorșitoarea, cu fața încruntată. Iar ceea ce mi-a spus femeia-pasăre e grav. Nu erau singurele. În jur de vreo douăzeci au pătruns pe Pământ. L-au atacat pe conte ca să-și poată ascunde numărul!

Cal ridică repede capul.

— Douăzeci? Dar noi n-am scos din luptă decât vreo zece! Celelalte zece ne-ar putea ataca din nou?

— Cu siguranță, nu. Ordinul de misiune pe care l-ați găsit asupra harpiilor spunea adevărul. Misteriosul lor comanditar le-a încredințat *două* însărcinări. Iar eu bănuiesc că e vorba de un sorșitor semchanach¹, căci e absolut interzis să lași să bântuie pe Pământ ființe mitologice. Dacă vor fi văzute, tot sistemul de protecție al AlteiLumi va fi pus în discuție.

Manitou, care se gândea în taină că lucrurile ar fi totuși mult mai simple dacă sorșitorii și-ar dezvălui existența în ochii pământenilor, îndepărta argumentul printr-o mișcare din bot.

— Nu asta-i lucrul cel mai important. Un Mintus, și gata, mințile sunt curățate și harpiile uitate. Cea de a doua misiune îl privește pe sorșitorul de care vorbea Cal?

— Da, confirmă Isabella, cu o figură sinistră. Iar eu tocmai am controlat dacă acest Jeremy e cunoscut de serviciile noastre secrete.

— Și?

— E un sorșitor nedeclarat, așa cum erau Tara și Fabrice, pentru că nimeni n-a auzit vorbindu-se vreodată de el. Și sunt cu atât mai surprinsă de lucrul ăsta, cu cât nu mi s-au semnalat de curând incidente la Stonehenge, ceea ce pare să dovedească faptul că acest sorșitor nu se folosește de puterea sa magică, sau că o face într-un mod discret. Să se ascundă oare de noi? Și-n cazul ăsta, din ce motiv?

¹ Toți sorșitorii și Înălții Magi sunt supuși Marelui Sfat, ale cărui legi se află deasupra legilor țărilor. Un sorșitor semchanach refuză legile și constrângerile Marelui Sfat. Atât timp cât nu aduce daune locuitorilor din AltăLume sau de pe Pământ și rămâne discret, el își poate duce viața așa cum crede. În caz contrar, este urmărit de elfii-vânători, poliștii din AltăLume, și neutralizat. Ceea ce este un termen militar pentru a spune „nimitic”. Elfii-vânători nu se arată foarte răbdători cu cei ce sunt semchanach (n.a.).

Se uitară unii la alții.

— Și harpia ți-a spus care era justificarea acestor două ordine?

— Nu. Misiunea lor se limita la uciderea lui Robin și la răpirea acestui Jeremy. De asta s-au împărțit în două grupuri. Primul v-a atacat pe voi, iar al doilea se află în drum spre Stonehenge.

— Au folosit Poarta de Transfer engleză?

Isabella zâmbi strâmb.

— Nu, n-au putut. De la atacul lui Magister, dragonii au hotărât să ungă Porțile cu niște sorți paralizanți, pentru a-i prinde în capcană pe călătorii clandestini, precum harpiile noastre. Sunt niște sorți complecși, doar anumite porți au fost tratate până acum.

Cal se încruntă. Iată o grea lovitură dată meseriei sale de Hoț Patentat!

— Ah! Și porțile engleze fac și ele parte din lot?

— Exact. Sunt vrăjite, spre deosebire de cea din satul nostru, sau chiar de Poarta americană de la Paris, prin care Tara a ajuns pe Pământ. Pesemne că afurisitele astea de harpii știau lucrul ăsta, căci nu s-au folosit de Poarta londoneză. Atacând prin surprindere, nu le-ar fi fost deloc greu să ajungă în câteva secunde la Londra. Alegând să zboare pe sus, au optat pentru soluția cea mai proastă. Nu pot zbura foarte repede și nici nu-s destul de puternice, mai ales aici unde magia e diminuată, ca să activeze niște Transmitus-uri.

— Ceea ce înseamnă?

— Că n-am fi avut niciodată timpul să le ajungem din urmă, dacă ar fi optat pentru Paris. Așa, au nevoie de două

până la trei zile pentru a zbura până la Stonehenge. Ceea ce ne lasă răgazul necesar pentru a le „neutraliza”. Toate astea sunt destul de contradictorii și foarte ciudate.

Deodată, se produse o rumoare și Selenă, mama Tarei, o încântătoare femeie brunetă, cu păr lung, își făcu intrarea în încăpăre. Puma ei familiară, Sembor, venea pe urmă-i, escortată de Înaltul Mag Medelus, logodnicul Selenei și viitorul tată vitreg al Tarei, spre marea ciudă a acesteia din urmă. Nu-i pica deloc bine că acest bărbat putea râvni să ia locul tatălui ei, chiar dacă acesta nu mai ființa, deocamdată, decât în starea de fantomă.

Tînăra femeie se opri puțin, uimită să vadă atîta lume în salonul ei.

— Tara, te simți bine, draga mea? De ce avem o harpie prizonieră, gata să te blagoslovească, chiar în mijlocul peluzei, de ce sunt cadavre și spărturi peste tot?

Tara, după ce o îmbrățișă cu tandrețe pe maică-sa și îl salută pe Medelus cu răceală, le oferă un rezumat prescurtat al călătoriei sale și al evenimentelor care urmaseră, pentru că nici Selenei nu-i dezvăluise că se întorsese pe Pămînt pentru a găsi un pergament menit să-i permită readucerea tatălui ei din lumea fantomelor. Voia să-i facă o surpriză. Maică-sa o strînse la piept, dar toată veselă ei se risipise.

— Asta n-o să se mai termine așadar niciodată, gemu ea. Nu numai că te atacă pe tine, dar acum se iau și de prietenii tăi. Oare cu ce-am greșit, Doamne?

— Nu știu, dar pesemne că e ceva teribil, insinuă Cal, răutacios. Ați fost cu siguranță un groaznic sorțitor malefic într-o

altă viață, și de aceea, într-asta, ați fost pedepsită să aveți drept fiică o fată ca Tara!

— Cal, exclamă aceasta din urmă, dacă mai continui să-ți bați joc de mine, o să te prefac într-un broscoi.

Îl măsură pe băiatul care nu era prea înalt, ceea ce lui îi convenea, căci astfel se putea fofila peste tot, apoi adăugă:

— Într-un broscoi *mic* de tot!

După care se întoarse spre maică-sa:

— Maman, nu-ți face griji din pricina mea. Totul o să fie bine.

Selena încuviință, dar nu era deloc liniștită. Medelus, înalt, sumbru, încă fragil de pe urma rănilor pricinuite de Vânător, o îmbrățișă pe Selena pentru a-i da curaj. Tara fu singura care observă o sclipire de panică strălucind o clipă în privirea sa. Înaltul Mag părea deodată îngrozit. De ce oare?

— Cum se face că te afli aici? o întrebă Isabella, ignorându-l pe Medelus, pe care nu-l putea înghiți, găsimd că e de condiție prea modestă pentru fiica sa, văduva ex-imperatorului din Omois. Ce naiba găsea ea la bioinginerășul ăsta ridicol?!

— Tara îmi dăduse de știre că urma să plece pe Pământ pentru a se odihni. Împărăteasa nu mi-ar mai fi dat pace, numai ca să afle unde se găsea moștenitoarea. Atunci, Brad și cu mine ne-am stins globurile de cristal și ne-am petrecut ziua în Selenda, la elfi, înainte de a veni aici. Nimeni nu mai putea să se ia după noi.

Ah, din cauza asta nu-i mai prevenise și pe alții! Tara făcu o mică strâmbătură, între maică-sa și efrî, hotărât lucru, n-avusesese noroc.

— Atunci, ce hotărâre luăm?

Tăra ezita, cu fața crispată de nehotărâre. Se simțea... neobișnuit de obosită! Necazurile se țineau lanț de ea, orice ar fi făcut.

— De data asta, nu mai suntem doar noi în cauză, tranșă ea. Harpiile se află în căutarea unei alte persoane. Înainte de toate, trebuie să-l salvăm pe acest sorțitor englez. În privința celorlalte, vom vedea mai târziu.

— Ai dreptate. Nu le putem lăsa pe harpii să se vânture pe planeta asta, aprobă dragonul. Cade în sarcina ta, Isabella, să reduci la maximum contactele dintre magie și pământeni. Du-te în căutarea harpiilor, localizează-le și neutralizează-le. Încearcă să nu le ucizi și trimite-le înapoi în AltăLume. Dacă nu poți face altfel, elimină-le și fă să le dispară și trupurile. N-am niciun chef ca vreun arheolog amator să dea pur și simplu peste ele săpând un pic mai mult.

Spre marea surprindere a Tărei, chipul bunicii sale păli și, pentru prima dată în viața ei, puse o întrebare prostească.

— Vrei... vrei să mă duc la Stonehenge?

— Da, răspunse dragonul dând din cap, nu în Tombuctu!

Tăra miji ochii. Cunoscând-o pe bunică-sa, răspunsul ei avea să-l carbonizeze pe maestrul Chem, metaforic desigur, dat fiind că dragonii erau imuni la foc.

Dar Isabella se mulțumi cu un firav „Oh!” și se lăsă să cadă pe un scaun. Cum toți o priveau, mirați de curioasa ei reacție, își recăpătă controlul:

— Dar am putea să le hăituim și să le oprim înainte, în timp ce se vor mai afla în Franța, nu?

— Nu știm unde se ascund în acest moment. Nu subestima niciodată un dușman. Nu sunt proaste: pesemne că au activat

un Camuflus. E un sort care nu consumă mai deloc energie magică, dar le face nedetectabile, atât pentru văz cât și pentru magie. Singurul nostru avantaj este că știm unde *se duc*. Dacă nu pierzi vremea, ar trebui să ajungi acolo înaintea lor.

Spre marea ei ciudă, Isabella nu putu găsi nicio obiecție pentru a respinge argumentele bătrânului. Se întoarse spre nepoata sa.

— Tara?

— Bunică?

— O să mergi cu mine.

— Poftim? Eu? Dar de ce?

Tara se gândea fără tragere de inimă să se întoarcă în AltăLume. Așa că se văzu dezarmată de ordinul Isabellei.

— Nu ești în siguranță aici. Și nici în AltăLume, cât timp nu știm cine e acest nou dușman al tău și de ce vrea să-i ia viața lui Robin. Prefer să te am sub ochi. O să călătorim împreună până la Stonehenge, e mai sigur așa.

De când devenise sorțitoare, Tara își dezvoltase un fel de... al șaselea simț... mă rog, *al șaptelea*, dacă socotim magia ca fiind numărul șase. Iar acest al șaptelea simț îi spunea că bunică-sa e îngrijorată și speriată. Ceea ce nu prea se potrivea cu temperamentul ei. Mai mult, niciodată Isabella nu o luase cu ea, oriunde s-ar fi dus. În sinea ei, suspină. Bătrâna magiciană era stăpâna tainelor. Având în vedere purtarea ei, Tara putea să parieze că dragonul tocmai ghicise una dintre ele. Cuminte, renunță să mai protesteze, hotărâtă să descopere ce anume punea la cale bunică-sa.

Și apoi, asta prezenta și un alt avantaj. Poate că nimeni n-avea să încerce să-i mai taie gâtul, o vreme.

— Vin și eu! lansă imediat Moineau. N-o las singură pe Tăra, mai ales acum.

— Și eu, făcu imediat Fabrice, care tocmai coborăse, însoțit de Barune, care încerca să ajungă la o înțelegere cu treptele fără să-și rupă... trompa.

Cal o urmăse pe Tăra în toate aventurile sale și acum i se părea că o trădează. Avea lacrimi în ochi, atât era de necăjit. Cu atât mai mult cu cât motivele pe care se gândea să le invoce erau în parte mincinoase. Dar chiar înaintea plecării sale pe Pământ, Drrr, păianjenul, îi semnalase, prin intermediul globului de cristal, că dăduse întâmplător de urma Eleanorei. Tânăra Hoață Patentată se afla în Smallcountry. Toți vânătorii de recompense din AltăLume erau pe urmele ei. Așa că, deși ținea mult la Tăra, trebuia să încerce să i se alătore și s-o salveze pe cea care vruse să-l ucidă... și care îi răpise inima.

— Drace! Eu nu pot veni cu tine! exclamă el, cu adevărat stânjenit. Maestrul Sardoin le-a semnalat celor de la Universitatea de Hoți Patentăți și maestrului meu Hoț Grinchur că numeroasele mele absențe ar putea să mă împiedice să mă prezint la examenele de sfârșit de an. Mi-au impus niște ore suplimentare. Dacă nu mă întorc în AltăLume, nu voi fi acceptat să-mi susțin diploma, iar pentru asta părinții mei m-ar omorî, cu siguranță.

Tarei îi părea rău pentru prietenul ei, dar îi înțelegea dilema... chiar dacă regreta dinainte că va fi lipsită de mintea lui vioaie și de uimitoarele sale înzestrări pentru deducție și acțiune.

— Grr'ul venire! o trânti femeia-trol.

— Nu Grr’ul, decretă Isabella. Tu ești acum garda de corp a lui Jar și a Marei, iar maestrul Chem n-ar fi trebuit să-ți permită să-l însoțești pe Pământ.

Dragonul pufni, agasat de reproșul implicit. Îi purta pică bătrâna sortitoare. Femeia-trol, traumatizată de dispariția ex-clientei sale, insistase să vină împreună cu ei, încredințând paza celor doi gemeni imperiali uneia dintre verișoarele sale. Când încercase s-o oprească, maestrul Chem se pomenise nas în nas cu o ghioagă de mărimea capului său. I se păruse mai cuminte să nu mai piardă vremea cu discuții.

Dar Isabella nu era atât de ușor de convins. Și toate protestele Femeii-trol se loviră de o voință de neclintit. Învinsă, Grr’ul acceptă să se întoarcă în Omois.

— Nici eu nu vă pot însoți, anunță dragonul, cu regret. Mai multe Consilii de securitate au loc în acest moment în AltăLume, după falsa invazie a lui Magister și a demonilor săi, iar eu trebuie să fac parte din unele dintre ele. Mă bazez pe dumneata, Doamnă Isabella, că vei veghea asupra siguranței Tarei.

Selena se pregătea să declare că și ea voia să fie împreună cu fiica sa, când Medelus, care se înverzea încet-încet, se prăbuși la pământ.

— Brad, țipă ea, speriată, nu te simți bine?

— Poțiunile șamanului-vraci nu sunt așa ușor de digerat, murmură el cu un glas sfârșit. Îmi provoacă uneori niște dureri de stomac insuportabile.

Grav rănit în timpul ultimei confruntări dintre Tara și Magister, el își revenea încet de pe urma modului în care-l tratase Vânătorul, femeia-vampyr aflată în slujba sangravilor.

— Selena, tu trebuie să rămăi cu Medelus, îi spuse pe un ton de poruncă Isabella, care n-avea de gând să se împovăreze cu un sorșitor bolnav.

Tânăra femeie protestă, dar Tara întări:

— Bunica și cu mine ne vom ocupa de aceste harpii, n-ai nicio grijă. Între timp, Medelus are mai multă nevoie de tine decât am eu. O să te ținem la curent din minut în minut.

Selena fusese lipsită de compania Tarei timp de zece ani, căci monstruosul Magister o răpise, și îi venea greu să se împace cu firea independentă a fiicei sale. Acceptă resemnată.

— Prea bine. O să rămănem la conacul de pe Pământ. Dacă apare vreo problemă, ne veți putea da ușor de veste și vom veni. Vom fi ariergarda expediției voastre.

La adăpost de privirile ei, Medelus făcu o mică grimasă. O detesta pe Tara, pe care o socotea primitivă, cu toată tehnologia ei. Și nici n-o iubea, căci din cauza ei fusese cât pe ce să moară. Dar, în ciuda resentimentelor sale, se arată recunoscător. N-avea de ales. Măcar o păstra pe Selena lângă el, împiedicând-o să-și urmeze fiica într-o aventură dementă și periculoasă.

— Vin și eu cu voi, articulă o voce slabă.

— Robin! exclamă Tara, repezindu-se pentru a-l sprijini pe semielful care tocmai atunci intrase în cameră, dar ce-i cu tine aici? Trebuia să te odihnești!

— Noi, elfii, avem un auz foarte dezvoltat, Tara, și chiar dacă eu nu sunt decât pe jumătate elf, sunt la fel de sensibil ca unul pursânge, răspunse Robin, care se așeză greoi reținându-și un geamăt de durere. Așa că v-am auzit. Nu vă las să plecați fără mine!

Isabella se pregătea să se împotrivească, dar Tara îi adresă unul dintre zâmbetele ei magnifice și, din nou, bătrâna femeie se abținu.

— Bineînțeles, râse fata, bucuroasă să-l vadă că se simțea mai bine... și, văzându-i mina de cadavru abia dezgropat, era mulțumită să-l vadă că se ținea pe picioare. O să le tragem cu toții un șut în... noadă acestor harpii. Și cum în momentul de față tu ești imun, ca și mine, nu riscăm mai nimic! Dar trebuie să-ți recapeți forțele. N-o să plecăm decât mâine-dimineață, ești de acord, Bunico?

— Da, răspunse aceasta. Am o grămadă de treburi de terminat și de consemne de lăsat lui Tachil și Mangus. O să înștiințez Poarta de Transfer din Londra despre iminenta noastră sosire.

— Prea bine, conchise maestrul Chem. Tachil și Mangus îl vor duce pe contele de Besois-Giron până la castel, iar eu o să rămân lângă el până când vom fi siguri că totul merge bine. O să mă întorc cât mai curând posibil. Dacă se ivește vreo problemă, oricât de mică, sunați-mă pe globul de cristal, al cărui număr îl aveți.

Fabrice îl lăsa pe tatăl său să plece, liniștit în privința apropiatei sale vindecări. De când își descoperise puterile magice, ezita între încântare și groază în fața urmărilor lor. Ultima sa tentativă de a deveni mai puternic îl transformase într-un fel de vârcolac cu blană scurtă, teribil de puternic, așa că se temea foarte mult că ar putea să-și vadă tatăl contaminat și el de magia Tarei. Dar știa și că nu-și putea lăsa prietena singură. Ea se vâra tot timpul în cele mai rele încurcături, din care ei trebuiau s-o scoată. Nu putea s-o lase acum.

După ce maestrul Chem se întoarșe de la castel, fără ca tatăl lui Fabrice să fi dat dovadă de vreun semn oricât de mic de contaminare magică, spre marea lor ușurare, încercară din nou, cu toții, să-l descopere pe misteriosul comanditar al atacului, dar fără succes. Tara se uită la glifele aurite de pe brațele sale și la aceleași semne purpurii de pe cele ale semielfului. Și constată că băteau în același ritm... mmm, interesant!

Manitou se strecură lângă ea, neliniștit... mă rog, atât cât poate fi de neliniștit un labrador.

— Tara, șopti el, aș vrea să-ți vorbesc.

Fata își lășă privirile în jos spre mătăsosul lui cap negru.

— Da, Străbunicule!

— Fie-ți milă, Tara, de câte ori trebuie să-ți spun să nu-mi mai zici străbunicule, fiindcă asta îmi dă impresia că am o sută de ani!

— Dar tu chiar *ai* o sută de ani, dacă nu și mai bine!

— ăsta nu-i un motiv. Spune-mi „bunicule”.

Fata zâmbi și se conformă.

— Da, Bunicule, ce vrei să-mi spui?

— Nu aici. Vino discret după mine...

Intrigată, Tara se ridică, de parcă ar fi vrut să le spună „nu mă băgați în seamă, mă duc puțin până la toaletă”, și ieși pe ușa salonului, cu un aer degajat. Galant se pregătea s-o urmeze, dar ea îi făcu semn să rămână pe loc. Pegasul nu putea vorbi, dar fluxul de sentimente și de imagini pe care i le transmitea mental era explicit.

— Despre ce e vorba? îl întrebă ea, intrigată, pe câinele cel negru.

— Nu cred că bunica te ia cu ea pentru a veghea asupra ta, îi dezvălui Manitou, neliniștit.

— Așa crezi? Tara nu înțelegea. Și-atunci de ce vrea să vin cu ea? Să nu-mi spui că e o nouă încercare de a împiedica Omois-ul să se ocupe de educația mea?

— Nicidecum! A renunțat la ambițiile ei imperiale. Cred că are nevoie de tine (făcu o pauză, pentru a trage aer în piept) ca gardă de corp!

Ochit. După figura pe care o avea Tara, chiar o surprinsese.

— Glumești. Ea e...

— Mult *mai puțin* puternică decât tine. Pe măsură ce tu îmbătrâ... crești, puterea ta sporește. Iar ea știe asta foarte bine.

— Dar de ce ar avea nevoie să fie protejată? Pentru ea, harpiile nu înseamnă mai mult de o înghițitură! Nici măcar n-are nevoie de mine!

— Ah, ba da. Fiindcă i-e frică. Nu, mai rău chiar, după felul în care a reacționat, cred că e pur și simplu terorizată.

Tara făcu ochii mari. Asocierea în aceeași frază a unor cuvinte ca „bunică-sa” și „terorizată” i se părea o exagerare uluitoare. Își regăsi graiul, pentru a-l întreba:

— Terorizată, dar de cine?

— De Stonehenge.

Grozav, misterul devenea și mai mare.

— Țsta nu e locul unde o să mergem? Dar de ce?

— Pentru că acolo soțul ei s-a volatilizat!

Umbra trecutului

sau cum să pierzi prosteste ceva și să-ți petreci
ani de zile în căutarea lui

Tarei nu-i venea să-și creadă urechilor. Se lăsă să cadă pe sofaua bej din fața intrării, în marele hol pardosit în alb și negru. Manitou se ridică pe labele posterioare și apăsă un buton din mobilier. Lumina inundă încăperea.

— Bunicul s-a... volatilizat? bâigui Tara. Vrei să spui că a dispărut, că poate a fost răpit... sau asasinat?

— Da, confirmă Manitou, cu un aer morocănos. Isabella nu vrea să vorbească despre asta... Așa că o s-o fac eu. Bunicul tău era Menelas Tri Vranril.

Super, începea bine. Bunică-sa îl desemnase întotdeauna pe răposatul ei soț prin prenumele de „John”, ceea ce nu aducea, nici chiar făcând un mare efort, cu Menelas.

— Menelas? E vreo legătura cu războiul Troiei, Elena, Paris, Achile, Agamemnon? întrebă Tara, bănuitoare.

Manitou își lăsă limba să atârne, amuzat.

— Nu suntem chiar atât de *bătrâni*! Isabella l-a întâlnit pe Menelas în AltăLume, cu ocazia unui duel ilegal. O seconda pe una dintre prietenele sale; Menelas era adversarul lor.

Povestirile despre trecut din AltăLume îi dădeau întotdeauna Tarei impresia că seamănă cu un basm cu zâne, întru câtva crud și adesea sângeros. Duelurile în AltăLume erau ilegale pretutindeni, mai puțin în Omois, țară a cărei moștenitoare era ea... cât mai târziu posibil, vă rog, mulțumesc!

Principiul era simplu. Cei doi adversari erau însoțiți de doi secunzi și de doi martori. Secunzii puteau fi puși la treabă pentru a-l înfrunta pe adversarul supraviețuitor, la cererea celui doborât. Apoi, își trimiteau unul altuia raze magice și cel mai rapid sau cel mai rezistent avea câștig de cauză.

Tara considera aceste dueluri pe cât de barbare, pe atât de periculoase, dar împărăteasa din Omois refuza să le interzică.

— Ai spus „ilegal”, ceea ce înseamnă că nu era în Omois.

— Avea loc în Lancovit, unde duelurile sunt interzise de secole. Menelas se trăgea din poporul mercenar din Vilains. Tatăl său conducea baronia Tri Vranril și își avea locul lui în Marele Sfat al baronilor. Prietenul Isabellei, Gravir, îi făcuse curte sorei lui Menelas, Voirodia.

— Și? făcu Tara fascinată, n-avea dreptul?

— Nu, căci ea tocmai venise în Lancovit pentru a se logodi cu unul dintre prinți: Meovril, fiul regelui Dear, tatăl actualului monarh. Meovril nu știa că Voirodia nu dorea să-l ia de soț. Ea prefera să se ocupe de turmele ei de pegași și de cai și n-avea niciun gând să devină prințesă. De aceea, chiar înaintea prezentării oficiale a celor doi logodnici, a fugit.

— Clasic, suspină Tara, care văzuse toate filmele pe tema asta. A escaladat zidurile castelului, a alunecat sau a făcut zgomot. Gravir, care era de gardă, a crezut că era vorba despre o hoată; a vrut s-o aresteze, presupun că s-au și bătut, și gata! S-au îndrăgostit când ea, dezarmată, i-a mărturisit că încercau s-o mărite cu forța.

— Ei, ca să vezi! exclamă Manitou, uluit, Isabella ți-a povestit totul?

— Nu, dar o mulțime de scenariști au exploatat subiectul „logodnicului de care vrei să scapi, și paf, te îndrăgostești de un altul”. E mitul din *Tristan și Isolda*. L-am studiat la clasă înainte de a pleca în AltăLume și am descoperit că majoritatea miturilor și legendelor erau reale, acolo. De altfel, mi-ar plăcea ca unele, de genul vampyri și harpii, să fie mai puțin reale. Deci, o salvează pe frumoasă de la o umilitoare înfrângere, o ajută să ajungă în cameră și se plantează sub fereastra ei, palid dar hotărât să-și facă datoria, în ciuda iubirii imposibile pentru aleasa inimii sale.

— Citești prea multe romane sentimentale, draga mea, zâmbi Manitou. Astea fiind zise, trebuie să recunosc că nu greșești. A doua zi, Voirodia a reușit totuși să scape de soarta ei de prințesă.

— A găsit o ieșire secretă pentru a fugi?

— În fața Curții și a delegației baronilor din Vilains, a declarat că-l iubea pe Gravir și că refuza să-l ia de bărbat pe Meovril.

— Vai! Nu-i chiar o culme a delicateții, dar are meritul că a fost directă. Și atunci, Menelas l-a provocat la duel pe Gravir?

— A așteptat s-o facă prințul Meovril, dar acestuia, necunoscând-o pe Voirodia, întrucât era vorba de o căsătorie politică, nu-i prea păsa că nu-l lua de bărbat, nu mai mult ca de prima lui babețică. Dar baronii își vedeau onoarea atinsă. În aceeași seară, în timp ce Gravir aprecia în ce încurcătură se vârâse, Menelas l-a provocat. Cum era vorba de un secret, în scurtă vreme toți au fost la curent.

— Ah! înțeleg. I-a aruncat o mănăușă în obraz și i-a propus ca armă sabia, în zorii zilei, pe câmpie, în spatele castelului?

— Întâlnirea a avut loc într-un luminiș, la amiază, printr-un duel de magie. Gravir se știa mult mai puțin puternic decât Menelas. Copiii din Vilains sunt crescuți în cultul luptei. Sorțitorii și Înălții lor Magi sunt puternici și nemiloși.

— Gravir a ales-o așadar pe Isabella pentru a-l ucide pe Menelas, dacă el murea în luptă?

— Ei, nu chiar. Isabella era destul de... încăpățânată la acea dată. Credea că e mai puternică decât cei mai puternici sorțitori, ceea ce era adevărat. L-a rugat deci pe Gravir s-o lase să lupte în locul lui.

— Oho, dar știu că avea tupeu! Și el ce-a făcut?

— A refuzat, desigur! Dar a acceptat s-o ia ca secund. A doua zi la amiază, s-au reîntâlnit cu toții la locul fixat, Menelas, Gravir, secunzii și martorii respectivi, plus șamanul-vraci. Gravir și Menelas s-au înfruntat. Menelas era puternic. A reușit să-i străpungă scutul magic lui Gravir și l-a lovit suficient de puternic pentru ca iluzia să dispară.

Tara era nedumerită.

— Iluzia?

Manitou făcu o strâmbătură.

— Ei, da! Încăpățanata de bunică-ta aruncase asupra lui Gravir o vrajă. Ea luase înfățișarea lui, după ce-l hipnotizase ca să nu poată interveni. Când sorțul lui Menelas l-a atins pe falsul Gravir, acesta s-a prăbușit și în locul bărbatului pe care credea că-l doborâse la pământ a apărut bunică-ta. Nu trebuie să uităm că asta se petrecea cu mult timp în urmă. Ea era de o frumusețe incredibilă.

— Și-a cufundat ochii săi în minunații ochi verzi ai bunicii și s-au îndrăgostit unul de altul.

— Numai că ea, înfuriată, când el se apleca deasupra ei, i-a aplicat o lovitură, iar el a căzut pe loc. Abia după ce și-a revenit, s-a îndrăgostit de ea. Iar ea l-a iubit, căci era singurul sorțitor capabil s-o învingă și, mai ales, să-i țină piept. S-au tachinat fără încetare pentru a afla care dintre ei era cel mai tare, cel mai puternic, cel mai cel... Regele Dear s-a enervat în cele din urmă și i-a căsătorit aproape cu ascuțișul sabiei la gât. Certurile și împăcările lor erau vestite în toată împărăția, ca și profunzimea iubirii lor. Shakespeare ar fi putut să se inspire din păruielile lor în *Mult zgomot pentru nimic* sau în *Îmblânzirea scorpiei*.

— Asta-i super-romantic, exclamă Tara entuziasmată de imaginea bunicii sale în ipostaza de îndrăgostită pătimașă. Și apoi?

— S-au dus să trăiască la Vilains. Menelas i-a succedat tatălui său, apoi, vreo treizeci de ani mai târziu, Isabella a rămas însărcinată cu Selenă.

Ah, da. Tara avea întotdeauna probleme când era vorba de incredibila longevitate a sorțitorilor.

— Dar Selenă, mama mea, e lancoviană. Ea nu s-a născut la Vilains?

— A fost rezultatul unui concurs de împrejurări. Selena s-a născut prematur. Ca de obicei, Isabella n-a ascultat de sfaturi, de cele ale șamanului-mamoș în cazul de față. S-a ocupat de prea multe. Era în vizită la mine, în Lancovit, și tocmai îi înmânase regelui un raport privitor la anumite activități ale mercenarilor din Vilains, când au început contracțiile. Maică-ta s-a născut câteva ore mai târziu, prea repede pentru ca Isabella să mai aibă timp să se întoarcă la Vilains.

Tara atacă subiectul care o uimea cel mai mult.

— Un raport? Bunică-mea spiona pentru Lancovit?

Manitou se răsuci, încurcat.

— Mercenarii din Vilains făceau multe pagube pe atunci. Atacau tot și pe toată lumea, fără discernământ, jefuiau, ruinau, distrugeau. Să spunem că Isabella supraveghea situația în favoarea noastră. De la căsătoria ei, baronia Tri Vranril devenise aliata Lancovitului. Nu era și cazul celorlalte baronii, din păcate. Menelas n-ar fi aflat niciodată nimic, dar multe misiuni din cele efectuate de bunică-ta erau într-adevăr primejdioase, mai ales aceea care a dus la nașterea prematură a Seleni.

— Pfui, șuieră Tara, în ultimele cinci minute am aflat despre familia mea mai mult decât în cincisprezece ani! Și bunicul?

— Selena, mama ta, era în vârstă de șaptesprezece ani, când ni s-a semnalat o activitate anormală în jurul Stonehenge-ului. Menelas și Isabella se aflau pe Pământ, în misiune pentru mercenarii din Vilains, cu scopul de a cumpăra dinamită. În cazul unor urzeli suspecte având legătură cu magia, sorțitorii, dragonii sau Înălții Magi în vizită pe Pământ, care se aflau cel mai aproape de locul incriminat, trebuiau să se ducă acolo imediat.

Or, cei doi Înălți Magi din Anglia erau la un colocviu la New York, în America. Lancovitul le-a cerut Isabellei și lui Menelas, care tocmai își terminaseră cumpărăturile, să se ducă la Stonehenge pentru a face o anchetă. Au plecat prin cea mai apropiată Poartă de Transfer. Dar numai Isabella s-a întors.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu știe. Bunică-ta suferea de o amnezie totală atunci când a fost găsită, în apropierea cercului de stânci de la Stonehenge. Bunicul tău dispăruse. Ea a refuzat să creadă că murise și l-a căutat ani de-a rândul. Maică-ta are treizeci și opt de ani, ceea ce înseamnă că au trecut douăzeci și unu de ani de când nu mai avem vești despre el, iar oficial a fost declarat mort. Situl e îndeaproape supravegheat, dar, de atunci încolo, nicio anomalie n-a mai fost detectată. Străunchiul tău...

— Străunchiul meu? exclamă Tara. Bunica are vreun frate? De ce nu mi-a vorbit nimeni despre el?

— Păi, tocmai asta încerc eu să fac, după cum vezi! Răposatul tău străunchi, căci, din păcate, fiul meu, Revental Duncan, a murit, a avut un fiu, nepotul meu, iar, în ceea ce te privește, tu îmi ești strănepoată. Prin legăturile de căsătorie, și cum Voirodia și Gravir refuzaseră să gereze baronia și se instalaseră în câmpiile din Mentalir pentru a-și crește acolo caii și pegașii lor, acest fiu, Various, a fost ales baron Tri Vranril. Dacă o să cauți vreodată un loc unde să te refugiezi în AltăLume, verișorul tău Various o să te primească bucuros.

Tara era uluită. Într-un interval de câteva minute, descoperă că avusese un străunchi și că mai avea un verișor, și o mulțime de informații de digerat.

— De atunci, bunică-ta e terorizată de Stonehenge. Și întrucât tu ai devenit mai puternică decât ea, se bazează desigur pe tine pentru a o proteja.

— Dar de ce nu trimite pe altcineva? Doar nu e totuși singura sorțitoare capabilă să ne scape de aceste harpii!

— Din orgoliu. Maestrul Chem a prins-o la înghesuială. Pentru nimic în lume n-ar da înapoi, chiar dacă ar costa-o viața!

— Bine, o să fac tot ce trebuie, folosindu-mă chiar și de magie, la nevoie. Dar continui să cred că e o idee proastă...

Se pregătea să-și termine spusele, când Robin, slab și verde la față, se ivi în ușa salonului.

— Nu... nu sunt sigur c-o să ajung până sus fără ajutor, recunosc semielful, măsurând scara din priviri.

— Stai! se repezi Tara la el, o să te-ajut eu.

Manitou schiță un zâmbet canin și zise:

— Pe curând, Tara.

— Îhîm, răspunse distrat fata.

Se strecură sub umărul lui Robin și, cu grijă, îl conduse treaptă cu treaptă. Povestea Isabellei și a lui Menelas îi clocotea în minte, așa că nu dădu atenție privirilor cu coada ochiului pe care i le arunca prietenul ei.

Care nu se simțea foarte bine, dar din cu totul alte motive decât veninul.

Căci luase o mare hotărâre. Avea să-i declare în sfârșit! După șocul descoperirii, se putuse gândi la asta pe îndelete. Acel Z'alén'maril nu-i privea decât pe elfi. El nu era decât pe jumătate elf, iar Tara nu era deloc. O să-i spună tot ceea ce simțea pentru ea! Iar de această dată, nimeni și nimic n-o să-l

mai împiedice! La urma urmei, naouldiar-ul avea și ceva bun. Mulțumită glifelor, își putuse da seama ce fel de sentimente nutrea Tăra pentru el. Nu le putuse măsura intensitatea, căci legătura era încă prea recentă, dar asta îi dăduse curaj, micșorându-i acea timiditate pe care nu și-o putea depăși.

Nu-și putu înăbuși un scurt geamăt, când se lungi pe patul mare și răcoros, acoperit cu un pled maro, brodat cu alb. Rușinat că lăsase să i se vadă durerea, căci, în definitiv, era considerat ca fiind un *războinic*, se strâmbă.

— Ți-e rău, observă Tăra, neliniștită. N-a fost un lucru prea cuminte să cobori câtă vreme ești așa de bolnav!

Semielful nu luă în seamă argumentul. Deschise gura, dar Tăra, cu mintea plină de toate cele aflate, fu mai iute ca el. În definitiv, străbunicul ei nu-i specificase că trebuia să păstreze secretul.

— Trebuie să-ți spun de ce Isabella vrea să merg cu ea la Stonehenge! Din cauza soțului ei!

Politicos, semielful se feri să-i precizeze că auzul său era îndeajuns de fin pentru a fi putut auzi totul din salon. Ea uita de obicei că el nu era decât pe jumătate om. Îi povesti întreaga istorie, iar când ea termină, el clătină din cap, gânditor.

— Asta înseamnă că există un pericol neidentificat acolo! Să fie oare în legătură cu acel sorțitor nedeclarat pe care harpiile au misiunea să-l captureze?

— N-am idee, răspunse Tăra. Tot ce știu e că cineva l-a făcut pe bunicul meu să dispară la Stonehenge. Așa că, dacă-l voi întâlni pe acest *cineva*, mă gândesc să-i spun vreo două.

Mda, era foarte interesant, dar Robin nu avansase prea mult cu declarația sa.

— Tara, se repezi el, trebuie să-ți spun...

— Tara! se auzi o voce limpede, bunică-ta vrea să cobori. Harpia e gata să facă schimb de noi informații, contra unui Reparus pentru rănilile sale. Ea zice că suferă prea mult și că acel comanditar al ei n-are decât să se ducă... hrmm... să zicem, la dracu'... la unul al harpiilor, desigur!

Cal, pe care nici Tara și nici Robin nu-l auziseră, se strecurase în spatele lor. Cu un zâmbet viclean pe buze, îl urmărea pe semielf.

— Te simți mai bine, bătrâne? Ar trebui să dormi un pic, semeni cu un zombi. Deloc proaspăt.

Neputincios, Robin trebui să-și privească ținta, pe Tara, cum îi zâmbea dulce și pleca. Cal, care avea marele talent de a-l întrerupe pe semielf de fiecare dată când acesta încerca să-i vorbească fetei, nu mai scăpă de ceea ce îi era sortit. Perna azvârlită de Robin îl atinse foarte precis în burtă, iar el se grăbi s-o șteargă, înăbușindu-și un hohot de râs după închiderea zgomotoasă și definitivă a ușii de la salon.

Bun, nu încetase să-și tachineze cel mai bun prieten. Și cine avea să-i mai facă viața amară lui Robin, dacă el n-o să mai fie acolo? Era într-adevăr nefericit că nu-și putea însoți prietenii în această expediție. Dădu din cap și coborî pe urmele Tarei. Cum să le împace și pe Eleanora, și pe Tara? Nu mințise de tot când spusese că rămăsese în urmă cu pregătirea la Universitatea de Hoți Patentati. Dar dacă ar rezolva și problema găsirii Eleanorei (și pe cea a rămânerii lui în viață după întâlnirea cu ea), și problema examenelor? Bună idee, nu?! Un plan începea să se contureze deja în activul și subtilul lui creier.

În camera de oaspeți zugrăvită în culori pastelate, semielful se debarasă de codița de păr brun și crem, de care organismul său non uman nu avea nicio nevoie, și se sprijini neconsolat de perna rămasă. Cantitatea de curaj de care avea nevoie pentru a înfrunta admirabilii ochi bleumarin ai Tarei era pur și simplu fenomenală. Prin fereastra deschisă, contemplă copacii aceia verzi, atât de diferiți de cei din lumea sa, cântărind, iar și iar, în ce măsură educația Tarei, atât de pământească, risca să ridice între ei o barieră de netrecut.

Se hotărî.

Data viitoare când va încerca să-i vorbească Tarei despre dragostea pe care i-o poartă, avea să le lanseze un sorț anti-intruziune-tuturor-nepoftiților-care-se-încăpățâneau-să-l-de-ranjeze, iar primul care o să-l mai întrerupă avea să-și sfârșească zilele sub forma nu prea plăcută a unui larve de muscă!

Ciuli urechea pentru a încerca să audă ce spunea Isabella, dar nu percepu decât deplasarea micii trupe care se ducea pe peluză. Se îndepărtă de pat, șontăc-șontăc, se apropie de fereastră și o deschise. Grozav. De aici, putea vedea tot.

Cal se apropia de harpie, bănuitor.

— Ia zi? Ai ceva informații pentru noi, nenorocito?

Harpia îl înjură și o spumă sângerie i se ivi pe buze.

— Acordați-mi îngrijiri. Un Reparus și spun tot.

Isabella o măsură de sus până jos.

— Mai întâi informațiile. Și cât mai repede!

Harpia înălță o privire disperată spre Înaltul Mag, dar se lovi de o figură implacabilă. Își dădu seama că nu avea de ales.

— Dați-vă cuvântul, imploră ea, renunțând la obișnuitul ei mod de comunicare pe bază de înjurături. Dați-l, altfel nu scot o vorbă.

— Ai cuvântul meu de sorțitoare, îi răspunse cu severitate Isabella. Și ai tot interesul ca informația să fie valoroasă, fiindcă altfel n-o să-ți vindec nici cea mai mică zgârietură.

— O, e valoroasă, cotoroanço, fii sigură! Fiindcă n-am făcut doar să venim în lumea asta împruțită. Am condamnat și Poarta de Transfer pentru ca voi să nu vă mai puteți folosi de ea.

Fabrice se apropie, alertat.

— Cum adică, *condamnat*? Era intactă când l-am găsit pe taică-meu fără suflare!

— Nu va mai rămâne mult timp așa și nici putregaiul de tac-tu! Căci am pus o bombă care va exploda în mai puțin de o oră!

— O bombă! strigă Tara, dar de ce?

— Ca măsură de siguranță. Comanditarul nostru ne-a dat-o. Trebuia s-o păstrăm pentru mai târziu. De cum ți-am văzut capul galben-ochi albaștri, sorțitoare prea puternică, ne-am dat seama că am fost trași pe sfoară. Una dintre noi a luat legătura cu cele care se aflau încă la castel, în așteptarea raportului nostru. Ele au pus și au activat mașinăria. Tic-tac, tic-tac!

Tara avu o tresărire. Aha, deci asta făcuse harpia cu globul de cristal. Își contactase suratele!

Fabrice era copleșit.

— Dar..., bâigui el, de ce vreți să-mi aruncați casa în aer? Harpia îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Ne doare-n cot de cuibul tău, p saric , ținta noastră e alta. Surorile mele au încercat să dea foc tapiseriilor, dar fiindcă sunt ignifuge, au rezistat la toate încercările noastre.  n momentul exploziei, cu ajutorul unui dispozitiv special, bomba va trimite o undă asupra Porții de Transfer, care va bloca întreaga re ea de Por i de pe planeta astă stupidă; niciunul dintre voi nu le va mai putea urmări pe suratele noastre.

Izbucni într-un r s r gu it.

—  i nu e cazul să vă obosi i să mă tortura i pentru a afla unde anume e pusă în castel, fiindcă eu abia intram în luptă cu voi atunci când celălalt grup a plasat-o!

Bomba din AltăLume

sau cum să convingi o mașinărie infernală
să nu explodeze

Toți se uitară unii la alții, consternați. Robin încercă să alerge, dar în realitate coborî afurisita de scară a conacului cu viteza unui melc care suferea de artrită.

Când ajunse pe peluză, Isabella îi dăduse deja îngrijiri harpiei, respectându-și cuvântul. Fabrice, ținându-l sub braț pe Barune miniaturizat, și Moineau, sub înfățișarea de Bestie dar semănând la exterior cu un câine mare, alergau deja spre castelul lui Besois-Giron. Bestia fiind mai iute, se afla în frunte, urmată de Manitou, care galopa suflând ca un bou, gâfâind din pricina kilogramelor în plus. Cal și Blondin, care alerga mai repede decât companionul său de suflet pe care-l încuraja prin mici scheunături, Fafnir și Tara veneau pe urmele lor. Exact în spatele lor, maestrul Chem își suflecuse roba de Înalt Mag și sprinta cu o viteză ce nu se potrivea cu înfățișarea lui de om bătrân, picioarele-i slabe mișcându-se ca niște pistoane.

Elful înjură. N-avea să-i ajungă din urmă niciodată! Un brânci în spinare îl surprinse. Galant, revenit la mărimea sa naturală, îi făcea semn să-l încalece. Tara se gândise și la el! Îi împrumutase pegasul pentru a-i permite să-i ajungă, iar cât privește discreția, nu mai era timp de așa ceva.

Mica trupă trecu în trombă pe dinaintea locuitorilor din Tagon, stupefiați. Din fericire, nimeni nu se gândi să se uite și în sus, unde pegasul își desfăcea aripile argintii, ducând în spate un elf cu ochi de cristal.

Mulțumită lui Galant, Robin ajunse la destinație odată cu Moineau. Fără să-i mai aștepte pe ceilalți, se precipitară amândoi în turnul care adăpostea Poarta de Transfer, trecând ca un vârtej printre servitorii uluiți. Marea sală decorată cu tapiserii fermecate ce înfățișau diferitele popoare mitologice din AltăLume, cu ferestrele ei fără geamuri, era pustie. Înăuntru plutea miros de pârilit. Se puteau distinge locurile în care femeile zburătoare încercaseră să aprindă focurile pentru a distruge Poarta.

Cu febrilitate, începură să caute amândoi, Bestia mizând pe flerul ei pentru a repera locurile unde intrusele atinseseră tapiseriile, în ciuda fumului care îi făcea să strănute. Bodogăbind că harpiile ar putea totuși să se spele și ele din când în când, Manitou, care, grație celor patru picioare ale sale, ajunsese al treilea, îi asista, folosindu-se cum putea mai bine de botul său de labrador. Dar nu reușiră să descopere bomba, nici chiar ajutați de privirea pătrunzătoare a lui Robin și de cea a Sheebei, pantera.

Gâfâind, Cal și Blondin, Fabrice și Barune (căruia începea să-i cam fie lehamite că era atât de zdruncinat în toate direcțiile,

durduliul mamușel neavând nicio afinitate pentru astfel de exerciții), Tara, Fafnir, maestrul Chem ajunseră și ei tot atunci. Magia violet-roșie a bătrânului se ridică precum un val scânteiilor și se răspândi, căutând cel mai mic indiciu, ascunzătoarea cea mai bine mascată, insinuându-se până și în subsoluri și în pod, dar bomba rămânea de nedetectat, protejată probabil împotriva oricărei investigații magice. Se pregăteau să-și folosească ochii, ca în vremurile bune de odinioară, mintea... și flerul.

— Fabrice! strigă poruncitor maestrul Chem. Pune să fie evacuat castelul. Dacă bomba explodează, noi ne vom putea feri grație puterilor noastre. Hai, grăbește-te, timpul presează!

Fabrice dădu din cap și o șterse. Din fericire, personalul castelului nu era numeros. Trebuiau îndepărtați contele, bucătăreasa, ajutorul ei și bătrânul Gus, care îndeplinea funcția de majordom — așa-i plăcea lui s-o denumească — și mai ales pe cea de om bun la toate. Cu toții cunoșteau AltăLumea, Poarta de Transfer fiind greu de ascuns și îndeosebi ceea ce ieșea prin ea. Dar juraseră să nu vorbească niciodată despre ea. Atacul harpiilor însă, faptul că fuseseră închiși în bucătării de două dintre femeile-păsări, care dintr-o misterioasă rațiune îi crușaseră, îi cam zdruncinaseră. Se arătară recunoscători că se puteau întoarce fiecare la casa lui.

— E țeva țe nu înțeleg, zise Moineau, care, din când în când, pocea cuvintele, din cauza colților care-i împodobeau botul. Ah, drăvcie! „Pe Reductuș, colții mei să se redugă, iar eu să poș vorbi după bunul-plag.”

Caninii i se scurtară și ea încercă să pronunțe câțiva de s.

— Sunt senzaționale șosetele astea uscate... Dar de ce să fi declanșat un mecanism cu ceasornic? Era mai simplu să facă să explodeze bomba imediat după plecarea lor, nu credeți?

Maestrul Chem tresări.

— Menținerea Porții în funcțiune timp de o oră le permitea harpiilor care ne-au atacat să se folosească de ea, pentru a se întoarce în AltăLume, odată Robin ucis. Altceva mă intrigă totuși. Dacă ele blochează Porțile de pe Pământ, cum își închipuie celelalte că vor mai putea pleca în AltăLume cu prada lor?

— Prada lor?

— Sorșitorul pe care aveau sarcina să-l captureze.

— A, da!

Indiferența dragonului față de viața umană o șocă pe Tara. Asimilarea unui sorșitor cu o pradă i se părea monstruoasă.

— Trebuie să fie ceva provizoriu, rașionă Robin. Ele puteau spera să stea ascunse o vreme și să plece înapoi discret, odată Porțile reactivate.

— O să ne gândim la toate astea după, interveni Fafnir. Acum, trebuie să găsim afurisita aia de bombă!

— Hm, unde aș pune eu un exploziv, dac-aș vrea să provoc un maximum de stricăciuni și să distrug Poarta de Transfer?... reflectă Cal, specialistul lor în astfel de mașinării.

Se uită în jur, apoi zâmbi:

— În subsol, desigur! Dacă aș face să sară în aer temeliile, întreg castelul s-ar prăbuși. Să mergem acolo!

Fabrice se întoarce, gâfâind.

— S-a făcut. Toată lumea s-a dus acasă. Papa încă mai are cârcei, dar poate să meargă. S-a dus la bătrânul Gus, a cărui

casă e în sat. Rudelor lor, care nu cunosc secretul, le-am spus că e vorba de o scurgere de gaze și că am anunțat avaria, după care m-am făcut invizibil pentru a mă întoarce la castel. Ei? Ați dezamorsat bomba?

— Nu. Cal crede că se află la subsol.

Fabrice nu părea deloc încântat.

— Celulele, ai? se strâmbă el. Sper că treaba aia nu e acolo, pentru că, în ciuda pisicilor și a câinilor, pivnițele sunt pline de șoareci și de alte animăluțe.

— Cu Blondin și Sheeba, șoarecii se vor cărăbăni, poți să fii sigur de asta. Așa că, să mergem spre pivnițe. O să începem de acolo.

Hm, super! Păianjeni și chițcani-de-pădure la meniu. După mutrele pe care le făceau, cele două fete nu erau deloc încântate, dar zâmbeau totuși cu curaj, ceea ce, în cazul lui Moineau, sub înfățișarea ei de Bestie, era terifiant. În ceea ce o privește pe Fafnir, piticii nu prea se sinchisesc de insecte. În minele din AltăLume, pot fi întâlnite animale cu mult mai periculoase!

Fabrice le împărți la repezeală niște lanterne, plasate la intrarea în celule. În apropierea scărilor, coridorul era iluminat și relativ curat. Dar de îndată ce te cufundai în meandrele pivnițelor, lumina se micșora și insectele erau ca la ele acasă. Sheeba mugi și strănută, deranjată de praf. Blondin la fel, ca și Bestia, care se văzu nevoită să-și reia înfățișarea umană, căci mirosul ei sensibil era perturbat. Celulele, dintre care majoritatea serveau drept pivnițe pentru vinuri, nu erau luminate. Trebuiră să-și aprindă lanternele și fetele se apropiară pe nesimțite de băieți. Galant, pe care Tara îl miniaturizase, necheză în semn de protest atunci când frumosul său pelaj

argintiu se murdări la contactul involuntar cu o poartă înneșrită de vreme.

— Drace, spuse gâfâind Cal, trebuie să fie tare complicat să locuiești într-o clădire de asemenea dimensiuni! Și nici măcar nu e magică! Îți dai seama că nu ne mai rămân nici măcar patruzeci de minute!

— Castelul a fost construit de către strămoșii mei și fiecare generație l-a mărit și l-a înfrumusețat, îi spuse Fabrice. Așa că e, desigur, un loc ideal pentru a ascunde ceva!

Din culoarul principal în care se aflau, plecau mai multe bolți care duceau la pivnițe și la vechile celule. Cal, ca un bun hoș, nu se temea de singurătate și se îndepărtă de ei. Robin și Tara formară o echipă, Moineau și Fabrice, o alta, Fafnir și Manitou, pe cea de-a treia. În ceea ce-l privește pe dragon, el rămăsese sus și se folosea de magie în încercarea de a descoperi locurile în care putuseră merge harpiile.

Din acest moment, Cal își petrecu timpul alergând de colo, colo. Niciunul dintre prietenii săi nu avea nici cea mai mică idee cu privire la forma bombei, o mașinărie din AltăLume care nu avea nimic comun cu tehnica electronică pe bază de baterii și fire electrice. El era singurul care știa cu ce poate aduce, iar ei trebuiau să-l consulte de îndată ce dădeau peste vreun obiect suspect... Și era o nebunie să te descurci printre toate acele lucruri bizare, îngrămădite de strămoșii lui Fabrice acolo...

— Cal! strigă Tara, deranjând doi șoareci și trei păianjeni uriași, vai!, vino să vezi chestia asta!

Cal dădu fuga, se uită la cufărul găsit de ea, clătină din cap și plecă mai departe.

— Drace, Cal! țipă Moineau, uite!

Și sălta deasupra capului un fel de baros rotund și negru, îndepărtând scolopendrele care fugeau care încotro.

Iar Cal scutură din nou din cap.

— Cal! îl strigă Fabrice, am și eu o chestie!

Și arăta spre un cufăr hidos sculptat.

Din nou, Cal dădea din cap în semn negativ.

După vreo zece minute de alergătură neîntreruptă, tânărul Hoț găfăia. Nu le mai rămânea decât partea cea mai îndepărtată a celulelor. Se strânsesă laolaltă pentru a o explora.

— Să mergem, zise Fabrice, împingând ușa ultimei celule.

Ușa nu se clinti.

— Asta-i bună! tună el, ce-are ușa asta!?

— Ai încercat să tragi de ea în loc s-o împingi? îl întreabă Cal.

— Firește, protestă Fabrice, doar nu sunt idiot! Dar nu merge! Și nu pot să fac ușița de lemn să culiseze ca să mă pot uita înăuntru.

— Ar putea fi încuiată?

— Nu văd de ce, răspunse Fabrice ridicând din sprâncene, nu se află niciun obiect de valoare aici! S-a înțepenit desigur din cauza umezelii. Pesemne că broasca a ruginit!

— Atunci, zâmbi Cal, lasă locul celor de meserie!

Cu mina unei pisici care tocmai a dat peste canarul vecinei, scoase un șperaclu din robă și se apucă să meșterească, să tragă, s-o împingă, dar ușa nu se clinti câtuși de puțin.

— Merge? se neliniști Robin.

— E încuiată, mormăi Cal. Curios lucru, dar nu reușesc s-o deschid.

— Ești sigur că vrei să fii Hoț? îl ironiză Fabrice.

— Ha, ha, ha, rânji Cal lugubru. Pot debloca orice încuietoare, cu degetele de la picioare. Vrei să-ți arăt?

Se ridică în picioare și se răsuci spre ușa opusă, care era deschisă. O trânti, apoi se aplecă asupra broaștei. Se auzi un clic, și el se ridică.

— Hai, îi propuse el lui Fabrice, încearcă s-o deschizi.

Fabrice răsuci de mâner, dar ușa chiar era încuiată. Cal îi zâmbi, apoi, în două secunde, o deschise la loc.

— Vezi? Nu e o chestiune de tehnică. E ceva care mă împiedică să deschid cealaltă celulă. Tăra?

— Da.

— Ai șperaclul la tine?

— Da, bineînțeles, uitasem.

Tăra scotoci prin buzunarele Schimbătoarei și scoase de acolo cadoul lui Cal. Se aplecă și introduse tija aurită și globul în broască. Șperaclul păru să se răsucească în mâna ei, apoi rămase nemișcat. Încercă să-l răsucească, dar fără succes.

— La dracu', mormăi Cal, furios. N-are decât! Să încercăm prin magie, deși, în mod normal, ar trebui să mă pot lipsi de ea.

Se dădu înapoi și rosti:

— Pe Deverouillus, fie ca ușa să nu mai fie închisă, chiar dacă de cheie duc lipsă!

Deloc cooperantă, ușa nu scoase nici măcar un scârțait.

— Nu e normal, constată Robin, care vedea cum trec secunde cu o anxietate sporită. Lasă-mă și pe mine să încerc. Pe Deverouillus, ușa ne dovedește că folosindu-ne de magie ni se deschide!

Diferitele incantații lăsară ușa complet indiferentă, ea continuând să le dea cu tifla.

— Stați! exclamă deodată Moineau.

Se întoarse spre Cal și zise, în timp ce atingea panoul de lemn cu vârful degetului:

— Pe Miniaturus, Cal să fie redus, pentru ca eu să-l pot duce așa cum îmi place!

— Eeiii! protestă Cal.

Dar, spre marea lor uimire, el nu se micșoră. Nici măcar cu o jumătate de milimetru. Ușurat, se pipăi să vadă dacă mai era întreg. Apoi îi aruncă o privire furioasă lui Moineau.

— Ei, nu, că asta-i prea de tot! Ce te-a apucat?

— Incantația n-a funcționat, îi răspunse Moineau mulțumită. Asta înseamnă că magia e neutralizată în apropierea ușii. Bomba e probabil aici, Cal. E apărată de un Protectus deosebit de puternic pe care noi nu reușim să-l sfârâmăm în felul ăsta.

— A, da? făcu Tara pe un ton agasat, în timp ce se dădea înapoi pentru a scăpa de influența sortului negativ. Ei bine, o să vedem. Piatră Vie?

— Stai, Tara! zise Fabrice pe un ton speriat, e vorba de un vechi castel...

— Nu mai avem timp! i-o reteză Tara. Dă-mi mie puterea ta, Piatră Vie! Avem în față o ușă pe care trebuie s-o facem țândări!

Piatra Vie atâta aștepta. Trecuse o bună bucată de vreme de când nu-și mai dezlănțuise întreaga putere. Îi plăcea tare mult să demoleze lucrurile împreună cu Tara.

— *Putere vrei tu? Putere îți dau!*

Măinile fetei se acoperiră de o lumină albastră, ca și ochii ei, meșă îi foșni și, prevăzători, prietenii și străbunicul ei intrară într-o celulă învecinată pentru a se adăposti.

Tara își concentrează forța magică astfel încât aceasta să se reducă la un fascicul subțire. Fluxul bâzâia, nerăbdător să fie lăsat liber și, încet-încet, haloul din jurul mâinilor fetei deveni de un bleu-înnchis. Fascinați, prietenii ei se uitau la ea, gata să se arunce la pământ.

Dar nu fu nevoie. Când Tara își lăse liberă puterea, aceasta lovi cu o violență nemaipomenită... și se volatilizează la câțiva milimetri de ușă.

Fata fu atât de uimită, încât o opri imediat, fixând aiurită panoul de lemn rămas complet intact.

Neînncrezători, prietenii ei ieșiră din adăpost.

— Asta-i bună, Tara! exclamă Moineau, nu-mi vine să cred!

Atinse ușor lemnul.

— N-are nici măcar o zgârietură!

— Oho, glumi Cal, o chestie care să-i reziste Tarei nu e doar un lucru de necrezut, ci cu neputință! Credeam c-o să faci confetti din castel!

— Harpiile, remarcă Moineau în timp ce-și înfășura gânditoare una dintre bucle pe deget, *n-au* acest fel de putere. Oricare ar fi dușmanul nostru, el dispune de tehnologia magică din AltăLume! Iar harpiile au folosit-o! Asta confirmă spusele prizonierei.

Tara, obișnuită cu puterea magiei sale, era uluită de eșecul suferit. Apoi, cuprinsă brusc de amețală, se sprijini de Robin, până când indispoziția trecu. Semielful, deloc mai zdravăn,

rezistă cum știi el mai bine, încercând să-și stăpânească tulburarea pe care o simțea ținând-o pe Tara în brațe.

— Asta o să mă învețe minte să nu mă mai bazez pe magie pentru a rezolva toate problemele, șopti Tara în timp ce se îndrepta cu regret.

Semielful mirosea plăcut, un amestec de flori de câmp și de pădure.

— Bun, își veni ea în fire. Și-acum ce facem? O ștergem cât mai iute înainte de producerea exploziei?

— Nț, eu încă nu mi-am încercat puterile, zâmbi Fafnir. Dacă afurisita de magie nu funcționează, să vedem ce pot face eu.

Se apropie de zid și puse mâna pe el, gata să se folosească de puterea aparte a rasei sale de a se infiltra prin piatră. Lui Cal, căruia îi era groază când pitica făcea așa ceva, i se făcuse pielea ca de găină.

Dar de această dată, puterea piticilor se dovedi neputincioasă. Degeaba se opinti Fafnir, mâna ei nu se înfipse deloc în zid. Roșie la față, se opri, apoi, furioasă, își scoase barda din teacă și o prăvăli asupra ușii.

Se auzi un ZDRANNNG! răsunător și pitica se agăță de securea care vibra ca o albină drogată. Tăișul incredibil de ascuțit nu smulsese nici măcar o fibră din lemn.

Fafnir încetă să mai vibreze doar atunci când se opri și securea, apoi se propti în fața ușii, cu sprâncenele ridicate.

Apoi, mormăi:

— Tara?

— Da, Fafnir?

— Ai cumva la tine mănușile mele... ale tale? Cele pe care ți le-am făcut cadou, din melacier Destructor.

— Desigur!

— Dă-mi-le!

Ascultătoare, Tara se conformă. Pitica își puse mănușile, își luă elan și izbi cu mâinile sale făcute pumni în ușa recalci-trantă.

Șocul fu de o violență nemaipomenită. Întreg castelul se cutremură și praful se împrăstie aproape peste tot.

Toți își așintiră privirile asupra ușii. Care păru să le răspundă cu o privire ironică.

— Mda! lansă Fabrice. Vreo altă idee? Iute. Ne mai rămân mai puțin de douăzeci de minute ca să ieșim de-aici!

— Hmm, zise Cal gânditor, pentru care poarta reprezenta o sfidare la adresa onoarei sale de viitor Hoș Patentat. Mama spunea adesea că o problemă nu are decât o singură soluție. Să luăm celula în care e închisă bomba: avem de-a face cu un cub sau cu un dreptunghi ale cărui două laturi sunt protejate. Or, un cub, la fel ca și un dreptunghi, are șase fețe. Poate că harpi-ile au uitat de un lucru atât de evident.

— Stai puțin! exclamă Fabrice. Ai dreptate. Mă urc să văd dacă au protejat și tavanul.

— Bine, făcu Robin, eu mă duc pe latura dreaptă, Tara și Moineau, verificați voi latura cealaltă.

Dar, peste câteva minute, se regăsiră din nou în fața ușii, învinși. Tavanul și laturile nu fuseseră neglijate nici ele de femeile-păsări.

— Și în spate? întrebă Tara cu speranță.

— Conform planurilor, în spatele celulelor se află șanțurile cu apă. Dar tata le-a astupat de mult pentru a curăța zidurile și a evita pagubele provocate de umezeală.

Se repezică la ele. În trecere, îl avertiză pe maestrul Chem că trebuie să iasă din castel în cazul în care aveau să dea greș. În spatele imensei construcții, se unduia o peluză plină de măreție, la patru metri deasupra nivelului celulelor.

— Bun, și-acum? mormăi Robin, care privea terenul cu o mină înciudată, ce facem?

— N-avem de ales, îi răspunse Tara. *Trebuie* să dezactivăm bomba.

— Dar ar fi nevoie de zile întregi pentru a degaja pământul, se lamentă Moineau. Folosirea magiei pentru degajarea unui zid de susținere poate duce la pagube grave. Pot să-mi schimb înfățișarea în Bestie, pentru a săpa mai repede, dar...

Tara își apucase șuvița cea albă, pe care o mozolea cu ardoare, și exclamă:

— Stați, mi-a venit o idee! Există elementari pretutindeni, atât în AltăLume cât și pe Pământ. Un elementar de foc a încercat să ne distrugă conacul, iar noi ne-am luptat cu un elementar de apă, pentru a-i elibera pe gnomii albaștri. Există și elementari de *pământ*?

— Daa! strigă Cal, țăfnos că nu se gândise el cel dintâi. Ai dreptate. Să chemăm un elementar de pământ, care o să excaveze totul în două secunde!

— Știi cum trebuie să procedezi? îl întrebă Tara cu speranță.

Tânărul Hoț fu cât se poate de clar.

— Eu? Habar n-am.

— Ăăă, știu eu, spuse Moineau, care studiase elementarii sub toate formele lor. Să vedem acum dacă-mi amintesc formula.

Tânăra fată începu să incanteze.

— Elementus aplicatus Terra Terra Terra!

Se produse un scrâșnet și deodată o formă mare, mocirloasă, alcătuită din mică strălucitoare, din nisip, pământ, rădăcini și o mulțime de vietăți de soiul rămelor și al altor coleoptere care alergau sau se cățarau pe toată suprafața sa, se materializă în fața lui Moineau. Pe cap avea o cunună de iarbă verde și degetele sale încovoiate erau făcute din crengi uscate. Mici porțiuni de noroi i se desprindeau de pe trup și cădeau pe jos sub forma unor băltoace. Tânăra se îngălbeni la față, dar nu dădu înapoi.

— Ahhhh! mormăi apariția, întinzându-se, deschizând o gură în care străluceau niște impunători colți de granit, tare bine mai dormeam. Ce poștești de la mine, micuț?

În fața unei făpturi care măsură în jur de vreo zece metri în înălțime și care o putea zdrobi fără să bage măcar de seamă, Moineau optă pentru o politețe deosebită.

— Harpiile au pus o bombă ca să distrugă acest loc, o, Mare Elementar de pământ. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a săpa un tunel până acolo unde e ascunsă mașinăria. Ai putea fi atât de bun încât să ne acorzi sprijinul tău? Fără să distrugi castelul?

— Cu plăcere, micuț. Și care va fi răsplata mea?

Moineau nu se gândise și la acest aspect al lucrurilor. Dar Fafnir, care nu apreciasse deloc faptul că fusese cât pe-acți să

moară înecată în timpul luptei duse împotriva elementarului de apă, studiasse și ea această ciudată rasă:

— Vei putea mânca tot pământul pe care-l vei scoate, o, Elementar de pământ, precum și toți trandafirii pe care-i vei găsi de cealaltă parte a castelului, ce zici?

Fabrice gemu și-i aruncă o privire cruntă piticei, care nu-l băgă în seamă.

Elementarul se aplecă pentru a gusta pământul. Apoi se îndreptă și spuse satisfăcut:

— S-a făcut, micuțo. Excelentă plată, pământ foarte bun, bine întreținut. Fă-mi un pic de loc, n-aș vrea să vă îngrop trupurile fragile.

Ei nu se lăsară rugați de două ori și se dădură numaidecât înapoi.

Într-o fracțiune de secundă, elementarul se prefăcu într-un fantastic vârtej care începu să absoarbă pământul din jurul castelului.

Își dădură atunci seama că neglijaseră un amănunt: zgomotul.

Acesta se porni ca un muget de tornadă, iar servitorii de la castel refugiați în sat, precum și o bună parte dintre locuitori, sfârșiră prin a-și strecura capul prin portalul întredeschis, zăpăciți de spectacolul demential ce li se desfășura înaintea ochilor.

Selena, Medelus și Isabella își făcură și ei apariția în acest moment și bătrâna magiciană le aruncă tuturor un Mintus, fără deosebire. Locuitorii se întoarseră la treburile lor, iar ea sigilă portalul. Li se alătură atunci și maestrul Chem.

— Dar ce se mai petrece iar? strigă Selena. Tara?

— Am găsit bomba, dar ne-a fost imposibil să ajungem la ea pe cale normală, strigă Cal. Așa că am recurs la un alt mijloc!

Medelus, care nu auzise, se apropie de ei, cu un aer foarte neliniștit, și strigă cât îl țineau bojecii:

— Dar de ce se fac săpături?

Răbdător, Cal repetă:

— Elementarul ne va deschide o cale de acces până la locul unde e ascunsă bomba, într-o celulă de dedesubt.

Medelus se uită la el, părând să reflecteze.

— Hmm, poate că nu sunt eu foarte la curent, spuse el, dar n-ar fi fost mai simplu să fi ajuns la ea prin subsol?

Cal făcu ochii mari.

— Chiar așa, aveți dreptate! Duceți-vă, și de îndată ce veți fi deschis ușa, chemați-ne.

Medelus se uită la el bănuitor, dar micul Hoț etala un aer plin de nevinovăție. Magul se îndreptă spre castel, moment în care Cal chicoti.

— Stați, strigă el în cele din urmă. Glumeam. E periculos, ușa rezistă la incantații și nu mai e mult până la explozie. Nu vă sfătuiesc să vă aventurați înăuntru!

Medelus îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Cât timp mai e?

— Douăsprezece, treisprezece minute, cel mult.

Logodnicul Selenei se înfășură cu noblețe în capa sa și declară:

— Atunci, e de datoria mea să încerc!

Și, vrând să strălucească în ochii Selenei, care nu văzuse nimic din desfășurarea scenei, se îndepărtă mergând spre intrarea în castel.

— Dacă o să-și găsească moartea, să nu vină careva să-mi spună că eu sunt de vină, mormăi tânărul Hoț.

— O să-i ia mult timp elementarului să termine? îl întrerupse Fafnir. Le-am studiat obiceiurile și puterile, dar fără să mă gândesc că piticii s-ar putea folosi de ei. Ar fi foarte practice în minele noastre, niște chestii de felul ăsta. Mă întreb de ce nu s-a gândit nimeni până acum.

— Probabil pentru că elementarii din AltăLume cer să fie plătiți în aur, spre deosebire de cei de pe Pământ. Și, după câte știu eu, piticilor nu le place deloc să se despartă de aurul lor, nu-i așa?

— Foarte amuzant, șuieră pitica, încă și mai agasată că răspunsul lui malițios era adevărat. Deci, mai durează mult?

— Nu, pământul e ușor de fărâmițat. Doar câteva secunde și-o să-l dea gata. De altfel, ar și fi cazul, fiindcă timpul trece. Iar mie, dezamorsarea unei bombe exact înainte de-a exploda, nu prea îmi place.

Elementarul se activă și în curând dădu la iveală peretele care îi interesa. Moineau, la un semn al lui Fabrice, îi strigă că era de ajuns.

Ușor decepționat, căci ar fi preferat să se mai îndoape cu pământul acela bun, elementarul își încetă munca.

— Acum o să gust și trandafirii, așa cum ne-am înțeles, zise el înclinându-se. Apoi voi pleca. Nu ezitați să mă chemați din nou data viitoare când o să mai aveți nevoie. Numele meu este Bourbier.

Moineau și Fabrice făcură și ei o plecăciune.

— Îți mulțumim, Elementar Bourbier.

Făptura se îndepărta când, deodată, se apucă de ceea ce-i servea drept cap, gemând de durere.

— Aahhh! urlă el, mi-e răău!

Și pe loc, se întoarse și trânti o enormă mână făcută pumn, drept asupra lui Cal și a Tarei.

Dar Tara era prevăzătoare. Din experiență, de îndată ce avea de-a face cu o ființă care depășea șase metri în înălțime și avea și colți, era prudentă. Așa că avea deja pregătită puterea ei magică, a cărei strălucire o mascase, ascunzându-și mâinile în buzunarele Schimbătoarei.

Un scut scânteietor de putere apăru deasupra capetelor lor, deviind direcția pumnului. Elementarul își repera deja un al doilea braț cu mare violență, așa că protecția lor magică se dezintegrează. Tara și Cal se pomeniră azvârlți cât colo. Galant necheza și încercă, împreună cu Sheeba, să-l atace pe Bourbier. Reușiră astfel să-i distragă elementarului atenția, acesta începând să bată aerul cu mâinile sale încovoiate și căutând să-i înhațe.

Ridicând capul, Tara îl văzu pe Medelus care se întorcea de la celule, furios. Spunea ceva încet, mormăind cu mâna la gură.

— Moineau, strigă ea, în timp ce eschiva un nou atac criminal al lui Bourbier. Repede, dă-i una lui Medelus!

Și cât ai clipi din ochi, Bestia luă locul fetei firave și se năpusti asupra Înaltului Mag.

Nu-l menajă deloc. Laba ei se abătu asupra lui, și Medelus făcu o dureroasă cunoștință cu solul.

Selena scoase un țipăt și se repezi la logodnicul ei, crezând că Moineau își pierduse mințile. Dar aceasta se îndepărtase deja și aștepta, cu labelle încrucișate pe pieptul ei acoperit de blană.

Rezultatul fu instantaneu. Bourbier încetă să-i mai urmărească pe Tara și pe Cal, pe care începuse să-i hăituiască, și se scutură, împrôșcând peste tot noroi și bucăți de rădăcini.

— Pe strămoșii mei, urlă el, ce s-a întâmplat? Capul, mă doare așa de rău capul!

— Ai încercat să ne faci una cu pământul! țipă Cal, furios. În ce-o privește pe Tara, mai înțeleg. Dar *eu*? Eu n-am făcut rău nimănui!

Tara se ridică de jos cu greu, murdară de noroi. Schimbătoarea scoase un mormăit abia auzit și avu grijă să dispară imediat murdăria.

Însoțită de Cal, merse șchiopătând până la trupul lui Medelus. Selena îi aplica un Reparus și vânătaia pe care o avea pe maxilar dispăru. Magul flutură din gene, apoi se ridică.

— Ne-a atacat Elementarul?

— Nu, răspunse Selena cu un aer sumbru, ci Moineau, ea s-a luat de tine... și nădăjduiesc că are o explicație valabilă pentru gestul ăsta!

Enorma Bestie se legănă pe labe, stânjenită.

— Tara mi-a cerut s-o fac. Și a avut dreptate, căci elementarul a fost imediat eliberat!

Selena o privi cu un aer stupefiat, se ridică și se îndepărtă câțiva pași, coborându-și glasul.

— Poftim? Îl bănuiești pe Medelus că a încercat să...

— Să mă omoare, da, o întrerupse Tara.

Selena se dădu înapoi, indignată.

— Tara! Cum poți să-ți închipui că Medelus vrea să-ți facă rău! Îl cunosc de ani de zile! E blând, e bun și drăguț!

— Mda, la fel ca doamna Boudiou, scrâșni Cal, care nu gustase faptul că Bourbier încercase să-l strivească, pe unul ca el. Oamenii se schimbă. Nu l-ați mai văzut de zece ani. Cine poate ști ce s-a întâmplat în acest interval? Poate că a devenit și el un sangrav? Poate că e unul dintre dușmanii Tarei pentru o pricină pe care n-o cunoaștem? De altfel, tare aș vrea să știu de ce s-a luat și de mine!

În ochii Seleniei, Tara întrezări o îndoială.

— Nu-mi dau prea bine seama, zise Înaltul Mag ridicându-se încet de jos, sensibil la tensiunea aceea bruscă. Prietena voastră, prințesa Gloria de Lancovit, are desigur o explicație logică pentru faptul că m-a scos din luptă, nu?

Fafnir îi răspunse cu rezervare:

— Ea crede că ai încercat să atentezi la viața Tarei.

— Și a lui Cal! preciză micul Hoț. La a Tarei și a lui Cal.

— Hm, la a Tarei și a lui Cal, rectifică pitica fără să zâmbească vreun pic. Și ea e drăguță, dar eu m-aș fi folosit de secure.

Înaltul Mag se încruntă.

— Nici vorbă de așa ceva.

— Dar rosteați o incantație! îl acuză Tara.

— Nicidecum! protestă Medelus. Mă pregăteam să lansez un sort pentru a-l stăpâni pe Elementar, moment în care prințesa Gloria m-a lovit. De ce să fi vrut să vă omor, pe tine și pe Cal?

— Am încetat de mult să mă mai întreb *de ce* vor unii să mă omoare. Mă mulțumesc să încerc să rămân în viață în lumea asta de nebuni, răspunse rece Tara.

— Dar e ridicol! exclamă Medelus, agasat. Ești fiica femeii pe care o iubesc!

Mmmda, desigur, n-avea niciun motiv să se ia de ea.

Maestrul Chem se uită la Medelus, apoi zise:

— Nu-i exclus ca bomba să fie protejată de un sorț chiar și pe partea asta. Iar acesta ar fi putut pune stăpânire pe Medelus când a atins ușa, făcându-l să-l farmece pe Bourbier, după ce i-a identificat pe cei care puteau constitui un pericol pentru bombă. Așa s-ar explica de ce Bourbier s-a luat atât de Cal, cât și de Tara.

— E posibil, zise Moineau, care, din cauza emoției, începuse să se zâzâie. Trebuie să fie vreunul dintre acele mecanisme de apărare ale diaboliceii mazării... pe care trebuie s-o dezamorzăm imediat, înainte de a transforma castelul într-o grămadă de moloz!

Bourbier bodogăni. Era ferm hotărât să-i facă să înțeleagă că nu puteai lua controlul asupra unui elementar fără învoirea sa. Așa că fu foarte decepționat când află că nu i se îngăduia să-l facă bucăți pe Medelus.

Tara admise amabilă că paranoia ei mersese poate prea departe și îi ceru scuze Înaltului Mag.

Nu și Fafnir. Ea, Fafnir, era decisă să stea cu ochii pe Medelus. Iar acesta simți în curând privirea implacabilă a piticeii ațintită asupra lui.

— După ce-o să descoperiți vinovatul, nu mi-l dați mie pe mână? întrebă Bourbier, plin de speranță.

— ăăă, nu, cred că nu, răsponse Selena. Există legi pentru tentativele de crimă și de preluare a controlului asupra unei ființe conștiente fără acordul ei. Cel sau cei răsponzători de asta vor fi judecați, n-ai grijă, Bourbier.

Elementarul protestă, dar Selena rămase de neclintit.

Răutăcios, Cal îi reaminti că nu-și consumase cea de-a doua parte a plății, somptuoșii trandafiri care-și întindeau brațele, nu departe de acolo.

Făptura își trecu o limbă lungă și mocirloasă peste colți și se îndepărtă, făcând pământul să se zguduie sub pașii săi.

— Și poftă bună! sublinie Cal, spre via disperare a lui Fabrice.

Ceilalți nu auziră ce mormăia tânărul pământean, dar cuvinte ca „tata”, „o să mă ucidă” și „trandafiri” se putură distinge cu claritate.

Se întoarseră cu toții spre groapa făcută. Distrăși de atacul lui Bourbier, pierduseră timp prețios.

Pe care nu-l mai puteau recupera. Nu le mai rămăneau decât șase minute.

Nu intenționau să facă un tobogan, așa că Robin și Cal se grăbiră să născocească niște trepte pentru a putea coborî în fundul gropii.

Într-o tăcere religioasă, Cal se apropie de temeliile murdare de pământ și atinse zidul cu precauție. Murmură:

— Pe Ouvertus, fie ca zidul să se deschidă iar castelul să nu se lase într-o rână!

Exact în dreptul lui, mai multe pietre pivotară, lăsând o mică trecere, iar el scoase un strigăt de bucurie care îi surprinse pe toți.

— Merge! Ce imbecilă și harpia asta! Nu s-a gândit că am putea pătrunde prin spate! tipic! Funcționează. Sunt cel mai tare!

— Bine, glumi Robin, după ce o să termini cu auto-felicitările, crezi c-o să putem intra în celulă să luăm bomba?

— Mie-mi revine onoarea să intru, afirmă Cal, doar eu sunt Hoțul, voi n-ați ști ce trebuie să faceți. Consolidați zidurile, ca să evităm prăbușirile, și lăsați-mi trei minute. Dacă nu m-am întors până atunci, trimiteți pe cineva după mine. De preferință, pe cel mai puternic dintre noi. De acord?

— De ce pe cel mai puternic? întrebă Moineau, îngrozită.

— Bomba asta e un fel de comoară. Bine păzită. E posibil să fie protejată și de alți sorți înăuntrul. Dacă nu ies, înseamnă că mi s-a întâmplat ceva.

— Nu vrei să venim mai mulți? îi propuse Robin, căruia nu-i plăcea să lase acțiunea în seama altora.

— Mm, nu, ați putea declanșa cine știe ce capcane, pe când eu le-aș putea dibui. Hai, duceți-vă să proptiți pereții.

Moineau și Fabrice se conformară. Acesta chiar își dublă doza de magie, pentru ca tatăl său să regăsească intact castelul, apoi Cal largi spărtura și, urmat de Blondin, se strecură înăuntru.

Tara era teribil de îngrijorată. În toate filmele pe care le văzuse, de la *Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute* până la *Minele regelui Solomon*, existau întotdeauna capcane în jurul mașinărilor care trebuiau dezamorsate. Iar de această dată, eroul n-avea niciun scenarist care să-i salveze pielea! Fără a mai socoti că bomba putea exploda dintr-o clipă într-alta. Cu

excepția cazului în care harpia nu prevăzuse că adolescenții vor încerca să pătrundă prin spate!

Cum meșă ei albă începea să dea serioase semne de oboseală, Tăra își privea cu atenție unghiile, pregătită să intre în joc, moment în care Cal își făcu apariția, săltând deasupra capului un glob negru cu niște ghimpi roșii, la fel de mare ca un cap de om... și o piatră luminoasă.

— Gata! A fost ușor! țipă el. Și-am găsit și o altă Piatră Vie! Ea trebuia să declanșeze bomba, dar am convins-o să n-o facă. Am dezamorsat-o împreună, așa că nu mai riscăm nimic.

Din buzunarul Tarei, Piatra Vie întinse un pseudopod de lumină spre piatra neregulată pe care Cal o ținea sub braț.

— Ea foarte obosită, spuse piatra după câteva secunde. Dar ea mulțumită c-a fost liberată! Ea spune Cal drăguț, mignon, amabil!

Tânărlul Hoț roșu.

— Spune-i din partea mea că-i mulțumesc, dar n-a fost mare lucru!

— Ba da, ea spune tu foarte bine evitat cuțitele, ca și Destructus și acele otrăvite și pânzele strangulatoare.

Fabrice se uită uimit la Cal.

— Dar ne-ai spus că a fost ușor!

— Păi, nimic cu adevărat periculos. Nici nu merită să mai vorbim despre asta. Ei, Piatră Vie, dacă i-ai putea spune suratei tale că e ok și că nu e nevoie să mai intre în amănunte...

Dar era prea târziu. Cea de a doua piatră dezvăluie ceea ce el voia să treacă sub tăcere.

— Ea spune bună idee tu dezbrăcat pielea goală te strecurat pe sub barieră. Dacă purtat haine, asta declanșat rază de foc!

Fafnir izbucni în râs.

— Ai luat bomba... gol pușcă! Pe strămoșii mei, îmi pare rău c-am ratat un asemenea spectacol!

— Ei, știi ce, hai, gata, nu e cazul să mai adaugi nimic, e și așa destul de jenant.

Și tânărul Hoț urcă bombănind mereu, escortat de zâmbetul prietenilor săi.

— Mie mi se pare ciudat, remarcă Manitou, care o eliberase pe Piatra Vie de sub stăpânirea Pustiitorului de Suflet. Pietrele de magie sunt extrem de rare și, după părerea mea, aceea a Tarei e singura capabilă să comunice, chiar dacă nu înțeleg de ce calitatea limbajului ei s-a degradat atât de mult de când am părăsit insula Trandafirilor Negri. Cum se face că această a doua Piatră Vie a fost găsită aici și, mai ales, de ce să te folosești de ea într-un mod atât de josnic utilitar? E o entitate puternică, și mi se pare un lucru degradant să faci din ea mecanismul de ceasornic al unei bombe.

Piatra Vie a Tarei își manifestă aprobarea... fără a le oferi totuși vreo explicație.

Mestrul Chem și Moineau închiseră cu grijă spărtura, consolidară zidurile, apoi, ajutați de ceilalți, urcară la suprafață.

Fabrice examina dezolat groapa și mamutul său mormăi. Lui nu i se dăduse niciodată voie să guste nici cea mai mică petală de trandafir, ceea ce era nedrept!

— O să mă omoare tata! se văicări tânărul pământean.

— Propune-i să construiască aici o piscină, îi răspunse Cal politicoș.

— Foarte nostim, mormăi Fabrice, neconsolat. În care să mă poată îneca după ce-o să vadă ce-am făcut din frumoșii lui trandafiri.

— N-ai decât să-i spui că e mai ușor să faci să crească la loc niște trandafiri decât un castel!

— Da, desigur. Fabrice se strâmbă, incapabil să mai replice.

— Prea bine, conchise Isabella. O să ne pregătim și, așa cum am stabilit, mâine vom pleca. Ca măsură de siguranță, o să închidem temporar Poarta de Transfer, Tachil și Magnus vor supraveghea castelul în noaptea asta.

— Trebuie să fac o anchetă cu privire la bomba asta, murmură maestrul Chem. Cum dracu au putut harpiile astea să... Ah, da! poate că așa...

Toți așteptară politicoși, dar bătrânul n-avea de gând să le împărtășească ce deducții făcuse. Închise gura și nu mai spuse nimic.

În treacăt, Tara se gândi că în loc s-o mărite pe maică-sa cu Medelus, ar face mai bine să-l însoare pe dragon cu bunică-sa Isabella. Prea aveau amândoi predilecție pentru secrete!

Deodată, se produse un mic declic și cea de a doua Piatră Vie începu să strălucească mai intens. Stupefiați, toți se uitară la bomba în negru și roșu, care părăsi mâna lui Cal și se ridică în aer.

Apoi, la vreo cinci centimetri de fața Hoșului, făcu ceea ce era programată să facă.

Explodă.

Moartea pietrei

sau cum să pârlești un dragon

Globul de foc explodează, conținutul său mortal fiind transformat în cioburi incandescente și tăioase. Unul dintre șrapnele țâșni și... se opri la un milimetru de fața băiatului!

Cu inima bătându-i să i se spargă, acesta privi cruciș la limba de foc care aproape îl atingea, dar fără să-l ardă. Explozia părea să fie una „înghețată”, ținută în suspensie de ceea ce aparent era un câmp de forță magică foarte puternic.

Acesta începu să dea înapoi, rugându-se ca acel câmp să reziste. Prietenii săi se făcuseră instinctiv una cu peluza, iar globul de foc se menținea exact deasupra lor.

În fața lui, dragonul se strâmba din pricina efortului pe care-l făcea. Căci el era cel care împiedica dezlănțuirea infernului.

De îndată ce văzuse bomba înălțându-se, incantase, pregătit s-o blocheze. Din fericire pentru Cal și pentru ceilalți, deoarece explozia ar fi fost de o violență incredibilă, intervenise la timp.

Acum, problema era să se debaraseze de jarul acela.

Un simplu impuls mental și se prefăcu, regăsindu-și corpul său natural de dragon. Un al doilea, și survolă satul, cu aripile sale albastre cu motive argintii, larg întinse, cu globul de foc pe urmele lui.

Un al treilea, și deasupra Tăgonului apăru un mini-soare care îi făcea concurență celui adevărat. Zgomotul care-l însoți făcu să se cutremure Pământul. Timp de câteva clipe, cu inima strânsă, crezură cu toții că maestrul Chem pierise. Dar dragonul era rezistent și, deși pârlit, fusese protejat de pielea groasă și de solzi. Ateriză ușor și dădu drumul înjurăturii sale favorite:

— La dracu'!

Cal se pipăia de zor, ca să verifice dacă nu-i lipsea vreun oscior. Fu înconjurat de prietenii săi, cu toții la fel de traumatizați. Vădit ușurați de faptul că el era în viață, nu mai conțineau să-l îmbrățișeze, să-l pipăie, ceea ce Cal găsea că nu e deloc plăcut, mai ales când era vorba de fete, care îl mângăiau.

Se auzi o melopee funeabră. Piatra Vie plângea. Pe moment, nu pricepură de ce, apoi privirea lor se îndreptă spre cea de a doua Piatră Vie. Aceasta nu mai lumina deloc. Nu mai era decât o piatră de formă neregulată, gri-neagră, fără conștiință sau viață.

— Piatra murit, urlă entitatea magică, înnebunită de mânie. Dacă prind harpie, eu dezosez la ea!

— În cazul ăsta, o să fim doi, drăguță Doamnă, făcu dragonul care se arăta foarte politicoș față de Piatra Vie, mai ales de când devenise conștient că aceasta îl depășea ca putere. Cel

sau cea care a comanditat această groaznică mașinărie va plăti, fii sigură de asta.

Cal, ușor aiurit, se uită la el.

— N-am înțeles tot, făcu el dregându-și glasul. Doar dezamorsasem bomba!

— Era o armă cu dublă detentă, îi spuse Robin, care recunoscuse în cele din urmă mașinăria. Tu crezi că ai dezamorsat-o și, în realitate, nu. Un al doilea mecanism se declanșează într-un interval de zece secunde până la douăzeci și șase de ore după neutralizarea celui dintâi.

— Ai fi putut să-mi spui mai înainte!

— Pământenii sunt cei care au inventat acest dispozitiv, se scuză Robin, eu nu-l cunosc prea bine. Sistemul e redutabil. Ei fac ca prima bombă să explodeze, echipele de salvare intervin, și-atunci explodează cea de-a doua. Sau chiar te lasă să crezi că ai dezamorsat dispozitivul și el se declanșează când se strânge mulțimea în jurul lui.

O neîncredere înfricoșătoare se citea pe toate chipurile.

— Vrei să spui că această armă există într-adevăr în lumea noastră? zise Fabrice, consternat.

— Nu în versiunea sa magică, desigur, dar în cea tehnologică, da. Nonso au o prodigioasă poftă de distrugere. Și atunci, pentru unele dintre armele noastre, ne inspirăm de la ei. Asta înseamnă că serviciile noastre din Lancovit n-o au, dar știu că în Omois au reușit să fabrice mai multe prototipuri. Noi n-am reușit s-o fur... hm, să consultăm planurile omoisiene, dar îi cunoaștem principiul. Așa că n-am recunoscut bomba decât în momentul în care a început să leviteze. N-am mai avut timp să te previn că Maestrul Chem bloca explozia.

— Mi-ați salvat viața, Maestre, declară solemn Cal. Vă aparține de acum înainte.

— Mm, mersi, tinere Hoș, e într-adevăr drăguș din partea ta, dar nu vād ce-aș putea face cu ea. Data viitoare, fii mai prudent. Bun. Sfatul Înalților Magi va aștepta. Acum când știi că e un exemplar original din Omois, va trebui să fac o anchetă pentru a afla cum de-a putut cădea în mâinile harpiilor o armă atât de sofisticată. Tachil și Mangus îl vor veghea pe tatăl tău, Fabrice, fiindcă tu le vei însoți pe Isabella și Tăra la Stonehenge. Dacă apare vreo problemă, ei o să ia legătura cu mine și eu le voi trimite șamanul-vraci. Dar a priori, din câte am văzut, tatăl tău se simte din ce în ce mai bine.

Și o întinse în goana mare spre castel. Ușor mirați, pricepură că tocmai scăpaseră de o moarte atroce. Și că dușmanul lor nu se dădea în lături de la nicio grozăvie.

~ CAPITOLUL 8 ~

Crime și uneltiri

sau cum să te pomenști implicat
într-o anchetă... mortală

În AltăLume, în Omois, în laboratorul nr. 7, căpetenia Gărzii imperiale, Xandiar, își scărpină plictisit capul, cu una din cele patru mâini înmănușate ale sale. De-atâta târât pe jos, uniforma sa purpuriu cu auriu era murdară și șifonată.

În timp ce el îi dădea Împărătesei raportul cu privire la dispariția Moștenitoarei din Omois, dragonul, maestrul Chem, adresase palatului imperial un mesaj în care arăta că Tara fusese regăsită.

Chipul Împărătesei se luminase. Dar când aflate că moștenitoarea sa nu se întorcea imediat, făcuse o criză. Prudentă, doamna Auxia, bruneta ei verișoară, lansase asupra porțelanurilor fragile ce înțesau încăperea un sort de protecție. Dar Împărăteasa se stăpânise.

Vestea morții savantului sosise exact în aceste împrejurări și corvoada anchetei de rutină privind accidentul din laboratorul nr. 7 căzuse în sarcina nefericitei căpetenii a Gărzilor.

La început, luase această decizie drept ceea ce era: o pedeapsă nemeritată, datorată faptului că se aflate într-un loc nepotrivit într-un moment nepotrivit. Dar acum, flerul îi spunea că această afacere era orice altceva numai de rutină nu. Câteva amănunte nu se potriveau.

Mai întâi, trupul. Vrrirul care-l sfâșiasse îl despicasse în două. Studiase obiceiurile vrririlor. Ca toate felinele, aceasta ar fi trebuit să-i frângă savantului ceafa sau să-i sfâșie gâtul, apoi să-i mănânce măruntaiele, iar după aceea și restul. Or, el descoperise două bucăți de trup, la o oarecare distanță una de cealaltă.

Apoi, sângele. Dacă botul vrrirului era pătat de sânge, în schimb, blana lui nu era. Când savantul fusese rupt în două, atacatorul ar fi trebuit să fie împrășcat, ca urmare a șocului.

Cușca nu se potrivea nici ea. Era deschisă, pur și simplu, nici forțată, nici îndoită. Vădit lucru, vrrirul scăpase fără probleme. Xandiar îl cunoștea pe Vlour Mabri, geneticianul decedat. El n-ar fi lăsat niciodată o cușcă deschisă. Nici din greșeală, nici din neatenție.

În sfârșit, cel mai bun lucru la urmă. În încăpere erau un anti-Tempus și un anti-Revelus, care împiedicau vizualizarea evenimentelor în ordinea în care se desfășuraseră. Din ce motiv plasase cineva acești sorți într-un simplu laborator? Xandiar se informase. Laboratorul nr. 7 nu se ocupa de vreo afacere delicată. Niciun motiv de contraspionaj nu justifica deci prezența unui anti-Tempus-Revelus. Dar toate astea se petreceau

în urmă cu vreo opt zile. Proiectele periculoase tocmai fuseseră transferate într-o altă aripă a palatului, mai bine izolată, din momentul în care unul dintre savanți fusese cât pe ce să provoace o explozie acolo. Dacă asasinul plasase un anti-Tempus-Revelus, pornind de la principiul că anchetatorii nu vor fi surprinși, atunci făcuse o boacăna.

Xandiar zâmbi. Instinctul nu-l înșela. În mintea sa, „accidentul” tocmai se transformase în „asasinat”.

Avea o pistă. Trebuia de acum să afle mobilul, dar și modul în care se procedase. De când Magister îl eliminase pe zombi, generalul armatei din Omois, cu câteva săptămâni mai înainte, Xandiar parcă devenise paranoiac și vedea pretutindeni comploturi. Știa... nu... simțea că principalul vinovat al afacerii armatei demonilor îi scăpase și că se afla încă în palat.

Își plimbă privirea de jur împrejurul încăperii. Când savantul fusese ucis, o formă masivă, mai înaltă decât el, constituise pesemne un fel de paravan, căci nicio picătură de sânge nu atinsese mobilele. Interesant. Înaltă, desigur. Dar cât de înaltă?

Reveni la rămășițe, se aplecă, le examinează. Atinse osul șirei spinării cu una din cele patru mâini înmănușate, apoi, cu ajutorul unui bisturiu, prelevă un nou eșantion și-l plasează într-o bulă de forță care se alătură celor ce pluteau deja în spatele lui, urmându-l cuminte. Era chiar așa cum credea. Osul fusese retezat scurt, cu o forță deosebit de mare. Vrririi erau puternici, desigur, dar nu într-atât încât să secționeze astfel un schelet de om. Puține animale din AltăLume erau capabile de așa ceva. Un drago-tiranozaur, da, dar ei erau sever păziți și nu puteau scăpa. Și apoi, o grămadă ca aceea de colți și gheare, de opt metri înălțime, vânturându-se prin palat, ar fi fost imediat

reperată. Un demon, atunci? Dar de ce l-ar asasina un demon pe un savant și, mai ales, pentru ce și-ar masca astfel crima? Demonii nu erau discreți și le plăcea să se laude cu isprăvile lor. Un dragon, de asemenea, putea ucide în felul ăsta. Și cu capacitățile sale de a se metamorfoza, el ar fi avut răgazul necesar să ia orice înfățișare pentru a încerca să se eschiveze. Bun, lista nu era atât de lungă. Demoni și dragoni. Iată ceva care promitea să fie pasionant.

Se aplecă, privirile fiindu-i atrase de o pată albă, o mică pană dintr-un colț. În laborator se aflau mai multe păsări și presupuse că fusese pierdută de una dintre ele. Dar, pentru că se afla la locul crimei, o puse într-o bulă de forță și ea pluti în urma lui.

La porunca sa, anchetatorii începuseră să studieze dosarele geneticianului. Lucra la mai multe proiecte și pe biroul său se îngrămădiseră sute de foi, fișe și alte documente. Xandiar se instalează în fața computerului și-l deschise.

Computerul își așinti asupra lui un ochi atent. Se formează o gură, apoi și o ureche.

— Căpetenie a Gărzilor! exclamă mașinăria. Cu ce vă pot fi de folos?

— Care-i ultimul proiect la care lucra Vlour Mabri?

— Încrucișarea dintre un spașun și un înregistrator. Pleca de la principiul că nimeni nu se va arăta bănuitor față de o zburătoare și socotea să-i transforme pe mulți dintre ei în spi-oni vii.

Xandiar ridică dintr-o sprânceană neîncrezător. În afara cazului în care societatea pentru protecția spașunilor s-ar fi decis să-i extermine pe exploatatorii de spașuni, ceea ce l-ar fi

mirat peste măsură, nu vedea cine altcineva ar fi putut să se ia de savant pentru o treabă atât de neînsemnată. Nu, răspunsul nu se afla aici.

— Mai avea și altceva în lucru?

— Ultima intrare pe care o dețin arată că acest dosar a fost consultat pe 27 Faicho 5014.

„Ah, constată în sinea sa Xandiar, al cărui creier aproape că scotea fum, de mai bine de o lună, deci. Ciudat.”

— Dar venea aici în fiecare zi, nu? E curios că ultimele sale lucrări sunt atât de vechi!

— Dacă a lucrat cu programele mele de atunci încoace, preciză mașinăria, la mine nu există nicio urmă în sensul ăsta. Pesemne că a șters documentele. Asta i se mai întâmpla din când în când, atunci când voia să pună deoparte date confidențiale sau primejdioase, de care putea să aibă nevoie mai târziu.

— Și tu nu ai... cum se cheamă asta... niște reziduuri? Niște chestii care rămân, de memorie virtuală, care mi-ar permite să aflu la ce anume lucra?

— Nici pomeneală! protestă mașinăria, ofensată. Când mi se comandă să fac ceva, eu o fac corect, ce vă închipuiți? Dacă mi se cere să șterg, atunci șterg și nu mai rămâne nimic, nici măcar un bit. Puneți cumva la îndoială integritatea mea profesională?

— Nu, nu, nici vorbă, dădu înapoi Xandiar, surprins de vehemența mașinăriei, mă întrebam doar, și-atâta tot!

— Ei bine, atunci aveți și răspunsul.

Marea căpetenie a Gărzilor examinează ecranul mașinăriei pe care fluctuau niște motive stranii și absconse, în timp ce ochiul

îl măsura cu un aer rece, cu o sprânceană anume făcută pentru a-i sublinia lipsa de chef.

— Dar dacă el are nevoie de aceste date, reluă Xandiar, pentru o întrebuițare a lor, să zicem, ulterioară, cum procedează?

— Le înregistrează pe discuri sau dischete pe care le duce acasă.

Xandiar își notă în minte că trebuia să facă o percheziție acasă la savant.

— Prea bine! Îți mulțumesc, Computere, poți să te odihnești și te rog să-mi scuzi întrebările indiscrete, n-am vrut să te supăr.

— Nu-i nicio problemă, Căpetenie a Gărzilor, se îmblânzi mașinăria, mi-a făcut plăcere. Iar dacă îți mai pot fi de vreun folos, orice, nu ezita. Aici ți se umplu de praf circuitele!

Și ochiul, sprânceana și gura se estompară, în timp ce aparatul se închidea.

Xandiar rămase pe gânduri. Prin urmare, savantul lucra la un proiect pe care nu voise să-l lase la îndemâna oricui. Avea asta oare vreo legătură cu moartea sa?

Tresări deodată, atunci când o umbră enormă se lăsă deasupra lui.

Își săltă capul, puțin, apoi ceva mai mult. Un dragon pe care-l cunoștea bine se așinea dinaintea lui. Spre deosebire de Lancovit, unde arbora cu plăcere înfățișarea sa de bătrân mag, dragonul acesta prefera să-și păstreze forma naturală în Omois. De când semenii săi luptaseră pentru apărarea Tingapour-ului și a Imperiului, omoisienii, care, în vremurile obișnuite, nu-i

iubeau deloc, își schimbaseră atitudinea, și dragonul, politician fin, profita de lucrul ăsta din plin.

Căpetenia Gărzilor remarcă faptul că nou-venitul era acoperit de sudoare și avea trupul pătat de parcă fusese expus unei violente explozii. Iar privirea-i galbenă era tristă și obosită.

— Maestre Chem! îl salută Xandiar înclinându-se respectuos, în timp ce se întreba de ce vizitatorul său era într-o asemenea stare. Nu știam că v-ați întors în Omois. Cum se mai simte Moștenitoarea (se simțea majuscula în glasul său)? Va veni Ea înapoi? De ce-a plecat Ea? Care...

— Păi, făcu dragonul, depășit de potopul de întrebări, răspunsurile sunt: bine; nădăjduiesc; aparent, pentru că era obosită. Ce se întâmplă la palat? Am cerut să te văd și mi s-a spus că a avut loc un incident.

Chipul Marii căpetenii se acoperi de o culoare purpurie pe potrivă uniformei sale.

— Vă rog să-mi iertați toate aceste întrebări! exclamă el cu demnitate. Dar dispariția Moștenitoarei noastre mi-a pricinuit o mulțime de griji. Credeam că serviciul meu de siguranță a dat din nou greș în ceea ce privește protecția Ei. Așa că atunci când Domnia Voastră ne-ați dat de știre că Ea e vie și nevătămată și că Ea plecase de bunăvoie, mărturisesc că...

— Că ai fi strâns-o de gât cu mâinile tale, murmură dragonul în locul său. Și îți împărtășesc opinia.

— Nu asta voiam să spun, protestă înalta gardă.

— Mda, dar asta e ceea ce gândim cu toții. Copila aceasta nu e ușor de supravegheat. Își petrece timpul fie lăsându-se răpită, fie dispărând. Mi-ar plăcea tare mult să înceteze, nervii mei încep să se cam uzeze.

Xandiar nu spuse nimic, dar se vedea că era de aceeași părere. Trase adânc aer în piept, își ridică umerii și-l întrebă:

— Pentru ce doreai să mă vedeți?

— Spune tu mai întâi, îi răspunse dragonul. Chiar când te căutam, doamna Kali mi-a spus că te ocupi de conducerea unei anchete?

— Da, răspunse Xandiar, conducându-l spre jalnicele rămășițe pământești ale savantului.

Trupul acestuia fusese pus în stază, astfel încât nici puf-puf-urile, nici insectele să nu se poată atinge de el. Câmpul luminos care-l înconșura nu le împiedică trecerea. Xandiar se aplecă și dragonul făcu la fel.

— Un vrir a fost lăsat liber și *s-ar zice că* l-a atacat pe Vlour Mabri, pricinuindu-i moartea.

Urechea sensibilă a dragonului înregistrase accentul pus pe „s-ar zice că”.

— Și?

— Nu cred c-a fost un accident. Bănuiesc că-i vorba de-o crimă!

Dragonul păru surprins. Apoi privi mai bine trupul sfărțec, zăbovind asupra tăieturii oaselor. Și ridică din sprâncene.

— Ei, ciudat. Să fi fost oare eliberat vrirul tocmai pentru a-l ucide pe savant?

— Nu, nu cred că vrirul a pricinuit moartea cuiva... cel puțin în acest palat. A fost folosit doar pentru mascarea asasinatului. Și chiar socot că voi descoperi cine a făcut lucrul ăsta. Și de ce.

Deodată dragonul se crispă, așintindu-și privirea în spatele lui Xandiar. Acesta se ridică, făcând eforturi să nu se întoarcă.

Oare ce anume observa dragonul cu o intensitate vecină cu tulburarea? Își aminti despre tot ceea ce plutea în urma sa. Fără îndoială, maestrul Chem se uita cruciș la acele indicii, cu tot efortul său de a-și păstra un aer degajat.

— Și ancheta ta avansează? zise în cele din urmă dragonul, îndreptându-și ochii din nou spre el.

Nu doar marea reptilă avea auzul fin. Xandiar era și el la fel de sensibil la cele mai mici nuanțe ale glasului și percepu tulburarea din vocea dragonului. Așa că se decise, cu toate simțurile în alertă, să se arate aluziv.

— Ah, știți, genul ăsta de afaceri necesită timp. Dar nu mi-ați spus pentru ce mă căutați?

Dragonul suflă pe nări, agasat de felul în care se eschivase garda, apoi răspunse sec:

— Din cauza unei bombe.

Xandiar încremeni, alertat.

— O... bombă?

Așa se explica funinginea și aerul obosit al dragonului. Oare ce mașinațiuni mai pusese la cale Moștenitoarea?

— După părerea lui Robin M'angil, semielful, se pare că a existat o scurgere din laboratorul vostru militar de cercetări de vârf, privitor la o armă deosebită, creată în Omois. Nu știu la ce anume lucra Vlour Mabri, dar n-ar fi exclus să existe o legătură între cele două afaceri.

Îi descrie cu de-amănuntul bomba și felul în care îi explodase în bot. Xandiar ridică din sprâncene. Principiul acesteia i se părea perfid. Iar lui nu-i plăceau armele perfide.

— Cum de-a ajuns o asemenea mașinărie în ghearele harpiilor, asta-i o altă problemă, încheie dragonul. Așa că, dă-mi de veste dacă descoperi ceva, orice.

Cele spuse de dragon îi stârniră o vie neliniște înaltului gardian.

— O bombă care să fi fost furată din stocul nostru de arme noi? Laboratoarele 1, 2 și 3, care le fabrică, se află sub înaltă supraveghere. Nimeni nu poate subtiliza nici cel mai mic lucru fără a fi imediat reperat.

— Desigur, îl liniști dragonul. Dar dacă bomba a fost copiată, nu era nevoie să fie scos un prototip. Era de-ajuns să înregistreze planurile.

Xandiar, încă iritat, îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Magia e și ea controlată. Dacă se încearcă activarea unui sort de copiere sau fotografiere, se declanșează alarma.

— Dar cu ajutorul unui aparat foto terestru aparținând unui nonso? Tradițional sau digital?

Garda se crispă, nemulțumită.

— Credeți că suntem niște ageamii?

— Atunci, aveți de-a face cu un Hoț foarte inteligent, care a identificat o breșă la care voi nu v-ați gândit. Să mă ții la curent. E important. O să-i vorbesc și Împărătesei despre asta, apoi o să plec în Lancovit, dar peste câteva zile o să mă întorc în Omois pentru a te secondă... dacă va fi necesar.

Și o șterse cu o viteză impresionantă pentru o ființă de o asemenea greutate.

Uluit, Xandiar se uită la el în timp ce pleca. Se răsuci și privi gânditor eșantioanele prelevate.

Hotărât lucru, totul devenea din ce în ce mai interesant. Se hotărî să întoarcă laboratorul cu fundul în sus. Dacă savantul ascunsese ceva aici, avea să-l descopere.

Nu era decât o chestiune de timp.

Călătoria la Londra

sau cum să te înveți să-ți placă ceața

Sorțitorii se văzură nevoiți să aplice mari cantități de Mintus și Tagon-ul fu pe cale să devină capitala unui gol de memorie, căci zborul dragonului și explozia nu trecuseră neobservate. Iar cu telefoanele mobile care luau imagini filmate și foto, se văzură nevoiți să scotocească tot satul, pentru a le șterge imaginile compromițătoare.

Selena și Medelus confirmară că urmau să rămână la conac, pe timpul expediției. Fabrice stătu de veghe lângă tatăl său împreună cu Tachil și Mangus, dar prietenii săi dormiră acasă la Isabella. Iar a doua zi, grupul o porni la drum spre Londra.

Tara nu cunoștea această cetate mitică, străbătută de Tamisa și cu deschidere la mare, căminul a mii de crime și grații, fermecându-l pe turist cu ceața sa cenușie. Dar orașul i se părea cunoscut prin intermediul aventurilor lui Sherlock Holmes sau ale lui Hercule Poirot, așa că era foarte curioasă atunci când Poarta de Transfer îi depuse într-o clădire din cărămidă roșie, în fața unui domn în costum de baie imprimat cu ursuleți

albaștri. Asortați cu culoarea pielii sale, căci, în ciuda anotimpului, era un frig de crăpau pietrele în antrepozit.

Și care pivota lent în jurul axei sale, cu brațele ridicate.

— Drace! Călătorii! bâlbâi el, dând înapoi din fața celor sosiți, care îl priveau stupefiați. Nu vă așteptam atât de devreme!

— Gardian! șuieră Isabella, dar ce faci?

Acesta își puse la repezeală un halat maro, încercând să-și stăpânească clănțănitul dinților.

— Am aflat că Fabrice, fiul Gardianului din Tagon, a devenit sorțitor după ce a fost contaminat de Poarta de Transfer, spuse el, încurcat. M-am decis să mă expun și eu la raze, ca să experimentez dacă procesul n-ar funcționa și în cazul meu.

Isabella rămase fără grai. Iar Moineau, de obicei miloasă, nu se putu abține să nu chicotească, atât de caraghios i se părea spectacolul picioarelor ca niște fuse ale gardianului.

— Cred că familia mea a fost expusă mai bine de opt sute de ani, preciză Fabrice, și că, de fapt, mama a fost cea atinsă.

Ochii bărbatului ieșiră din orbite.

— Sunteți... sunteți...

— Da, el e Fabrice de Besois-Giron, singurul, unicul! răspunse Moineau, amuzată.

— Ce anume ți se întâmplă atunci? întrebă cu ardoare paznicul. Vreau să spun, când dobândești deodată puteri magice?

— Ei bine, peste mine a căzut cam o jumătate de tonă din niște schele, îi răspunse Fabrice. Atunci, nu-mi aduc prea bine aminte, cu excepția faptului că m-am temut pentru viața mea... Nu, frica vieții mele a fost când nu izbuteam să dezleg șarada

păianjenului uriaș din AltăLume și când el a început să-și întindă spre mine cleștii veninoși... Pe scurt, am respins barele de oțel, care au început să plutească, în loc să mă strivească, și gata! Așa am devenit sorșitor. Cu toate astea, tot n-am aflat de unde îmi vin puterile, asta nu e decât o extrapolare a tatălui meu!

— Tocmai, răspunse bărbatul, odată alungată imaginea păianjenului uriaș. Nu știi nimic în privința asta, iar dacă într-adevăr Poarta e cea care îți dă puterea magică, aș fi un prost dacă m-aș lipsi de ea, nu?

— Dar de ce în costum de baie? îl întrebă Tara, ai cărei ochi scliffeau de o ilaritate stăpânită.

— M-am gândit că hainele ar putea fi un obstacol în calea razelor. Ssssst, continuă gardianul nonso, deoarece Barune scotea un muget răsunător, ca un fel de ecou la hazul lui Fabrice. Faceți-i pe Familiarii voștri să tacă.

— De ce? îl întrebă Isabella, disprețuitoare. Credeam că acest cartier era pustiu.

— Nu-mi mai spuneți despre asta, se văicări gardianul. Alesesem docurile, fiindcă locul era părăsit, apoi o mulțime de oameni șic au venit să se instaleze aici, a devenit un fel de hipermodă, iar primarul a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l reabilita. Va trebui să mutăm Poarta de Transfer de aici, câteva luni, pentru că, având în vedere sunetele și luminile, asta va atrage în cele din urmă atenția asupra sa.

— Stop, îl întrerupse Isabella. Eu n-am nici în clin, nici în mânăcă cu doleanțele tale. Voi aduce la cunoștința Înaltului Sfat cererea ta. Noi suntem în trecere, nu în inspecție. Ne-ai făcut rezervări la hotel?

— Hotelul Magiei, în centrul Londrei, a fost prevenit. Sunteți așteptați, mormăi paznicul, nemulțumit că nimeni nu îl compătimea pentru grijile sale.

— Trebuie să-i travestim pe cei mai... bătători la ochi dintre noi, hotărî Isabella, arătând printr-o mișcare a capului spre Fafnir, Robin și Familiari. Tara?

— Bunico?

— Magia noastră e mai puțin puternică pe Pământ, așa că nu mi-ar plăcea să ni se șteargă deghizările chiar în mijlocul lui Time Square. Ești tu atât de drăguță să te ocupi de Robin și de Galant? Iar eu o să mă îngrijesc de Barune, de Sheeba și de Fafnir.

Pitica ridică din sprâncene.

— Ce nu e-n ordine în înfățișarea mea? Nici nu se pune problema să renunț la secure.

Isabella o privi din cap până-n picioare pe pitica roșcată, pe cât de lată tot pe atât de înaltă, ai cărei bicepși puternici îi întindeau costumul mulat pe corp. De la exordiul ei, discursul de trecere de la vârsta de copil la cea de adolescent la pitici, Fafnir își răsese barba, ceea ce îi conferea mai multă feminitate, în ciuda nenumăratelor arme care-i atârnavu la brâu, a cizmelor de război cu vârf de metal... și a minei războinice pe care o arbora.

— O să-ți modific doar puțin veșmintele și o să-ți fac nevăzut calabalâcul, îi preciză bătrâna sorțitoare. Există pitici și pe Pământ, n-ar trebui să fii prea remarcată.

Și înainte ca pitica să aibă timp să protesteze (cum vine asta, *calabalâcul!*), Isabella incantă:

— Pe Habillus, fie ca Fafnir să fie îmbrăcată după ultima modă, fără ca magia mea să-i devină incomodă!

Fluxul magic o atinse pe Fafnir, care se pomeni îmbrăcată într-un jeans cu talia joasă lăsându-i dezgolită pielea prodigioșilor săi mușchi abdominali, cu o mică bluză mulată și o geacă de piele roz.

— Ei, Bunico, nu cred că rozul e o idee prea bună, avansă Tara, înainte ca pitica să se enerveze.

Dar aceasta îi surprinse. Piticilor le plac la nebunie culorile vii, probabil ca o reacție la mediul lor subteran cufundat în beznă. Orașele din Hymilia se împodobesc cu flori și cu minunate vegetale care cântă, iar ea găsi că bluzonul era exact pe gustul ei.

— Merge, zise ea zâmbind. Dar pantalonul ăsta e atât de ciudat, de ce stă atât de jos pe șoldurile mele? N-o să pot alerga fără să cadă de pe mine, și cu atât mai puțin să mă bat!

Barune fu prefăcut într-un câine mare și, în curând, țopăi prin tot hangarul, încântat de noua sa sprinteneală. Avea tot atâtea fire de păr, dar măcar nu mai erau albastre. Sheeba, devenită o fermecătoare coolie, gen Lassie câine credincios, își exprimă indignarea printr-un lătrat sonor.

— Bine, făcu bătrâna sorșitoare, mulțumită. Acum e rândul tău, Tara!

Tara, care se jurase să nu se folosească de magie pe Pământ, pentru a evita să prefacă în broscoi jumătate din oraș, protestă.

— Bunico, tu știi în ce măsură puterea mea magică e... incontrolabilă!

— Tocmai, i-o trânti Isabella. Știu că refuzi s-o folosești pe Pământ. Dar există riscul să fii nevoită să te folosești de ea, fie că vrei, fie că nu. Așa că prefer să te antrenezi aici și acum, mai

degrabă decât în fața unor mii de neghiobi. Piatra ta Vie ar trebui să te-ajute s-o stăpânești.

Tara oftă, dar se supuse. Isabella avea dreptate, de data asta. Când nu era furioasă sau în situație de urgență, puterea sa magică era mai puțin puternică pe Pământ, împiedicată de prezența tehnologiei, și ea trebuia să-și testeze puterea obișnuită pentru a ști dacă aceasta era într-adevăr micșorată, comparativ cu aceea a bunicii sale.

Având grijă să stăvilească entuziasmul Pietrei Vii, fata îl deghiză pe Galant, care mormăi când își simți aripile dispărând și trupul său făcându-se mai mic. În curând, un magnific câine-lup apăru în locul său.

— Piatră Vie, zise cu severitate Tara, am spus „cu blana negru cu maro”. De ce câinele ăsta e *alb*?

— Nu frumos, maro, mormăi entitatea magică, încăpățînată. Foarte drăguț în alb!

Tara oftă. Piatra Vie nu făcea decât cum o tăia capul, dar trebuia să admită că pegasul arăta minunat sub noua lui înfățișare. Și că ea nu prefăcuse în câine pe nimeni altcineva, în treacăt, ceea ce era o consolare.

— Acum eu sunt la rând, zise Robin. Hai, fă să-mi dispară urechile astea de elf.

Oscila între gri și verzui, dar se ținea pe picioare fără ajutor, fericit să devină provizoriu o ființă omenească. Nu era lucru ușor să fii jumătate din ceva. Și nu putea să nu se întrebe dacă Tara s-ar fi putut îndrăgosti de el sub noua lui înfățișare.

Tânăra îi zâmbi. De când își dăduse în vileag, fără să vrea, sentimentele pentru ea, urlând de durere când deveniseră frați de sânge, Tara era hotărâtă să-i aprofundeze declarația.

— *Piatră Vie*, zise ea mental, *îi dăm drumul!* Și continuă cu voce tare: Pe Transformus, fie ca elful să se eclipseze și-n locul lui un om să se înfățișeze!

Imaginea elfului se tulbură. Pletele sale argintii se scurtară și se făcură blonde. Ochii lui de cristal deveniră albaștri și trupul, de o subțirime felină și elegantă, se îndesă. Un nas mic, niște dinți albi, o bărbie voluntară, și un superb bărbat tânăr, cu o imagine curios de familiară, se ivi în locul semielfului.

Tara tresări. Chipul acesta i se părea cunoscut! Vedenia unui splendid războinic cu niște pectorali fără cusur îi pluti pe dinaintea ochilor...

— Piatră Vie! exclamă ea, nu ți-am cerut să-l transformi pe Robin în Brad Pitt!

Moineau, care holba niște ochi mari, admirativi, dădu drumul mâinii lui Fabrice, ceea ce nu fu deloc pe gustul atleticii sorșitor.

— Uau! aprecie ea, foarte drăguț, n-am ce zice. Cine-i Brad Pitt?

— E un actor foarte cunoscut pe Pământ, răspunse Tara înroșindu-se. Piatra Vie și cu mine i-am văzut unul dintre filme de curând și cred că ea s-a lăsat influențată. Robin nu se poate vântura sub înfățișarea asta! Toate midinetele din Londra vor alerșă după noi în mai puțin de treizeci de secunde!

Nemulțumită, Piatra Vie îi dădu ascultare, atunci când Tara o rugă politicos să procedeze la câteva schimbări; trăsăturile elfului se modificară. Era tot așa de frumos, dar nu mai semăna cu idolul pământean. Tara simți o ușoară strângere de inimă constatând bucuria semielfului când se văzu preschimbat în

om. Nu-l înțelegea întotdeauna pe Robin, dar statutul său de metis îl apăsa mai mult decât voia el să recunoască.

Îi făcu invizibil arcul lui Lillandril care, foarte mândru că n-are pereche, nu aprecia mai deloc faptul de a fi ascuns.

— *Ce Tara face cu puterea ei?* o întrebă deodată Piatra Vie pe Tara mental, făcând-o să tresară.

— *Poftim?*

— *Cât pe-aci transformi toată lumea, magie mai puternică, de ce?*

— *Se pare că cineva mi-a manipulat genele când eram foarte mică pentru a mă face mai puternică, mai... magică.*

— *Ah! făcu Piatra Vie pe un ton dubitativ. Asta nu bine, asta prea puternic!*

În fața Porții era o oglindă și Tara își văzu chipul în ea. Tresări. Trasă la față, cu cearcăne pronunțate, avea o mină aproape la fel de proastă ca Robin!

Își coborî privirile spre Piatra Vie, alungând imaginea întristător de fidelă.

— *Deocamdată, am niște dușmani puternici, așa că mă bucur că puterea mea îmi dă posibilitatea să mă lupt cu ei. Astea fiind zise, dacă ai vreo idee pentru a mă scăpa de treaba asta, eu sunt de acord! Mă simt tot mai obosită pe măsură ce mă folosesc de ea. Drace, sper că nu m-am gripat!*

Piatra Vie nu reacționează, dar Tara simți că se gândea la spusese ei.

Schimbul lor de replici durase cam cât o fulgerare și ceilalți erau aproape gata.

— Perfect, decretă Isabella, trecându-și în revistă mica trupă. Acum preschimbați-vă robele voastre de sorșitori, după care putem pleca.

— Schimbătoareo, ceru Tara, haine pământești! Și fără să mă dezgolești, te rog! (Ultima dată se pomenise goală pușcă dinaintea prietenilor ei. Ah, toate aceste gadgeturi din AltăLume!)

Entitatea magică se supuse poruncilor sale și Tara se pomeni îmbrăcată într-o rochie scurtă și în sandale.

— Stema Omois-ului poate nu ne e de folos, observă Tara, aruncându-și privirea spre piept, pe care se etala păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur, aproape ca viu.

Schimbătoarea o ascultă și imaginea se șterse.

— Trebuie să fiți extrem de prudenți, preciză gardianul. De câțiva ani, circulă tot mai multe cărți despre magie, sau privitoare la ea. Sorșii pe care i-am lansat pentru a discredita de tot magia în mințile oamenilor își pierd din putere. Nonso sunt în stare de alertă. Numărul Mintus-urilor de amnezie aplicați anul acesta s-a dublat, atingând apogeul mai ales cu ocazia apariției cărții care povestea despre aventurile voastre. Mulți dintre nonso au început să caute Porșile de Transfer și sorșitorii aflați pe Pământ sunt imediat reparați, mai ales de către copii.

— N-avem ce face, îi răspunse Isabella strângând din buze. Afurisita aceea de Sophie Audouin-Mamikonian nu e sensibilă la magie. Ori îi oferim materia pentru cărțile sale, ori de nu, dă în vileag totul despre AltăLume. Ne-am gândit s-o eliminăm, dar Marele Sfat a refuzat, fără să țină cont de părerea mea. Bine măcar c-a povestit viața Tarei sub forma unei ficțiuni!

— Desigur, admise gardianul. Noi suntem în alertă portocalie și Marele Sfat al Înălților Magi a interzis folosirea de Transmitus-uri în Anglia, cu excepția cazurilor de primejdie extremă. Pentru a vă duce la Stonehenge, va trebui să călătoriți ca niște oameni obișnuiți.

Isabella strâmbă din nas.

— Știu. Să mergem acum până la hotel, apoi o să luăm trenul pentru comitatul Wiltshire, unde se află situl.

— Proprietarul hotelului Magiei se va îngriji de biletele voastre, o să-l previn eu.

Se îndepărtară, după ce îi mulțumiră, și Tara zâmbi când îl văzu scoțându-și imediat halatul. Dacă bietul om ar fi știut cât de periculoasă putea fi magia, s-ar fi îmbrăcat la iuțeală!

Două Rolls-Royce-uri negre, cu forme alungite, îi așteptau la intrarea antrepozitului.

— Dar nu trebuia să călătorim discret? avansă Tara, impresionată de impunătoarea frumusețe a celor două vehicule.

Bunică-sa îi înlătură printr-un gest cu dosul palmei re-marca:

— În Regatul Unit, există aproape mai multe Rolls-uri decât mașini obișnuite. Crede-mă, nimeni n-o le dea atenție.

Doi șoferi în livrea, cu cascheta în mână, se repeziră spre ei. Privindu-i în timp ce le încărcau bagajele în cele două portbagaje, la prima vedere deosebit de mari, ale celor două mașini, Tara constată că arătau la fel.

— Dacă Medam ar fi atât de bună să înainteze, zise primul în omoisiană, cu un accent ciudat, mașina lui Medam e gata.

Isabella clătină din cap și intră în primul Rolls-Royce. Înăuntru, se aflau niște sofale confortabile, cupe de șampanie

așezate pe gheridoane fine din lemn, boluri cu arahide și nuci de caju. Imediat ce Tara și Robin intrară, mașina fremătă și, cu excepția acelor ale Isabellei, băuturile alcoolice fură înlocuite de sifoane și de sucuri de fructe. Șoferul se aplecă și declară pe un ton afectat.

— Dacă Medam are nevoie de ceva, orice, Medam nu trebuie decât să-și spună cu glas tare dorința. Mașinii îi va face plăcere să i-o îndeplinească.

— Mi-aș dori ca harpiile pe care le hăituim să cadă țepene moarte, ca să ne putem întoarce imediat la Tagon.

Șoferul păstră timp de o secundă tăcerea, apoi se corectă:

— În măsura mijloacelor de care dispunem, desigur, o să ne dăm toată silința ca să vă simțiți cât mai confortabil.

Fără a-i mai lăsa Isabellei răgazul să formuleze și alte dorințe cu neputință de satisfăcut, șoferul închise iute ușa mașinii. Tara și Robin își înăbușiră un răs complice. Își băură paharele cu sifon, în tăcere, datorită prezenței Isabellei, dar privirile pe care le schimbau între ei făceau cât toate discursurile din lume.

Tara fu nevoită să constate că bunică-sa avusese dreptate. Trotuarele, din ce în ce mai însuflețite, pe măsură ce mașinile pătrundeau tot mai adânc spre centrul palpitant al Londrei, erau înțesate de mulțimea de englezi mult mai preocupați de ora apropiatei mese decât de cele două berline negre.

Era amuzant să privești de aproape măreața metropolă de dincolo de geamurile fumurii. Căsuțele joase, cu grădinile lor minuscule, dădeau spre străduțe sumbre, dar și spre bulevarde maiestuoase, contrastul dintre cele două conferind un farmec ciudat orașului. Ochind într-o vitrină niște smaralde mari cât oul de găină, Tara își aminti de giuvaierul pe care i-l încrustaseră

în piele Culorile și o rugă pe Schimbătoare să i-l ascundă. Glifele aurii de pe brațele ei puteau trece drept tatuaje, dar bijuteria, toată din eben, aur, diamant, rubin, safir și smarald, risca să stârnească nedumeriri. Merseră de-a lungul Tamisei, apoi o apucară prin Hyde Park, acolo unde Serpentina văzuse cele mai drăguțe călărețe și pe curtezanii lor plimbându-se de-a lungul malurilor înverzite, pentru a ajunge în cele din urmă la hotelul Magiei.

Trecând pe sub portal, Tara, sensibilă la undele magice, avu impresia că pătrundea într-un câmp magnetic, care se iriză ușor în albastru la trecerea celor două mașini. Văzute dinăuntru, obiectele și trecătorii de pe stradă apăreau cu contururi nedefinite.

— Protecție magică de vecinătate, comentă Isabella. În cazul în care ar avea loc unele scurgeri magice datorate sorțitorilor noștri vizitatori, Înălților Magi sau dragonilor. Și asta stăvilește intrarea în hotel a celor ce sunt nonso. În urmă cu câteva sute de ani, hanul era astfel mascat încât să semene cu o cocioabă mizeră în care nimeni nu dorea să se aventureze. Dar, odată cu slăbirea magiei pe Pământ, această travestire nu mai putea fi menținută. Am făcut ca și cum am fi răscumpărat și renovat clădirea, dezvăluindu-i adevărata înfățișare, apoi am plasat un câmp repulsiv care-i îndepărtează pe cei ce nu sunt afiliați la AltăLume sau nu au puteri magice, cu excepția paznicilor de la Porțile de Transfer, care, așa cum știi, sunt nonso, și care beneficiază de un pașaport special.

Portarul, maiestuos și tacticos în uniforma sa, le deschise portiera. Nici tentacule, nici clești, nici al treilea ochi. Înfățișarea

sa aducea cu aceea a unui om obișnuit. De cum o văzu pe Isabella, se ploconi adânc.

— Doamnă Duncan, o salută el, este o mare cinste pentru noi să vă primim.

Isabella dădu din cap și intră în hotel fără să-i răspundă. Pentru a compensa purtarea rece a bunicii sale, Tara îi zâmbi cu drăgălășenie portarului.

Iar acesta îi întoarse zâmbetul.

Unul... dublu.

Exact sub prima gură, o a doua i se deschidea pe gât, dând la iveală niște dinți destul de puțin încurajatori, în timp ce ochii îi dispăreau de pe față, pentru a-și face apariția mai sus, în vârful unor antene, de unde îi adresau mici semne de prietenie.

De acord. Nu pe de-a-ntregul uman.

Tara se grăbi s-o ia pe urmele bunicii, un pic zdruncinată. Înăuntru domnea o atmosferă plăcută, caldută, în comparație cu frigul de afară. Coloane de marmură cenușie, minunat sculptate, înconjurau holul, străpuns de un puț de lumină care dezvăluia... sorii din AltăLume! Tara recunoscă fără greutate uriașă stea galbenă și mica ei tovarășă roșie care luminau planeta magică.

Zâne multicolore se ocupau de plantele care se cățarau de-a lungul pereților și niște flori roșii intonară un imn când grupul se opri în fața intrării, alcătuind un armonios contrapunct la cântecul sirenelor care se zbenguiau prin bazinul din mijlocul sufrageriei. Doi licorni cu cornul deșurubat (licornii, fiind recalitranti, erau obligați să-și scoată cornul înainte de a intra undeva, pentru a nu împunge pe nimeni) îi salutară printr-un nechezat prietenos. Un cahmboum, cu tentaculele pline de

cărți, înainta cu un aer preocupat, propulsându-și corpul sferic, de culoare galbenă, cu ajutorul unui skateboard! Sorțitori îmbrăcați în culorile țării lor, bleu și argintiu pentru Lancovit, purpuriu și auriu pentru Omois, urmați de Familiarii lor, se plimbau prin parcul privat ce se zărea prin deschizătura ușilor. Tara făcu ochii mari. Ar fi putut jura că era cu neputință să găsești un parc de asemenea dimensiuni înăuntrul Londrei! Ceea ce se întrezărea în depărtare era fauna din AltăLume. Nicăieri pe Pământ nu exista acea uluitoare explozie de culori și de forme. Copacii nu se puteau deplasa așa cum ar fi făcut-o pe planeta lor de baștină, de aceea se mulțumeau să freamăte atunci când un pescăruș temerar se așeza pe crengile lor. Păsări de foc dansau în jurul cuiburilor lor ingnifugate. Licornii pășteau în mijlocul unor turme de beee, ignorându-le disprețuitor pe aceste animale lănoase. Niște krekrekre hăituiau un traduc care răspândea în juru-i acel miros caracteristic venit a-i dezgusta pe prădători. Muuuui clătinau din cele două capete ale lor, brraaa mugeau în timp ce alungau piqqqii și tăunii care nu le dădeau pace, iar în depărtare răsună terifiantul muget al unui drago-tiranozaur care le făcu, pentru o fracțiune de secundă, pe toate celelalte animale să încremenească. Tara se înfioră. Era un pic cam prea realist pentru gustul ei!

O tânără sirenă sorțitoare, închisă în bula ei de apă, cu niște bidoane de lapte ce săltau vesel în urmă, îi depăși, gata să se ducă să mulgă planturoasa balbună purpurie care plutea într-un lac cu apă sărată suspendat. Untul și crema de balbună erau adevărate delicii și sorțitorii preferau să aibă produse proaspete la îndemână. Zâne multicolore încurajau bizzele să culeagă nectarul de pe câmpurile de sopori, astofele și alte

kalorne, apoi recoltau mierea cremoasă, sporovăind și cântând.

Câmpul de protecție învăluia și parcul, transformând locul pentru a proiecta în exterior iluzia unor copaci, a unei peluze și a unor flori terestre.

— O parte din personal e originar din AltăLume, le spuse Manitou, cu botul în vânt. Arhitecții au recreat decorul și atmosfera planetei noastre, căci resortisanții noștri suportă cu greu climatul terestru, mai rece. Noi am făcut la fel în toate celelalte sanctuare sorțitoare pentru a-i ajuta pe cei care fac de gardă pe Pământ să nu se îmbolnăvească de neurastenie.

Și Manitou se îndreptă cu pași mărunți spre biroul de primire, unde se afla un om gras și chel, cu ochelari demodați pe nasul ca un bulb... dar ochii nu aveau nimic omenesc. Verzi și aurii, erau oblici ca de pisică sau reptilă. Îi privi pe cei sosiți pe deasupra lentilelor sale irizate.

— Maestre Bruvilendirgrecharilvar! îl salută Manitou. Ce plăcere să vă revăd. Cum se mai simte încântătoarea voastră soție?

— Se simte bine, mulțumesc, Maestre Manitou, răspuse bărbatul, care purta un nume de dragon și care probabil chiar era unul sub deghizarea sa umană. Familia dumneavoastră cum o mai duce?

— Ei bine, avem câteva harpii de înhățat pe lângă Stonehenge, așa că fiica și nepoata mea mă însoțesc, cu întăriri dacă se va dovedi necesar. Câți AltMundani sau Pământeni sunt prezenți azi aici?

— E destul de liniștit. Avem vreo duzină de resortisanți din AltăLume și pe gardianul Porții din India, care își petrece

vacanța aici. Ambasada e departe de a fi plină, așa că vouă vi s-au rezervat cele mai bune apartamente ale noastre.

— Eu credeam că aici e un hotel?! șopti Tara.

— De fapt, clădirea îndeplinește ambele funcții, preciză Isabella. Uneori, turiști din AltăLume, santivorieni, tadixieni, madixieni etc., se mai rătăcesc pe Pământ, ca urmare a unei proaste manipulări a Porții de Transfer sau chiar intenționat. Deși noi i-am sfătuit categoric pe sorțitori să nu vină pe această planetă, se mai întâmplă câteodată să nu asculte (din glasul ei, se simțea că Isabella nu-și închipuia altă pedeapsă pentru acești neobrazăți decât închisoarea și lanțurile!). Profesorii de la Universități, Prim-Sorțitorii și Înalții Magi fac și ei călătorii de studii. Toți cunosc adresele ambasadelor sorțitorilor de pe Pământ. Așa că, de îndată ce vreunul are o problemă, se duce la una din ele, unde e luat în primire și repatriat.

— N-ați avut niciodată accidente?

Manitou îi oferi un zâmbet canin.

— În anii Douăzeci ai acestei planete, un celebru gangster s-a refugiat în hotelul Magiei din Chicago, în Statele Unite. Cum era urmărit de polițiști, influența câmpului de magie repulsivă n-a fost de-ajuns pentru a împiedica intrarea lui în imobil. Dar năvala sa înăuntru a distrus sorții de disimulare. Aveam o întreagă delegație de vampyri în acea zi, doi centauri, câțiva cahmboumi și un dragon, care și-au reluat înfățișarea lor naturală.

— Uau, ce șoc! Și?

— A tras asupra dragonului și a vampyrilor, ceea ce nu le-a pricinuit cine știe ce rău, dragonul s-a îndreptat spre el pentru a-l neutraliza, iar el a șters-o de-i sfârâiau călcâiele. N-am văzut

niciodată un om care să se predea atât de repede poliției! N-am avut timp să-i aruncăm un Mintus de amnezie. De atunci, a cerut să fie închis la secret, și-a recunoscut toate crimele și chiar unele pe care nu le comisese și, când pedeapsa i-a fost comutată pentru bună purtare, a refuzat categoric să-și părăsească celula.

Fabrice făcea haz.

— Să dea nas în nas cu un dragon trebuie să fi fost pentru el un moment de mare însingurare, într-adevăr! Chiar și eu, deși eram prevenit, prima dată când mi s-a întâmplat una ca asta, am simțit cum mi se moaie genunchii.

— Grmmmmml, făcu maestrul Bruvilendirgrecharilvar, eu tot nu pot să pricep de ce vouă, oamenilor, vă e atât de frică de noi!

— Măsurați șase metri în înălțime, cincisprezece în lungime, scuipați foc pe nări și aveți dinții mai lungi decât săbiile de cavalerie, îl persiflă Fabrice. Ah, iar unii dintre semenii dumneavoastră, după ce și-au pierdut mințile, i-au devorat pe mulți dintre semenii noștri. Genul ăsta de amănunte... nu se uită, nici chiar după mai multe secole.

— A fost vorba de niște încurcături nefericite, îi răspunse dragonul, foarte demn, și apoi cavalerii voștri au omorât tot atâtea dragoni!

— Ah, s-avem iertare! i-o întoarse Moineau, care studiasă temeinic istoria Pământului în momentul invaziei demonilor și a dragonilor! Nu-i chiar așa. Pentru un dragon ucis, au fost sute de oameni carbonizați. Și nu mai amintesc de vaci!

Ochiul dragonul se aburi.

— Ah, vacile! zâmbi el cu poftă. Cred că am salvat această planetă îndeosebi pentru vaci. Ce ospăț nemaipomenit! Știți că aceste animale nu există nicăieri în altă parte? Pământenii habar n-au că noi suntem principalii exportatori spre propria noastră lume. Mă gândesc uneori că această planetă, populată de însemnate turme de vaci pe pășuni întinse, fără oameni, ar fi un loc ideal...

Se întrerupse din reverie când descoperi vreo jumătate de duzină de priviri întunecate ațintite asupra sa.

— Hrm, își dresе el glasul. Vorbeam așadar de șase camere, pentru o noapte, rezervate pentru șase persoane, cu mic dejun. Luați masa aici?

— E mai bine aici, hotărî Isabella, tocmai când Tara se pregătea să propună o vizită prin Londra și prin nenumăratele sale restaurante. N-am chef ca scurgeri de magie inutile să atragă atenția asupra noastră.

— Pardon, făcu Moineau. Când mama a aflat că venim la Londra, și-a luat libertatea de a ne rezerva în ultimul moment șase locuri la spectacolul lui Sir Andrew Lloyd Weber, *Fantoma de la Operă*. Nu știa că o să doriți să rămânem la hotel, așa că îmi pare tare rău pentru asta. Dar, dacă doriți, pot să le anulez!

Isabella o mitralie cu privirea o clipă, apoi se gândi că, la urma urmei, Moineau era nepoata regelui din Lancovit, chiar dacă timiditatea ei naturală o făcea să nu se laude cu această înrudire. Era mai diplomatic s-o lase să asiste la această reprezentație.

— Fie. Nu văd niciun inconvenient pentru această ieșire, cu condiția să fiți prudenți. Ah, vreau ca Robin să rămână la hotel împreună cu mine. E încă slăbit, trebuie să se odihnească.

Răutăcioasa sorțitoare știa foarte bine ce face.

— Rămân și eu, o anunță imediat Tara, în ciuda dorinței sale de a vedea opera, despre care toți îi spusese că e genială. Dar Fafnir, Moineau și Fabrice nu pot rata o asemenea ocazie. Voi trebuie să vă duceți!

Robin îi aruncă o privire încruntată Isabellei. Nu-i plăcea să fie folosit pentru manipularea Tarei, dar, pe de altă parte, prefera s-o știe la adăpost. În starea în care se afla, nu era capabil s-o apere. O privi pe Tara. Îi plăceau atâtea lucruri la ea, încât cu greu i-ar fi putut găsi vreun cusur fetei.

Era desigur încăpățânată. Nu avea un caracter foarte bun. Era mult prea independentă, așa cum o dovedea fuga ei fără rost.

Ah, iar aparent, nu-și dădea deloc seama că el era nebun după ea, ceea ce dovedea că nu era o foarte bună *observatoare*.

Cu excepția acestor lucruri, îi plăcea umorul ei, și minunata-i coamă blondă (chiar dacă o bănuia pe Împărăteasă că aruncase un sort asupra pletelor Tarei, pentru ca acestea să crească repede, așa încât moștenitoarea să-i semene cât mai mult cu putință), și ochii ei mari bleumarin, și curajul.

Dacă ar fi putut fi un pic mai în vârstă, ar fi fost perfect. Diferența dintre ei, deși nesemnificativă în AltăLume, era de doi ani, iar asta îl stânjenea.

Un gând îl făcu să se înfioare. Și dacă Tara îl considera drept un... frate mai mare?! Asta ar explica de ce nu părea să fie interesată de el! Pe manii strămoșilor săi, ce catastrofă! Strânse

pumnii, livid. Chinul acesta nu putea continua. Se pregătea să-i declare că o iubește, înainte de a-și pierde mințile, ceea ce nu era recomandabil pentru elfi, sângele lor războinic având o supărătoare tendință de a se exprima masacrând tot ceea ce mișca împrejur atunci când erau scoși din sărite.

Dacă îl respingea, avea să suporte durerea cu noblețe, stându-i alături până când ea nu va mai avea nevoie de el. Apoi, o să se angajeze în misiunile de pacificare împotriva Piraților din oceanul Cețurilor și să-și afle o moarte glorioasă dar rapidă.

Glifele îi pulsau pe braț ca o inimă vie și un gând îngrozitor îi dădu o senzație de greață. Ce ar face Z'alen'maril dacă el ar săruta-o pe Tara? A priori, naouldiarii se puteau atinge, dar se puteau oare și săruta?

Trebuia să se mențină la distanță de Tara pentru a evita să-i pună viața în primejdie? Cântări această opțiune. Nu, avea să-și piardă mințile dacă va continua să stea departe de Tara. El era semielful. Dacă urma să se întâmple ceva, doar el avea să fie atins, Tara era om și nu risca nimic.

Cu toate astea, în adâncul minții sale întrebarea rămânea, otrăvindur-i gândurile.

Înșelată în privința aerului său suferind, Isabella îl trimise de îndată la culcare.

Spre deosebire de Pământeni, sorțitorilor nu le plăcea deloc altitudinea, și toate apartamentele se aflau la etajul al treilea. Foarte confortabile, acestea dispuneau de cele mai recente amenajări tehnologice, atât AltMundane cât și terestre. Când Robin se întinse, patul începu să se miște sub el! Ridicându-se cu o viteză fulgerătoare, în ciuda durerii, înțelese că patul nu îl

atacase, ci voia să-l maseze pentru a-l face să se destindă. Căută cum se dezactivează mecanismul și se lungi în pat oftând.

Faptul că era semielf era o suferință de fiecare clipă. Partea sa de elf vedea o agresiune potențială în orice gest al oamenilor care-l înconjurau, constrângându-l la o pândă epuizantă. Partea sa de om încerca să rezolve conflictele prin diplomație și discuție, mai degrabă decât prin violență. Cele două jumătăți nu se pupau decât în ceea ce privește dragostea lui pentru Tăra.

Știa prea bine că nu va putea fi niciodată mai mult decât un prieten pentru Tăra... mă rog, dacă naoul diarul nu-l prefăcea în ceva verde, mic și vâscos, atunci când avea s-o sărute pe aleasa inimii sale.

Problema în AltăLume era că legendele despre prinți prefăcuți în broscoi erau adesea niște tragice realități... și că trebuia să fii atent dacă voiai să deguști o porție de pulpe de broască în usturoi!

Un rictus îi schimbă seducătorul chip într-o mască de amărăciune. Chiar dacă Z'alen'maril n-avea să-l prefacă într-un broscoi, Împărăteasa nu avea să accepte niciodată un semielf ca prinț consort. Mătușă Tarei nu-și ascundea xenofobia. Erau mult mai mulți oameni decât creaturi din AltăLume în Tîngapour, ca și în întreg Omois-ul. Cei doi suverani nu-i prețuiau deloc pe dragoni și-i considerau pe elfi, în cel mai bun caz, drept niște arme folositoare pentru apărarea imperiului.

Suspînă. Era destul de tânăr pentru a mai nădăjdui că lucrurile se vor aranja și își detesta luciditatea de elf care îi sufla că nici vorbă nu va fi de așa ceva.

Pentru a milioana oară, blestemă soarta care-i unise pe părinții săi, făcând din el un metis, mai rău, o victimă.

Aurul Rinului

sau cum să transformi o pitică războinică într-o actriță

Tara își simțea glifele pulsând pe braț și, oarecum vag, avea și conștiința prezenței... sau mai curând a existenței lui Robin. Tocmai terminase de aranjat lucrurile în apartamentul care se împodobise cu purpuriu și auriu, culorile Omois-ului, când rămase încremenită, gânditoare. Înțelesese că semielful voia să iasă cu ea, dar era speriată. Lucrul ăsta putea schimba relația lor? Va mai putea ea lupta împotriva tuturor celor care îi doreau moartea, atunci când niște legături mai puternice decât prietenia aveau s-o lege de Robin?

Ei, le ținuse ea piept lui Magister, Pustiitorului de Suflet, Prințului Bandiou și regelui Demonilor, putea să se confrunte și cu iubirea lui Robin!

Înainte de a ieși, îi porunci camerei să se prefacă într-un deșert pașnic luminat de lună, cu patul așezat pe o dună de nisip fin. Străbătu culoarul și bătu la ușa semielfului. Un ochi se deschise în lemnul ușii, cântărind-o. Se zămisli și o gură, care

zise: „Accesul e permis pentru Moștenitoarea imperială, vă rog să înaintați”. Și ușa se deschise larg. Tara se simțea ușor stânjenită. Cu ajutorul acestei afurisite de magii, oricine își putea schimba înfățișarea, iar ea nu voia să lase să intre oricine fără a fi prevenită.

Făcu câțiva pași și se opri, uimită. Ca și în AltăLume, în ambianța magică de la ambasadă, era posibil să modifice înfățișarea camerei sau a mediului înconjurător așa cum doreai. Ei îi plăcea deșertul. Robin preferase un luminiș înconjurat de copaci și patul lui se odihnea sus de tot într-unul dintre ei. Niște căprioare albe pășteau mocheta, mă rog iarba albastră, printre trunchiurile maiestuoase. Cele două luni argintii, Tadix și Madix, luminau ca în miezul zilei. Scena era deosebit de romantică.

Robin, gata să se cațere într-un copac pentru a se duce la culcare, își dădu imediat seama de prezența fetei în camera sa. Cu ochii rotunzi de uimire, nu nimeri creanga pe care o ținea și căzu cu nasul în pământ. Se ridică dintr-un salt, scuipând niște firișoare de mușchi, în timp ce Tara își înăbușea un chicotit involuntar.

— Tara! Nu mă așteptam... m-ai luat prin surprindere!

— Am văzut, spuse Tara, abținându-se din răspuțeri să nu izbucnească în răs.

— E o sechelă a veninului. De obicei, elfii nu cad așa de ușor.

Agasarea din glasul său îi alungă Tarei chefurile de a mai face haz. Își îndreptă ochii spre copacii plini de măreție.

— Uau! comentă ea, încercând să schimbe vorba, e splendid!

— Peisajul nu e prea stabil, se strâmbă Robin, în timp ce-și scutura praful de pe haine, magia se menține mai puțin pe Pământ.

— În cazul ăsta, dac-aș fi în locul tău, aș evita să-mi plasez patul în vârful unui copac care riscă să dispară, nu crezi?!

Robin zâmbi:

— Recunosc aici pragmatismul tău, Tara!

— Asta pentru că nu mi-ar face plăcere să-ți lipesc oscioarele la loc!

Zâmbetul elfului pieri.

— Trebuie să stăm de vorbă, Tara.

Momentul de care se temea și la care spera în același timp se apropia cu pași mari. Trase adânc aer în piept. Semielful se aplecă spre ea, chipul lui se apropie de al ei, ceea ce o făcu să se uite cruciș și, cu inima bătându-i năvalnic, închise ochii.

Trecu o secundă. Trecură două, apoi trei. Nu se petrecea nimic. Mirată, deschise din nou pleoapele. Semielful se uita la ea, intrigat.

— Ți-e rău? o întrebă el.

Tara roși. Ups! se pare că nu avusese de gând s-o sărute. Ezita între un „drace” și un „uf”. Pe Pământ, un băiat și-ar fi dat seama, dar elfii nu urmau aceleași obiceiuri. La ei, închiderea ochilor era semn de suferință. OK, recepționat. Va trebui să recurgă la marile mijloace!

— Hmm? Nu, n-am nimic, reluă ea, văzând că semielful aștepta un răspuns. Ce voiai să-mi spui?

— Trebuie să-ți explic regulile noastre elfice (da, ei bine, ea avea să-i explice câteva moduri de a proceda terestre!) Naouldiarul nu e un lucru lipsit de importanță, începu Robin,

conducând-o curtenitor spre un fotoliu de mușchi verde și înflorit. Acum că suntem conectați, dacă unul dintre noi se află în pericol și are nevoie de celălalt, o să știm imediat.

— E mai degrabă practic, observă Tara, cu un aer care se voia degajat. Dar ceea ce gura ei nu spunea, ochii săi o strigau și semielful se cufundă preț de câteva secunde în ei.

— Ei... da. Naouldiarul poate interveni și atunci când dormim, punând în legătură mințile noastre. Dacă unul dintre noi are un coșmar, celălalt va fi alertat.

— Ah, formidabil! se entuziasmă Tara, care nu ascultase o vorbă, preocupată să urmărească noul chip al prietenului ei.

Chiar și sub înfățișarea de om, cât era de frumos! Foarte rău pentru nervii ei, lucrul ăsta. Căci el nu avea acea frumusețe dulceagă. Frumusețea lui era războinică, ascuțită ca o lamă. Sub suprafața calmă, simțea clocotul energiei sale din AltăLume.

— ..., termină semielful. Ce părere ai?

Tara păru zăpăcită și șopti:

— Mmm?

Răbdător, Robin repetă:

— Conexiunea dintre visele noastre se poate dovedi periculoasă. Dar putem slăbi această legătură pentru a ne proteja.

Având în vedere felul în care el o visa pe Tara, se temea mai cu seamă ca ea să n-o ia la fugă țipând! Tara sfârși prin a răspunde, abrupt.

— Dar tu? Ce crezi tu... despre mine?

Gata, o spusese. Robin se opri brusc, ca lovit de un ciocan. Își cufundă ochii în cei ai Tarei, apoi declamă pe un ton pătimaș:

— *S'lil embri chal vari. S'lil geomsili, mel chalandri. S'al s'li ss eovul. Loc echal t'eol, echal maril.*

Cuvintele erau de o mare dulceață, curgeau ca mierea și Tara simți cum o trece un fior pe spate.

— E începutul unui poem elfic, îi spuse Robin, cu ochii ațintiți asupra ei.

Se așează în genunchi, îi luă ambele mâini și-i traduse:

— Frumusețea ta e ca o catifea topită care îmi soarbe sufletul. Mintea ta e ca o pană muiată în cerneala sângelui meu. Fără tine, nu-s decât o umbră. Iar apa lacrimilor tale e fântâna în care mă înec...

Era minunat. Tara nu avea decât un singur mod de a-i răspunde. Cuvintele nu mai erau de niciun folos. Se aplecă și gura ei o atinse pe aceea, mătăsoasă și dulce, a semielfului.

Ceea ce se produse atunci n-ar fi trebuit să se petreacă. Sorțul din AltăLume, aruncat cu câteva zile mai înainte de omul care nu era un om, lovi chiar acum. Exact în momentul în care Tara era mai vulnerabilă. Dacă ar fi avut ochii deschiși, ar fi putut vedea influența magiei și s-ar fi ferit imediat. Dar ea îl săruta pe Robin și avea pleoapele închise.

Sorțul i se înfipse în spate ca o săgeată încinsă și crudă.

Mătasea și mierea se prefăcură în sânge și metal. Inima ei care vibra se liniști și Tara se dădu înapoi, întrerupând contactul. Surprins, semielful, care plutea de-acum în rai, deschise ochii și o văzu cum se uita la el cu un aer gânditor.

— Robin... nu... nu cred că...

— Oh! Tara! exclamă Robin, era ceva minunat! Iar Z'al'en'maril-ul nu ne-a împiedicat să ne atingem!

Se aplecă din nou spre gura fetei. Care se ridică dintr-o săritură, ca o căprioară înfricoșată, încercând cu febrilitate să se sustragă gestului fără a-și răni prietenul.

— Am... am multe responsabilități, spuse ea, fără să-i vină să creadă că rostise aceste cuvinte. Și apoi, ai dreptate, un semielf nu ar fi acceptat cu ușurință de către familia mea.

Șocat, Robin se uita la ea fără să priceapă.

— Dar eu n-am spus niciodată așa ceva!

— Nici n-ai nevoie să spui, îl întrerupse Tara. Am citit asta în mintea ta atunci când am devenit naouldiari. Toată această suferință, această durere, această spaimă că vei fi disprețuit de Împărăteasă din cauza rangului tău și a faptului că ești metis. A fost ceva scurt, dar intens. Relația noastră n-o să meargă, Robin. Îmi pare rău. Țin mult, mult de tot la tine, ca prieten. Nu altfel.

Fără să știe din ce pricină, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se ridică și părăsi încăperea în grabă, lăsându-l pe semielf dărâmat, incapabil să priceapă ceva din tot ce se întâmplase. Cum putuse să-l respingă atât de sec? Avea oare asta vreo legătură cu naouldiar-ul? Nu, nu era cu puțință!

Sângele său de semielf se încinse de furie și frustrare. Arcul lui Lillandril i se materializă pe braț, crezând că avea de gând să lupte, dar el refuză arma vie. Și apucă sabia. Privirea îi căzu asupra unor copaci și a căprioarelor care pășteau. Perfect, exact ceea ce îi trebuia. Își dădu capul pe spate, urlă și spada sa lovi.

Tara se înfioră când țipătul lui Robin răsună din spatele ușii de care ea se sprijinea, cu lacrimile care îi curgeau pe obraji ca un torent. Nici ea nu-și putea explica ce i se întâmplase. Ajunse în camera ei, amorțită ca și cum ar fi fost lovită în cap, pe

jumătate leșinată. Sentimentele ei față de Robin păreau atât de puternice! Iar în momentul în care îl atinsese, pfui! pieriseră în zbor, nelăsând în urma lor decât cenușă și pulbere.

Încă în stare de șoc, îi porunci ușii să-i lase pe prietenii ei să intre, la fel ca și pe bunica și străbunicul ei. La naiba cu paranoia!

Lui Galant, care o aștepta, îi împărtăși suferința ei, suspinând în batistă, cu nasul și ochii roșii.

Reacția lui o surprinse. Pegasul *căscă*. Apoi îi retransmise nepăsător sentimentele sale. Oamenii erau tare complicați! La pegași, dacă îți găseai o tovarășă care îți plăcea, îi intrai în grații zburându-ți penele și împăunându-te dinainte-i, îi construiai un cuib calduț și gata!, totul se aranja!

Imaginile erau suficient de comice pentru a-i smulge Tarei un zâmbet firav. Nu se vedea în postura de a se împăuna în fața lui Robin zburându-și părul!

Familiarul schiță și el un zâmbet mental. Reușise s-o distragă de la supărarea ei pentru câteva clipe.

Tara trecu în baie și Schimbătoarea dispăru cât timp ea făcu un duș, sorții de ploaie stropind-o cu o apă caldă și blândă, ștergându-i lacrimile. Oftă, stăpânindu-și cu greu valul de oboseală și de tristețe. Se simțea din nou anormal de epuizată.

Deodată, o zarvă mare răsună în hotelul-ambasadă.

Se pare că sorțul de insonorizare nu era destul de puternic pentru a acoperi un urlet de furie. Tarei nu-i trebui mult pentru a recunoaște glasul. Era al lui Fafnir! Prietenii ei se întorceau de la teatru mai devreme decât s-ar fi așteptat...

Ieși din baie și, după ce Schimbătoarea îi transformă cămașa de noapte în jeansi, tricou și pantofi de sport, se precipită pe

culoar. Camera ei se afla la capătul holul și, prin lambriurile balconului, o zări pe Fafnir, care semăna cu o bucată de metal înroșit. Pitica turba de furie. Curios, mânia ei părea îndreptată împotriva lui... Moineau și Fabrice!

Măi să fie, ce catastrofă mai avusese loc? Galant, pe jumătate adormit, îi făcu semn că rămânea în cameră, lângă coșul în care Manitou sforăia deja. Coborî în fugă etajele.

— Dar era o *o-pe-ră*, Fafnir! striga Moineau. O ficțiune, ceva care nu există decât în imaginația autorului ei!

— Piticii ăia erau ridicoli! se încăpățâna Fafnir. Noi nu făurim arme pentru zei, fiindcă ei n-au nevoie! Și-apoi, nouă nu ne-ar trece prin minte să facem inele de aur fermecate, fiindcă nu practicăm magia! În sfârșit, nimeni nu ne-ar putea obliga să topim și să prelucrăm aurul dacă nu vrem. Primul care ar încerca s-ar alege cu o secure în mutră!

— Ce-i cu toată hărmălaia asta? întrebă Isabella, care cobora maiestuoasă scara.

— Mama s-a înșelat în privința zilei, îi spuse Moineau, fulgerând-o pe Fafnir cu privirea. În seara asta, la operă, nu se juca *Fantoma de la Operă*, ci *Aurul Rinului*, de Wagner, povestea lui Siegfried, a Brunhildei, fiica zeului chior Wotan, și a inelului de aur. Când Fafnir i-a văzut pe pitici făurind inelul, apoi pe Siegfried luându-l, după ce l-a omorât pe dragon, s-a repezit pe scenă!

— Nu! exclamă Tara, cu ochii sclipind de veselie, distrasă de la supărarea ei. Nu-mi spune c-a făcut una ca asta!

— Povestea aia ridicolă batjocorea onoarea Piticilor! mormăi Fafnir, așa că trebuia să intervin! Iar cânturile lor erau de neacceptat!

— Și, apoi? întrebă Isabella.

— Fafnir l-a pocnit pe actorul care-l juca pe Siegfried, le-a dat inelul falșilor pitici și le-a spus că nu trebuie să asculte decât de ei, chiar dacă înălțimea lor nu e una normală, că aparența nu e importantă, dar că mintea este. Aceștia au vrut s-o neutralizeze, dar ea i-a aruncat pe câțiva în mijlocul spectatorilor, apoi le-a ținut o lecție celorlalți. Am fost nevoiți să inițiem un Mintus general înainte de a părăsi sala. Nu l-am putut readuce pe Siegfried în simțiri, așa că l-am lăsat leșinat pe scenă, ca și pe mai mulți dintre piticii azvârliți printre spectatori.

— Pffui, oamenii ăștia, tare mai erau firavi, niște imitații mărunțele. Voiam să rămân ca să mă conving că au înțeles cum se cuvine, dar Moineau nu m-a lăsat, preciză Fafnir, mâniașă.

Isabella își ridică ochii spre bolta care reproducea cerul înstelat al AlteiLumi și cele două luni ale sale, și oftă:

— Presimt că această călătorie va fi una fără sfârșit. Duceți-vă la culcare, considerăm incidentul închis.

Le întoarse spatele și urcă scările cu pas lent.

Fafnir o urmă pe scară, bocănind cu cizmele sale cu vârf metalic pe marmura de preț, pe măsura indignării sale. Directorul hotelului, în cămașă de noapte, cu o ciudată bonetă de noapte pe cap, gemu când mici porțiuni de sol crăpară sub picioarele piticei.

Tara dădu din cap și se întoarse în camera ei. Pitica și formidabilul ei caracter îndărătnic reușiseră s-o facă să uite deocamdată ceea ce se petrecuse între ea și Robin. Dar neînțelegerea și spaima se întorceau la postul lor. „Ajunge, își spuse în sinea

ei, nu crezi!? Doar n-o să rumegi povestea asta toată noaptea. Dormi, trebuie să dormi!”

Se spăla pe dinți, apoi se lăsa îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Se scotoci în buzunar. Pergamentul era acolo. Avea răgazul necesar să-l citească. Îl desfăcu, și tresări. În lumina slabă din muzeu, nu băgase de seamă. Dar acum, oroarea situației i se înfățișa dinaintea ochilor.

Nu reușea să citească nici măcar un cuvânt, o singură literă! Nu era scris în omoisiană, nici în vreo altă limbă din AltăLume. Încercă un Traductus, puterea sa magică țâșnind ca un val, dar pergamentul nu reacționează. După o jumătate de oră de încercări zadarnice, oftă. Trebuia să ceară ajutor. Resemnată, aranjă documentul la loc și se strecură în pat. Lumina se micșoră și blânda adiere a deșertului făcu ca voalurile albe ale patului ei cu baldachin să fluture. Stelele începură să clipească slab, iar pleoapele tocmai i se închideau, când ușa camerei se deschise lăsând să se vadă o siluetă. Tara rămase nemișcată, având grijă să-și mențină o respirație regulată, ca și cum ar fi dormit, dar își activă magia sub cearșafuri. Regretă că cedase în fața unui acces de sentimentalism atunci când își autorizase ușa să-i lase pe cei apropiați să treacă.

— Ei, Tara, te rog să nu mă faci scrum, sunt eu, Moineau!

Cum de știa prietena ei că era trează și gata să acționeze? Se pregătea s-o întrebe, când își dădu seama că nu blânda reflecție a celor două luni artificiale era cea care lumina încăperea.

Ci ea.

Nu doar mâinile ei. Întreg corpul său lumina. Însăpăimântată, își scoase un braț de sub cuverturi. Pielea ei difuza o lumină ca a unui vierme lucitor, albastră.

Moineau înaintă, urmată de Sheeba, pantera ei argintie.

— Ia te uită, Tara, șopti ea. Ce faci?

— Eu? nimic, îi răspunse fata. Ci păcătoasa asta de magie!

Uită-te și tu la mine, parc-aș fi un lampadar!

Puțin lipsi ca Moineau să nu izbucnească în râs, atât de evidentă era indignarea din glasul prietenei sale, dar se stăpâni la timp.

— Așa ceva nu e normal! Ar trebui s-o trezim pe doamna Isabella imediat!

Lui Moineau nu-i plăcea Isabella, de a cărei ambiție și sete de putere se temea, găsindu-i de altfel afinități cu Împărăteasa și cu Magister, care, și unul și cealaltă, voiau să facă din Tara o unealtă pentru propriile lor strategii. Cu toate acestea, îi recunoștea puterea. Bătrâna sorțitoare ar fi știut să-i dea îngrijiri Tarei.

— Nu, n-o deranja, șopti Tara. Galant spune că fac lucrul ăsta din când în când, atunci când dorm.

— Dar acum ești trează! îi replică Moineau, speriată.

Tara știa cum s-o abată de la neliniștea ei.

— Trează și curioasă. N-am avut timp să stăm de vorbă de când ieși cu Fabrice. Ia zi?

Și ea, și Moineau evitaseră cu grijă până atunci să aducă vorba despre relația ei cu Fabrice, deoarece Cal era în stare să pună globurile de cristal ale prietenelor sale sub ascultare și să nu scape o asemenea ocazie. Tânărul Hoț, dezamăgit, ar fi fost despăgubit din plin pentru eforturile sale.

Privirea pe care i-o aruncă Moineau îi dovedi că nu se lăsase păcălită, dar ea răspunse:

— E ceva... magic! Fabrice e teribil. Singura chestie cu care îmi vine greu să mă descurc e obsesia lui.

— Obsesia lui? Vrei să spui că are chef să... să facă... *știi tu ce...* cu tine?

Moineau se înroși toată.

— Poftim? Nu! exclamă ea. Nicidecum!

— A, nu? Eu credeam că băieții nu se gândesc decât la asta?

— Nu numai băieții, îi răspunse pe șleau Moineau. Nici nu-ți închipui cât de multe fete îi dau târcoale în Lancovit. Multe dintre ele au fost cât pe-acți să-și sfârșească zilele prefăcute în broaște, atât de tare mă enervează. El se mulțumește să glumească!

— Nuuu!

— Ba da! Îți jur, Tăra, dragostea nu e lucru simplu. Bine, ca să răspund la întrebarea ta apropo de *știi tu ce*, am discutat despre asta. Dar suntem prea tineri, și nici el, nici eu, nu dorim să stricăm totul. Așa că vom încerca să așteptăm și vom mai vedea peste câțiva ani. N-avem decât paisprezece ani! Dacă e obsedat, nu de asta e obsedat, ci de puterea lui.

— Ah, ce veste proastă. Tot mai încearcă să devină și mai puternic?

Moineau suspină încurcată și își trecu o mână prin buclele-i brune.

— Da. Citește niște cărți atât de respingătoare, încât coperta lor îmi întoarce stomacul pe dos.

— De genul Cărții interzise, scrisă de demoni?

— Absolut. Știi, părinții mei mi-au spus întotdeauna că magia poate fi extrem de periculoasă, probabil pentru că ei i-au

frecventat mult pe pitici, care nu pot s-o suferă. Uneori, Fabrice se supără pe mine, zice că mă port cu el ca o mamă, nu ca o iubită!

Tara făcu o strâmbătură. Da, asta era ceva neplăcut. Chiar dacă își iubea mult mama, faptul de a fi comparată cu ea într-o asemenea situație nu i-ar fi plăcut deloc.

— Nu vrea să renunțe. O, mă iubește, desigur! Dar setea lui de putere e pe cale să-i distrugă orice bucurie.

Tara era uluită. Își plânsese singură de milă și uitase de cel mai bun prieten al ei.

— Își dă oare seama că riscă s-o sfârșească la fel ca Magister? Și el caută puterea!

— I-am spus.

— Și ce-a zis?

— Mi-a spus că va ști el să se oprească la momentul potrivit. Și că am eu destulă putere magică pentru a-l opri, dacă el nu se va dovedi în stare. Că nu vrea puterea decât ca să mă protejeze pe mine.

— Ca Dark Vador, ai? Din dragoste pentru Padme! Ar trebui să-i cumperi integrala *Star Wars*, ca exemplu ce nu trebuie urmat. Știi, dacă ai nevoie de ajutor...

— Nu, mai ales asta nu, o întrerupse iute Moineau. Singură trebuie să rezolv problema asta.

Îi zâmbi Tarei și se hotărî să schimbe vorba.

— Apropo, tu cum mai stai cu Robin? A izbutit în sfârșit să-ți spună că te iubește?

— Ah? Ești... ești la curent?

— Cred că jumătate din Omois și din Lancovit e la curent cu faptul că Robin e nebun după tine, dar că nu are curajul să ți-o declare.

Acum fu rândul Tarei să roșească, teribil de încurcată. Cum adică, jumătate din Lancovit? Și maică-sa, și bunică-sa, și străbunicul ei? Super!

— Mi-a declamat un poem, recunosc eu ea.

— Asta-i super-romantic! Despre ce era vorba în el?

— Nu-mi mai aduc aminte. Ceva despre niște catifea, despre suflet și despre niște fântâni.

Moineau se uita la ea perplexă.

— Fântâni? Păi, nu văd prea bine legătura, dar, mă rog, dacă zici tu. Și...?

Tara roși și mai mult. Era de altfel ceva destul de curios având în vedere lumina aceea albastră.

— Atunci, ne-am sărutat.

— O! e nemaipomenit! Și?

— Și... nimic. N-am simțit nimic. Dimpotrivă, era ca și cum își pierde orice atracție, ca și cum devenea... un simplu prieten.

Moineau se uită la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Glumești?

Aerul nefericit al Tarei răspunse în locul ei.

— Dar e groaznic! Eram convinsă că...

— Da, și eu. Nu înțeleg.

— Erai îndrăgostită de el, nu?

Tara fu cinstită.

— Îndrăgostită? Nu știu. Aveam niște simțăminte puternice pentru el, ca și pentru tine, pentru Fafnir, pentru Cal, Fabrice,

Galant, un amestec de dragoste și prietenie. Credeam că faptul de a-l săruta avea să-mi arate exact ceea ce simțeam. Și... oh, Moineau, e groaznic, nu e vorba de dragoste, ci doar de... afecțiune!

Revăzând scena, își simți inima bătând mai repede. Strălucirea magiei sale se intensifică. În acel moment, ușa se deschise și, flancat de Barune, Fabrice, plecat în căutarea lui Moineau, se opri brusc în fața spectacolului pe care-l oferea Tara.

— Bună, Tara! Știi că semenii cu un Ștrumf?

Tara zâmbi, dinții ei albi detașându-se pe pielea-i albastră.

— Da, Galant mi-a semnalat deja lucrul ăsta, repetă ea, se pare că fac deseori chestia asta când dorm. O căutai pe Gloria?

Fabrice, căruia nu-i plăcea porecla de Moineau, n-o striga decât pe numele mic. Tânărul înaintă și strălucirea lunii îl luminează. Înveșmântat cu un minuscul pagne, trupul său era acoperit de niște rune bizare și nu mirosea prea bine. Nu, să fim cinstiți: puțea atât de tare, încât, față de el, un hoit vechi de-o lună ar fi părut că miroase a trandafiri!

— Puah, Fabrice, dar ce naiba mai pui la cale? mormăi Tara apucându-se de nas.

— Ah, asta cam pute, ai! E vorba despre un ritual de „parazit de păr, a privi”. De „pu” „tere”¹.

Vai, părea apucat de una dintre micile sale crize de șarade. Moineau oftă.

— Fabrice, ce hotărâre ai luat apropo de dorința ta de a deveni mai puternic?

¹ Șaradă intraductibilă: în franceză „pou” (păduche) + „voir” (a vedea) = „pouvoir” (putere) (n.tr.).

Băiatul lăsa capul în jos, legănându-se pe picioarele desculțe.

— Hrm, că ar fi periculos? Nepotrivit? Stupid?

— Interzis. Ultima dată când ai încercat, te-ai transformat într-un vârcolac cu blană scurtă și ne-ai cerut pe amândouă în căsătorie. Țin mult la Tara, dar nici așa!

Băiatul îi zâmbi tandru fetei brunete.

— Glorioasa mea Gloria, numai pe tine te iubesc.

Profitând de faptul că tânăra se pierdea în frumoșii săi ochi negri, schimbă vorba, pentru ca ea să nu-i smulgă promisiunea de a-și înceta cercetările, promisiune pe care nu se simțea în stare să și-o respecte.

— Păi, Tara, de fapt, o căutam pe Moineau, dar voiam să stau de vorbă și cu tine. Hai, dă-i drumul, spune tot!

Tara se uită mirată la el.

— Ce să spun?

Moineau îl privi, uimită.

— Ai aflat și tu despre Robin și Tara?

— Despre Rob... nu, deloc, mă rog, dacă e ceva despre care vrei să-mi spui în privința asta, o să-mi spui după aia. Mă refer la gogoșa pe care ne-a servit-o ieri Tara. E bună pentru alții, dar eu o cunosc de când avea trei ani și a încercat să mi-l fure pe GI Joe al meu pentru a-l căsători cu păpușa ei Barbie. Așa că, dă-i drumul, Tara. Spune. Ce aveai de gând să faci pe Pământ după ce ai întins-o discret din AltăLume?

Tara ridică disprețuitor dintr-o sprânceană.

— Mai întâi, că nu voiam s-o mărit pe Barbie a mea cu GI Joe al tău, și apoi, tu ești cel care mi-a furat rochițele lui Barbie

pentru a le pune pe războinicul tău plin de mușchi, dacă-mi aduc eu bine aminte.

Încurcat, Fabrice îi aruncă o privire lui Moineau, care râdea, și răspunse demn:

— Aveam trei ani, voiam să văd dacă poate să se bată cu toată acea grămadă de jupoane și volane. Bun, tentativa ta de diversiune a fost destul de reușită, dar nu destul. Aștept!

Moineau mustăci și șopti:

— N-ai putea să-ți scoți de pe tine chestia aia, te rog? E... miroase urât!

Fabrice trase cu putere aer în piept, dar regretă imediat, căci aproape că se înăbuși, apoi, învins, făcu să-i dispară runele și odată cu ele și mirosul, spre ușurarea lui Barune care avea trompa sensibilă.

— Ei, ce zici, Tara?

Era momentul să aleagă. Fie să mintă în continuare, pentru motivele care o făcuseră să-și îndeplinească singură prima parte a planului, fie să spună adevărul. Se decise. Bomba care fusese cât pe-aci să-l omoare pe Cal îi reamintise cât de credincioși se dovediseră prietenii ei. Nu le putea ascunde un lucru atât de important.

— Mmm venit mmm pergament, mormăi ea printre dinți.

— Poftim?

— Am venit să fur un pergament! repetă Tara, mai apăsător. Fabrice și Moineau se așteptau la orice, numai la asta nu.

— Un pergament? continuă să se mire Moineau. Dar un pergament care ce face, ce spune?

Tara ezită, apoi capitulă:

— Un pergament care îți spune cum să faci să se întoarcă o fantomă la starea fizică!

Moineau înțelese într-o clipă și sări în picioare. Mai familiarizată cu AltăLumea decât Tara și Fabrice, era în stare să aprecieze pericolul spuselor Tarei.

— Ce? Ți-ai pierdut mințile? E teribil de periculos și e interzis!

Tara simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Nu-ți dai seama! Maman o să-l ia pe Medelus de bărbat!

— La naiba, Tara, mama ta vrea să se mărite cu un tip viu! E normal! Tatăl tău e *mort*!

— Rectificare: e o *fantomă*, răspuse Tara, încăpățânată. Sunt hotărâtă să-l fac să se întoarcă. Nu voi renunța, Moineau. Poți să-mi aduci oricâte obiecții vrei, de acum înainte, asta e țelul meu. Să-i redau tatălui meu trupul, viața și familia sa.

— Grozav! se entuziasmă Fabrice, căruia Medelus nu-i plăcea deloc. E nemaipomenit, o să-ți dăm și noi o mână de ajutor!

— Ei, Fabrice, tu nu prea îmi vii în ajutor! interveni sec Moineau.

— Dar chiar am nevoie de voi! se enervă Tara. Nu reușesc să descifrez manuscrisul pe care l-am șterpelit din Cairo. E scris într-o limbă necunoscută!

Tara nu mai putu continua. Își dădu seama că-i venea greu să respire.

— Nu vi se pare că s-a făcut cald în camera asta?

Alertată, Moineau se uită la prietena sa. Sub haloul de lumină, fața ei strălucea de sudoare. Întinse mâna și tresări

simțind un ușor șoc atunci când atinse pielea albastră a Tarei. Fruntea fetei era fierbinte. Moineau, care se așezase din nou pe pat, se ridică dintr-o săritură.

— Tara! Ești pe cale să fii victima unei supradoze de magie! Oprește-o imediat!

Simțind că se afla la limita suferinței, Tara încercă să reacționeze.

— Nu... nu reușesc, bâigui ea. Refuză să mi se supună.

Într-adevăr, forța magică învăluia tot trupul tinerei, acum acoperit de sudoare.

— Piatră Vie, strigă Moineau, secondează-mă! Schimbătoareo, răcește-o!

Cele două entități magice îi dădură ascultare. Cămașa de noapte a Tarei se transformă într-o țesătură înghețată care absorbi sudoarea și surplusul de căldură, în timp ce Piatra Vie încerca să întrerupă valul magic pe cale de a se răspândi în încăpere. Globurile de liniște care protejau somnul lui Manitou și Galant se sparseră. Treziți pe neașteptate, aceștia se repeziră să vadă ce se întâmplă. Galant își reluase deodată înfățișarea sa de pegas!

— Cameră, porunci Moineau, climat arctic!

Nici nu-și terminase bine spusele și un curent glacial se făcu simțit. Peisajul de deșert își schimbă aspectul. O banchiză înghețată, pe care dormeau pinguini și foci, își făcu apariția și temperatura scăzu brusc.

— Dar ce faci? întrebă Fabrice căruia îi clănțăneau dinții.

— Tara suferă de o supradoză de magie. Trebuie neapărat să-i scădem temperatura!

— Tara? strigă un glas de afară.

Ușa se deschise și-n cadrul ei se zări Robin, îngrozit, doar pe jumătate îmbrăcat și care-și reluase înfățișarea de elf.

— Mă ard glifele, strigă el, și mi-am pierdut înfățișarea de om! Ce se întâmplă?

Fabrice îi explică situația, în timp ce Moineau intensifica procesul de răcire a camerei și le dădea niște robe de sorșitori lui Fabrice și lui Robin. Fiecare robă reacționează acoperindu-se cu o blană deasă, în timp ce o glugă apărea, acoperindu-le capul. Robin incantă rapid pentru a proteja de frig câinele, mamutul, pantera și pegasul. Acum, în încăperea erau minus douăzeci de grade și Tara, pe jumătate inconștientă, nu dădea niciun semn de ameliorare. Mici nori de aburi se ridicau de pe trupul ei.

— Robin! porunci Moineau, du-te și caută-i pe doamna Isabella și pe maestrul Bruvilendiregrecharilvar. Cere să vină de urgență și șamanul-vraci. Toate ambasadele AlteiLumi au câte unul pe lângă ele.

Fără să crâcnească, semielful o întinse și reveni după un minut, însoțit de Isabella și de dragon, sub forma lui naturală, care se văzu nevoit să lărgască intrarea în cameră.

În ciuda solzilor săi, tremura. Încăperea era bântuită de un crivăț cumplit ce înconjura tot corpul, acum nemișcat, pulsând într-o violentă lumină albastră, care se reflecta pe zăpadă și pe chipuri.

— Pe strămoșii mei, strigă dragonul, scădeți nivelul de magie! Ambasada nu va putea face față unei asemenea degajări de energie!

— E imposibil! ȕipă Moineau pentru a acoperi urletul vântului. Tara nu mai reușește să-și controleze puterea! Unde-i șamanul?

Dragonul slobozi o salvă de înjurături, una mai inventivă ca alta.

— Nu-i aici, pe vacile de pe Pământ, e pentru prima dată când lipsește, după atâta amar de vreme! Ce-o să ne facem? Câmpul de protecție al ambasadei se va dezintegra, n-o să avem destule Mintus-uri pentru a ascunde existența noastră de ochii întregii Londre! Ba chiar ai întregii planete, cu blestemații ei de sateliți construiți de nonso!

Fafnir se năpusti în cameră, cu securile deasupra capului:

— Ce! ce! Unde sunt? Lăsați-mi-i mie!

Se opri brusc, descoperind tot acel spectacol aiuritor.

— Liniștește-te înainte de a răni pe cineva, îi porunci Isabella. Nu ne atacă nimeni. Tara suferă de o supradoză de magie.

Somptuoasele plete roșii ale piticei se acoperiră de chiciură, iar ochii ei mari și verzi se holbară.

— Iar! Chiar va trebui să acționăm. Brr, dar ce frig e-aici! Mă-ntorc!

Un minut mai apoi, se întorcea, înfocolită într-o blană groasă care o făcea să semene cu un butoiăș foarte păros.

Isabella se aplecă speriată deasupra nepotei sale.

— Tara, mă auzi? Tara?

Dar fata părea să-și fi pierdut cunoștința.

Puternica sorțitoare o examinează, plimbându-și mâinile la câțiva centimetri deasupra corpului, pentru a-i simți fluxul magic. Când se îndreaptă de spate, chipul ei era grav.

— Moineau, spune-mi ce-ai făcut tu, de fapt?

— Temperatura ei creștea cu o viteză alarmantă, spuse fata pe scurt, pe deasupra zgomotului infernal al vântului. Așa că am invocat un crivăț pentru a-i scădea temperatura, și pe a corpului, și a magiei.

— Nu e de-ajuns! țipă Robin. Glifele mele frig, e pe punctul să ardă de vie!

— NU! tună Isabella. Nu voi lăsa această planetă să-mi nimicească pentru a doua oară o persoană pe care o iubesc. Dați-vă la o parte!

Magnifica sorțitoare își întinse brațele și lansă cu o voce răsunătoare:

— Elemente, vânt și gheață! Pe Congelus, nepoata mea încremenește, într-un sicriu de promoroacă!

Un cocon de gheață se formă cât ai clipi din ochi, învăluind-o cu totul pe tânără, care dărdăi: reacția ei fu violentă. Din ochii, din gura și din mâinile sale țâșniră niște raze de lumină uluitoare, care distruseră totul în calea lor. Din fericire, apartamentul ei se afla la ultimul etaj. Numai șoarecii și păianjenii din pod fură victimele nevinovate ale potopului de foc, care sfărâmă câmpul repulsiv cu aceeași ușurință cu care un cuțit înroșit ar fi intrat într-o bucată de unt. Pilotul avionului care făcea ruta pe deasupra ambasadei în acel moment nu pricepu niciodată de ce vârful aripilor sale se volatiliză. Ateriză de urgență, pentru a evita o catastrofă, la Heathrow. Din fericire pentru sorțitori, pasagerii care văzuseră orbitoarea lumină albastră nu fură crezuți, având în vedere numărul cupelor de șampanie consumate. Iar avionul interceptă raza, ascunzând vrăjitoria de ochii neobosiți ai sateliților.

De îndată ce forța magică țâșnise, prudenți, sortitorii se aruncaseră la pământ, cu excepția dragonului, care se uita mirat la ei

— Ce faceți? întrebă el.

— Magia nepoatei mele e incontrolabilă, îi spuse Manitou, care dârdâia, cu burta lipită de sol. În locul tău însă, m-aș face mai mic, fiindcă există riscul să pierzi ceva dacă mai stai în picioare!

Când o nouă descărcare îi roși vârful botului, responsabilul hotelului înțelesese că avea de-a face cu o putere nemăsurat de mare. Se prefăcu într-un dragon mititel, care se lăsă să cadă în spatele unui scaun, indignat. Ce harababură în ambasada sa atât de ordonată și de îngrijită! Se uită la ceea ce făcea Isabella, ferm hotărât să nu se depărteze de ea nici cu o palmă. N-avea deloc chef să-și sfârșească zilele bine prăjit, ca o porție de friptură.

Deși lungită pe jos, bătrâna sortitoare nu își întrerupsese incantațiile. La început, magia pe care o degaja Tara fu mai puternică. Sfârâmă de mai multe ori coconul. Dar Piatra Vie, ceilalți sortitori și dragonul își uniră puterile cu cele ale Isabellei și, încet-încet, magia Tarei slăbi, apoi fu potolită. Gheața se întări și nimic nu se mai mișcă. Prin coconul transparent, i se putea distinge trupul, în continuare la fel de albastru, țeapăn ca un cadavru.

Glifele de pe pielea lui Robin înghețară și ele, iar Galant se prăbuși, leșinat.

Se ridicară încet cu toții, gata să se arunce din nou la pământ, dar gheața vrăjită izbutise să stăvilească emisiile magice ale

Tarei. Moineau puse și ea capăt crivățului, spre marea ușurare a lui Manitou.

— Pe strămoșii mei, murmură semielful, copleșit. E... ?

— Moartă? sfârși cu cruzime Isabella, căreia efortul făcut îi devastase frumosul chip. Nu, i-am întrerupt oarecum funcțiile vitale, dar energia ei e în continuare prezentă. Și se cufundă din ce în ce mai adânc în ea. N-o voi putea menține mult timp în această stare. Situația sa se va agrava dintr-o clipă într-alta. Trebuie să anulăm această misiune și să ne întoarcem imediat în AltăLume. Numai șamanii vor putea s-o lecuiască.

— Galant e și el atins! strigă Moineau care tocmai îl consultase pe pegas. A suferit contralovitura. Și-a pierdut cunoștința.

— Micșorează-l! îi porunci Isabella. Și pune-l într-un coș, împreună cu Piatra Vie. O să-l luăm cu noi. De îndată ce Tara își va recăpăta cunoștința, o să-și revină și el din leșin.

Se repeziră în camerele lor și, fără să mai piardă vremea cu făcutul bagajelor, se schimbă. Robele de sorșitori se uscară și, după câteva minute, se aflau în jurul coconului de gheață magică, în holul ambasadei. Începură să vorbească, încercând să-și alunge spaima, spunând o mulțime de prostii.

— Dumnezeule, constată Fabrice, cu ochii mijiți, toată treaba asta seamănă cu Albă-ca-Zăpada!

— Albă-ca-Zăpada? întrebă semielful, pe un ton disperat.

— O tânără pe care mama ei vitregă o ura și pe care a otrăvit-o. A fost așezată într-un sicriu de cristal și un prinț fermecător a readus-o la viață printr-un sărut.

— Atunci, nu există riscul ca prințul să fiu chiar eu, îi replică sec semielful, jignit.

Fabrice își mușcă buzele. Moineau îi șoptise ceva despre ceea ce i se întâmplase prietenului lor. În competiție cândva cu semielful pentru a câștiga afecțiunea Tarei, acum, de când ieșea cu Moineau, putea să înțeleagă suferința semielfului.

— Ai dreptate, se scuză el, sunt un idiot. Și cum ar spune Cal, dacă Tara ar fi fost Albă-ca-Zăpada, mai degrabă ar fi făcut-o fărâme pe mașteră decât să aștepte într-un sicriu ca un prinț să treacă pe-acolo și s-o sărute!

— Nu credeam că voi ajunge într-o zi să recunosc, dar îmi lipsește micul Hoț, mormăi Robin, care era ținta favorită a mucalitului de Cal.

— Și mie îmi lipsește, recunosc Moineau. Mă enervează cu umorul lui dubios, dar îți face bine, când ți-e frică, să râzi împreună cu el. Sper că se va întoarce curând.

— Sunteți gata? îi întrebă Isabella, care își terminase pregătirile. Robin, vino aici, o să-ți dau înfățișare de om și-o să-i prefac la loc pe Galant, Barune și Sheeba în câini. Apoi, plecăm.

Pantera protestă. Într-o pisică ar fi fost mult mai bine! Dar Isabella stăpânea mai bine forma canină, așa că Sheeba trebui să se resemneze.

Una din cele două mașini fu reamenajată și primi coconul Tarei și coșul cu Galant. Într-o tăcere mormântală, semn al grozavei sale neliniști, Isabella îi făcu să se îndrepte spre Poarta de Transfer.

— Și harpiile? îndrăzni să întrebe în cele din urmă Manitou, cu botul lipit de gheața rece care-l făcu să strănute.

— Să le jumulească dracu'! i-o întoarse Isabella. Nepoata mea e mai importantă.

— Nu încapă îndoială, admise Manitou. Eu voiam să spun doar atât: ai prevenit pe cineva că va trebui să se ocupe de neutralizarea lor, potrivit blândului eufemism al maestrului Chem?

— Da, l-am rugat pe maestrul Bruvilendirgrecharilvar să trimită pe cineva imediat. Problema e că nimeni nu e destul de puternic sau de curajos pentru a înfrunta harpiile de unul singur. Așa că nu știu ce se va întâmpla. Vom vedea după ce Tăra va fi în afara oricărui pericol.

De fapt, lui Manitou puțin îi păsa de harpii, dar nu uitase că viața unui sorșitor era în primejdie. Isabella, ca de obicei, era indiferentă la tot ceea ce n-o privea direct.

— Tăra, frumoasă sorșitoare, bolnavă? întrebă prin viu grai Piatra Vie care nu înțelesese tot.

— Da, e foarte bolnavă, îi răspunse blând Moineau. Dar am salvat-o, cu ajutorul tău și al puterii noastre, nu-ți fă griji.

— Nu mai place această planetă! bombăni Piatra. Altă Piatră ucisă, bum, explodat, moartă, beznă, spirit plecat. Tăra bolnavă... Nu bine deloc!

— O să ne întoarcem în AltăLume, o asigură Fabrice. O să regăsești în curând mediul magic cu care ești obișnuită.

— Bine, făcu Piatra cu satisfacție. Merge repede, hai! Vindecare Tăra și omoară răii.

Fafnir zâmbi subțire. Îi plăcea viziunea simplistă a Pietrei. Ciocăni ușor în cristalul conștient, în semn de aprobare. Câteva luni în compania Pietrei Vii și avea să devină o pitică onorifică rezonabilă.

Ajunseră în sfârșit la docuri într-o tăcere sumbră. Urcarea coconului fără a atrage atenția vreunui nonso nu fu deloc o

treabă ușoară și mai multe înjurături și mormăieli se făcură auzite, dar, în cele din urmă, împovăraătorul ambalaj fu plasat în mijlocul Porții de Transfer spre AltăLume.

— V-ați încheiat misiunea? îi întrebă Gardianul, uimit, încă buimac de somn.

Pijamaua sa era asortată cu costumul de baie, gri cu niște drăguți elefanți roz. Moineau știa că Gardianul e căsătorit și se gândi că soția sa are gusturi infantile. O trecu un fior de panică. Și dacă tocmai asta făcea și ea cu Fabrice? Bun, din acest moment, o să încerce să nu-l mai considere decât ca un iubit, nu ca pe o bombă gata oricând să explodeze. Traiul în preajma piticilor, atât de serioși și arțăgoși, îi răpise în cele din urmă orice simț al umorului, dar ea n-avea chef să se poarte ca o bătrână acrită!

— Nu, răspunse sec Isabella. Activează Poarta, trebuie să plecăm imediat la Travia, la Castelul Viu.

Gardianul trebui să se mulțumească cu acest răspuns sibilinic și se conformă. Se așezară în jurul coconului și Isabella strigă, în momentul în care sceptrul fu așezat pe tapiseria corespunzătoare:

— AltăLume, Castelul Viu din Travia, regatul Lancovit!

Sub ochii Paznicului, cele cinci tapiserii emisera razele de lumină scânteietoare, alcătuită din toate nuanțele curcubeului, dar nu se întâmplă nimic!

După câteva secunde, Isabella ridică arogant dintr-o sprânceană.

— Asta ce mai e, Paznicule?

— Nu știu nici eu, Doamnă. Permiteți-mi să verific.

Bărbatul se plasă în mijlocul lor și repetă:

— AltăLume, Castelul Viu din Travia, regatul Lancovit.

Aceleași culori, niciun rezultat.

Bărbatul mormăi, apoi pipăi două dintre tapiserii. Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, rezultatul rămase neschimbat.

Nu puteau pleca nicăieri. Poarta de Transfer nu mai funcționa!

Dosarul ascuns

sau cum să-i faci pe morți să vorbească

Sandiar întorsese laboratorul cu susul în jos și, cu excepția multor obiecte bizare și a unor invenții inexplicabile, nu descoperise nimic care să aibă legătură cu uciderea savantului. Marea căpetenie a Gărzilor imperiale era așadar destul de supărat.

În raportul său preliminar către Împărăteasă, susținuse că accidentul era de fapt o crimă. Dacă nu-și putea dovedi afirmațiile, risca să treacă drept un prostănac. În urmă cu câteva luni, asta l-ar fi tulburat, căci ținea să strălucească în ochii împărătesei sale. Acum, purtarea tinerei femei îi deschisese șefului Gărzilor ochii și, dacă se îngrijea atât de mult de siguranța ei, îi păsa mult mai puțin dacă îl aproba sau nu.

Ca toți suveranii, Lisbeth se folosea de oameni. Or, de când lucrase cu Tara, în intervalul în care Împărăteasa fusese răpită, putuse măsura deosebirea dintre o suverană absolută, care guverna fără să-i pese de cei din jurul ei, și o prințesă luminată, care-și asculta miniștrii și se îngrijea de traiul poporului ei.

Comparația nu era în avantajul Împărătesei, ceea ce îl supăra pe Xandiar.

Își alungă această idee din minte pentru a se concentra asupra tinerei prințese moștenitoare. La început, n-o plăcuse deloc. Era imprevizibilă și cadavrele se iveau de sub pașii ei ca florile după ploaie. Apoi, ea îi încredinșase viața și onoarea ei, și-i redase demnitatea. De atunci, avea pentru ea o recunoștință totală. Domnise puțin timp, dar într-un mod drept și eficient, mai ales când îl împiedicase pe Prim-ministru să-i masacreze pe manifestanții nonso care-și strigaseră frica și disperarea în fața palatului, în momentul invaziei demonilor lui Magister.

Lisbeth, susținută de fratele ei vitreg, Sandor, conducea Omois-ul cu mână de fier, cufundată uneori într-un periculos autism. Planeta se schimba încet dar sigur. Noi tehnici veneau în ajutorul acestor nonso, care, încet-încet, învățau să se lipsească de magie. Mașinile care funcționau pe Pământ se adaptau în AltăLume, cu condiția să li se furnizeze energie, ceea ce nu era complicat.

Împărăteasa nu vedea aceste schimbări cu ochi buni. Nu de mult, stârnise mânia unei organizații secrete nonso, Antisorț, condamnându-i pe nonso pentru că folosiseră în AltăLume mașini importate de pe Pământ. Xandiar știa că gilda covoarelor zburătoare se afla în spatele acestui verdict și, cu toate că nu aprecia vehiculele pământene, zgomotoase și care îi provocau greață, era ostil presiunilor pe care negustorii le exercitau asupra puterii instituite.

Agitat, se răsuci atât de brusc, încât se izbi de noua serie de eșantioane care plutea în urma lui. Se opri în locul unde fusese descoperit corpul și își ridică ochii, ca și cum el ar fi fost

savantul. Se afla în fața unei ființe înalte care... ce făcea? Să zicem, că-i vorbea.

În prezența asistenților săi uluiți, Xandiar se adresează unui lucru nevăzut aflat deasupra lui.

— Și tra-la-la, făcu el în gol, și tra-la-la.

— Ei, Șefule, ai spus ceva, întrebă una dintre gărzi, mai curajoasă decât celelalte.

— Nu, mormăi Xandiar. Vorbeam cu cel care mă va asasina peste câteva secunde.

Gărzile își duseră imediat mâinile la săbii.

— Cineva vrea să te omoare, Șefule? întrebă același glas, zăpăcit.

— Da, tu! oftă Xandiar. Așază-te în fața mea și prefă-te în... demon, să zicem.

— Eu? Dar...

— Fuga marș! Executarea!

Toți ceilalți soldați se dădură înapoi ca un ansamblu desăvârșit, deosebit de interesați deodată de ornamentele tavanului. Cel care fusese desemnat aruncă în jurul lui o privire pierdută, dar nu vedea nicio porțiță de scăpare.

— Știi, Șefule, eu nu prea le am cu transformările, încercă el.

— Nu e grav, o să te-ajut eu.

Garda, regretând amar că voise să se facă remarcă, păși spre locul pe care i-l arăta Xandiar.

O clipă mai apoi, începu să se umfle, uniforma sa de gardă imperială îi plesni pentru a face loc unor tentacule, iar el începu să zâzâie, căci colții care-i ieșeau din gură îl împiedicau să articuleze corect. Un măreț demon roșu stătea acum în locul său.

— Zefule! Am groază de azta!

— Fă ceea ce-ți spun! Bun, acum, apleacă-te spre mine și amenință-mă.

Garda se uită o clipă la el fără să priceapă. Xandiar trebui să-i repete ordinul. Resemnat, zbirul său lansă moale spre el un tentacul, așteptându-se să-l vadă retezat. Dar Xandiar se mulțumi să-l evite și bâigui:

— Nu merge. Dacă m-ai fi agresat, eu aș fi încercat să mă apăr, și n-ar fi existat nicio descărcare de magie defensivă detectabilă în laborator. Prin urmare, erau pe punctul de-a sta de vorbă. Și având în vedere faptul că savantul era aplecat, ca și cum... da! Demonul îi dăduse un obiect. Hai, întinde-mi ceva, un lucru.

Garda își roti de jur împrejur cei doisprezece ochi ai săi, înnebunit.

— Dar ce, Zefule?

Va trebui să revizuiască toate criteriile de selecție pentru garda imperială!

— Orice! Spada ta, de pildă.

Ascultător, acesta îi întinse arma.

— Aha, da, mă văd nevoit să mă aplec, iar dacă tu mă ataci, nu mai am timp să reacționez. Asta e ceea ce voiam să știu. S-a apropiat de bunăvoie de cel care l-a masacrat. Dar nu s-a găsit asupra sa, totuși, nimic de valoare. Și nici urmă de ultimele sale lucrări. Deci, a făcut cercetări, pe care le-a încredințat cuiva în schimbul a ceva. Și acest cineva l-a ucis, și-a recuperat moneda de schimb, apoi a mascat crima ca să pară un accident. Ia să vedem ce știu eu despre Vlour Mabri. Era prevăzător,

meticulos și atent. Cu un astfel de temperament, nu m-aș mira dacă...

Îi întinse spada gărzii și își continuă monologul în barbă, urmărit cu atenție de ochii subordonaților săi. Se opri, gânditor, în fața unui melc gros din metal albastru, prevăzut cu o deschizătură în partea din față a cochiliei sale. Niște tuburi intrau și ieșeau din ea. Alături se afla o notiță.

— Hmm, „globinomagicogramor”, savanții ăștia și tâmpeniile lor! Ce nume! Ia să vedem ce scrie la manual. *Servește la evaluarea încărcăturii magice din sângele sorșitorilor, deci a puterii lor magice...* Mmm, sunt curios să-mi cunosc și eu nivelul de magie... Îți vâri mâna în aparatul de testat... și stai nemișcat. Să vedem.

Trecând de la vorbă la faptă, își strecură mâna în orificiu. Se strâmbă și o scoase repede afară. O picătură de sânge îi perla vârful degetului. Globinomașina începu să zbârnâie, să se miște și să freamăte, apoi scoase un căpețel de hârtie. Xandiar mormăi:

— Hmm, „încărcătura magică, medie: 0,35/g”. Cum adică, „medie”? Afurisită mașină! Limita superioară: 1,00/g, limita inferioară: 0,01/g; sunt foarte mulțumit de mine, asta îmi va fi foarte folositor. Pfui, și unde mai pui că oamenii ăștia sunt plătiți ca să inventeze niște mașinării tâmpite!

Lăsă să-i cadă pe masă hârtia, care alunecă între mobilă și dulapul de lângă ea. Se gândi s-o ridice și se aplecă. Aproape că o atingea cu degetele, când se produse o scânteiere.

Prevăzător, se dădu înapoi, apoi tresări. În fața lui își făcuse apariția un chip. Își duse mașinal una din mâini spre spadă.

Pe barba lui Crochus! Era imaginea savantului asasinat! Fascinat, se aplecă, rugându-i pe cei trei mii de zei din AltăLume ca savantul să-și fi luat măsuri de prevedere. Rugămintea avea să-i fie împlinită.

— Dacă ascultați această înregistrare, înseamnă că am murit, spuse cu calm proiecția, clipind din ochii săi de bufniță. E păcat, mai ales pentru mine, dar o să vă ajut să-l demascați pe asasinul meu. Nu știu cum îl cheamă. Am ascuns un dosar în această tainiță, care ar urma să se deschidă la douăzeci și șase de ore după moartea mea. Ceea ce am făcut, am făcut în schimbul Stelei din Zendra, pe care mi-a promis-o și care ar fi trebuit să-mi permită să-mi închei experiențele privind fuziunea finală a magiei cu știința. Găsiți-l pe cel care are Steaua și-l veți avea pe ucigașul meu.

Chipul tăcu o clipă și vocea sa rece se coloră de tristețe și neputință.

— Dacă recuperați Steaua, aș dori ca ea să fie lăsată moștenire fiului meu, Blour Mabri, care îmi va continua cercetările cu ajutorul ei. Dacă această înregistrare va fi clasată „strict secret” și nu va putea fi ascultată, spuneți-i că îl iubesc și știu că el va duce pe culmi numele de Mabri.

Vocea tăcu și apără un dosar, plutind, cu discheta și analizele pe hârtie.

Xandiar înșfăcă totul cu aviditate și citi documentele, creând totodată o copie a dosarului. Se aflau în el o mulțime de analize de sânge, de țesuturi umane, și rezultatele lor, curbe, grafice, măsurători rezultate din aparatul pe care îl încercase mai adineauri, globinomagicogramorul. Deodată, încetă să mai respire și începu să tremure, devenind pământiu la față.

— 112/g! Imposibil!

Ceea ce citi în continuare îl făcu să pălească și mai mult. Făcându-și gărzile să tresară, ieși valvârtej din cameră, urlând:

— Împărăteasa, trebuie s-o previn imediat pe Împărăteasă. Imperiul e în primejdie!

~ CAPITOLUL XIV ~

Lumea distrusă

sau când ți se spune „nu pune mâna”
chiar nu trebuie s-o pui

Dacă Xandiar nu zbură, pentru că nu avea aripi, asta nu-l împiedică totuși să încerce, cu tot cortegiul acela de eșantioane plutind în urma lui precum coada unei comete.

Se năpusti prin mulțimea de curteni care înțesau culoarele palatului, declanșând două crize de sughițat și o salvă de strigăte de indignare. Porțile de Transfer interioare abia avură timp să-l rematerializeze de la un punct la altul, că el se și afla deja afară, alergând ca un nebun.

Năvali în sala de audiență, unde oficia Împărăteasa.

Aceasta stătea pe tronul ei, care avea deasupra stema Lancovitului, păunul purpuriu cu o sută de ochi. Lângă ea, Jar și Mara, tinerii ei nepoți, frate și soră cu Tara, învățau meseria de prinți. Imperatorul lipsea, fiind plecat să facă niște cercetări privitoare la situl care-l adăpostise pe Magister.

Dacă Mara era atentă, Jar părea că se plictisește, meșa lui albă, caracteristică urmașilor lui Demiderus, căzându-i pe ochii negri. Ascunsă, ca și aceea a surorii sale gemene, de către Magister, aceasta reapăruse în momentul în care tinctura magică se ștersese, confirmând, dacă mai era nevoie, statutul lor de moștenitori ai împărăției Omois.

Jar îl întâmpină pe Xandiar cu un zâmbet larg, ca și Grr'ul, enorma trol verde, garda de corp a gemenilor. Trecuse ceva timp de când măciuca ei nu mai sfârâmasese nicio țeastă.

Împărăteasa, uluitoare în somptuoasa-i robă galbenă pe care se detașa emblema Omois-ului, asculta un reclamant. Extraordinara ei coafură îi curgea ca o apă întunecată până la picioarele-i mici, încălțate în sandale. Era brunetă în această zi, iar faimoasa-i șuviță albă scânteia ca zăpada. De obicei, marea căpetenie a Gărzilor rămânea fără grai timp de câteva clipe înaintea perfecțiunii chipului ei. De această dată, lucrurile nu se petrecură deloc astfel.

— Majestatea Voastră imperială! strigă el. Invoc codul 5, stare de urgență!

Toți cei de la Curte cunoșteau codul 5. Rareori era folosit. Dar atunci când se impunea, consemnul era ca împărăteasa să fie lăsată singură cu cel care îi făcea această cerere. Supărător era faptul că, doar cu câteva minute mai înainte, maestrul Chem solicitase și el o sesiune privată și audiențele fuseseră întârziate. Bombănind, dar disciplinați, toți părăsiră încăperea, însoțiți de bătaia nerăbdătoare din picior a lui Xandiar.

Jar și Mara voră să rămână, dar Xandiar preferă să iasă și ei. Jar se supuse, nu înainte de a-i fi aruncat o privire plină de reproșuri lui Xandiar, care nu-l băgă în seamă. Gărzile de corp

ale Împărătesei îi urmară în silă și închiseră în urma lor ușile grele din aur.

— Stai puțin! îi ceru Împărăteasa, în clipa în care căpetenia Gărzilor deschidea gura. Séné?

O siluetă subțire cu patru brațe se materializă lângă Împărăteasă, făcându-l pe Xandiar să tresară. Scrâșnind din dinți, o recunoscă pe Séné Senssass, căpetenia Mascășilor, acei spioni aflați în slujba Omois-ului, care aveau puterea de a se topi în decor asemenea cameleonilor. O luptă surdă se ducea de multă vreme între el și Senssass. Împărăteasa i se adresă rivalei lui.

— L-ai auzit pe dragon. Trebuie să aflăm cine a furat această bombă și cum au ajuns harpiile în posesia ei. Du-te.

Tânăra thug făcu o plecăciune, îi aruncă o privire batjocoritoare lui Xandiar, cu ochii ei gri-verzi, apoi ieși legănându-și șoldurile. Xandiar știa să recunoască o provocare, dar n-o băgă în seamă.

— Ei bine, Căpetenie a Gărzilor, făcu Împărăteasa ridicând o sprânceană inchișitorială, ce nouă catastrofă te-a împins să reclami un cod 5?

— Asta, Majestatea Voastră imperială, răspunse Xandiar, ridicând dosarul lui Vlour Mabri. O teribilă trădare privitoare la spița voastră a fost perpetuată. Moștenitoarea voastră a fost infectată.

— Poftim?

De uimire, Împărăteasa coborî treptele tronului. Luă dosarul și îl deschise.

— Totul se află aici, Majestatea Voastră imperială. Un individ misterios a acționat asupra genelor tinerei voastre moștenitoare în scopul de a face din ea o sôrșitoare înzestrată cu o

mare putere. Bănuiam acest lucru de când transformarea ei în bebeluș ne-a dezvăluit că era în stare să facă magie înainte de a împlini vârsta normală. Dar dosarul acesta precizează un lucru teribil! Persoana aceasta nu și-a dat seama că, procedând astfel, pune în pericol viața moștenitoarei voastre. Dacă puterea Tarei nu e tratată, ea va muri. Magia e pe punctul s-o consume, încărcătura ei pe gramul de sânge e de 112, în timp ce rata maximă normală e de 1 pe gram! Măsurătorile stabilesc că ea va începe să aibă crize din ce în ce mai violente la intervale din ce în ce mai scurte. Odată ajunsă la culme, puterea prințesei noastre va fi atât de mare încât îi va scăpa de sub control.

— Și ce i se va întâmpla atunci?

— Va... exploda! Iar deflagrația va fi atât de puternică, încât există riscul să distrugă și lumea în care s-ar afla!

Preț de o clipă, Împărăteasa păru nemulțumită. Apoi își veni în fire.

— E de neconceput!

— Nu! Priviți. Din cauza acestui dosar a fost asasinat geneticianul, Vlour Mabri!

Ridică documentele și incantă. Dinaintea Împărătesei o puzderie de stele se materializă în văzduh.

— Pe această schemă, se află universul nostru, îi arată Xandiar, creat acum cincisprezece miliarde de ani, în timpul Big Bang-ului. Aici se află galaxia noastră, cea a Pegasului, iar acolo, galaxia pământenilor, pe care ei o numesc Calea-Lactee și, în sfârșit, steaua în jurul căreia se rotesc planetele sistemului solar: pornind de la ea, acestea sunt Mercur (indică un punct strălucitor), Venus, Pământul, născut acum cinci miliarde de ani, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Pluton.

Își trase sufletul și arăta spre o planetă mare înconșurată de inele multicolore.

— Vlour Mabri a studiat ceea ce s-a petrecut în jurul lui Saturn, în Calea-Lactee. În urmă cu vreo trei miliarde și jumătate de ani, acolo se aflau alte șapte planete. Locuitorii lor erau niște sorșitori puternici, bipezi ca și noi, dar ale căror gene se adaptaseră la frig, căci Saturn se află departe de Soare. Cu ajutorul lui Revelus și al lui Tempus, investigațiile noastre privind rămășițele Leandrei, una dintre aceste planete, ne-au dezvăluit că intrase în război cu vecinele sale. Pentru a se apăra, a manipulat genele locuitorilor săi, ca să-i înzestreze cu puteri suparioare.

— Și ce s-a întâmplat?

— Locuitorii au pierdut controlul asupra acestei puteri. Aceasta le-a distrus planeta și reacția în lanț care a urmat le-a atins și pe vecinele sale, nimicind orice formă de viață. Fragmentele celor șapte planete s-au răspândit în galaxie. Majoritatea lor a fost capturată de către Saturn, ceea ce a dus la formarea inelelor. O altă parte s-a răspândit în spațiu și câteva bucăți au căzut pe Pământ. La acea dată, pe Pământ nu era nicio formă de viață. Convulsiile seismice și telurice începeau să se liniștească, dar planeta era încă alcătuită din apă și dintr-un singur continent, Pangeea, înconșurat de un ocean unic, Panthalassa. Fragmentele din planetele distruse în urma conșagrației magice s-au cufundat adânc în ocean și în sol. Celulele cele mai simple, organisme procariote, bacteriile închise în crăpăturile stâncilor în timpul exploziei, au reușit să supraviețuiască în vidul și frigul cosmic. Potențialul lor magic fusese slăbit. Iar Pământul nu era un mediu care să le fie favorabil.

Timp de două miliarde de ani, ele au încercat să evolueze, pentru a se transforma în cele din urmă în eucariote, celule cu un singur nucleu.

Împărăteasa se foi, nerăbdătoare. Xandiar accelerează:

— Pe scurt, primele organisme multicelulare și-au făcut apariția, apoi viața a ieșit din ocean și s-a răspândit pe Pământ. Pangeea s-a despărțit în două supercontinente, Gondwana și Laurasia, care apoi s-au subdivizat, dând naștere celor cinci continente pe care le cunoaștem noi astăzi.

— Mersi pentru curs, mormăi Împărăteasa. Prin urmare, strămoșii noștri și cei ai pământenilor vin probabil de pe Leandra, cu deosebirea că strămoșii noștri și-au păstrat potențialul lor magic. În vreme ce ai tăi sunt originari de pe planeta Xonvalur. Elfii vin din L'llivaril și dragonii din Dranvouglispénchir. Mă bucur să aflu toate astea.

Chipul îi dezmințea însă spusele.

— Și acest surplus de putere ce i-a fost conferit Tarei, continuă ea, ar putea pune în pericol planeta noastră, sau oricare alta pe care s-ar afla Tara, nu?

— Există riscul să explodeze, preciză Xandiar. Avem de-a face cu o situație extrem de periculoasă.

Împărăteasa se uită la el, nedându-și seama dacă era ironic sau nu.

— Trebuie să intervenim imediat pentru a o lecuși pe Tara, zise ea în cele din urmă. O să iau legătura cu Doamna Duncan, ca s-o aducă pe moștenitoarea mea la Tingapour. În ceea ce te privește, aș dori ca toată povestea asta să fie riguros păstrată doar de tine. Nimeni altcineva nu trebuie să afle despre ea, ai înțeles? Nimeni!

Deși surprins de tonul vehement al Împăratesei, marea căpetenie a Gărzilor făcu o plecăciune în semn de supunere.

— Va fi așa cum doriți, Majestatea Voastră imperială.

— Foarte bine. Trebuie să-i avertizez pe cei în drept. Ce ai de gând să faci în continuare?

— Imediat după ce mi-a picat în mână acest dosar, am venit să vi-l aduc fără a mai pierde o clipă. Aștept poruncile dumneavoastră. Ce anume ați dori să fac?

Spre stupefacția lui Xandiar, Împărăteasa îi dădu un răspuns neașteptat:

— Nimic. Mă ocup eu de toate. Tu vezi-ți de treburile tale curente.

Tonul nu admitea replică. Xandiar se gândi să protesteze, dar expresia feței suveranei sale îl convinse să renunțe.

— La ordinele dumneavoastră, Majestatea Voastră imperială. Acum mă întorc la laborator pentru a-mi continua ancheta privitoare la uciderea lui VLOUR Mabri.

— Foarte bine, Xandiar, făcu distrată Împărăteasa, așa cum recompensezi un cățeluș credincios dar stânjenitor.

Marea căpetenie se răsuci pe călcâie și părăsi sala goală. În urma lui, rămânea o Lisbeth încremenită, care închise brusc dosarul. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a închide ușa, fură ochii ei mari, bleumarin.

Erau copleșiți de deznădejde.

De cum ieși, curtenii se grăbiră să facă cerc în jurul lui, pentru a afla noutăți. Bodogănind, călcându-i pe picioare și făcându-și loc cu coatele, reuși să se descotorosească și de curioșii cei mai tenaci.

Mai puțin grăbit decât la venire, se întoarse pe același drum. Ceva din purtarea Împărătesei îi scăpa. Dar ce?

Stăpânit de o neliniște confuză, își redactă raportul cu privire la Vlour Mabri, aplică pe dosar mențiunea „crimă”, înmână eșantioanele prelevate savanților și concluziile sale Ghicitorilor de Adevăr. Vegetalele telepate aveau să efectueze ancheta scormonind mințile. Totuși, dacă vinovatul era un demon sau un dragon, capabil să-și mascheze gândurile în fața celui mai puternic dintre Ghicitori, aceștia nu puteau face mare lucru.

Se întoarse în sfârșit în laborator. Acesta era departe de a-și fi dezvăluit toate tainele. Își aranjă pe nas o pereche de lupe care aveau deasupra lor o lampă capabilă să identifice undele luminoase ca pe cel mai mărunț microb, și care-i proiecta pe față luciri albastre, făcându-l să semene cu o bufniță Disc Jockey sub un glob disco, oftă, apoi se așeză în patru labe. Avea să-l demaște pe cel care cutezase să ucidă în palatul său.

În timp ce căpetenia Gărzilor se deplasa în patru labe prin praf, Împărăteasa făcea un număr doar de ea știut, în taina cabinetului unde se refugiase după ce anulasе audiențele. Panoul de cristal emise o plângere ascuțită, semn că interlocutorul ei era conectat. Dar nicio imagine nu i se afișă. Nu era nevoie. Știa cine se ascundea în spatele cristalului anonim.

— Ai continuat, șuieră Împărăteasa, ieșindu-și din fire. Știi unde se afla Tara, ceea ce făcuse fratele meu și nu m-ai avertizat niciodată că el e încă în viață și că a avut o moștenitoare. Moștenitoarea *mea*!

— Legătura voastră cu Danviou nu mă privea, răspunse cu calm vocea rece și neutră. Am avut impresia că el a fugit de dumneavoastră, de dumneavoastră și de palat, precum și de o

sarcină pe care o considera zdrobitoare. I-am respectat dorința de anonimat. Totuși, la fel ca și asupra voastră, a strămoșilor voștri, a tuturor generațiilor voastre, am continuat experimentele și pe moștenitoarea voastră. Astfel, puterea ei amplificată genetic a putut-o feri de atacul demonilor. I-a salvat viața de mai multe ori. N-am dreptate?

— Știai că eram deznădăduită că nu pot avea copii, dintr-o pricină misterioasă. Iar tu mi-ai ascuns existența Tarei, singura în stare să-mi moștenească împărăția. Asta-i de neiertat! Ne manipulezi, *dragonule*, te joci cu viețile noastre și am tot mai multe îndoieli că o faci spre binele nostru. Mai ales de când știu că puterea Tarei a devenit atât de mare, încât e în stare să arunce Pământul în aer! Trebuie s-o lecuiești!

— *Trebuie?* Asta-i un ultimatum?

Împărăteasa nu cedă.

— Ai priceput prea bine, dragonule. Sau o lecuiești pe moștenitoarea mea și-i micșorezi puterea pentru ca aceasta să n-o distrugă, sau te denunț la sfatul dragonilor. E ceva vreme de când bănuiesc că ai acționat în secret. Vei fi alungat și toate manevrele tale, toate planurile tale, oricare ar fi ele, vor fi nimicite!

Se lăsa o tăcere încărcată de amenințare și Împărăteasa simți, lucru neobișnuit, cum i se scurgea sudoarea pe spate.

— Foarte bine, spuse în cele din urmă dragonul, după o așteptare insuportabilă. Consimt să-i acord îngrijiri moștenitoare voastre. Dar toate astea trebuie să rămână secrete. La cea mai mică scurgere de informații, anulez înțelegerea noastră și mă descotorosesc de specimene.

Împărăteasa avu o tresărire. Cunoscându-l pe Xandiar și incoruptibila lui cinste, știa că nu putea păstra tăcerea. Nu era decât un singur mijloc...

— Voi face în așa fel ca nimeni să nu bănuiască nimic, afirmă ea. Iau legătura cu doamna Duncan, o readuc pe moștenitoarea mea la palat și...

— Nu! Îți interzic s-o chemi pe femeia asta. Am spus că mă voi îngriji de moștenitoarea ta și-mi voi ține promisiunea. Mă duc eu pe Pământ. O voi îngriji acolo. A o readuce aici ar fi prea periculos având în vedere concentrarea de magie existentă în AltăLume. O să te țin la curent.

Fără să-i lase timp să reacționeze, dragonul stinse panoul. Împărăteasei i se înmuiară picioarele. Dragonul o îngrozea. Își dădu seama că în spaima ei uitase să-i vorbească despre bombă. Putea oare instrumentul să-i permită să reia legătura cu el? Asta o punea pe ea în pericol? Dacă compatrioții ei aveau să afle că acceptase ca un dragon să manipuleze genele familiei imperiale, nu era sigură că dinastia ei va mai putea să se mențină la conducerea statului. Mai ales că atacul lui Magister și problemele cu organizația Antisorț slăbiseră Împărăția.

Iar, pe de altă parte, ce altceva știa ea să facă decât să conducă?

Lisbeth nu-și putea permite ca un oarecare să dea în vileag manevrele ei și ale familiei sale. Îl văzuse pe Xandiar mirat de purtarea ei. Fusesse descumpănită când descoperise că dragonul punea în primejdie viața moștenitoarei sale, apoi neliniștită și la urmă îngrozită. Marea căpetenie era departe de a fi un prost. Avea să analizeze și cea mai mică nuanță din discuția pe care o purtaseră și nu va trece mult până va pricepe. Nu avea de ales.

Inspiră cu putere, apoi îl chemă pe Xaril, fosta căpetenie a Gărzilor, care nutrea fața de Xandiar o ură de ne vins de c nd acesta fusese numit în locul său.  i dădu niște porunci  i garda se ploconi cu o sinistră satisfacție. Poruncile aveau să fie executate.

Un tren pentru Stonehenge sau cum să-ți faci din controlor un prieten atunci când n-ai bilet

Ingroziți, Isabella și însoțitorii ei se uitară unii la alții.
Poarta nu mai funcționa!
— Gardian, făcu Isabella, ai vreo explicație?

— Nu poate fi vorba decât de vreun zăvor magic, îi răspunse el, după ce studiasse cu grijă Poarta cu ajutorul unei lupe capabile să evidențieze toate lungimile de undă. Am auzit vorbindu-se de așa ceva, dar nu l-am văzut pus la nicio Poartă.

Nu-i mai lipseau decât șapca și pipa ca să aducă a un straniu doctor Watson.

— Îndepărtați-vă! porunci Isabella, o să încerc să-l forțez. Pe Deverouillus, transferul se face, pentru ca pasagerii să poată trece!

O lucire violetă îi luminează mâinile și raza de magie atinse sceptrul de transfer, fără rezultat. Furioasă, Isabella se pregătea s-o ia de la început, când tapiseriile emiseroă trei dăre de lumină. Sceptrul începu să zumzăie.

— Ah! făcu Isabella, mulțumită. Știam eu că zăvorul ăsta nu are cum să reziste puterii mele!

— Ieșiți! Ieșiți imediat din cercul de Transfer! urlă gardianul. Nu dumneavoastră ați activat Poarta, ci nou-venitul!

Isabella sări într-o parte, în momentul în care Poarta materializa forma rugoasă a unui mare dragon albastru.

— Maestre Chemnashaovirodaintrachivu! exclamă gardianul, care-i cunoștea pe toți dragonii pe nume. Bine ați venit pe Pământ!

Dragonul albastru îi aruncă o privire uimită bătrânei sorțitoare, care-și aranja cocul măsurându-l cu o privire sumbră.

— Bună, Gardianule! răspunse politicos maestrul Chem. Doamnă Duncan? Dar ce...

— Ce facem aici în loc să fim la Stonehenge? termină Isabella în locul lui, înfigându-și în păr cu un gest precis un ultim ac. Tara a făcut o supradoză de magie. A fost cât pe ce s-o pierdem. Am reușit să-i scădem temperatura și încercam s-o aducem în AltăLume, dar e cu neputință să activăm Poarta pentru a pleca de pe Pământ!

Dragonul înălță din ceea ce îi servea drept sprâncene, zărind deodată sicriul de gheață care o conținea pe Tara.

— Ați congelat-o într-un cocon de gheață? Dar asta e foarte periculos!

Bătrâna sorțitoare avu un moment de nerăbdare.

— Spune-mi ceva ce nu știi, Chem! mormăi ea disprețuitoare. Firește că e periculos! Iată de ce trebuie să ne întoarcem de urgență în AltăLume pentru a-i da îngrijiri. Fiecare minut contează! Iar noi suntem blocați aici!

Dragonul, tulburat de ceea ce auzise, încercă să-și reordoneze ideile.

— Nu reușiți să activați Poarta? Dar eu am trecut adineauri prin ea!

— Puteți vedea și singur! Iansă Fafnir. Ca de obicei, atunci când ai nevoie de ea, afurisita asta de magie te lasă în pană!

Dragonul scoase o mică flacără în timp ce expira, semn că era agasat, și porunci:

— Poartă de Transfer: AltăLume, Castelul Viu din Lancovit, la Travia!

Sceptrul emise un fâșâit amărât. Luminile se rotiră o clipă peste cele cinci tapiserii, apoi se stinseră. Marele dragon albastru rămase cu gura căscată.

— Ei, să fie! protestă el. Începe să mă enerveze!

Din ce în ce mai febrili pe măsură ce secundele se scurgeau, inexorabile, cei doi Înalți Magi încercară, în zadar, să rupă sorțul care-i ținea prizonieri pe Pământ. Cu ajutorul globului ei de cristal, Isabella luă legătura cu Lancovitul, dar Floaresfioasălamarginedepârâulimpe, ciclopul roșu, gardian al Porții din AltăLume, nu fu în stare să-i ajute.

— Asta nu ne servește la nimic, recunosc în cele din urmă dragonul. Va trebui s-o operăm pe Tara aici.

— Cum adică, s-o operăm? exclamă Fabrice, care găsea în cuvânt niște inflexiuni sinistre. Cu niște chestii gen bisturiu? Sânge peste tot? Monitor, bip, bip, bip, și apoi biiiiiip?

Dragonul se uită la el de parcă își pierduse mințile.

— Oh, tu faci aluzie la tehnica primitivă folosită de nonso? Nu, noi o să lucrăm altfel. Tara e grav amenințată, îi spuse el repede, după ce își trecuse o labă solzoasă peste suprafața

netedă a sicriului. Trebuie să ne ajustăm magia, pentru a o scoate din transă, dar și pentru a-i stăvili puterea.

Se ridică, arcuindu-și spinarea acoperită de țepi, și își frecă șalele.

— Încep să fiu prea bătrân pentru treburi de-astea, mor-măi el.

Moineau ridică dintr-o sprânceană, uimită, dar nu spuse nimic. Aflaseră că dragonul avea echivalentul uman a vreo treizeci de ani. Ceea ce nu însemna tocmai bătrân!

— Așezați-vă în jurul sicriului, le ordonă maestrul Chem. Închipuți-vă un fel de sferă caldă, primitoare, blândă, care ar înconjura corpul Tarei. Eu o voi întări pentru ca puterea ei magică să nu distrugă acest loc și pe noi împreună cu el. Odată aceasta îmblânzită, o să-mi lăsați o mică deschidere în partea de sus, pentru ca eu să-mi pot dirija fluxul magic în acest loc. Gardian!

— Maestre? se grăbi acesta din urmă, care se apleca deasupra sicriului, pentru a nu pierde nicio părticică din scenă.

— Tu ești vulnerabil. Nu poți rămâne aici, așa că du-te și găsește-ți un refugiu undeva în spate.

— Dar...!

— Trebuie să te supui, Gardianule! Crede-mă, ceea ce o să facem noi aici e la fel de periculos atât pentru noi, cât și pentru această fată.

Trăgându-și picioarele, Gardianul se duse să se adăpostească în sala vecină. Dar, hotărât să nu țină cont de sfaturile sortiitorilor, își strecură capul prin ușa întredeschisă.

Mai târziu, fu regăsit închis într-un seif, în spatele unui metru de oțel solid, tremurând atât de tare încât nu reușea să se

mai țină pe picioare. Renunță pentru totdeauna la magie și se consacră meditației până la sfârșitul zilelor vieții sale.

Căci magia Tarei era teribil de agresivă. Bula creată de prietenii ei făcu gheața să se topească și-i eliberă puterea. Răcnind, aceasta ieși din corpul sorțitoarei, încercând să-l lovească pe primul care s-ar fi dovedit mai slab. Pârâind, gemând, sfera rezistă. În ciuda tuturor eforturilor sale, puterea magică nu putu scăpa. Dar atare efort îi costa pe toți. Chipul sorțitorilor, al Înaltei Magiciene, și botul dragonului erau încremenite în niște grimase grăitoare și sudoarea le perla frunțile.

— N-o să mai putem rezista mult, scrâșni Fabrice printre dinți.

— Ai dreptate, zise dragonul. Planul meu nu va merge. Slăbiți orice efort!

O cvadruplă interjecție țâșni din gura sorțitorilor și a labradorului, stupefiați.

— Ce?

— Trebuie s-o înfrunt de unul singur. Ascultați ce vă spun! De îndată ce veți fi slăbit puterea magică, protejați-vă, fără să-i uitați și pe cei care nu au asemenea puteri. Ea va căuta să vă atingă, nu trebuie să-i lăsăm nicio deschidere. La semnalul meu: Cinci, patru, trei, doi, unu... Acum!

Bula dispăru. Cu o aceeași mișcare, sorțitorii și dragonul își creară șase scuturi, închizând sub ele și pegasul, pe Fafnir (cramponată de securea ei și cu ochii holbați de spaimă), pe pantera Sheeba, pe Barune și pe Manitou. Fabrice îi aruncă o privire iritată Isabellei, care crezuse de cuviință să i-l întărească pe al lui, și setea sa de putere îi otrăvi și mai mult sufletul.

Lăsată liberă, puterea magică a Tarei explodează cu un mușet furios. Tot ceea ce nu se afla la adăpost fu preschimbat. Pereții începură să se topească într-o magmă neagră și vâscoasă, acoperișul fu azvârlit, stâlpii redeveniră copaci sau ghinde, scaunele se prefăcură în păsări imense și greoaie care se vânzoleau prin sală. Ușa în spatele căreia se ascundea Gardianul se metamorfoză într-o plantă fără nume. Îngrozit, acesta se dădu înapoi. Frunzele lanceolate se întăriră, devenind harpoane acoperite de o sevă otrăvită care încercară să-l străpungă, în timp ce o gură plină de țepi veninoși se deschidea în mijlocul ei, avidă de carne proaspătă.

A fost momentul în care acesta nu mai rezistase, înhățase o mască de oxigen (taică-său i-o lăsase moștenire, căci vaporii din AltăLume sau de pe Tadix erau adesea destul de grețoși) și dispăruse pentru a se închide în seif. Semnase un contract pentru tranzitarea călătorilor, nu pentru a se lăsa devorat de o plantă dementă!

Protejați de scuturile lor, sorșitorii observau tot acel infern cu un aer neîncrezător.

Dragonul incantă cu o voce furioasă:

— Sss'vler, ssvir kali sssgul vsss telenrsss ekalibussss!

Spre marea uimire a sorșitorilor, valul albastru de magie ezită, ca și cum ar fi recunoscut glasul dragonului. Apoi, ca un animal gigantic dar docil, se potoli și se reîntoarce în trupul Tarei. Pereții încetară să se mai topească, scaunele-păsări se imobilizară și o ciudată liniște coborî asupra antrepozitului.

Moineau se uită la dragon, încurcată. Nu cunoștea limba pe care o folosisese, dar inflexiunile îi aduceau aminte de ceva citit cu mult timp în urmă, într-una din cărțile de care se servea

Fabrice pentru a deveni un sorțitor puternic. O carte periculoasă. Nocivă.

Era clar, maestrul Chem tocmai se folosisese de magia neagră, el care nu cuteza să atingă Cartea interzisă, creată de demoni, de teamă să nu se contamineze! Era ceva în neregulă. Limbajul acela nu se mai folosea de milenii, ar fi putut jura. Iar cei care se foloseau de el în trecut erau marii dragoni războinici, Bătrânii, așa cum îi numeau cu venerație sorțitorii.

Mulțumit, dragonul se îndreptă și își stinse scutul. Se apropie cu prudență de Tara, gata să se protejeze în cazul în care fata n-ar fi fost totuși vindecată. Se aplecă, Tara întredeschise un ochi albastru și articulă cu o voce păstoasă.

— Maesdre Gem? Ge fageți aigi?

De cum deschise gura, o rază magică țâșni, ratând la mustață vârful botului dragonului. Fu ceva radical. Asta o făcu să se trezească instantaneu.

— Dar ce se...!

Raza albastră țâșni din nou.

— Tara! strigă maestrul Chem, care o evitase la timp. Nu mai vorbi! Mai ales, nu deschide gura!

Tara se uită cruciș, complet panicată.

— Uau, făcu Fafnir. Foarte drăguțe iluminările astea. Ce are?

Nu pronunță cuvântul „mai”, dar se simțea că nu era departe.

Dragonul își încreți fruntea, îngrijorat.

— Am reușit să-i stăvilesc magia, nu să i-o risipesc. De îndată ce Tara grăiește, puterea magică îi scapă.

Sorțitorii se uitară încurcați la ea.

— Dar asta e foarte neplăcut, Chem! exclamă Isabella. Nu poate rămâne așa!

Tara o fulgeră cu privirea pe bunică-sa. Ea găsea că problema ei era doar „neplăcută”! Ei bine, o să-i arate cât de tare!

— Totul se va aranja, afirmă dragonul după ce o consultă pe Tara, care-și rotea ochii albaștri cu furie. E ceva provizoriu.

— Ești sigur, Chem?

— Absolut, confirmă dragonul cu o mutră sictirită, fiindcă Isabella îi contesta autoritatea. Se simte bine. Acum, nu ne mai rămâne decât să rezolvăm problema harpiilor!

Fu rândul Isabellei să se strâmbe. Se gândea că reușise să evite locul acela blestemat.

— Inșiști totuși să mergem la Stonehenge?

Dragonul se uită la ea, zăpăcit.

— Desigur! Viața Tarei nu mai e în primejdie, acum trebuie să împiedicăm harpiile să apară pe această planetă!

— Mmmmmmmmm! se indignă Tara, cu gura pece-tluită.

Puțin îi păsa ei de harpii. Ceea ce voia era să fie vindecată cât mai degrabă! Din nou, puterea îi dădea viața peste cap. Galant, care se trezise în același timp cu ea, se apropie cu pas nesigur și își lipi botul de scobitura gâtului ei. Ea se ridică și mângâie pegasul cu tandrețe, în timp ce-i arunca dragonului o privire mânioasă.

— Mi se pare că Tara nu e de acord, riscă Moineau. Mă rog, dacă pricep eu cam ce încearcă să spună.

Tara dădu cu putere din cap.

Dragonul adoptă un ton mai puțin agasant.

— Uite, Tara, te compătimesc pentru situația neplăcută în care te afli. Dar știi și tu că prezența unor ființe mitologice bântuind pe Pământ constituie un mare pericol pentru sorțitori. Fii înțelegătoare. Sunt sigur că în curând problema ta va dispărea de la sine. Deocamdată, lucrul cel mai important este să neutralizăm harpiile. Și-n plus, nu știm dacă asta nu e o capcană mascată. Dacă rămânem în apropierea Porții de Transfer, ea poate exploda sau ne poate trimite acolo unde ne-ar fi cu neputință să supraviețuim. Până când nu va fi reparată și testată, nu vreau să riscăm nimic.

Se lăsă tăcerea și sorțitorii se dădură puțin înapoi, privind spre tapiserii cu teamă.

— Are dreptate, admise Manitou, care vedea bine că Isabella nu avea nici ea mai mult chef decât Tara să meargă la Stonehenge. Prioritatea noastră este îngrijirea ta, draga mea, dar aceste harpii vor să-l răpească pe acel sorțitor. Trebuie să-i venim în ajutor.

Uitaseră cu toții de asta.

Tara oftă, apoi ridică din umeri. De când devenise moștenitoare imperială, învățase că propriile sale nevoi treceau după cele ale poporului ei, cu excepția datoriei ei de a-l face pe taică-său să se întoarcă. Nu avea dreptul să lase o crimă să fie comisă, atunci când exista posibilitatea de a interveni pentru a o evita.

— Mmmmmmmmmmm, făcu ea, acceptând.

— Asta înseamnă că ești de acord? verifică Manitou, care descifra cu greutate mormăielile Tarei.

Ea încuviință din cap, resemnată.

— Atunci, să nu mai pierdem timpul! decretă dragonul. Să evităm folosirea unui Transmitus cât timp Tara nu și-a redobândit starea normală! N-are rost să adaug magie la magia ei, ea are nevoie mai ales de evacuarea puterii magice. Aveți vreun mijloc de transport pentru a ajunge la Stonehenge?

— Trebuie să ne întoarcem la hotel, afirmă Fabrice care, ca pământean, putea lua conducerea operațiunilor. E ora unsprezece seara, n-avem niciun tren la ora asta. Stonehenge se află în comitatul Wiltshire, în câmpia Salisbury, la o oră de mers cu trenul de Londra. Situl e la treisprezece kilometri de gara din Salisbury. Va trebui să-i cerem hotelierului să ne rezerve niște taxiuri pentru a ne duce în satul cel mai apropiat.

— Perfect! aprobă dragonul, care își schimbă înfățișarea, reluându-și imaginea familiară a bătrânului mag care îi plăcea foarte mult. Isabella, poți lua legătura cu cineva care să ne aștepte?

— Trebuie s-o prevenim pe Selena! impuse Manitou. Ea trebuie să știe ce i s-a întâmplat fiicei sale!

Isabella ezită, apoi scutură din cap.

— Nu e o idee bună. O să vrea să vină în fuga mare și n-am chef să complice lucrurile. Mai bine să nu știe, deocamdată. O să-i spunem după ce vom fi neutralizat harpiile.

Și puse mâna pe globul ei de cristal. Repede, contactă două limuzine. Între timp, Fabrice, Fafnir, Manitou, Robin și Moineau o înconjurau pe Tara, plini de solitudine pentru prietena lor.

— Afurisită magie, mormăi pitica. Ar trebui să faci ca mine, Tara, și să refuzi s-o folosești!

— E o prostie, strigă Fabrice. Puterea asta îi e de foarte mare folos Tarei! I-a salvat viața de nenumărate ori. Mi-aș da brațul drept să am și eu o putere atât de mare!

Pitica îl măsură din priviri, surprinsă de tonul său vehement. Apoi își miji ochii verzi și spuse cu o voce blândă:

— Nu-ți place să fii cel mai puțin puternic, ai? Dar, uită-te la mine, eu nu mă folosesc de magie și asta nu mă împiedică să trăiesc!

Fu rândul lui Fabrice să fie mirat. Avea tendința s-o considera pe Fafnir o grămadă de mușchi fără minte. Bondoaca pitică era mai subtilă decât o credea el.

— Nu asta voiam eu să spun, zise stânjenit. Dar în lumea din care vii, piticii urăsc magia. Așa că ție puțin îți pasă de ea. Pe câtă vreme în Lancovit sau în Omois, ea e folosită în fiecare zi. Și în fiecare clipă constat cât sunt de slab. Nu voi deveni niciodată un Înalt Mag!

Pitica deschise gura pentru a-i răspunde că a fi sorțitor era deja suficient, dar întâlni privirea rugătoare a lui Moineau. Bine, o să-și țină gura! Totuși, găsea că tânărul pământean dădea dovadă de prostie agățându-se de acest vis irealizabil.

— Au sosit limuzinele! le spuse Isabella. Să mergem. Tara, nu deschide gura până când n-ai găsit un mijloc de a-ți împiedica puterea magică să... să...

— Dea foc întregii lumi? făcu Fabrice pe un ton ironic. Doamnă, o să ne ocupăm cu toții de Tara. Ce zici, drăguț? Crezi c-o să fii în stare să mergi? Nu, pentru că putem să te ducem și noi.

Tara strânse din ochi, furioasă. El știa foarte bine că ea nu suporta s-o numească „drăguț”, și asta de pe când nu aveau

decât cinci ani. Foarte bine. Vor urma represaliile. Având grijă să nu deschidă prea mult gura, scoase doar pe jumătate limba înspre Fabrice. El păli, dând un pas înapoi, dar ea fusese prudentă. Nu-i scăpă niciun fir de magie.

— Ăăă, Tara, zise foarte repede Moineau, mi-ar plăcea să-mi păstrez iubitul sub o înfățișare cât de cât omenească, dacă nu te superi. Așa că, evită să te mai joci cu el, bine?

Biata Tara nu putea răspunde, dar lecția fusese suficientă. Băiatul avu grijă să n-o mai provoace.

Se înghesuiră în cele două vehicule sub privirile perplexe ale șoferilor și ajunseră repede la hotel. Dragonul care ținea ambasada nu fu încântat să-i vadă apărând din nou pe cei care aproape că îi transformaseră superba clădire în ruină.

Moineau dormi împreună cu Tara pentru a o veghea și noaptea trecu fără nici un alt incident. Dimineața, li se servi un mic dejun consistent, în timpul căruia Tara își luă toate precauțiile pentru a nu-i prăji pe convivi. În sfârșit, hotelierul le înmână biletele de tren, confecționate pe loc, cu o rezervare la următorul tren care pleca în direcția Salisbury.

Bagajele fuseseră făcute în timp ce stăteau la masă. Intrară în posesia lor. Maestrul Chem, călătorind fără bagaje, se baza desigur pe magie pentru a face față necesităților. Fabrice îl privi cu invidie. Dragonul era atât de puternic încât n-avea nevoie de nimic, în afară de cuirasa lui de reptilă.

Întrucât în Anglia toată lumea vorbea engleza și cum sortitorii nu stăpâneau neapărat limba, hotelierul îi înzestră cu un sort pentru a o putea vorbi și înțelege. Se chinură mult până o convinseră pe Fafnir, magiofobă în ultimul grad, să se folosească de el.

Gara Victoria se dovedi o grea încercare pentru pitica războinică. Nu era obișnuită ca oamenii să se uite după ea, securile ei nevăzute se luau de tot ce era mai înalt ca ea, și mii de oameni o dominau ca niște copaci gălbejiți sau bruni. Curând, se sătură să-și mai ceară scuze și fu încântată când cizmele ei de război cu vârf de metal le deschiseră o cale marcată de „vai!” și „au!”.

Găsiră și vagonul. Locurile le fuseseră rezervate, la fel ca și cele pentru Familiari. Cu ajutorul magiei, păstrară vagonul numai pentru ei și sorții repulsivi, falsele mirosuri pestilențiale, îi descurajară pe cei ce ar fi vrut să ocupe locurile rămase încă libere.

Drumul dura cel mult o oră. Isabella începu să discute despre esența magiei cu Chem. Ea nu reușea să priceapă cum de reușise Magister să-i împiedice pe elevii săi să rostească incantații.

— Învățământul vostru nu e cumva depășit? îl întrebă ea direct. De mii de ani, ne-ați băgat în cap ideea că trebuie să incantăm pentru a ne structura mintea și, astfel, magia. Or, Magister pare să fi trecut la o nouă etapă. Din ce-am aflat de la prizonierii lor, ei reușeau să-și trimită sorții fără să incanteze, fără manifestare fizică de magie, fără nici cea mai mică scânteie! Cum e posibil așa ceva?

Dragonul bodogăni.

— Pesemne că s-a folosit de magia demonică pentru a ține sub control puterea elevilor săi. Infectându-i cu ea, le dădea posibilitatea de a accede la un nivel superior de magie. De altfel, efriții, demonici prin esență, n-au nevoie să rostească incantații pentru a face magie.

Isabella reflectă.

— Nu cred. Tăra mi-a povestit că duelul de magie la care a asistat s-a purtat între doi sorșitori care nu fuseseră infectați. Ei, ce zici de asta, Dragonule?

Reptila îi aruncă o privire de gheață, pe care Isabella o susținu fără să clipească.

— Nu îi atribui acestui om mizerabil mai multe puteri decăt are. Știu că își manevra elevii cu ajutorul magiei negre, fie că se lăsau infectați de bunăvoie ori nu. Am pierdut ființe care îmi erau mai scumpe decăt propriu-mi sânge în timpul Marelui Război împotriva demonilor. Și am cunoscut pe pielea mea în ce măsură magia lor e nocivă și manipulative. Crede-mă, Isabella, asta e explicația.

Sorșitoarea clătină din cap, puțin convinsă. Tăra, care îi ascultase, strânse din ochi, neîncrezătoare. Explicația dragonului nu era o explicație. Văzuse prea bine, chiar ea, cum cei doi sorșitori se folosiseră de harul lor într-un mod diferit, fără ca Magister să intervină. Nu era ea însăși un exemplu? Adesea puterea ei magică îi dădea ascultare... sau nu-i dădea, fără ca ea să rostească vreo formulă.

Din adâncul minții îi urcă la suprafață instinctiva neîncredere față de marile reptile. Ce anume ascundeau? Faptul că-i învățau pe sorșitori magia nu era oare cel mai bun mijloc de a-i lua în stăpânire, de a le risipi harul?

— Nu-mi miroase bine, zise Fafnir, abătându-și atenția de la conversația dintre cei doi adulți.

— Ei, protestă Fabrice mirosindu-se, nu e de la mine, eu mi-am spălat runele și am făcut duș!

— Poftim? A, nu vorbeam de tine! Totul e bizar în povestea asta, preciză pitica întrebându-se despre ce rune era vorba.

Deodată, nu ne mai putem întoarce pe planetă. Așa că întreb și eu: nu cumva harpiile ne-au dezvăluit scopul misiunii lor pentru a ne atrage la Stonehenge? Altfel, pentru ce motiv idiot aveau toate asupra lor instrucțiuni scrise, închise într-un săculeț atârnat de gât?

— Pentru că sunt proaste?

— Sunt grosolane, periculoase și agresive. Dar proaste, nici pe departe.

Fabrice făcu ochii mari. Pământeanul încă nu se obișnuise cu felul întortocheat de a gândi al celor din AltăLume.

— Ar fi un pic cam complicat să fie vorba de o capcană, nu? obiectă Moineau.

— Dar ce alt mijloc mai bun pentru a ne atrage aici? Un băiat misterios aflat în primejdie, harpii lăsate libere în natură. E un scenariu bun.

— Crezi că-i vorba de o capcană?

— Mmmmmmmmm! se pronunță Tara, care părea a fi de acord.

— Da, întări cu un aer sumbru pitica. Dar întinsă de către cine? Și în ce scop?

Se opri deodată și zâmbi radios.

— Ei, dar de ce-mi bat eu capul, când mie-mi place să mă bat! Dacă e o cursă, foarte bine! Un misterios necunoscut va încerca s-o omoare pe Tara, noi o să-i salvăm viața, o să caștim o groază de lume și totul se va termina cu un banchet în AltăLume!

Fabrice începu să râdă.

— Fafnir, uneori am impresia că-l aud pe Obelix! Dacă totul ar putea fi atât de simplu, ar fi fantastic. Dar e periculos! Am fost deja învinși, și nu o dată!

— A, dar Tara are ceva ce adversarii ei nu au!

— Ce anume?

— Noroc... și pe noi!

Văzând entuziasmul de care dădea dovadă pitica, Fabrice nu putu decât să se încline.

Robin, în schimb, o mânca din ochi pe Tara. Se părăsiseră într-un moment în care se alesese cu o teribilă rană și nu știa ce simte fata în momentul de față. Sesiză că ea evită să-l privească și i se strânse inima. Naouldiar-ul nu-i permitea să-i citească gândurile, din păcate. Ce idiot fusese când se îndrăgostise lulea de moștenitoarea imperială! Amărât, își îndreptă atenția spre lumea de afară, fixând orbește înverzitele pășuni din Anglia.

Tara profită de acest moment pentru a-l privi. Ghicea sentimentele semielfului, dar era incapabilă să-i răspundă. Ceva o împiedica să procedeze așa. Simțea că o teribilă durere îi sfredelea tânărului mintea și trupul, fără a o putea împărtași la rândul ei.

Perplexă, continuă să-și pună întrebări. Dar sorțul omului-care-nu-era-un-om îi ștergea ideile, îndreptându-i atenția spre Stonehenge, unde trebuia să-și înfrunte destinul.

În general, călătoria se desfășură mai degrabă bine. Cu excepția controlorului care, în loc să schimbe trenul, își schimbă înfățișarea. Pesemne că avea nasul înfundat, căci năvăli în vagon strigând un vesel „Biletele la control, Dom'lor, Doamnelor, v'rog!”

Magia pe Pământ era fluctuantă și, dintr-un motiv necunoscut, în regiunea Stonehenge mai mult decât în alt loc. Astfel, biletele de tren și sorții repulsivi avură de suferit. Aceștia se stinseră când controlorul verifica biletele care, între timp, își reluasera aspectul lor inițial de foi albe.

— Țsta nu e bun, Doamna mea, spuse el aruncându-i o privire amuzată Isabellei. E o foaie albă, nu un bilet de tren. Va trebui să plătești o amendă!

Isabella se încruntă și-i răspunse cu o voce arogantă:

— Pesemne că l-am răătăcit. Fiți vă rog amabil și așteptați un pic.

Se aplecă asupra poșetei, de care își făcuse rost chiar atunci, incantă discret, apoi scoase un alt bilet.

Bărbatul își dădu cascheta pe spate și studie cu atenție falsul bilet. Avu loc o nouă cădere de magie și omul se pomeni cu o altă foaie de hârtie albă în mână.

— Ei, ia te uită! tresări el. Asta ce drăcovenie mai e?

Tara, care o urmărea pe bunică-sa cu atenție, îi descoperi deodată un aer malefic. Psalmodie ceva și nefericitul controlor se pomeni mult mai gras și acoperit de peri, cu un cuvenit corn în frunte. Isabella tocmai îl prefăcuse în licorn! Sorțitorii holbară ochii. Manitou, care adormise, nici nu se clinti.

— Ce naiba, Isabella! mormăi maestrul Chem. Nu poți să-i prefaci în animale pe oamenii care te supără, la fiecare cinci minute! Așa ceva nu se face!

— Ia mai lasă-mă! mormăi Isabella. Voiam să-l prefac într-un curcan. Afurisită planetă: magia face cum o taie capul.

Licornii au un caracter foarte urât. Și așa avea să fie și în cazul controlorului, căci se porni să găfăie cu un aer furios și-și

lăsă capul în jos, ochind-o pe Isabella. Își luă avânt, iar bătrâna sorțitoare nu avu timp decât să se dea deoparte, înainte ca licornul să străpungă spătarul fotoliului, înțepându-l în coaste pe Manitou care dormea de celalaltă parte.

Labradorul sări în sus scoțând un „au” de uimire și durere.
Blocat, licornul zgâlțâi fotoliul cu furie.

— Pe strămoșii mei! urlă Manitou după ce își inspectă coastele, din fericire nevătămate. Acum ce naiba mai e?

— Omul ăsta e un cretin, bombăni Isabella. Așa că am vrut să-l prefac într-un curcan, dar am dat greș. Deocamdată, până mă decid să-l prefac în altceva, o să rămână așa.

— Știi, Isabella, mormăi Manitou, în timp ce se apropia de ea, cred că nu ți-am tras destule palme la popou când erai mică, și de aceea ai un caracter îngrozitor. O să-ți dau totuși de ales. Fie îi redai acestui individ înfățișarea normală, înainte ca el să facă din noi niște frigărui, fie te mușc!

— N-o să faci una ca asta! răspunse indignată sorțitoarea.

— Crezi c-o să-mi fie jenă?! răspunse Manitou, mârâind și dezvelindu-și magnifica dentiție. E ceva vreme de când am chef de asta!

— Bine, bine, o să fac cum zici. Trebuie mai întâi să-i deşurubăm cornul pentru a i-l scoate.

Robin operă cu toată blândețea. Toate palatele impuneau deșurubarea cornului de licorn înainte de a admite prezența furtunoaselor animale în sălile de audiență. În câteva minute, îl ușură pe licorn de el, pe care Moineau îl făcuse să stea nemișcat cu ajutorul unui Raidus. Isabella îi dădu înapoi înfățișarea sa normală și, prudentă, se depărtă de el.

—! făcu controlorul.

— Vi s-a făcut puțin rău, îi spuse gentil Fabrice. Cum vă simțiți?

Timp de câteva secunde, omul nu reuși să-și adune mințile, rotind priviri panicate de jur împrejur.

— E ciudat, zise el în cele din urmă, dar mi-e poftă de niște fân!

Nimeni nu zise nimic. Omul se ridică, clătinându-se. Robin ascunse repede cornul pe care-l ținea în mână. În mod curios, în loc să se transforme la loc, acesta rămăsese așa cum era.

— Nu mi-azi văzut cumva cazcheta? întrebă controlorul.

Toți dădură din cap că nu, iar el ieși din vagon, cu privirile sticloase.

— Cascheta lui e la mine, zise Robin, pe un ton surprins. Mă rog, asta nu prea seamănă a caschetă, dar era nu cu mult timp înainte.

— Arată-mi-o, îi ceru Isabella.

Robin îi întinse cornul.

— Își poate recăpăta forma originală în orice moment, dar nu te baza prea mult pe asta. Păstrează-l însă, nu se știe niciodată.

— Mmmmmmmmm? întrebă Tara.

Moineau înțelese că punea o întrebare și răspunse:

— Cornul de licorn e un obiect magic de mare putere, cât timp licornul e în viață. Dacă moare, nu mai e decât un corn fără valoare. Dar nu poți să știi la ce-ți va folosi înainte de a-l utiliza. Și nu-ți folosește decât în caz de pericol iminent sau de mare nevoie.

Tara zâmbi crispat. În cazul de față, cornul n-ar fi ceva de prisos!

La o oră  i zece minute de la plecare, debarcar  la Salisbury, nu departe de locul unde trebuiau să-l găsească pe misteriosul sor itor.

Castelul Nonso

sau cum să recreezi mitul lui Frankenstein

Trei taxiuri îi așteptau. După cum fuseseră tratați, Tara se gândi că dragonul de la ambasadă insistase asupra importanței Isabellei, ceva de genul „Atenție, turistă bogată și excentrică, limită periculoasă!” Traseul până la Amesbury, locul unde li se rezervaseră camerele, nu le luă decât vreo zece minute, pe care le petrecură pândind și cea mai ușoară bătaie de aripă. Dar harpiile nu se arătară și călătoria se desfășură fără incidente, cu excepția zigzagurilor pe care le făceau taxiurile pentru a evita broaștele de pe șosea.

Fafnir, care nu aprecia nici tehnologia și nici mașinile, se înverzi la al treilea viraj. Fabrice deschise repede geamul și scoase capul piticei afară. Acesteia îi era prea rău ca să mai protesteze, cu atât mai mult cu cât nu era tocmai cald, iar aerul proaspăt o revigoră. Codițele îi fâlâiau în vânt și preferă să rămână așa. Piticii sunt mult prea demni ca să vomite!

În ceea ce-l privește pe maestrul Chem, acesta sorbea din ochi vacile. Se ghicea că abia se stăpânea să nu se ducă să

înfulece una sau două. Tara fu gata să izbucnească în răs, atât era de evidentă pofta dragonului, dar se abținu, de teamă să nu facă să explodeze dintr-o prostie plafonul taxiului.

Hanul la care li se rezervaseră camerele se afla departe de sat. Când taxiurile intrară pe proprietatea înconjurată de un zid gros de piatră, Tara avu un tremur, cuprinsă de o neliniște bruscă. Sub cerul jos, clădirea se detașă — neagră și amenințătoare.

— Ar fi trebuit ză vă faceți rezervări la Conacul din Landsry, le atrase atenția șoferul, cu un puternic accent. Acolo e mai multă lume și e mult mai șic decât aici!

— Îi cunoașteți pe proprietarii acestui loc? îl întrebă Moineau, curioasă.

— Sunt niște oameni ciudați, răspunse taximetristul. Puțin vorbăreți, își văd de micile lor afaceri... Nu se știe prea bine, de altfel, în ce anume constau ele. Iau clienți, pentru că nu pot face altfel. Hanul ăsta a fost cândva un castel. Dar n-aveau destui bani pentru a-l întreține, așa că au făcut din el un hotel.

Se părea că nu-i prea avea la inimă pe hotelieri. Isabella îi plăti, indiferentă la sugestia lui de a-și alege alt hotel. Ea însăși era de acord cu alegerea dragonului de la ambasadă. Cu cât erau mai puțini oameni care să-i vadă, cu atât era mai bine.

Trecură pe sub poarta care scârțâi ca într-un film cu buget redus. Genul de scârțâit la care se simte că s-a muncit serios pentru un maximum de efect.

Înăuntru, o mulțime de capete împăiate își ațintiră privirile moarte asupra lor. Unuia dintre locatari îi plăcea pesemne să masacreze animalele, pentru că numărul trofeelor ar fi fost suficient să împodobească o jumătate de duzină de castele.

Armuri întregi, în picioare, mobile grele și dizgrațioase făceau să domnească o atmosferă medievală, iar perdelele de catifea verde, care mascau slaba lumină a zilei, contribuiau și ele la ambianța sumbră a holului. Un nou scrâșnet, la fel de sinistru, îi făcu să tresară. O ușă laterală se deschise și în cadrul ei se ivi un om atât de cocoșat și diform, că Fafnir nu-și putu stăpâni o exclamație:

— Măi să fie! Există troli miniaturali pe planeta asta?

Moineau o înghionti cu cotul în coaste și tot ea se strâmbă, fiindcă se lovi în mușchii de oțel ai piticeii.

— Șșt, nu e un trol, fiindcă nu e verde, ci un om!

Din fericire, omul nu auzise. Se strecură printr-o deschidere a tejghelei de la recepție, cățărându-se pe un taburet.

— Bunî zâua, ieu mî cheamî Igor. Bini ați vinit la Castielul Fantuomelor!

Tara holbă ochii și-și acoperi gura cu palma, stăpânindu-și la timp hohotul de râs nebun care se apropia vertiginos. Era prea de tot! Castelul sinistru, Igor, nu mai lipsea decât Frankenstein.

Fabrice reacționează primul.

— Vă numiți *chiar* Igor? zise el.

Nu era niciun dram de umor în ochii lui Igor.

— Da. Ie chiar prenumili mieu. Avieți rezervari?

— Poftim?

— Camiere, repetă răbdător Igor, care pesemne că era obișnuit să nu fie înțeles. Avieți camiere rezervari?

— Am rezervat tot hotelul vostru, răspunse sec Isabella. Mi s-a părut că am înțeles că nu aveți alți clienți?

— Nu, răspușe Igor. Nu primim dies străini. Aviem mai alies clienții casiei. Pentru ambfianți, înțielegieți? Castielul nostru a fost riaminajat ca un homagiu pentru Mary Shelley... Dar n-avieți grijă, pie morți nu-i prămim!

Fabrice zâmbi satisfăcut. Prin urmare, nu se înșelase!

Isabella se dădu înapoi. Igor scuipa când vorbea, așa că le-ar fi prins bine o umbrelă.

— Mda, mormăi Manitou, uitând că totuși câinii nu trebuie să vorbească. Asta nu mă miră deloc!

Atenția lui Igor se fixă deodată asupra lui și înghiți în sec.

— Ham! ham! făcu el dând din coadă.

Igor își vârî un deget murdar în ureche și îl răsuci brutal, spunând:

— Aista e curios, aș vi giurat...

— Am dori să ne schimbăm după drumul făcut, îl întrepruse Isabella, după ce-i adresase lui Manitou priviri de foc.

— Voi chiema pie cinieva ză vă ieie bagajiele. Aveți camierieli trii, patru, șinși, șasî, șapti, opt, nouă, ziece și unspriezeci. Dacă avieți invitați, mai iexistî și alti camiere la dispozâție.

Le dădu cheile și apăsă pe o sonerie care emise un „ding” cristalin.

— Vin acum, Igor, se auzi o voce voioasă. Avem clienți? Am văzut taxiurile plecând. Bună ziua! Bine ați venit la Castelul Fantomelor!

Proprietarul vocii dădu buzna în mijlocul sorșitorilor. Dacă Igor semăna cu un gargui prost întocmit, în schimb, băiatul ar fi putut poza ca model pentru Michelangelo. Un blond radios, strălucind de frumusețe în mijlocul sinistrului hol. Tara și Moineau rămaseră cu gura căscată, iar Fabrice și Robin ridicară

din sprâncene. Dar nou-venitul nu părea să fie conștient de efectul pe care-l producea asupra domnișoarelor. Ridică fără efort bagajele cele mai apropiate, făcând să-i joace mușchii puternici, care atraseră până și admirația severei Fafnir, apoi le făcu semn să-l urmeze. Ascultătoare, una în spatele celeilalte, îl urmară, ca niște boboci în urma unei lebede maiestuoase.

— Vai, șopti Moineau, e extraordinar de frumos!

Prinse privirea lui Fabrice și adăugă la repezeală:

— Desigur, mult mai puțin decât tine, Fabrice.

Fabrice îi zâmbi. Pfui! Tare mai era complicat să fii îndrăgostită!

— Cine o fi, după părerea ta? reluă Moineau, ușurată că își liniștise iubitul.

— Mmmmmm, răspunse Tara cu vehemență, blestemându-și puterea magică. Mmmmm!

— Vai, iertare, uitasem că nu poți vorbi! Ei, scuzați-mă, Domnule!

— Puteți să-mi spuneți Jordan, Domnișoară, făcu băiatul, amuzat.

— Ăăă, da, mersi! răspunse Moineau, roșie toată... Eu, vaaai, e minunat!

În fața lor scânteia un obiect curios, așezat pe un pedestal la capătul culoarului care deservea camerele.

Jordan o măsură cu o privire pătrunzătoare.

— Vedeți ceva? articulă el cu o voce gâtuită.

Toți sorțitorii dădură simultan din cap.

— Ai zice că e un enorm diamant luminos, comentă Fabrice. Cum realizați asta? Cu un bec în interior?

Remarca sa prozaică rupse vraja sorțitorilor.

— Nu, nicidecum, ocoli răsunsul Jordan, cu chipul ermetic. Iată și camerele dumneavoastră; mă duc după celelalte bagaje.

Și fără să le lase timp să reacționeze, o șterse.

— E curios, observă Robin. Era numai zâmbet, numai farmec, și deodată, fuge de noi.

— Da, întări Fabrice. Și asta, chiar în momentul în care am văzut piatra luminoasă.

— Pfui, zâmbi Fafnir, întinzându-se, nonso ăștia sunt oricum ciudați. Așa, și-acum ce facem?

Isabella oftă.

— Trebuie să dăm de harpii înainte de a-l ataca pe faimosul Jeremy. Ne întâlnim în camera mea peste douăzeci de minute.

— Mmmm, mormăi Tara cu vehemență, arătând spre gura ei.

— Ah, Tara, uitasem de problema ta! Chem, ai putea accelera procesul de vindecare, pentru ca Tara să poată vorbi normal?

Dragonul dădu din cap.

— Deocamdată, nimic mai mult decât am făcut deja. Așa cum v-am spus mai înainte, e o chestiune de timp. Până atunci, să rezolvăm problema cu harpiile. Propun să-l găsim pe acest sorșitor înainte de a-l găsi femeile-păsări. Cum îi cunoaștem numele de familie...

— 'Lenvire e un nume din AltăLume, interveni Fabrice. Pe Pământ, m-aș mira să poarte același nume!

Dragonul ridică din sprâncene, gustând prea puțin faptul că era contrazis.

— Ah! La asta nu mă gândisem... Și prenumele său, Jeremy? E ceva obișnuit pe planeta voastră?

— Da, răspunse Fabrice. O s-o întreb pe gazda noastră, sau mai degrabă pe Jordan, fiindcă n-am chef să fac un duș cu salivă. Dacă știe vreun Jeremy, ne-am putea duce acasă la el.

După ce Jordan le urcă bagajele, ei le aranjă în camerele lor, al căror decor nu se deosebea cu nimic de cel de la intrare: greoi, pompos, sumbru. Pereții erau îmbibați de apă și o mulțime de păianjeni își aleseseră domiciliul pe grinzi, ceea ce îi plăcu foarte tare lui Moineau. Invocă un Sechus, pentru a mai usca aerul, și un discret Repulsus împotriva păianjenilor, care fugiră pe fereastra deschisă chiar atunci de ea. O închise apoi, tremurând. Unele specimene erau de dimensiuni enorme! Bun, un mic Chauffus și temperatura din cameră o să fie cea care trebuie.

Se duse în camera Tarei după ce își trase pe ea un al doilea pulover. Și să mai spui că pe planeta asta trebuia să fie vară!

Robin făcuse aceleași incantații pentru Tara, iar în camera ei domnea o atmosferă călduță. Fabrice și Manitou ajunseră și ei îndată, urmați de Fafnir.

— L-am întrebat pe Jordan despre misteriosul nostru sorțitor, le spuse Fabrice, dar el mi-a spus printre dinți că nu cunoaște niciun Jeremy prin partea locului, și a întins-o. Se poartă ciudat băiatul ăsta! Pe scurt, va trebui să-l dibuim altcumva.

— Propun ca Tara să rămână aici, e mai prudent, sugeră Moineau. Ea nu-și poate invoca puterea magică fără să ne pună în pericol.

— Mmmnnuuuuu! protestă Tara, cu ochii scânteind de indignare.

— Fii înțeleșătoare, Tara, spuse Robin, nu ești în stare să te bați, ar trebui să te proteșăm, ceea ce ar fi primeșdios atât pentru tine, cât și pentru noi.

Robin, care se aștepta la o explozie de furie, fu surprins de fermecătorul... și, se poate spune, totodată șiretul... zâmbet cu care ea îi mulțumi. Ca de obicei și în ciuda faptului că fusese respins de tânăără, i se muiară genunchii și inima-i fu răscolită. Nu înțelese de ce decăt peste câteva minute, când dragonul declară ferm că nici nu putea fi vorba s-o lase singură la hotel și că trebuia să-i însoțescă. Deoarece harpiile aveau drept consemn să vină la Stonehenge, trebuiau să-și înceapă ancheta cu celebrul sit. Privirea triumfătoare pe care i-o aruncă fata făcea cât toate sâc-sâc-urile din lume.

Părăsiră sumbrul edificiu și se îndreptară spre Stonehenge.

— Fiți prevăzători și uitați-vă bine în jurul voștru, le porunci dragonul. Harpiile n-o să ne cruce, fiți atenți să nu fim răniți!

Pe jos, mai puțin de un sfert de oră de mers era de-ajuns să urci colina care ducea la situl megalitic.

Prima imagine a locului pe care o avu Tara fu impresionantă. Soarele, trecând printre nori, apunea și megalitii dominau în toată splendoarea lor barbară câmpia Salisbury. Numără cam vreo treizeci de pietre. Multe purtau deasupra lor niște pietre plate, formând triliți. Erau gigantice, măsurând de la patru până la șapte metri înălțime. Formau două cercuri concentrice.

Fafnir le privi, apoi scoase un mormăit.

— Pentru ce au clădit nonso chestia asta?

Maestrul Chem îi răspunse:

— Nimeni nu știe cu adevărat. Poate că avea rol de calendar.

— Uite, e curios, remarcă Moineau. Eu aveam impresia că am citit într-o carte AltMundană că dragonii l-au construit. Acum cinci mii de ani, data de începere a construirii sitului, roata nu fusese descoperită. Or, aici se află cam până la două sute de mii de tone de piatră, dintre care unele, „pietrele albastre”, cântăresc mai bine de cincizeci de tone fiecare, scoase dintr-o carieră care se afla la trei sute optzeci de kilometri depărtare de aici. Niciodată autohtonii n-ar fi putut aduce și înălța megaliții fără ajutorul unei tehnologii magice.

Maestrul Chem zâmbi încurcat.

— Pe atunci, noi ne luptam cu demonii, ne aflam în plin război. Nu știu ce vor mai fi realizat congenerii mei. Se poate ca Stonehenge să fie o construcție ridicată de dragoni. Dar n-aș putea să jur. La ce-ar fi putut folosi niște grămezi de piatră înălțate?

Moineau îi adresă dragonului o privire bănuitoare.

Pe neașteptate, Fafnir țipă, făcându-i să tresară.

— Pe strămoșii mei Forgeafeux! Harpiile!

Isabella, care se simțea tot mai neliniștită pe măsură ce înaintau spre cromlehuri, se opri, alertată.

— Unde anume?

— De partea cealaltă! Deasupra satului!

Ochii pătrunzători ai piticei nu se înșelaseră.

— Pe manii lui Lillandrill! Înjură Robin mijindu-și ochii de cristal, în mod provizoriu umani. Sunt acolo!

Cu excepția dragonului, care n-avea nevoie, ceilalți trebuiră să incanteze pentru a-și ascuți vederea și în curând le putură recunoaște siluetele, rotindu-se ca un vârtej deasupra unui punct, la mai mulți kilometri de locul unde se aflau.

— Nu avem de ales, declară Isabella. Toți le putem vedea. Trebuie să activăm un Transmitus!

— Bine, dar Tara?

— Mmmmmmm? făcu Tara indicându-le astfel că se impunea să intervină de urgență și nu să se preocupe de ea.

— O s-o învăluie într-un câmp aparte, zise dragonul. Hai, Isabella, cu toții, repede!

Se supuseră cu toții, inclusiv Manitou și Familiarii, foarte conștienți de riscurile pe care și le luau. Magia pe Pământ fiind atenuată și capricioasă, cei care își ratau incantația în timpul Transmitus-ului ajungeau la destinație în mai multe bucăți, imposibil de recompus în majoritatea cazurilor.

— Să ne unim puterile magice, preciză maestrul Chem după ce o protejă pe Tara cu ajutorul unui câmp scânteietor. Dă-i drumul!

— Pe Transmitus, rosti Isabella, pe dată să fim acolo unde harpiile se află deja!

Nu avură timp nici să li se facă frică și se și materializară din nou dinaintea unei frumoase ferme. Care tocmai era mistuită de flăcări. Din văzduh, o duzină de harpii se lăsau în picaj asupra unei siluete izolate ce se apăra săgetându-le cu niște redutabile raze magice brute.

Sortitorii își activară puterea și patru harpii se prăbușiră ca niște bolovani, carbonizate. A cincea fu foarte surprinsă de securea care zbură prin aer și-i străbătu pieptul.

Harpiile nu se arătară bănuitoare față de Tara. Dar greșiră. Fata zâmbi. Și deschise gura.

Atacatoarea care se credea la adăpost, sus de tot în văzduh, se pomeni jumulită de pene dintr-o lovitură și se zdrobi de pământ.

Descumpănită pe moment de acel ajutor neașteptat, silueta care se lupta făcu un gest și se petrecu ceva de necrezut. În loc să plece în linie dreaptă, așa cum făcea în mod normal, condusă de mintea sorțitorului, puterea sa magică se propagă în formă de cerc! Harpiile nu aveau nicio șansă în fața unei asemenea puteri de lovire. Cele care se mai aflau în văzduh fură șterse ca un desen nereușit.

Silueta se lăsă atunci să cadă la pământ, hohotind, peste două forme întinse pe sol. Când se apropiară, băgară de seamă că sorțitorul era un tânăr adolescent, aproape de aceeași vârstă cu Tara. Iar ceea ce el încerca să readucă la viață erau trupurile a doi adulți.

Inima Tarei se strânse de milă.

Ajunseseră prea târziu.

Jeremy

sau cum să ai puteri magice fără să știi

— **T**ată, mamă! Vă rog! Treziți-vă! Vă implor, spuneți-mi ceva!

Moineau se apropie și-i întinse o mână compătimitoare. O singură privire aruncată asupra trupurilor îi fusese de ajuns. Nu mai era nimic de făcut pentru cei doi oameni. Aveau gâtul îngrozitor de sfâșiat și muriseră chiar înainte ca veninul harpiilor să-și facă efectul.

— Îmi pare rău, zise ea cu blândețe. Sunt părinții tăi, nu-i așa?

Băiatul ridică spre ea chipul devastat. Era brunet și destul de înalt. Ochii săi negri erau înspăimântați.

— Nu înțeleg. Bestiile astea au apărut așa, din senin. Ne-au atacat în timp ce ne întorceam cu vacile. L-au rănit pe tata. Mama s-a apropiat de el ca să-i dea ajutor. Au atacat-o și pe ea, și-atunci s-a prăbușit! Am dat fuga, m-au atacat și pe mine și un foc albastru a țâșnit din mâinile mele. Una a fost omorâtă

de el și celelalte s-au îndepărtat. Dar au continuat atacul încercând să mă omoare!

— Nu voiau să te omoare, îi spuse rar fata, altfel ai fi fost mort acum. Voiau să pună mâna pe tine.

Băiatul se uită la ea, incapabil să priceapă ce-i spusese.

— Ce mai e și nebunia asta? Voi cine sunteți? Trebuie să-mi salvez părinții!

Niciun Reparus nu putea să-i readucă la viață. Dar trebuiau să verifice ceva. Isabella se aplecă și își trecu o mână expertă pe deasupra celor două corpuri.

— Ei? o întrebă maestrul Chem.

— Nu sunt sorțitori. Nu e nicio urmă de putere magică în ei, ceea ce explică de ce au fost uciși atât de ușor. Sunt nonso din cap până în picioare. Toate astea mi se par ciudate! De ce să se ia de niște nonso?

Băiatul se îngălbeni și mai tare.

— Uciși! E cu neputință!

Isabella nu cunoștea nici cuvântul „compasiune”, nici expresia „șoc psihologic”.

— Da, sunt morți, preciză ea rece. Harpiile urmăreau să te captureze. S-au descotorosit de cei care le deranjau. Tu te numești Jeremy, iar noi te căutam. Am ajuns la timp pentru a te salva. Apoi adăugă: Cu părere de rău că n-am putut ajunge mai repede.

De dragul politetiei, continuă:

— Tu poți face magie. Ești un sorțitor, „cel-care-știe-să-lege-sorții”. Un sorțitor nedeclarat. Se întâmplă, deși rar. Magia se micșorează pe Pământ și în curând toți sorșitorii se vor afla în AltăLume. Aici nu se vor mai naște, deoarece condițiile sunt

defavorabile. Bun, acum că ne-am îndeplinit misiunea, putem să ne întoarcem. Să sperăm că Porțile de Transfer funcționează corect!

Purtarea indiferentă a Isabellei fu ca un duș de gheață pentru băiat. Furia i se îndreptă asupra ei. Se ridică dintr-un salt.

— E o minciună! Părinții mei nu sunt morți! Trebuie să le acord îngrijiri. Ziceți că fac magie, nu-i așa? Ca Harry Potter? Arătați-mi atunci cum să-i vindec! Știu că se poate! Am văzut asta și-n filme!

— Numai că nu suntem într-un film, îi răspunse amabil Fabrice, mișcat de durerea sa. Nu putem face nimic pentru părinții tăi, ne pare tare, tare rău. Harpiile sunt mortale. Nu aveau nicio șansă în fața lor. Doamna Isabella are dreptate, ei au murit.

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! urlă băiatul.

Ridică ochii spre cer, își întinse brațele subțiri și puterea lui magică țâșni, despicând norii ca un cuțit înroșit. Nefiind conștient de ceea ce făcea, își coborî brațele și magia sa se năpusti în direcția satului. Moineau se dădu înapoi, îngrozită. Puterea pe care i-o simțea era la fel de mare ca a Tarei, cea din timpul supradozei de magie!

Isabella și dragonul reacționară în același moment. Puterile lor conjugate îl atinseră pe băiat, înainte ca acesta să apuce să distrugă jumătate din case. El se prăbuși la pământ.

— Moineau! îi porunci Isabella după ce se asigură că băiatul nu pășise nimic, încearcă să stingi focul, nu-i momentul ca pompierii să-și bage nasul în treburile noastre. Chem, micșorează trupul harpiilor. O să le luăm cu noi. Fabrice, tu o s-o ajuți pe Moineau, redă-i acestei case înfățișarea ei inițială.

Secondează-mă, Tara, o să-l ducem pe acest tânăr înăuntru. Am câteva întrebări să-i pun. Mă ocup eu de Levitus, tu dirijează corpul. Robin, tu te vei îngriji de ceilalți doi.

Tonul ei nu admitea replică și toți se supuseră, inclusiv dragonul.

Isabella incantă și trupul inconștient începu să plutească prin aer, la un metru de sol. Incantă a doua oară și corpurile celor doi adulți își redobândiră înfățișarea lor obișnuită, mai puțin suflul vieții. Tara nu fu surprinsă. Dacă implacabila ei bunică nu prea făcea casă bună cu sentimentele omenеști, i se întâmpla să se dovedească plină de tact. Ea voia să-i redea băiatului părinții așa cum îi cunoscuse, și nu sfâșiați și desfigurați în chip înfricoșător.

Făcură cele trei trupuri să intre în fermă, de îndată ce aceasta fu restaurată. Salonul era împărțit în două încăperi mari cu pereții în ocră, cu un șemineu la fiecare capăt, și avea mai multe sofale confortabile, acoperite de pleduri de culoare roșie, moi. Așezară pe ele cadavrele adulților. Tara îl instalează pe misteriosul băiat, încă inconștient, pe o canapea.

Cu Robin în spatele ei, se aplecă în clipa în care necunoscutul deschise ochii. Îi atinse mâna. Se produse un fel de scânteie la contactul celor două epiderme și ea tresări. Fu ca și cum un ciocan o lovea în inimă. Ca o lovitură de măciucă pe care ar fi primit-o în cap. Ochii negri ai băiatului se îndulciră întâlnind ochii albaștri ai Tarei și se pierdură într-o lume miraculoasă și feerică.

— Cine ești? spuse el într-un târziu, fermecat.

— Pe mine mă cheamă Tara, îi răspunse fata, uitând că în primul rând nu trebuia să deschidă gura.

— Tara, nu! țipă Robin, în vreme ce ea-și ducea repede mâna la gură, cu ochii măriți de spaimă.

Spre surprinderea tuturor, băiatul nu fu dezintegrat. Se uitară unul la altul. Nimic, nicio fărâma de magie.

— Tara, zise în sfârșit Robin, o să creez un scut pe tavan, așa că ridică-ți capul și deschide gura când îți dau eu semnalul.

Tara fu de acord.

Uluit, băiatul se ghemui pe sofa atunci când focul magic al lui Robin învăluia venerabilele grinzi ale fermei. Semielful, crispat, îi făcu semn Tarei, pregătit să reziste la o dezlănțuire de magie superputernică.

Tara îi zâmbi pentru a-l liniști, apoi își ridică fața spre boltă și deschise gura.

Nu se petrecu... strict vorbind, nimic.

— Spune ceva, de probă! îi ordonă Robin.

— Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru...?

— Ei bine, mie îmi pari vindecată! Totuși, adineauri ai doborât o harpie. E de neînțeles.

— S-a întâmplat ceva, recunosc Tara, tulburată. Când am atins mâna lui Jeremy, s-a produs o scânteie.

Semielful miji ochii.

— Vrei să spui că în contact cu pielea lui Jeremy magia ta s-a atenuat și ți-ai redobândit controlul asupra ei?

Degeaba se strădui, nu reuși să-și șteargă neașteptata gelozie din voce.

— Nu știu, răspunse sincer Tara, nu-mi cunosc îndeajuns de bine puterea pentru a mă hazarda în pronosticuri. Fac magie și apoi, deodată, nu mai fac. Pac! Să profităm de asta cât timp pot vorbi fără să-i transform pe toți în friptură.

Robin nu-i răspunse, dar se încruntă. Tara nu făcea bine că trata incidentul cu atâta ușurință. Magia nu era un instrument oarecare. Ca un cuțit folosit greșit, putea răni, și chiar ucide.

La fel de neîncrezătoare, Isabella o examinează repede, apoi își dădu verdictul. Magia ei era tot acolo, dar părea potolită. Odată examinarea încheiată, Tara se întoarse spre băiatul care nu avu-
sese nicio reacție.

— Îți spuneam că pe mine mă cheamă Tara Duncan.

Acesta se uită la ea, în continuare la fel de fascinat.

— Bună, Tara Duncan. Pe mine mă cheamă Jeremy Blacksmith. Ce s-a întâmplat?

Purta deci un fals nume pământean.

— Durerea te-a făcut să-ți ieși din minți. Magia ți-a scăpat de sub control și bunica a trebuit să-ți provoace un leșin ca să te împiedice să comiți niște accidente grave.

Odată cu memoria, îi reveniră și amintirile, și privirea băiatului se încețoșă de lacrimi.

— Părinții mei au murit, nu? Omorâți de acele creaturi?

— Da. Îmi pare rău.

Curios lucru, dacă sufletul ei se întărise pentru a putea supraviețui în AltăLume, suferința băiatului o mișca atât de mult încât îi venea să plângă.

— Ei sunt acolo, făcu ea dându-se la o parte pentru ca el să-și poată vedea părinții în cealaltă parte a încăperii.

Băiatul se ridică cu greu, apoi se prăbuși lângă cele două corpuri, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

— Nu pot să cred. De ce au fost uciși?

— Nici noi nu știm, murmură maestrul Chem cu blândețe. Știm doar că harpiile au fost trimise împotriva ta și a lui Robin

(și arată spre semielf pentru ca Jeremy să-l poată identifica). Comanditarul vă viza pe el și pe tine, personal. Părinții tăi au fost victimele nevinovate ale acestui complot.

În ochii băiatului, furia luă locul durerii. Și nivelul de magie spori considerabil, într-o asemenea măsură încât îi făcu pe sorșitori să se neliniștească, iar Familiarilor și lui Manitou să li se zbârlească blana. Galant se apropie de Tara, gata s-o protejeze. Sheeba își scoase ghearele impunătoare și făcu același lucru pentru Moineau.

— Au loc scăpări, remarcă Isabella, de parcă Jeremy purta un scutec, ceea ce îl făcu să roșească. Asta e foarte neplăcut. Hai, copile, trebuie să te stăpânești, să-ți lași puterea să-ți scape în felul ăsta, franc vorbind, nu se cade.

Mustat astfel, băiatul pierdu contactul cu puterea sa magică și nivelul acesteia scăzu simțitor.

— E ciudat, observă Moineau. Același lucru se întâmplă și cu Tara, de fiecare dată când își activează magia. Puterea ei e atât de mare, încât mă afectează și pe mine. Am avut și acum o senzație asemănătoare.

Dragonul își mușcă buzele, apoi declară pe un ton neașteptat de mulțumit:

— Da, și eu am constatat că puterea acestui băiat avea un comportament remarcabil adineauri. E pentru prima oară când văd puterea magică răspândindu-se în cercuri pentru a distruge mai mulți adversari în același timp. A fost foarte brutal, foarte eficient.

Isabella se uită la Moineau cu o expresie curioasă pe chip.

— Moineau, tu crezi că Tara și acest băiat ar fi la fel de puternici?

— Ipoteza mea e că amândoi au fost manipulați genetic.

Această afirmație îndrăzneată îi lăsa pe ceilalți fără grai. Dragonul, în mod ciudat, reacționează printr-un mormăit agasat.

— Și vinovatul ar urmări să-și acopere urmele! făcu și Robin o presupunere. E... abject!

— Nu înțeleg nimic din ce spuneiți, se văicări Jeremy, din nou pierdut. Părinții mei au murit pentru că cineva se teme de mine? N-are nicio noimă.

Maestrul Chem îi spuse despre tot ce știa cu privire la situația Tarei și îi arată similitudinile dintre puterea lui și a tinerei fete.

Băiatul făcu ochii mari când deveni conștient de ceea ce însemna să fii sorțitor și când auzi că trebuia să plece împreună cu ei pe o planetă magică condusă sau, în termeni diplomatici, „consiliată” de către dragoni.

— Nici vorbă de așa ceva, protestă el. Nu vreau să merg nicăieri! Casa mea e aici!

— Dar pe Pământ n-o să te putem apăra, argumentă prietenește Moineau. Harpiile au făcut o încercare, probabil vor mai fi și altele. Până când nu-l vom identifica pe cel sau cea care îți vrea răul, o să fii în primejdie.

— Cu atât mai mult cu cât cazul tău e interesant, adăugă dragonul, când Jeremy începea să cedeze. De asta mi-ar face plăcere... să te studiezi.

Vocea sa scăzu la ultimul cuvânt și ultima silabă se auzi aproape ca torsul unei pisici. Intensă, amenințătoare, definitivă.

Băiatul se dădu înapoi, speriat, având înaintea ochilor broaște disecate în laborator. Tara încruntă din sprâncene,

furioasă pe dragon. Să fi vrut să-l pună la zid pe băiat și tot n-ar fi putut să-și aleagă mai bine cuvintele. După intervenția sa stângace, nu se mai putu face nimic. Jeremy refuză cu încăpățănare să-și părăsească reședința, foarte hotărât să nu se lase răpit de aceste ființe ciudate. Singura pe care o găsea pe gustul său era tânăra fată blondă care se numea Tara. Pe ea ar urma-o oriunde ar vrea ea! I se părea pe cât de blândă, pe atât de adorabilă, cu frumosul ei zâmbet și minunații ei ochi bleumarin.

Se duse să se posteze în fața intrării în casă, pregătit s-o ia la fugă dacă acești sorț-nu-știu-cum voiau să pună mâna pe el, gata să facă o criză de nervi.

Văzu că intrușii rămâneau nemișcați în salon, privind în urma lui. Crezând că e vorba de o capcană, nu se întoarse și le strigă, infuriat de insistența acelor necunoscuți:

— E viața mea, e alegerea mea! Sunt om și vreau să trăiesc pe Pământ. Aici am responsabilități, datorii, o fermă de condus. Nici nu se pune problema să părăsesc această planetă, să-mi părăsesc părinții și pe fratele meu!

Deodată, glasul unui nou-venit, din spate, îl făcu pe Jeremy să tresară:

— Oh, ba da. Poți pleca! Nu ești fratele meu!

~ CAPITOLUL XVIII ~

Jordan

sau cum să încerci să salvezi mobilele...
și să-ți pice toată casa în cap

Jordan, frumosul băiat care se ocupase de bagajele lor la hotel, stătea în spatele lui. Jeremy lăsa să-i scape un hohot și, uitând de orice demnitate, îl lua în brațe. Insensibil la îmbrățișare, tânărul rămase de piatră. Își văzu dintr-o ochire părinții nemișcați, pe sorțitorii stânjeniți și se desprinsese din brațele sale.

— Până la urmă s-a întâmplat, nu-i așa? Știam eu că așa o să fie. Știam c-a fost o greșeală să accepte.

O imensă amărăciune răzbătea din fiecare dintre cuvintele sale. Străbătu salonul și îngenunche dinaintea părinților săi, ca pentru a-i ruga sau a le cere iertare.

Jeremy era speriat și dezorientat. Fratele său mai mare fusese întotdeauna acolo, puternic ca o stâncă, tare ca pământul pe care-l lucrau părinții lor. La școală, el era cel care-l apăra de ceilalți copii când aceștia îl necăjeau prea tare. Și iată că acum trebuia să facă față unui străin, care mângâia ușor chipul

părinților lor, impasibil și rece. Din starea de confuzie în care se afla, auzi afirmația lui Jordan.

— De ce-ai spus că n-aș fi fratele tău? bâigui el cu un glas sugrumat.

Jordan se întoarse iute spre el și îl măsură din priviri.

— Țsta-i adevărul. Ai fost adoptat. Mă rog, încredințat ar fi mai corect. Ascuns chiar. Și nu ne îndoiam că într-o zi aveam să plătim prețul pentru lașitatea noastră. Ziua aceasta a venit.

— Nu înțeleg, interveni Fabrice, căci Jeremy, sufocat de emoție, nu mai izbutea să vorbească. Ce preț?

— Trebuie să vorbim. Stați jos.

Dragonul, ca și puternica sorșitoare făcurea ceea ce le ceruse tânărul pe care l-ar fi putut face scrum printr-un simplu gând. În pofida tinereții sale, acesta emana o autoritate rară.

Jordan își începu povestea, adoptând fără greutate ritmul curgător al celor ce știu să povestească bine.

— Totul s-a întâmplat acum paisprezece ani. Aveam pe atunci patru ani. Părinții mei nu reușeau să se descurce. Aveam nevoie de bani pentru a cumpăra noile mulgătoare impuse de serviciile de igienă. Ferma noastră era în pragul falimentului. Părinții mei dăduseră un anunț pentru închirierea unei părți din fermă și pășuni. Atunci s-au prezentat, hăituiți, amenințați, la capătul puterilor, doi Înalți Magi din AltăLume!

Maestrul Chem și Isabella tresăriră deodată. Acest nonso știa de existența planetei magice! Iar Jeremy sorbea spusele fratelui său.

— Amenințați? Dar de cine?

— Cum se numeau? întrebare în același timp dragonul și bătrâna sorșitoare.

— N-am aflat niciodată de cine erau urmăriți, nici de ce. Se numeau Alia și Del'lenvire Bal Dregus. Bebelușul lor, în vârstă de câteva luni, se numea Jeremy.

— Pe strămoșii mei Forgeafeux! murmură Fafnir ai cărei ochi străluceau de atracție. Ce mai poveste! 'lenvire Bal Dregus e un nume omoisian, dacă nu mă înșel?

— Cei din familia Bal Dregus fac parte din mica nobilime din Omois, confirmă Moineau, specialistă a țărilor din AltăLume. Este vorba de o veche familie. Totuși, nu mi-a ajuns niciodată la ureche vreun zvon privitor la vreo dispariție sau la vreun scandal. De ce oare Alia și Del s-au văzut nevoiți să se refugieze pe Pământ?

— Nu știu. Aveau mult aur asupra lor, continuă Jordan. Au plătit mai mult decât le ceruseră părinții mei. Ne-au precizat că trebuia să ne purtăm ca și cum nu s-ar afla aici și să nu pomenim niciodată de numele sau de prezența lor. Au plătit chiria pe doi ani înainte, plus doi ani pentru aprovizionare, la care s-au adăugat alți patru ani ca bonus. Puțin le păsa cât valorează lucrurile, de parcă n-ar fi fost cu adevărat conștienți de asta. Am bănuir că fugeau de cineva și că erau străini. Abia peste câteva luni am înțeles în ce măsură, în momentul în care Jeremy a făcut ceva de neconceput. Eram în salon și o muscă îl necăjea pe bebeluș. Atunci, el și-a mișcat mâna și o rază albastră a țâșnit, trăsbind insecta și o bucată din acoperiș în același timp!

Maestrul Chem sări în picioare.

— Imposibil, răcni el. Bebelușii nu fac magie!

— Cu toate astea, îi atrase atenția Fabrice, când Tăra a fost transformată în bebeluș, și ea a făcut! Dacă Jeremy a fost modificat genetic în același mod, e capabil și el să facă.

Dragonul îl fulgeră cu privirea pe Fabrice, dar tânărul Pământeau avea dreptate. Se așeză la loc, tulburat.

— Pe toate vacile de pe Pământeau! mormăi el. Continuă-ți povestirea, tinere nonso!

— Del și Alia erau îngroziți. Au vrut să ne trimită ceea ce voi numiți un „Mintus”, pentru a ne face să uităm scena. Dar, dintr-o pricină misterioasă, acesta n-a funcționat.

— Știu de ce! scrâșni Isabella, care se gândise să-i aplice același tratament lui Jordan. Niște NM.

— Niște ce? întrebă Tăra, care nu auzise de acest termen.

— Niște Non-Manipulabili sau NM. Există sorșitori sau nonso care nu sunt sensibili la magia altcuiva. Nu li se pot modifica amintirile cu puterile de care dispunem. Sophie Audouin-Mamikonian care îți scrie biografia e o NM. Din fericire, nu sunt mulți de felul ăsta pe Pământeau, și nici în AltăLume, dar totuși destui pentru ca lucrul să fie supărător.

— Existau trei posibilități, reluă grav Jordan. Să ne ucidă. Să ne dezvăluie totul și să fugă. Sau să ne cumpere. Chiar asta au ales, să ne cumpere tăcerea în schimbul a tot mai mult aur și pietre prețioase, cum nu mai văzusem vreodată. Părinții mei voiau să am parte de cea mai bună educație, de confort, de medicii cei mai renumiți. Tot ceea ce au făcut, au făcut pentru mine, din pricina mea. În acea zi, au jurat că vor păstra taina celor doi magi. Jeremy și cu mine am crescut, iar teama pe care părinții mei o aveau s-a risipit în cele din urmă în rutina vieții de fermă. Alia, care era o sorșitoare puternică, reușise să pună

stabilă puterii magice a lui Jeremy. El n-a mai făcut niciodată magie.

— Până azi, îl corectă Fafnir. Blestemata de magie sfârșește întotdeauna prin a reveni. El a învins majoritatea harpiilor. Noi n-am făcut decât să-i dăm o mână de ajutor.

Jordan se uită la Jeremy cu o expresie de dezgust care îl răni pe băiat mai tare decât toate reproșurile.

— Trebuie să recunosc că magia lor ne-a fost de folos și că părinții mei se înțelegeau bine cu cei doi sorțitori. Apoi, aceștia au primit un apel prin curioasele lor globuri de cristal. Părinții mei și-au dat seama că hărțuirea lor reîncepuse. Dușmanul oaspeților noștri le dăduse de urmă. Trebuiau să plece a doua zi, împreună cu Jeremy. Când ne-am sculat, aceștia plecaseră, dar fără bebeluș. Am găsit un bilet în care ne spuneau că ni-l încredințează și că se vor întoarce în curând să-l caute. De atunci, n-am mai avut nicio veste de la ei. Mesajul era însoțit de mai multe pietre pe care noi trebuia să le plasăm în hotelurile din împrejurimi. Numai sorțitorii le puteau vedea ca pietre care radiază și dau lumină, ceea ce ne permitea să-i reperăm pe AltMundanii prezenți în regiune. Așa am aflat că și voi erați sorțitori. V-am urmărit, dar v-ați folosit de puterile voastre pentru a dispărea. Până am înțeles că era o problemă la fermă, însă am ajuns prea târziu.

Jeremy era năucit de șoc.

— Părinții mei nu erau părinții mei și ei n-au murit! Nu mai înțeleg nimic.

— E simplu, totuși, îi răspunse Jordan, la fel de rece. Tu nu ești fratele meu, chiar dacă am vegheat asupra ta pentru a-mi respecta cuvântul dat părinților mei, care m-au însărcinat să

am grijă de tine atunci când erai foarte mic. Știau că într-o zi sau alta părinții tăi sau dușmanul tău vor apărea din nou. Aveai nevoie să ai alături pe cineva mai tare ca tine.

Dezvăluirea ilumină chipul lui Jeremy.

— Prin urmare de asta! Artele marțiale, exercițiile, lucrul cu armele!

— În afară de bilet și de pietrele magice, părinții tăi ne lăseseră și mult aur și giuvaieruri pentru a avea cu ce face față nevoilor întregii familii. Părinții mei au hotărât că nu se puteau mulțumi doar să trăiască de pe urma lor. Și-au făcut din mine un fel de gardă de corp. Și tocmai în momentul în care au avut nevoie de mine, eu n-am fost acolo!

Sub armura de gheață, toți descoperiră uriașa spărtură pricinuită de durere. Dar băiatul își puse foarte repede masca la loc și-și reținu lacrimile.

Manitou fornăi, emoționat, și dădu din cap.

— Ați meritat fiecare dram de aur, cea mai mică piatră prețioasă. Părinții tăi și cu tine ați fost oameni cinstiți, tinere Jordan, și în numele sorșitorilor din AltăLume îți mulțumesc. Nu te mai învinui. Chiar dacă ai fi fost aici, înarmat cu toate mitralierele din lumea asta, tot n-ai fi putut împiedica uciderea părinților tăi. Așa a fost scris. Acum, Jeremy, tu trebuie să-ți înțelegi fratele, chiar dacă nu ți-e frate de sânge, ți-e frate de suflet. Trebuie să ne ascultați sfaturile și să ne urmați în AltăLume. Din păcate, nu ai de ales, tânărul meu prieten.

Jeremy se uită la câine, uluit.

— Puteți vorbi?

— Deși sunt un câine, da, știu că te surprinde. O mică eroare de manipulare. Pe scurt, ce alegi?

Jeremy se uită la fratele său care nu-i mai era frate, la trupurile fără viață ale celor pe care-i iubise ca pe părinții săi și oftă mâhnit.

— Aveți dreptate, Maestre câine. Trebuie să-mi regăsesc părinții. Îmi închipui că trebuie să fie undeva în AltăLume. Dacă s-ar fi aflat pe Pământ, ar fi venit de mult după mine.

— Trebuie să mai rămânem puțin aici, interveni dragonul. Se petrec niște lucruri curioase în situl acesta, așa că mi-ar plăcea să fac o anchetă privitoare la variațiile de magie ce se produc în jurul megaliților.

Isabella îl privi ca și cum i-ar fi crescut un al doilea cap.

— Dar ce tot spui tu acolo, Chem? Nici vorbă să mai rămânem aici prea mult! S-a stabilit, plecăm.

Spre surprinderea lor, dragonul protestă. Isabella nici nu vru să audă. După o confruntare cu scânteii, implacabila bunică a Tarei avu câștig de cauză, maestrul Chem capitulă, nu înainte de a-i fi aruncat o privire agasată.

— De vreme ce v-ați hotărât, atunci să nu mai pierdem timpul, zise Jordan ridicându-se. Eu o să chem taxiurile, care vor veni să vă ducă la hotel. Aici, eu mă voi ocupa de părinți. Jeremy! Ia toate lucrurile de care crezi că ai nevoie. N-o să te mai întorci probabil niciodată aici.

— Dar...!

— Fără nici un dar! Eu nu am răbdarea părinților mei. Și ar fi stupid să te lași ucis după ce ei și-au dat viața pentru tine. Du-te, asta e tot ceea ce doresc.

Și băiatul cel înalt ieși din cameră, fără să-i arunce o privire celui pe care tocmai îl respinsese.

Jeremy se uită după el. Apoi chipul i se înăspri.

— Vin imediat, zise el. Am nevoie doar de câteva haine.

Tara puse o mână pe brațul lui, oprindu-l chiar înainte de a ieși.

— Nu-i purta pică, îi spuse ea cu blândețe. E încă sub influența șocului suferit. Peste câteva zile, îi va părea rău că nu și-a luat la revedere de la tine. O să vă revedeți. Lasă timpul să treacă și asta va cicatriza rănilor, îți promit.

— Ce știi tu despre toate astea? mormăi băiatul smucindu-se. E limpede că mă urăște. Sunt o povară de care se grăbește să se descotorosească. De parcă eu nu i-aș fi iubit pe părinții mei la fel de mult ca și el! Nu-i drept!

Și înainte ca Tara să apuce să continue, se repezi pe scări. Robin, cu inima roasă de gelozie, notase această purtare ciudată a Tarei față de Jeremy. Nădăjduia din tot sufletul că nu era vorba decât de compătimire!

Tara se întoarse. El voi să meargă spre ea, dar ea trecu mai departe, preocupată, fără să-l bage în seamă. Robin strânse din dinți. De când îl sărutase, se produsese două lucruri: își pierduse sufletul, care-i aparținea de acum înainte Tarei, iar aceasta adoptase față de el o atitudine deconcertantă. Trebuia să-i vorbească lui Fabrice, care-i cunoștea mai bine decât el pe Pământeni. Poate că avea să-i explice el ciudatul comportament al tinerei fete.

Jeremy se întoarse curând, târând după el o valiză grea.

— Sunt gata, zise.

— Taxiurile au venit, strigă Jordan de afară.

Fără să-l privească pe cel care fusese fratele său, Jeremy se strecură în mașină. Tara o văzu pe Isabella vorbind o clipă cu Jordan și dându-i ceva, apoi bătrâna sorțitoare li se alătură. Pe

timpul drumului, Jeremy rămase tăcut, contemplând peisajul copilăriei sale. Își lua rămas-bun de la locuri, așa că toți îi dădură pace. Peste câteva minute, se aflau la hotel.

Când intrară în hol, făcură cunoștință cu soția lui Igor. O uriașă, la fel de păroasă pe cât de spân era soțul ei, la fel de imensă pe cât era el de micuț, la fel de dreaptă pe cât era el de cocoșat. Chipul ei, nici urât, nici frumos, nu avea nimic deosebit. Doar înălțimea ei era fenomenală, trebuia să aibă vreo doi metri.

— Pe strămoșii mei! mormăi Fafnir, sucindu-și gâtul, și să mai ziceți că pe planeta asta nu se află nici troli, nici uriași!

— Bună ziua! zise cu grație uriașa. Eu sunt Esmeralda. Igor mi-a vorbit de dumneavoastră. Bine-ați venit la Castelul Fantomelor, suntem încântați să vă primim la noi. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Fabrice holbă ochii. Super, după *Frankenstein*, aveau dreptul și la *Notre-Dame de Paris*. Cine venea la rând? Dama de Pică? Cu siguranță, locul acesta nu era unul banal.

— Să ne spui la revedere! afirmă calm Isabella, întrerupând reveria lui Fabrice. Părăsim hotelul.

— Poftim? Dar îl aveți rezervat pentru o săptămână!

— O să plătim desigur pentru toată perioada! i-o reteză Isabella. Să mergem să ne facem bagajele, nu mai avem nimic de făcut aici.

Tara se întreba de ce părea Esmeralda atât de supărată. Doar aveau să-i plătească pentru întreg sejurul!

Nu avuseseră vreme să-și despacheteze lucrurile, așa că aranjarea lor le luă puțin timp. Coborâră. Esmeralda și Igor îi așteptau.

— Vă putieți puni bagajeli în salonul ciel mari, preciză Igor. O sî vî scriu nota di platî imediat.

Așa și făcură. Salonul cel mare era ca restul hotelului, umed și sumbru. Fotografiile clienților, pozând alături de Igor și Esmeralda, tronau lângă șemineu, acoperind tot peretele din fund. Isabella se aplecă pentru a lăsa jos un bagaj, când păli. Chiar în fața ei, pe unul dintre clișee, câțiva necunoscuți o priveau zâmbitori.

Dând-o la o parte pe Tara, se repezi ca o nebună asupra fotografiei și o smulse de pe perete.

— Ce-i cu tine, Bunico? întrebă Tara. Ce s-a-ntâmplat?

Isabella o țintui cu o privire oarbă, în timp ce murmură:

— Pe toți demonii din iad! E cu neputință!

Ieși din salon și-l înhăță pe Igor de guler, ridicându-l de jos.

— Cine ești tu? E o capcană, nu-i așa? Ce i-ați făcut?

Îngrozit, Igor o împrășcă cu salivă:

— Ieu sunt Igor Bordure, și n-am pus nicio capcană și ieu nu înțilieg, dați-mî drumu'!

Soția sa se ridică deasupra Isabellei cât era de lungă.

— Vă rog să încetați să-mi molestați soțul, zise ea hotărât. Nu-mi place să fie agresat.

Isabella îi dădu drumul omulețului, care căzu în picioare.

— Iar mie, șuieră ea, lansând fulgere din ochi, nu-mi place deloc când cineva încearcă să mă manipuleze. Așa că îmi veți spune ce e cu chestia asta (și săltă sub nasul uriașei fotografie), și repede, înainte de a o regreta cu toții. Mai ales voi.

— Care-i problema? îi replică uriașa, ridicând mirată dintr-o sprânceană.

— Văd că fotografia asta a fost făcută anul trecut, îi spuse Isabella. Iar asta e cu neputință.

— Dar, în fini, exclamă Igor care își pierdea răbdarea, despre ce anumi vorbiți'?

— Bărbatul acesta, îi arată Isabella indicând cu degetul un individ frumos cu o cuceritoare mustață de muschetar, a dispărut acum douăzeci și unu de ani. E soțul meu!

Enigma păianjenului

sau cum să eviți s-o faci pe șmecherul când ai de-a face
cu un păianjen uriaș

Cal se zbătu. Monstruoasele mandibule se lăsară în jos, prinzându-l; păianjenul secretă o mătase groasă și lipicioasă și își legă prizonierul fedeleș. Se sfârșise. Gigantica bestie păroasă își agită coada de scorpion cu un aer amenințător, atunci când el încercă să-i scape.

— Liniștit trebuie să stai, dacă nu vrei viața să-ți dai, mormăi bestia cu voce melodioasă. O enigmă de-mi vei ghici, liber vei putea fi. Srr e numele la care răspund.

Cal dădu din cap. Păianjenul aproape că-l făcuse să-și piardă cunoștința în timp ce se îndrepta prin pădure în direcția satului în care se afla probabil Eleanora.

Profund concentrat asupra discursului pe care-l pregătea în cinstea frumoasei Hoațe, nu dăduse atenție freamătului bolții Uriașilor de oțel roșii de deasupra capului său. Se muștră pentru că fusese distrat.

În pădurile magice și sălbatice din AltăLume, asta era o greșeală pe care nu trebuia s-o faci. Totuși Blondin, Familiarul său, scheunase, în semn de avertisment, evitând la timp primul val de pânză lipicioasă. Nefiind în stare să înfrunte enormul păianjen, o luase la fugă, la porunca lui Cal. Iar acum, Cal era prizonier, legat cu sfori ca un cârnat, gata să fie mâncat ca un aperitiv de un fel de încrucișare între un păianjen uriaș lipsit de inteligență și un scorpion. Deodată, ceea ce spusese Srr îl făcu să protesteze.

— Ei! În mod normal, trebuie să dezlegi niște șarade, nu enigme! Asta miroase a înșelătorie!

Păianjenul își agită giganticele mandibule și acul din coadă scoase un clinchet.

— Și uite-așa în modernitate, păianjenii s-au aruncat în totalitate!

Era adevărat. Profitând de glasurile lor minunate, demne de sirenele Oceanului Cețurilor, unii păianjeni înființaseră grupuri de R&B, de soul sau de rock care făceau furori în AltăLume. „Păroasele Vorbărețe”, îndeosebi, făceau mulțimile să se dezlanțuie. Dar în acest moment, Cal ar fi preferat ca păianjenul să fie mai puțin în ton cu moda. Nu mai avea îndoieli că acesta nu avea nimic deosebit, numai văzând țesătura de un roșu crud și de un verde orbitor care-i încingea abdomenul. Pe spatele său neted și ras cu grijă, cele două culori se potriveau ca nuca-n perete. Ceilalți păianjeni nu se foloseau de îmbrăcăminte, deși le plăceau bijuteriile.

— Super, mormăi Cal, am de-a face cu un original! Atât îmi mai lipsea pentru ca viața mea să fie cu adevărat *interesantă* (oftă). Bine, dă-i drumul, am de ales?

Srr clipi din cei opt ochi verzi ai săi.

— Număr până la o sută, timp destul s-o dezlegi, enigma e grea numai pentru blegi: Din pământ sunt grâu și sare, Pulberea de pe cărare, Și la nebunie-aspir, Timpul când îl tot prefir. Cine sunt?

Cal regretă amarnic că nu-l avea pe Fabrice la îndemână. La dracu'!, specialistul în șarade, enigme și alte ghicitori nu era el, ci Pământeanul. Își stoarse creierii, în vreme ce păianjenul, cu mandibulele clămpănind de poftă, număra încet.

— Grâul și sarea pământului, ființele umane? Nu. Sarea Pământului, asta vrea să însemne ceva prețios, cine se face țărână, o mumie? O mumie nebună care seamănă grâul cu un ceas în mână?

Păianjenul scoase un mic chicotit și continuă să numere metodic. Ajunsese la înspăimântătoarea cifră 63 și tot ceea ce îi propusese Cal fusese respins. Nici iepurele uriaș, nici insecta mănătoare de pulbere, nici planta mutantă nu întruniră acordul celor opt ochi verzi ai păianjenului. În timp ce căuta soluția, Cal se zbătea încercând să-și recupereze lama pe care o purta atașată de antebraț, dar vicleanul păianjen îl legase strâns. Cu inima bătându-i cu putere, refuză să se declare învins. Numărătoarea fatidică ajunse la capăt. Iar el nu găsisese soluția.

— Enigma nefiind rezolvată, o să te mănânc pe dată!

— Stai, stai, strigă Cal, am găsit!

Mandibulele se imobilizară la un milimetru de trupul său.

— Și zici c-ai găsit? Cu asta chiar m-ai uimit!

— Da, da, e... e Drrr!

Păianjenul dădu din cap.

— Răspunsul nu e valabil, te voi ucide, probabil!

Cal arată cu bărbia spre cineva aflat în spatele păianjenului și exclamă:

— Nu, eu voiam să spun: „Bună ziua, Drrr!”

Prea ocupat să-și facă victima s-o treacă toate apele de spaimă, păianjenul nu băgase de seamă apariția unui nou-venit, urmat de Blondin. Se întoarse iute, cu mandibulele și acul în poziție de atac.

— Aici sunt la mine acasă! Și-asta-i locul meu de masă!

Drrr, aliatul lui Cal în sânul poporului arahnean, impunător și demn, se înclină, făcând să răsunе numeroasele bijuterii care-i împodobeau mijlocul și picioarele lungi.

— Cal îmi este bun amic, deci la masă n-ai nimic!

— Nici vorbă de-așa ceva, aliatul tău e chiar masa mea!

— Invoc ale noastre legi, te bați cu mine, de m-alegi!

Păianjenul își măsură adversarul și dădu înapoi.

— În locul lui poți să-mi placi și misterul să-l desfaci! Nu mă pot bate cu tine, dar să-ți iau viața-mi convine!

— Drrr! țipă Cal. Ce faci?

— Ca să mă fac înțeles, din limbajul meu să ies și să-ți vorbesc într-al tău o să fie nițel mai greu!

Drrr își dresе glasul, mormăi ceva, apoi reluă cele spuse, fără rime.

— Mai clar, i-e foame, îi desluși el lui Cal, iar eu o să-ți iau locul pentru a găsi soluția. Legile noastre sunt precise, mă pot bate cu el, dar dacă în locul luptei îmi propune un concurs de șarade, n-am de ales. Pentru a te salva, trebuie să mă accepte!

— Nici nu poate fi vorba! strigă Cal, zbătându-se și mai tare, n-o să te las să faci una ca asta!

— Tu ești prietenul și fratele meu de sânge. Fără tine, n-aș mai fi fost în viață, alergia m-ar fi dat gata. Îți datorez viața, Cal, iar asta e o bună ocazie să-mi plătesc datoria.

În ciuda țipetelor de protest ale lui Cal, Drrr îl eliberă, tăindu-i cu ușurință legăturile și se lăsa imobilizat de păianjenul mulțumit. Cal, turbând de furie, se pregătea să-și carbonizeze adversarul, dar Drrr îl împiedică, revenind la rime.

— Cal, stăpânește-ți focul, nu mi-e frică, nu-ți fac jocul. Și chiar dacă m-ai salva, în sperjur m-ai transforma, alungat și de ai mei, și batjocorit de-ai tăi. La a lui orice șaradă, voi găsi eu o paradă!

— Dar tocmai asta e problema! protestă Cal, el nu mi-a propus o șaradă, ci o enigmă!

Drrr se scutură în legăturile sale, surprins.

— Asta nu este loial! Să trișezi e ilegal!

— Nu înseamnă că trișezi, dacă enigma-mi dezlegi! E oare inteligentă sau pur și simplu dementă?

De această dată, reuși să-l enerveze pe Drrr. Păianjenul cel mare fu cât pe-acți să-și rupă legăturile care îl imobilizau, iar celălalt dădu înapoi, înspăimântat.

— Sfatul va fi informat, strigă Drrr, despre cum te-ai comportat! Spune-mi dar a ta enigmă, astă nouă paradigmă! Iar de ies învingător...

— Nu mi-e teamă, ce-i dai zor!

— Inima-ți ronțai cu spor! încheie Drrr cu o sumbră satisfacție.

Așa că, în timp ce recita enigma, Srr fu mult mai puțin sigur pe el.

— Număr până la o sută, timp destul s-o dezlegi, enigma e grea numai pentru blegi: Din pământ sunt grâu și sare, Pulberea de pe cărare, Și la nebunie-aspir, Timpul când îl tot prefir. Cine sunt?

Drrr închise cei opt ochi ai săi, meditănd la ciudata ghici-toare. Celălalt păianjen își începu numărătoarea și Cal constată că o făcea mai repede decât o făcuse pentru el. Cifra o sută se apropia cu o viteză vertiginoasă, când Drrr redeschise ochii și-l fixă pe Srr.

— Te poți opri din numărat. Mica ta enigmă eu ți-am dezlegat.

— Tot așa a zis și scumpu-ți amic și, de fapt, nu mi-a dezlegat nimic, rânji batjocoritor cel de al doilea păianjen.

— De țărână sau de grâu, de nebunie, de sare sau de nisip, fără el nu se poate, e grăuntele, fără de care nu suntem nimic!

Păianjenul tresări, apoi răspunse morocănos.

— Îmi pare rău, a fost din parte-mi o neghiobie, dar ai găsit răspunsul enigmei puse ție!

Cal începu să sară în sus de bucurie.

— Daaaa! A reușit, el e cel mai bun, cel mai tare, el e D, e R, e R, e R, adică DRRR!

Cei doi păianjeni îi urmăriră dansul victoriei cu o egală curiozitate.

— Cred c-am făcut bine că nu l-am mâncat pe amicul tău: e complet sonat! observă cel de-al doilea păianjen în timp ce-l elibera pe Drrr și dădea înapoi prudent. Drumurile noastre se despart, tu nu-mi mai datorezi nimic.

Drrr se descotorosi cu delicatețe de pânza care îi mânjea toracele, apoi se apropie de păianjen.

— Dar trebuie să-mi respect ale mele spuse, așa că viața ta aici se întrerupe!

Și înainte ca păianjenul să poată schița vreun gest, Drrr se năpusti asupra lui și-i reteză pur și simplu capul.

Sângele țâșni, trupul fu cuprins de spasme, apoi se prăbuși încet, iar picioarele mai bătură aerul după ce păianjenul muri. Spectacolul la care asistase îl făcu pe Cal să se oprească brusc din dans. Rămase o clipă cu un picior în aer, apoi și-l lăsă jos, încet.

— Da, erai furios, Drrr, așa că, pe viitor, amintește-mi să nu te jignesc, fiindcă n-am chef să mor.

— N-a respectat regulile comunității noastre. Într-adevăr, în misiune m-am aflat, pentru al nostru regat.

— Ei, da, desigur, dacă ai putea vorbi ca noi, sălbaticii, crede-mă, mi-ar fi mai ușor să te înțeleg.

Păianjenul cel mare nu păru prea încântat, dar acceptă.

— Multe ființe conștiente sunt capturate de păianjeni, îi spuse el. Șaradele sunt un fel de resurgență a vremurilor de odinioară, când purtam războaie cu oamenii, care încercau să ne invadeze teritoriul. Noi vă puneam întrebări, voi nu puteați răspunde, noi vă mâncam. Apoi am semnat un tratat. Ne păstrăm dreptul de a vă pune în fața unor șarade, dar trebuie să evităm să vă devorăm, chiar dacă nu descoperiți soluția. E... un fel de joc.

Cal se înfioră.

— Un joc? Nu cred că voia să se joace cu mine, Drrr, era foarte hotărât să mă mănânce!

— Așa e. Încălcase regulile, propunea enigme și șarade prea greu de rezolvat într-un timp atât de scurt, mai ales pentru

niște ființe umane fragile și emotive. A omorât astfel mulți semeni de-ai voștri, iar guvernului nostru i-au fost adresate plângeri. Am hotărât să facem o anchetă. Eram pe urmele lui, când am dat peste Blondin care schelălăia în pădure. M-a recunoscut și mi-a făcut semn să-l urmez. Dar ce făceai în a noastră țară, o căutai pe acea Eleanoră?

— Da. De când mi-ai dat de știre că Eleanora, tânăra Hoată Patentată care a încercat să mă omoare, se află în Smallcountry, m-am decis s-o regăsesc.

— Oh! Prin urmare, o vânai?

Cal socoti că e mai bine să fie sincer cu cel care tocmai îi salvase viața.

— De fapt, mă gândesc să fac din ea iubita mea... mă rog, după ce-o conving să renunțe la a mă ucide.

— Ce vrei să spui prin „iubită”, prietene Cal?

Au! Mai bine tăcea!

— Aș vrea să ieșim împreună, zise el încurcat, s-o îmbrățișez, m-am îndrăgostit de ea, ce mai!

Păianjenul nu părea a fi mai lămurit. Cu răbdare, Cal se apucă să-i descrie tainele iubirii umane. Până la urmă, păianjenul înțelese, dar rămase perplex.

— Vrei să spui că voi nu dispuneți de niciun semn care să vă permită să știți dacă e o bună păian... femelă? Nici feromoni, nici perișori ridicați, nimic? Dar asta e-o nebunie! Cum de-a supraviețuit specia voastră?

— Crede-mă, toți își pun întrebarea asta! Și acum, fiindcă n-am chef să servesc drept aperitiv vreunuia dintre tovarășii tăi, dacă nu te superi, n-ai putea să mă însoțești până la liziera pădurii, Drrr?

— Cu plăcere amice, sunt încântat! Iar, acum, vorbește-mi despre misiunea ta și despre această „iubită” a ta.

Cal nu se lăsă rugat și Drrr avu parte de cele mai mici amănunte. Păianjenul fu impresionat de scenariile pe care le născocise Cal pentru a o cuceri pe frumoasă... evitând să fie ucis de ea.

Pădurile bleu și roșu din AltăLume defilă pe lângă ei în timp ce Cal își povestea viața. Evitară o colonie de blurpși, acele plante carnivore folosite pe post de pubele în AltăLume, și ocoliră un câmp de astofele, ca să nu-și piardă pentru câteva zile simțul mirosului. Doi chatricși îl măsurară pe Cal cu un aer gurmând înainte de a-l observa și pe Drrr. Auziră și mugetul unui drago-tiranozaur, dar enormul carnivor verde cu pete purpurii le dădu pace. O prrutt de un galben cadaveric simți că se apropiau și exhală o puternică miasmă de carne putredă pentru a-i atrage, dar, nefiind mâncători de hoituri, prăzile ei favorite, aceștia n-o băgară în seamă.

Ajunseră în sfârșit la marginea satului în care se refugiase Eleanora, iar Drrr își luă la revedere de la Cal, cu promisiunea de a reveni să-l vadă. Intră în primul han pe care-l întâlni... Rectificăm, în singurul han din partea locului.

Smallcountry nu era un teritoriu la fel de mare ca Omois, care ocupa un continent, dar mărimea sa era suficientă pentru a primi și alte rase pe lângă gnomi, spiriduși și zâne, în afară de nenumărate insecte uriașe, cel mai adesea carnivore. În sala hanului, doi pitici și un elf beau niște lichide neidentificabile, o jumătate de duzină de gnomi săreau în jurul unei mese luminate de zâne multicolore. Rogojina de pe jos era plină de pete, dar farfuriile erau curate. Proprietarul hanului, un salterens

corpulent cu coama încâlcită, curăță teigheaua și-l întrebă pe Cal:

— Fie ca magia ta să strălucească, sorțitorule! Aș putea să-ți ofer ceva de băut?

— Și fie ca ea să păzească lumea. Nu vreau lichid, ci solid. Mai precis, informații, dar nu aberații.

Vai! Două ore petrecute în compania unui păianjen care vorbea în versuri, și se și contaminase!

Marea felină își miji ochii migdalați și dezveli un magnific șirag de dinți galbeni.

— Astea costă. Ce anume vrei să știi?

— Caut o Hoată, cam de aceeași înălțime și vârstă ca mine.

— Singura străină din sat e o femeie în vârstă, care s-a instalat într-una din camere, la primul cat. A plătit pe-o săptămână înainte.

— Nu poate fi ea.

— Arată-mi creditele tale mute și-o să-ți dau o informație suplimentară.

Cal își activă puterea magică, prudent, și scoase un credit-mut de argint, cu care putea cumpăra jumătate din han.

Salterensul îl înșfăcă, îl mușcă pentru a-l verifica, apoi se aplecă, trimițându-și damful puturos în nasul lui Cal.

— Credeam că e o bătrânică. Dar ieri-seară a avut loc o încăierare și niște bețivani au crezut că ea poate fi o pradă ușoară. Până când mi-am scos eu ciocanul de luptă, ea îi lăsase în nesimțire pe doi din ei și al treilea o luase la fugă. Așa că mi-am spus că era al naibii de puternică și de agilă, pentru o femeie în vârstă.

Cal se dădu înapoi, după care îi făcu cu ochiul.

— Dacă ea e, îl vei avea și pe fratele geamăn al acestui credit-mut. Când mă întorc.

Și urcă scara în fuga mare. Fără să bată la ușă, dădu buzna în încăpăre. Se petrecu ceva bizar, și atunci o văzu pe Eleanora, care se descotorosise de deghizamentul ei de bătrână, făcând un salt, apoi... se pomeni cu un revolver sub nas. Era destul de neplăcut, atât pentru că asta îl făcea să se uite cruciș, apoi pentru că urma să i se întâmple ceva definitiv dacă arătătorul de pe trăgaci ar mai fi apăsăat încă foarte puțin.

Fusese amenințat cu arme albe de tot felul, de sorți, vâscoși, fatali, bizari, cu obiecte contondente, ba chiar letale. Ființe de toată mărimea și culorile încercaseră să scape de el. Dar era pentru prima dată când era ținut în șah de o armă făurită pe Pământ și... mânăuită de o fată de care era îndrăgostit cu dispare.

Foarte distrat, se întrebă dacă puterea lui magică putea fi mai rapidă decât un glonte. O privire aruncată asupra chipului glacial îi confirmă că nu.

Dispunea de o mică zecime de secundă până când Eleanora avea să-i spulbere capul. Ar fi (în fine, spera din tot sufletul) de ajuns.

— Te-am iertat, zise el repede. Nu-ți mai port pică.

Funcționează de minune. Minunații ochi cenușii ai sorșitoarei se rotunșiră de uimire și degetul se îndepărta ușor de trăgaci.

— Cum adică? N-aveai pentru ce să mă ierți, Hoșule! Tu l-ai ucis pe verișorul meu!

Cal o urmări cu atenție, mirat de lipsa de convingere a fetei. Cu o săptămână mai înainte, l-ar fi omorât fără să ezite. Acum, stătea în fața lui, în mijlocul unei camere păduchioase,

ațintindu-și revolverul spre el, dar fără morgia și îndrăzneala care o caracterizau. Se schimbase profund de la ultima lor întâlnire. Avea chipul tras, obosit. Mina ei nu era prea bună și cearcăne negre îi pătau pomeții înalți.

În spatele ei, un panou de cristal transmitea știri, ceea ce probabil îi salvase viața tânărului Hoț. Căci, cu prețul unor riscuri imense, el se lansase într-o întreprindere nebunească pentru salvarea Eleanorei.

O șantajase pe împărăteasa din Omois.

În fine, șantajase era un cuvânt prea mare. Cerase respectuos o audiență, care îi fusese acordată, având în vedere calitatea sa de prieten apropiat al moștenitoarei imperiale.

La palatul din Omois, Cal și tovarășii săi erau considerați persona grata de cel mai înalt grad. Kali, guvernatoarea, avea față de Hoț o adorație nemărginită, deoarece îi salvase Tarei viața de mai multe ori.

După ce parcursese jumătatea aceea de kilometru de marmură alunecoasă din sala de audiențe, Cal putuse constata cât de obosită părea Împărăteasa. Intui și nemulțumirea tinerei femei pentru că Tara nu se întorsese.

Cererea lui o surprinsese.

— Am fost victima unei tentative de crimă, pusă la cale de Eleanora, îi spusese el. Unii sunt probabil convinși că eu sunt răspunzător pentru dispariția lui Brandis. Am aflat prin contactele mele (de fapt, Castelul Viu era cel care-i arătase banda, în cadru privat) că există o înregistrare făcută de

scoop-uri¹ în timpul confruntării dintre Tăra și Doamna Baudiou, mai ales un pasaj în care aceasta recunoaște că a încercat s-o omoare pe Tăra cu ajutorul vortexului care a pricinuit moartea lui Brandis. Aș dori ca această înregistrare să fie difuzată pe toate canalele de telecristal, pentru ca eu să fiu scos definitiv de sub acuzație. În afară de asta, aș mai dori ca și înregistrarea procesului meu să fie făcută publică, dându-se în vileag sorțul ce mi-a fost aruncat și i-a împiedicat pe Ghicitorii de Adevăr să-mi confirme nevinovăția, ceea ce a dus la întemnițarea mea. În închisorile Domniei Voastre.

Juca tare. Toată povestea fusese pusă la cale de Împărăteasă, pentru ca el să-l omoare, în cele din urmă, pe unchiul ei, care trădase interesele coroanei.

Simțindu-i ezitarea, aruncase în joc și jokerul.

— Nu voi spune nimic, desigur, despre răposatul dumneavoastră unchi Baudiou, Majestatea Voastră imperială, adăugase el. Cu toate că am avut mult de suferit din pricina acestei afaceri și doresc să fiu declarat nevinovat.

Subînțelesul era limpede: „Trec sub tăcere faptul că ne-ai manipulat pentru a te debarasa de un trădător, pe care l-am ucis fără voia noastră în beneficiul tău, dar în schimb, tu ne vei declara nevinovați.”

Împărăteasa își ațintise asupra lui o privire gânditoare și un fior rece îl trecuse pe șira spinării. Temnițele din Omois erau

¹ Micile camere înaripate, pretându-se la orice pentru a filma cea mai bună imagine din cel mai bun unghi, se aflau din întâmplare în locul unde avusese loc încăierarea dintre Tăra și doamna Boudiou. Curtenii nu le agreează deloc, căci ele se află întotdeauna exact acolo unde ei încearcă să pună la cale unele afaceri bănoase și ilegale (n.a.).

adânci și accidente li se puteau oricând întâmpla celor care amenințau siguranța împărăției. Dar Lisbeth știa cât de mult ținea Tara la Cal și n-avea chef ca fragilul statu quo dintre ea și nepoată-sa să se zdruncine. Îi acordă, prin urmare, cu grație tot ceea ce el îi ceruse.

Lancovitul împrumutase de la Omois banda video și, de atunci, toate panourile și globurile de cristal prezentau imaginile, modificate însă în mod esențial. În filmul care se derula pe ecrane, Magister era cel care pusese totul la cale, nu Lisbeth. Ea voia să-i fie de folos, nu să se acuze singură în fața întregii lumi!

Iată de ce Eleanora nu apăsase pe trăgaci. Își dăduse seama de greșeala ei și aflase că adevărata vinovată de moartea vărului ei își primise deja pedeapsa, într-un mod mult mai groaznic decât l-ar fi putut născoci ea însăși: golită de sânge de o femeie-vampyr!

— Tu știi la fel de bine ca și mine că nu sunt vinovat de moartea lui Brandis, insistă Cal. Dovada, mai am încă o gură cu care să mă apăr. Așa că, dacă ai da deoparte această mașinărie, m-aș simți și eu mult mai bine.

Îi zâmbi cum știa el mai frumos, sperând într-o sclipire de umor în ochii ei implacabili, dar degeaba. Fata cu plete și veșminte negre îl privea de parcă ar fi fost un lepros... sau chiar mai rău.

— Cunosoc toate șiretlicurile Hoților Patentati, îi atrase ea atenția, îți amintesc că eu însămi sunt unul dintre ei. Iar discursurile unui tip bun de gură cum ești tu nu mă vor face să-mi schimb părerea.

— Mersi pentru calificativ, zămbi Cal, dar nu e vorba nici de viclenie, nici de capcană. Hai, Eleanora, de ce nu vrei se te împaci cu mine?

Tulburată, fata oftă.

— Să admitem, Hoșule, că ești nevinovat, lucru de care nu sunt convinsă. Orice aș face, faptul că am atentat la viața moștenitoarei imperiale e pasibil cu pedeapsa cu moartea. Cred că în clipa de față, toate polițiile din AltăLume trebuie să fie pe urmele mele. De altfel, cum ai reușit să dai de mine?

Cal ricană.

— N-a fost prea greu. Sărbătoarea mamelor pica ieri. Mama ta e o Paci, care suferă pentru că fiica ei a devenit o Hoășă Patentată. Am fost sigur că îi vei face un cadou. Te-ai folosit de o mulțime de Transmitus-uri pentru ca locul de unde îl expediai să nu fie descoperit. Inteligentă treabă, dar nu și suficientă. Grație legăturii pe care o am cu păianjenii, ți-am localizat prezența în acest sat din Smallcountry. Iar jos, a fost de-ajuns să precizez că eram în căutarea unei Hoășe Patentate cam de talia și vârsta mea și, ca să vezi!, mi s-a indicat camera în care te ascunzi. Desigur, n-am prevăzut și arma de foc. Nu sunt cumva interzise cheștiile astea în AltăLume?

Eleanora avu o strâmbătură.

— Mai mult sau mai puțin. A fost cât pe-aci s-o încurci totuși, nu e frumos să dai buzna așa în camera mea!

— Da, oftă, Cal, mi-am dat seama. Ești al naibii de iute, n-am ce zice!

Fata își înălță cu mândrie capul.

— Sunt la fel de bună ca tine.

Cal își depărtă mâinile.

— Probabil. Eu nu-ți sunt concurent. Nu vreau decât să mă consideri un prieten, nicidecum un dușman!

— De ce?

Cal se înroși și, pentru prima dată în viața sa, nu știu ce să răspundă. „Pentru că sunt nebun după tine” i se părea puțin prematur. „Pentru că vreau să te salvez și să te ocrotesc pentru totdeauna” suna pretențios... cu atât mai mult cu cât ea era perfect în stare să-și poarte de grijă și singură. Bun, fie și calea de mijloc.

— Ăăă, pentru că țin mult la tine.

Eleanora îl privi neîncrezătoare.

— M-ai urmărit până aici, remarcă ea, ai făcut să se dea pe toate canalele povestea cu doamna Baudiou, ceea ce, îmi închipui, a fost gata să declanșeze un scandal diplomatic între Lancovit și Omois, în fine, ți-ai riscat viața, numai pentru că „ții mult la mine”? Nu te cred nicio clipă. La ce te aștepți de la mine?

— Aștept eu ceva, într-adevăr, răspunse Cal.

— Ah, ah! Nici nu mă îndoiam de asta! Hai, Hoțule, spune, să-ți aud condițiile.

— Mai întâi, vreau să ascunzi această armă, ai putea răni pe cineva și, cum probabil acela aș fi eu, am putea regreta amândoi. Apoi, aș dori să-mi spui Cal. Hoț sună cam peiorativ. În fine, aș vrea să te întorci acasă și să-ți ceri scuze de la maică-ta, pentru că ai făcut-o să sufere devenind pe neașteptate inamicul public numărul 1 din Omois.

Fata se uită la el, uluită.

— Asta-i tot?

— Absolut, confirmă Cal abținându-se să nu adauge: „Iar dacă ai putea să mă și săruți, n-ar fi rău”. N-avea niciun chef să se aleagă cu o palmă... sau cu un glonte!

Preț de o clipă, valuri de emoții diverse, îndoială, teamă, speranță, trecură pe chipul tinerei Hoate. Dar o învinse oboseala. Lăsa revolverul jos (spre marea ușurare a lui Cal), apoi se așeză pe pat.

— Nu știi dacă pot avea încredere în tine. Poate că în spațele ușii așteaptă o întreagă companie de elfi polițiști, dar m-am săturat de toată afacerea asta. Dacă ai fi fost cu adevărat vinovat, nimic și nimeni nu te-ar fi putut feri de furia mea. Dar mi-am dat seama că purtarea lui Brandis nu era normală și am constatat prezența sorțului asupra filmelor. De altfel, tu nu ai nivelul cerut pentru a putea rezista puterii telepatice a Ghicitorilor de Adevăr. Am tras de aici concluzia că și tu ai fost manipulat, la fel ca mine.

Privirea băiatului se ascuți.

— Cum așa?

— N-am ajuns de una singură la concluzia vinovăției tale. Am fost ajutată!

Cal se așeză la rândul lui pe pat.

— Ce mai vrea să însemne și asta?

— Am primit un pachet acasă, pe numele meu. Tocmai mă întorceam de la universitatea de Hoți Patentați din Omois. Înăuntru se afla un document ce te numea manipulator viclean care scăpase de justiție. Eram atât de tristă din pricina morții lui Brandis! Așa că am înghițit momeala, cârligul și undița dintr-odată. Nu știu ce m-a apucat. M-am simțit deodată cuprinsă de o mânia îngrozitoare, de o dorință de răzbunare

nebunească. M-am mutat la unchiul și mătușa mea și am pus la punct planul uciderii tale.

Cal reflectă.

— Meseria noastră de Hoț ne face să analizăm la rece toate acțiunile noastre. Reacția ta era excesivă. Se datora probabil vreunui sortț aflat în pachet, un sortț de furie sau o chestie de felul ăsta. Mai ai documentul cu pricina?

— Se preciza că trebuie să-l distrug, ceea ce am și făcut.

Lui Cal nu-i venea să creadă că exista cineva care dorea să-l asasineze, pe el.

— De obicei, se încearcă mai ales eliminarea Tarei, remarcă el, de ce mi-ar pune mie cineva gând rău?

— Tu nu ai dușmani?

Băiatul se foi, încurcat.

— Ei, am șparlit eu vreo două-trei fleacuri, de ici, de colo, câteva guverne au pică pe mine poate, dar nu într-atât încât să pună la cale ceva atât de complicat! Nici chiar Magister n-are mintea atât de creață. Va trebui să fac o anchetă.

— Nici vorbă, i-o reteză Eleanora ridicându-se brusc. Eu sunt cea care a fost dusă de nas, eu o să mă ocup de treaba asta. Iar cel sau cea care a tras sforile o să se căiască. Amarnic.

Cal chiar voia să-i dea crezare. Era incredibil de șireată și de periculoasă. Ah, da, și frumoasă. Frumoasă de să te prăpădești după ea. Înghiți în sec. Mda, trebuia să-și scoată aceste gânduri din cap înainte de a și-l pierde cu totul.

— Dar o să fie periculos, protestă el. Dacă încerci să-l demaști pe cel care a pus la cale complotul, acesta va trebui să te elimine!

— Desigur. Va trebui să mă dovedesc mai rapidă decât el. Și trebuie să-ți spun ceva.

Inima băiatului încetă să mai bată. Ea se aplecă spre el, apropiindu-se mai-mai să-l atingă. Și își cufundă minunații ei ochi cenușii în ochii la fel de gri ai lui Cal.

— Îmi pare rău, murmură ea.

Cal mai înghiți o dată în sec.

— Pentru ce anume îți pare rău?

— Pentru că l-am omorât pe acel snuffy. Totul s-a petrecut foarte repede. Eu pielea ta o voiam. Îmi pare rău.

Cal dădu din cap, căci orice dorință de a o săruta se spulberase.

— Da, zise el cu tristețe, era un snuffy de treabă, curajos și credincios. A fost victima lui Magister, apoi a celui care ți-a întins capcana. Dar și mie îmi pare rău.

Ea se îndreptă, cu privirea opacă.

— Această moarte va fi răzbunată. Pot să ies de-aici fără să fiu arestată?

— Ți s-a acordat iertarea imperială. Am la mine un document care o atestă. Nu trebuie decât să trimit un semnal...

— Cui? se neliniști Eleanora. Și de ce?

— Un semnal care înseamnă că totul e în ordine și că ei trebuie să difuzeze anunțul iertării tale pe canale. Nu vreau ca toții vânătorii de recompense să se țină după tine!

Neîncrezătoare, tânăra preferă să-și ascundă sumbra frumusețe sub înfățișarea unei femei în vârstă. Plăti hangiuului. Cal adăugă și el creditul-mut promis și plecară împreună spre Omois. Străbaterea pădurii sălbatice se dovedi ușoară, Drrr având grijă să transmită consemnul. Niciun păianjen nu-i

deranjă. Odată ajunși la Smallville, capitala lui Smallcountry, ținutul gnomilor albaștri, al spiridușilor verzi și al zânelor, se duseră la Poarta de Transfer de la ambasada Lancovitului și, câteva clipe mai apoi, se aflau în palatul imperial din Omois.

Cercul de gardieni își strânse lăncile în jurul lor de cum se rematerializară. Tânăra sughiță când vârfurile ascuțite se opriră la un milimetru de buricul ei. Doamna Kali, guvernatoarea palatului, o măsură din cap până în picioare, disprețuitoare, cu toate cele șase mâini ale ei înfipite în șolduri.

— Ia te uită! făcu ea. Nu aceasta e oare trădătoarea care a încercat s-o asasineze pe moștenitoarea imperială?

Cal era intrigat. Eleanora era în continuare mascată.

— Chiar ea este. Dar cum ați știut?

— Serviciul nostru de gadgeturi și spionaj ne-a înzestrat cu niște lentile de detectare a sorților. Îndeosebi a celor de deghi-zare. Ceea ce le este de folos gardienilor Porților.

Evitând orice mișcare bruscă, Cal îi prezintă iertarea imperială.

— Eleanora Manticore a fost victima unei manipulări. Acesta e documentul care o atestă. Am trimis și semnalul de a fi scoasă de sub orice acuzație. Nu l-ați primit?

— Nu, sau poate că da, nu m-am uitat la panourile de cristal în ultimele minute.

— Eleanora s-a întors la palat pentru a face o anchetă, îi spuse Cal. Se pare că cineva a încercat s-o manevreze, ca și pe mine, de altfel, cu aceeași ocazie.

Eleanora îl fulgeră cu privirea. Nu era momentul să dea amănunte oricui! Încă nu știau cine sunt vinovații. Kali, guvernatoarea palatului aflată la ordinele doamnei Auxia, era

îndeajuns de puternică pentru a fi pus la cale acea mașinație. Într-adevăr, toți cei din palat erau suspecti. De-a ce se juca oare Cal? Acesta îi ocoli privirea și continuă:

— E o excelentă Hoată Patentată, am toată încrederea în ea. Nu va da greș.

Eleanora fu la fel de surprinsă ca și doamna Kali. Tânăra se uită la el perplexă. Dacă înțelegea ea bine, el o desemna ca țintă, sau mai degrabă ca momeală pentru un asasin potențial, ceea ce era un semn de mare încredere din partea lui. Asta însemna că o considera destul de puternică pentru a se descurca. Perfect. Avea să-i onoreze strategia.

— Bine, lăsa să-i scape doamna Kali după ce citi cu atenție documentul. Văd că totul e-n ordine. Gărzi, faceți loc!

Lăncile se ridicară într-o mișcare impecabil sincronizată. Gărzile, mândre în uniformă lor roșu cu aur și împodobită cu stema imperială, păunul purpuriu, se dădură un pas înapoi și cei doi adolescenți ieșiră din cercul tapiseriilor de transfer.

Lui Cal i se rupea inima s-o lase să plece, mai ales după tot ce făcuse. Dar înțelesese că nu-i va dobândi încrederea decât dacă i-o acorda din plin pe a sa, fără rezerve sau prejudecăți. Ceea ce el putea face, era și ea în stare să facă, poate chiar mai mult decât el. *Alea jacta est!*

— Acum că lucrurile s-au limpezit între noi, zise Cal întinzându-i o bucată de hârtie Eleanorei, iată numărul globului meu de cristal. Sună-mă când ai noutăți.

Nu mai adăugă nimic. Zidurile aveau urechi în AltăLume, și nu totdeauna doar la figurat.

— O să mă duc la părinții mei, îi spuse simplu fata. Am nevoie să-mi iau niște lucruri, apoi mă întorc la palat. O să te țin la curent cu mersul anchetei. La revedere.

Fără să se mai preocupe de el, se îndepărtă cu pas hotărât. Cal mormăi:

— Pe strămoșii mei! I-am salvat totuși pielea, un mic mulțumesc n-ar fi fost prea mult. Ba chiar un pupic. Pfff! Fetele astea!

Întorcându-se, dădu de căutătura severă a doamnei Kali.

— Spuneai ceva, tinere Hoț?

— O, nimic important, se bâlbâi Cal, roșind, numai că trebuie...

Nu mai avu când să-și termine fraza. Avu loc un fel de explozie, cineva îl busculă, luminile se stinseră, iar el simți o grețoasă senzație de translație și se pomeni... altundeva.

Tentativă de crimă

sau cum faci să te debarasezi de un martor jenant,
în șase lecții

Sandiar se afla în pat când începuse totul. De fapt, o visa pe Séné Senssass. Terifianta femelă cameleon, șefa serviciilor secrete din Omois, îi lăsa impresia unei otrăvi. Delicioasă la gust, dar întru totul fatală. Visa că alerga după ea și că, îndărătnica, frumoasa Séné se ascundea în pădure. Un copac îi arăta locul unde se afla și își ridica ramurile care o ascundeau, cu un zâmbet răutăcios pe chipul său de lemn. El întindea brațele ca s-o prindă, ea îi azvârlea niște frunze în față, el se apleca... și își stâlcea mutra. Deschise ochii. Camera crezu că se deșteptase și lumina se aprinse. Tocmai căzuse din pat și doar covorul gros îl împiedicase să nu se rănească. Înfășurat în cearșafuri, se răsuci ca să se ridice, își prinse picioarele în grămada răvășită și căzu la loc. Asta îi salvă însă viața. Carbonus, un sort de foc mortal, îl rată, trecându-i pe deasupra capului.

Se ridică în picioare. O siluetă mascată incanta în fața lui, gata să-i trimită un al doilea sort.

Niciodată nu poți aprecia destul cât de important e să dormi cu un cuțit sub saltea. Xandiar se repezi, apucă arma, o lansa printr-o mișcare rapidă și lama se înfipse în inima atacatorului său. Acesta își coborî privirea, stupefiat, lăsă să-i scape sorțul, care îl carboniză înainte de a-i permite lui Xandiar să intervină. Acoperindu-și fața cu mâna, pentru a se feri de dogoare, Xandiar porunci:

— Cameră, incendiu declarat, tornadă de apă!

Camera se supuse și tavanul se desfăcu, eliberând litri de apă care stinseră imediat flăcările.

Fără să știe, pronunță aceeași frază ca și Cal.

— Pe strămoșii mei! bâigui el. De obicei se încearcă asasinarea moștenitoarei imperiale. Oare cine vrea să-mi facă felul? Și de ce?

Apăsă pe un buton roșu și alarma sună în tot palatul. Gărzile de rezervă săriră din așternut, gata să intervină, palatul își zăvorî de îndată porțile, închizându-i pe curteni și blocând accesul în incinta sa. Porțile de Transfer se stinseră și Împărăteasa, împreună cu întreaga familie, responsabilii din guvern prezenți fură duși la adăpost.

Împărăteasa își făcu apariția pe ecranul de control din camera lui Xandiar.

— Pe strămoșii mei, tună ea. Ce ți-a venit să dai alarma generală în miez de noapte?

Xandiar arătă spre silueta fumegândă din spatele lui.

— Cineva a încercat să mă asasineze, Majestatea Voastră imperială. Întrucât sunt căpetenia gărzii voastre, am dedus că nu eu eram persoana vizată, ci că acest atac era destinat să destabilizeze gărzile, pentru a vă putea atinge pe Domnia

Voastră. Am preferat să-mi iau măsurile de precauție necesare.

Tânăra femeie făcu ochii mari uitându-se la ceea ce mai rămăsese din asasin.

— Da, văd.

Xandiar făcu o plecăciune.

— Vă mulțumesc, Majestatea Voastră imperială.

— Ridică imediat alarma.

— Da, Majestatea... poftim?

Se ridică, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— M-ai auzit foarte bine. Pot să mă apăr și singură și n-am chef să-mi petrec restul nopții în buncărul ăsta umed. Întărește garda în jurul familiei și al camerelor mele și lasă-mă să mă duc din nou la culcare. Ah, și auzi?

— Majestatea Voastră imperială?

— Nici nu mai știu de când nu ți-ai mai luat o vacanță. Pleacă și tu pentru un timp.

Xandiar rămase încremenit.

— Cum? se bâlbâi el într-un târziu, uitând să mai pronunțe titlul Împărătesei.

Fața suveranei se înăspri, devenind o mască implacabilă.

— Trebuie să-ți mai spun o dată, Xandiar?

Marea căpetenie a Gărzilor luă poziția de drepti în dreptul consolei sale.

— Nu, Majestatea Voastră imperială. Am înțeles, Majestatea Voastră imperială. De azi în două sau trei zile, după ce situația de alertă va fi încheiată, o să plec în vac...

— Acum, Xandiar. Chiar din acest moment, nu mai ești de serviciu. Vreau ca mâine-dimineață, la prima oră, să părăsești

palatul, e clar? O să predai însemnele funcției tale lui Xilar Xaril.

Xandiar se făcu la fel de roșu la față ca și uniforma sa.

— Xaril nu e secundul meu, Majestatea Voastră imperială. X'eorul ar trebui să-mi ia locul în cazul oricărei absențe a competeniei Gărzilor voastre.

— Și totuși, Xaril e cel care te va înlocui, până când toată povestea asta cu atentatul se va clarifica. Executarea!

Turbat de furie, se supuse și întrerupse legătura chiar fără să mai salute, ceea ce, în cazul lui, era la limita crimei de lezmajestate.

În pofida ordinelor Împărătesei, își petrecu noaptea patru-lând. Suverana nu-și dădea seama de gravitatea amenințării și ridicase starea de alertă, ceea ce însemna că palatul avea să-și redeschidă porțile, permițând eventualilor complici să scape. Nădăjduia chiar că apartamentele imperiale vor fi ținta unui atac, care avea să-i justifice temerile, dar nu se încercă nimic în acest sens împotriva Împărătesei.

Medicul legist, un cahmboum cu tentacule argintate, îi dădu raportul în cursul dimineții.

— Frumoasă lovitură! îl felicită el. Nu știam că sunteți atât de bun la aruncarea cu cuțitul!

— Mă antrenez în fiecare zi, îi spuse Xandiar. Trebuie să știu să mânuiesc la perfecție tot felul de arme în serviciul Majestății Sale.

— Desigur. Individul ăsta s-a convins pe pielea lui. În afară de faptul că e din rasa thugilor, că nu are amprente dentare, că mâncase sepie violetă cu creastă roșie din Tadix, care e o mâncare destul de costisitoare, cred că sunteți de acord, și că a fost

prăjit ca un antricot, ei bine, în afară de toate astea nu vă pot spune mare lucru. Am încercat să-i chemăm manii, dar e protejat împotriva acestui gen de vrăji. Iar sub coaja lui foarte arsă, am observat că are bătăături la mâini.

— Crezi că era un războinic?

— Un războinic, dar nu un mercenar. Aceștia din urmă, în ciuda unor Reparus-uri, au cusături pe corp, pe când el nu are cicatrici. Cineva îți poartă sâmbetele, dragul meu Xandiar, și încă foarte îndârjit.

— Îmi fac griji pentru Împărăteasă.

— În locul tău, mi-aș face griji pentru propria persoană. Împărăteasa e bine păzită, e oare și cazul tău?

— Eu sunt o gardă! îi răspunse sec Xandiar. Doar nu te aștepți ca gărzile să aibă gărzi care să le păzească, după câte știu! Mersi, Doctore Flllmml, mă bucur să constat că știința ta e atât de... exactă.

— Și eu îți mulțumesc. Ah, și încă un sfat.

— Da?

— Fă tot ce poți să nu ajungi pe masa mea de autopsie, bine?

Și ieși din sală înainte ca Xandiar să fi putut reacționa. Câteva clipe mai târziu, un Xaril radios veni să ia însemnele și cheile noului său post de șef al Gărzilor.

Xandiar făcu în așa fel încât să-i strice bucuria.

— Doar pentru câteva zile, sublinie el, întinzându-i fără tragere de inimă prețioasele obiecte. Nu te obișnuie prea mult cu ele.

— Nu se știe niciodată! îi răspunse Xaril, morocănos. Poate că Împărăteasa va găsi că serviciul meu e mai eficient decât al tău și mă va numi definitiv.

— E bine să visezi, amice, observă Xandiar, posomorât ca moartea. Dar asta nu se va întâmpla.

Și se răsuci pe călcâie. Nu era tocmai neliniștit. Xaril era mult mai puțin bun decât el. Și X'eorul, adevăratul său secund, ca un soldat credincios ce era, avea să-l informeze despre cel mai neînsemnat eveniment.

Intră în camera sa și începu să o stăbată în lung și-n lat, trăgându-se de gulerul uniformei sale de ofițer, pipăind mânerul spadelor, incapabil să se liniștească.

Dacă Xandiar devenise șeful Gărzilor Împărătesei, asta nu se datora doar faptului că era un excelent războinic, probabil cel mai bun după Imperator, ci și pentru că avea un creier de care se și folosea.

Recapitulă tot ce făcuse în cursul zilei gândindu-se ce anume ar fi putut declanșa o tentativă de crimă. În afară de ancheta privitoare la savant, nu era decât chestiunea manipulării genetice la care fusese supusă moștenitoarea imperială. Acest secret arzător pe care Împărăteasa îi ceruse să nu-l divulge. Zidurile palatului nu erau întotdeauna etanșe. Când îi prezentase împărătesei afacerea, cineva i-ar fi putut auzi dezvăluirile. Cineva care era implicat, mai mult sau mai puțin, în această întreprindere ilegală, și care nu dorea ca acest lucru să se afle, avea motive să-l asasineze, pe el, ca să-i închidă gura. Era mai ușor să ajungă la el decât la Împărăteasă, păzită zi și noapte.

Scrășni din dinți. La urma urmei, Împărăteasa nu greșea îndepărtându-l, chiar dacă motivele invocate erau greșite. Rămânând aici, o punea în pericol!

Nu avea decât o soluție. Trebuia să dea de Moștenitoare și să stea de vorbă cu ea. Dar mai înainte, trebuia să se ducă în Lancovit și să ancheteze la fața locului, acolo unde se născuse Tara, să încerce să retraseze cele întâmplare.

După ce manipularea avea să fie adusă la cunoștința tuturor, cu dovezi, manipulatorul nu va mai avea motive să-i ucidă, pe el și pe Împărăteasă. Își scoase uniforma și îmbracă haine civile, un costum sobru, o capă de sorșitor, în culorile imperiului, cizme confortabile. Ținuta militară era la el o a doua natură, așa că, în curând, costumul începu să semene a uniformă.

Își micșoră spadele, își aranjă efectele militare și o întinse spre Poarta de Transfer.

Nu cântărise îndeajuns cât de bine îl cunoșteau dușmanii săi.

Îi întinseseră o capcană. La două sute de metri înainte de sala de transfer principală.

Erau trei. Îmbrăcați în ținute-cameleon, cu fața mascată, aproape invizibili. Atacul lor îl luă cu totul pe nepregătite.

Nu scăpă de o moarte fulgerătoare decât grație uimitorului său instinct. Întrezări o formă care se desprindea de lângă pereții auriți incrustați cu pietre prețioase și, fără să mai stea pe gânduri, se aruncă la pământ. Un cuțit zbârnâi chiar pe deasupra capului său, retezându-i câteva șuvițe de păr în zbor.

Nicio gardă nu se află în preajmă și, pentru a evita să le alerteze și să declanșeze sistemele magice de protecție ale

palatului, atacatorii își traseră armele din teacă. Săbii, arma favorită a lui Xandiar.

Fu rănit la unul din cele patru brațe înainte de a apuca să le comande armelor sale să-și reia mărimea obișnuită. Făcu un salt și eschivă un alt atac, aterizând într-o sală plină de curteni. Xandiar nădăjduia că unul dintre ei va fi atât de inteligent încât să-i atace pe dușmanii săi printr-o intervenție magică, alertând astfel serviciul de securitate, dar, țipând de spaimă, aceștia o luară la fugă.

Rateu! Nu-i mai rămânea decât să spere că vor preveni Garda. Evită două săbii și sări cu agilitate înapoi.

Se duela cu doi dintre asasini, masacrând mobilele care nu reușeau să se dea la timp deoparte, în timp ce al treilea aștepta momentul în care căpetenia Gărzilor avea să rămână fără apărare, pentru a-l putea ucide. O întrebare crucială îi trecu prin minte. Cu ajutorul cărei vrăji pătrunseseră asasinii aceia în palat?

Lăsă să-i scape un geamăt, primind o lovitură în coapsă. Replică, fulgerător, și unul dintre atacatori se prăbuși, lovit în inimă. Deveniți prudenți după moartea complicelui lor, ceilalți doi se apropiară unul de altul, săbiile lor trasând în aer niște motive uluitoare.

Xandiar le răspunse cu atâta încrâncenare, încât îi tăie gâtul celui de-a doilea agresor. Dar ultimul era cel mai bun, iar Xandiar era rănit. Văzu că se află foarte aproape de sala de transfer și declanșă un atac brutal, care-l făcu pe asasin să dea înapoi, apoi deschise ușa sălii și azvârli una dintre săbii asupra globului de iluminat. Acesta se stinse brusc, lăsând încăperea în beznă. Gărzile nu avură timp să reacționeze și Xandiar nu

putea aștepta ca ele să-i vină în ajutor. Se repezi, sperând din tot sufletul să nu-și lase vreo buățică în urmă, se izbi de ceva moale și viu și strigă:

— Castelul Viu regal din Travia, Lancovit.

Câteva secunde mai apoi, se afla la Travia, teafăr, lângă Cal, buimăcit, care fusese transferat în același timp cu el.

— Pe strămoșii mei! exclamă băiatul în timp ce se ridica furios de lângă el. Ce v-a apucat?

Văzu că Xandiar sângera peste tot și își schimbă tonul.

— Sunteți rănit?

Xandiar se uită la sângele care îi curgea și remarcă, strâmbându-se de durere:

— Da, nu m-au ratat, dar nu se vor putea lăuda cu asta!

— Rănile sunt prea adânci pentru un simplu Reparus. Chem imediat un șaman, se auzi o voce calmă de deasupra lor. Nu vă mișcați.

Floaresfioasălamarginedepârăulimpede, ciclopul cel roșu, gardianul Porții Castelului Viu din Travia îi privea din toată înălțimea sa.

— Poftim! Țineți-l apăsat pe rană.

Și făcu să apară un pansament compresiv care-i opri imediat valul de sânge.

— Doi trădători m-au agresat în Omois, preciză Xandiar, cu o voce care se silea să fie fermă, așa că n-am avut de ales. Aveți grijă, poate se află chiar în urma mea.

— Așa e, făcu o voce sarcastică. Erau atât de în urma voastră încât și-au lăsat și o bucată.

Cal încremeni. Recunoscuse vocea. Maestrul Dragosh, vampyrul, într-o robă de un albastru atât de închis încât părea

negru, împodobită cu glife argintii, cu ochii roșii și caninii albi, stătea dinaintea lui, privind ceva pe jos. Se uită și el, dar regretă imediat.

Xandiar, în schimb, era încântat. Contemplă picioarele în-sângerate, care zăceau pe jos.

— Pesemne că imbecilul a vrut să mă urmeze în timpul translației, o parte din corpul său aflându-se în cercul de transfer, dar nu într-un tot. Păcat, aș fi vrut să știu în slujba cui era.

— Probleme minore de intențență, Căpetenie a Gărzilor din Omois? se interesă vampyrul cu vocea sa catifelată.

— S-ar putea spune și așa, da, probleme pe care am de gând să le rezolv repede. Dacă ar vrea cineva să-mi aplice un Reparus ceva mai slab decât sorții obișnuiți, aș putea chiar să plec.

— Vă aflați aici în calitate oficială și vreți să organizați o audiență cu Majestățile Lor? îl întrebă Floaresfioasălamargine-depârâulimpe.

— Nu, răspunse Xandiar ridicându-se cu greutate. Sunt în *vacanță*.

Se lăsa tăcerea.

— V... văd, făcu ciclopul. Ei bine, vacanță plăcută, Maestre Xandiar, vă las pe mâinile șamanului nostru.

Apoi, plin de tact, ciclopul avu grijă să trimită rămășițele trupului asasinului la laborator, pentru a-i determina identitatea.

Xandiar îi făcu un semn din cap lui Cal, apoi îl urmă pe șamanul care tocmai intrase. Adolescentul oftă. Se întorcea în Lancovit mai repede decât prevăzuse. Oricum, trebuia să dea și pe acasă pentru a-și lua câteva accesorii de Hoț înainte de a se reîntâlni cu Tara și cu ceilalți la Stonehenge. Iar dacă își

aranșase aproape toate detaliile privind examenele la universitatea de Hoți Patentăți, mulțumită unei intervenții a Împărătesei, încă nu făcuse rost de unele cursuri de care ar putea avea nevoie.

Deși Cal credea că va scăpa la fel de ușor, avu parte de o decepție. Maestrul Sardoin avea o mulțime de lucruri de lămurit cu Prim-Sorțitorul său și îi dădu de înțeles acest lucru foarte categoric. Sfârșitul întrevederii cu eminentul specialist nu fu deloc plăcut. Maestrul nu aprecia defel că elevul său își consacra mai multă energie unor misterioase afaceri, care se derulau aproape peste tot în AltăLume, decât participării la cursurile sale.

— Nu așa vei deveni Înalt Mag, tinere Prim. Sunt dezamăgit să constat că asistentul meu cel mai promițător nu are timp și pentru mine.

— Da, mormăi Cal. La fel îmi spun și maeștrii mei de la universitate. Și prietenii, și părinții mei!

Maestrul Sardoin nu se aștepta la un asemenea răspuns din partea lui Cal.

— Poftim? întrebă el ridicând foarte mult dintr-o sprâncenă.

— Nu, nimic, răspunse repede tânărul Hoț.

Fu nevoit să suporte o jumătate de oră suplimentară de reproșuri, înainte ca maestrul Sardoin să-i îngăduie să plece. Castelul Viu, care asistasese la discuție, văzu bine că prietenul său era nemulțumit și îi aduse la cunoștință acest lucru Înaltului Mag, întunecându-i încăperea, în care se porni să sufle un vânt de furtună. Nori cenușii încărcăți de apă începură să se

îngrămădească deasupra capului omulețului. Acesta își ridică ochii spre boltă și mormăi:

— Oh, nici chiar așa! Nu l-am torturat pe drăguțul tău Cal. Pune din nou soarele la loc, și cât mai repede!

Castelul ezită, dar magul nu părea să glumească, așa că un peisaj vesel, cu licorni și zâne încântătoare, luă locul furtunii.

— Mmm, e mai bine așa! îi mulțumi maestrul Sardoin. Hai, gata. Du-te și mai bate și pe altul la cap!

Castelul ar fi putut să-i răspundă că, fiind o entitate conștientă, nu avea alt loc unde să se ducă decât în propriul său corp de piatră. Se mulțumi să materializeze un pegas, care îi făcu maestrului Sardoin o plecăciune, apoi dispăru.

Cal își stăpâni un mic zâmbet. Se înțelegea bine cu Castelul Viu, care îl ajuta în timpul isprăvilor sale și-i ascundea prostiile. Bănuia că și Castelul se plictisea și că aventurile sale îl distrau. Părăsi castelul pentru a se duce acasă.

Prea ocupat să se gândească la Eleanora, nu văzu silueta care se fofila în spatele său, urmărindu-l discret. Acasă, Toto, hidra sa cu șapte capete și cu douăzeci de tone de afecțiune redundantă, îl întâmpină cu o bucurie nebună. El își luă accesoriile de care avea nevoie.

De data asta amândoi părinții erau acasă. Ca de obicei, le povesti tot ce făcuse, fără să le ascundă nimic, ca și întâmplarea cu Eleanora.

Ochii cenușii ai Leandrinei Dal Salan se încrețiră de râs. Își îmbrățișă fiul. Iar tatăl, Deor, îl bătu pe umăr, amuzat.

— Îmi semeni mai mult decât crezi, remarcă el. Eu însumi m-am îndrăgostit de o femeie care era cât pe-acum să mă omoare! Cal făcu ochii mari, uimit.

— Vrei să spui, înainte de mama?

— Nu, chiar despre maică-ta vorbesc!

— Cum? A încercat să te omoare?

Maică-sa roși, încurcată.

— Îmi compromisese una dintre misiuni.

— Și bine am făcut! Dacă ai fi continuat, elful acela te-ar fi eliminat!

— Poate da, poate nu. Oricum, l-am luat pe tatăl tău drept un trădător.

— Uau! Și?

— Și m-a denunțat, zâmbi amuzat taică-său.

— Respectam ierarhia! țin să precizeze Leandrine. Și aveam dovezi solide!

Cal era ca picat din nori. Ochii i se rotunșiră.

— Nu se poate, papa? Tu nu ești profesor de literatură? E o acoperire? Dar de ce nu mi-ai spus niciodată?

— Pentru că nu e o acoperire. Când te pomenști cu un cuțit la gât, asta te ajută să apreciezi valoarea existenței. M-am hotărât să-mi schimb meseria.

— Mamă! Să nu-mi spui că ai făcut așa ceva? Ai vrut să-i tai gâtul? Și ce te-a oprit?

Maică-sa îi zâmbi cu tandrețe soțului ei și-l îmbrățișă.

— Din fericire, tatăl tău poate să vorbească foarte repede și să fie foarte conșingător. Mi-a dovedit că nu el era trădătorul și m-a cerut de nevastă numaidecât! L-am demascat pe adevăratul reneșat, care, din păcate, a reușit să ne scape. Această persoană îmi era apropiată și s-a folosit de dragostea pe care i-o purtam pentru a mă trăda. Mi-a trebuit ceva timp până să-i acord

încredere tatălui tău, dar, până la urmă, încăpățânat fiind, a reușit să mă convingă că el e bărbatul vieții mele.

Cal se uita la ei, gânditor.

— Poate că n-o să mă căsătoresc prea curând cu Eleanora, dar îți mulțumesc pentru informație. E bine de știut.

— Tu ești acum destul de mare ca să înțelegi. Iar eu sunt fericită că poți aprecia în ce măsură Deor e un bărbat excepțional, care, contrar spuselor sale, și-a schimbat cariera numai pentru a se putea ocupa de tine în timpul misiunilor mele.

Cal îi îmbrățișă pe amândoi. Nu avea nevoie să știe adevărul pentru a-și admira tatăl, dar era mulțumit că îl aflate.

Le spuse ce avea de gând să facă, apoi plecă la Castelul Viu. Ca un parazit, umbra se ținu după el.

Se duse direct la Poarta de Transfer. Gardianul îi spuse că Porțile funcționau în sens unic, ceea ce îl neliniști destul de mult. Ultima dată când se produsese acest lucru, Magister profitase de situație și încercase să invadeze planeta cu o armată de demoni. Nu ezită și ceru să fie transferat la Londra. Tara era probabil în pericol. Odată ajuns în capitala engleză, află că prietena sa era deja la Stonehenge. Hotelierul de la ambasadă îi dădu coordonatele hanului la care făcuse rezervări pentru sorțitori. Cal se folosi de mai multe Transmitus-uri pentru a ajunge mai repede, regretând din toată inima că pierduse atâta timp. Și dacă, în absența lui, Tara fusese rănită, sau pățise ceva mai rău? Activă în sfârșit și ultimul Transmitus, pregătit să se rematerializeze la Stonehenge.

Cavalerul Cal era gata s-o salveze pe prințesa aflată în primejdie!

Gânguritul porumbeilor sau arta de a le seduce pe fete, de profesorul fabrice de Besois-Giron

Prințesa era mai ales în primejdia de a fi făcută bucățele de propria-i bunică. Igor, odată trântit la pământ, făcuse o remarcă nefericită.

— Având în vedere fiul în cari vî purtați cu oamini, mormăise el frecându-și gâtul, nu mî mai mirî că soțul dumneavoastrî a prifirat să sî faci nievăzut!

Tara se interpusese între cei doi beligeranți și maestrul Chem o opri pe Isabella chiar în momentul în care ea voia să-l pulverizeze pe Igor.

— Pe strămoșii mei, Isabella, bodogăni el. Adu-ți aminte unde ne aflăm!

— Puțin îmi pasă de planeta asta, de împutiții ăștia de nonso. Vreau să mi se explice de ce soțul meu apare în această fotografie!

— Sunteți sigură că e el? o întrebă Esmeralda după ce studiasse clișeul. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc de acest bărbat. Poate că vă înșelați din pricina vreunei asemănări?

Isabella se uită atent la imagine, apoi clătină din cap.

— Nu. El e, Menelas. N-am nicio îndoială.

— În douăzeci și unu de ani, oamenii se schimbă, obiectă gazda.

Isabella se pregătea să-i răspundă că sorțitorii nu se schimbă, cel puțin nu mai devreme de o sută bună de ani, dar se abținu. Știa fără nici cel mai mic dubiu că în poză era Menelas. Nimeni și nimic nu aveau s-o facă să-și schimbe părerea.

Drept urmare, își amână plecarea. Îi propuse Tarei să plece împreună cu maestrul Chem și cu ceilalți în AltăLume, dar nepoată-sa o refuză hotărât. Își pierduse deja bunicul la Stonehenge, nici nu putea fi vorba să-și lase și bunica aici.

Isabella își începu ancheta închizându-se în salon, decisă să descopere cine pusese fotografia acolo și, mai ales, de ce. Ceilalți se întoarseră în camerele lor, pentru a-și desface iar bagajele. Robin se gândi să profite de acest contratimp pentru a lămuri situația lui cu Tara, acum când ea putea vorbi din nou. Totuși, înainte de a o lua cu asalt pe tânăra sorțitoare, era prudent să-și facă un plan. Fabrice, cel mai bun prieten al ei, îi putea fi de ajutor.

Robin îl găsi la Moineau. Fata, ghemuită pe canapeaua din camera ei, se uita, cu niște ochi triști, la Fabrice, care se pregătea să execute un dans ritualic, acoperit de acele rune pestilențiale.

— Pe strămoșii mei! exclamă Robin. Ce faci?

Băiatul cel înalt și blond se opri, cu un picior în aer.

— E un ritual de putere, îi spuse el, stânjenit. Tara va avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem da.

Robin se uită cu atenție la runele și la cercul trasat pe parchetul camerei. O luminiță îi sclipi în ochi.

— Ia zi, Fabrice, cine ți-a făcut rost de ritualul ăsta?

— Mi l-a vândut un negustor, în Lancovit. Scump. De ce?

— Nu cumva era vorba de o prăvălie din apropierea pieței de flori, ținută de un sorșitor cu pielea violetă?

Fabrice își coborî piciorul pe podea.

— Ba da. Are o mulțime de poșuni, filtre și alți sorși. E genial.

— Îhî, și ți-a spus și la ce folosește cu adevărat acest sorș?

— O să-mi dea un supliment de putere și o să-mi sporească potențialul magic.

— De fapt, declară Robin, ai cărui ochi sclipeau de răs, e destinat sporirii potențialului, da, dar nu în sensul pe care-l crezi tu.

Fabrice încremeni, pregătit pentru ce e mai rău. Și nu fu decepționat.

— Da, continuă Robin, al cărui zâmbet amenința acum să se lungească până la urechi, ceea ce tocmai te pregăteai să dansezi e ritualul pentru fertilitate al triburilor tatris.

— POFTIM?!

Dubla întrebare țâșni ca din pușcă. Moineau și Fabrice exclamară în aceeași clipă.

— Nu te îngrijora, răsă Robin adresându-i-se lui Moineau, nu funcționează decât la tatrisi. Nu există riscul să naști în următoarele zece minute o jumătate de duzină de mici tatrisi... mă rog, așa cred!

Moineau ezita între râs și furie. Mânia și spaima de ceea ce ar fi putut să i se întâmple avură câștig de cauză.

Se ridică și azvârli pătura care o proteja de frig.

— Asta le-a pus capac la toate! Un ritual de fertilitate! E ridicol. Asta nu e grav, dar într-o zi riști să rănești pe cineva. Te previn, Fabrice, dacă mai continui să cauți puterea, nu conta pe mine să-ți mai fiu iubită!

Și ieși din cameră, trântind ușa în urma ei.

— Mda, se strâmbă Fabrice. Nu pare prea veselă.

Robin trase adânc aer în piept pentru a-și înăbuși un teribil hohot de râs. Să-și bată joc de prietenul său nu era o idee bună, mai ales acum când avea nevoie de ajutorul lui pentru a descifra capriciile Tarei.

Elfii au un simț al mirosului deosebit de dezvoltat și, când inspiră profund, Robin începu să sughită. Duhoarea emanată de trupul lui Fabrice era cumplită.

— Ei, zise el, cu lacrimi în ochi, cred că n-ar strica să faci un duș; chiar și un traduc ar mirosi mai bine decât tine!

Fabrice îi aruncă o privire furibundă, apoi, cu un pas demn, se duse la baie. Și trânti ușa. Asigurându-se că Pământeanul nu-l auzea, Robin murea de râs, în timp ce murmura, cu o mână dusă la gură.

— Pe strămoșii mei, dansa un ritual de fertilitate!

Timp de două minute bune, nu putu respira (ceea ce nu era tocmai rău), atât de tare hohotea. Barune se apropie de el, în căutare de mângâieri, iar el își reveni, frecându-i mamutului urechile păroase.

— Bietul de tine, stăpânul tău face niște lucruri tare ciudate! Mă bucur că nu am un Familiar. Nu mi-ar face plăcere să-mi împărtășească toate emoțiile.

— Ei bine, nu ai dreptate, se auzi în spatele său vocea lui Fabrice, care-și termina de șters bustul, după ce-și trăsesese jeanșii pe el. E foarte plăcut să-l ai pe Barune tovarăș. Bun, dincolo de faptul că m-ai luat peste picior, ce anume aveai să-mi spui?

— Am venit să-ți vorbesc despre Tara, răspunse semielful așezându-se pe locul lui Moineau. Tu ești cel mai vechi prieten al ei. Am nevoie de părerea ta de Pământeian.

Fabrice își puse un tricou și se așeză lângă el.

— Ai sărutat-o, după câte mi-a spus Gloria, apoi ea te-a respins, nu-i așa?

— E puțin cam eliptic, dar, în mare, da. Ce părere ai?

— Uite ce e, Robin, cu fetele e cam ca și cu florile. Sunt frumoase, miros frumos, costă scump, dar aparțin unei specii strănii. A încerca să le înțelegi e totuna cu a descifra tainele matematicilor superioare. Un subiect dificil, complex și adesea inabordabil.

Robin se strâmbă bănuitor.

— Nu-mi ești de mare ajutor.

— Dacă-ți dai seama că nu noi le alegem pe ele, ci ele ne aleg pe noi, atunci ai înțeles tot.

— Vrei să spui că declarația mea n-a fost o idee prea bună? Că ar fi trebuit să aștept ca ea să-mi facă declarații, nu?

— Nu, ai făcut bine! Ele nu sunt telepate și nici noi nu suntem. Dacă nu ne vorbim unii altora, rasa noastră umană e blocată. Ai făcut bine că i-ai mărturisit că o iubești. Normal, așa

poți vedea dacă îi plăci sau nu. Dacă ea refuză să te sărute, ești terminat. Dar, în cazul tău, dacă ai sărutat-o, și...

— Și ea a luat-o la fugă.

— Mda, nu e chiar reacția la care te-ai aștepta, sunt de acord. Ți-au curs balele, ai tras vreun vânt, ceva neobișnuit?

— Nimic din toate astea! exclamă semielful, indignat, doar am sărutat-o.

— Atunci, ar fi trebuit să înceapă să gângurească în brațele tale și să-ți spună cât de mult te iubește.

— Să gângurească?

— Cam așa ceva. Cum ai făcut? Arată-mi.

— Vrei să te sărut?!

— Aoleu, nici vorbă! Arată-mi doar cum ai procedat.

Robin își întinse gura ca pentru a săruta pe cineva în gol și spuse:

— Mi-am lipit buzele de ale ei, și atâta tot!

— Cu sau fără strecuratul limbii printre buze?

— Știi, zise Robin gânditor, spus așa, mi se pare de-a dreptul dezgustător.

— Nu contează. Răspunde-mi.

— Fără. Mă rog, era primul nostru sărut. Și oricum...

— Spune.

— N-am avut când, răspunse semielful indispus. S-a retras înainte.

— Oho-ho!

— Ce, oho-ho?

— Nu-i a bună.

— Având în vedere că a fugit aproape imediat, da, am priceput și eu!

— Nu văd decât o singură soluție, zise Fabrice pe un ton doct.

Robin se aplecă cu nerăbdare spre el.

— Spune, care?

— Trebuie să te duci s-o întrebi.

Robin se uită la el, neîncrezător.

— Și... doar atât?

— Da.

— Super. Ajutorul tău e de neprețuit.

— Cu plăcere. Nu ezita dacă mai ai nevoie de ceva, orice.

Robin îl măsură din nou din priviri, dar Fabrice vorbea serios. Semielful clătină din cap, apoi se ridică. Ieși călcând apăsător, cu pasul nervos. Pe culoar se încrucișă cu Tara, spre nenorocul ei. Păi, era un moment tocmai bun să îndrăznească, în acea stare de spirit în care se amestecau furia și agasarea.

— Tara! se repezi el cu o voce puternică, trebuie să-ți vorbesc!

Tara se uită la el, mirată.

— Ăăă, da, dacă ții.

Nu se afla nimeni primprejur, momentul era ideal.

— Noi doi ne-am sărutat. Iar tu n-ai găngurit. De ce?

Tara făcu ochii mari.

— Găngurit?

— Da, Fabrice mi-a spus că atunci când săruți o Pământeană, ea găngurește.

El nu aprecie deloc zâmbetul larg apărut pe chipul fetei care fu cutremurată de un hohot de râs.

— Ți-a spus el asta? Găngurit, adică ceva de felul „rhthhu rhthhu”, ca un porumbel?

— Ca un porumbel, ca un spașun, dacă vrei. Deci?

Tara încercă să se închipuie în plin gângurit, dar o cuprinse din nou râsul. Ceea ce nu aranja deloc problemele semielfului. Acesta aștepta răbdător. Tara își șterse lacrimile care îi curgeau pe obraji și încercă să se liniștească.

— În loc să gân...

Robin se opri, văzând că trăsăturile Tarei se înăspreau, și reluă.

— În loc să mă săruți, tu ai plecat, după ce mi-ai aruncat în față o mulțime de grozăvii. Vreau să știi de ce?

Hm, nu părea să glumească. Și spre marea ei uimire, Tara nu se simțea în măsură să-i răspundă.

— Nu știu. Eu... eu credeam că... și apoi pac! mai nimic.

Semielful era la fel de nelămurit. Fabrice avea dreptate, el nu pricepea o iotă.

— Mai nimic?

Tânăra sortitoare se enervă, săcâită că nu putea să-i explice ceea ce simțea.

— Nu, deodată, în loc să mă uit la tine ca la iubitul meu, mi-ai devenit doar un prieten.

— Doar un prieten?

— Uite ce e, nu-mi mai repeta cuvintele, mă enervează.

Cea mai bună apărare este atacul, se știe. Semielful rămase fără grai. Iar Tara îl dădu gata cu un definitiv „Și încetează să-mi mai pui întrebări la care nu am răspuns!”.

Fără să-i mai aștepte reacția, Tara intră în cameră.

Pleoștit de tot, Robin se uită la ușa închisă. Fabrice scoase capul prin deschizătura ușii de la camera sa. Nu pierduse nicio frântură din scena la care asistase.

— Adu-mi aminte să nu te imit, dacă va trebui să fac o declarație de dragoste! Bine, să tragem linie: visez eu sau ne-am pierdut amândoi iubitele? În fine, mai ales tu, căci, în ceea ce mă privește, eu încă mai trag nădejde s-o păstrez pe a mea!

— Pe tot aurul, giuvaierele și magia din AltăLume, n-o să renunț în veci la Tara! mormăi Robin, impermeabil la orice glumă.

Și, cedând temperamentului clocotitor al elfilor, lovi din toate puterile în panoul de lemn care nu-i făcuse niciun rău. Ascultător, acesta se despică în urma izbiturii. Robin își examinează pumnul, care îl durea, apoi, dând din cap, o luă din loc.

Din spatele ușii sale, Tara îl auzea și o durea inima. De ce oare nu era în stare să-l iubească pe Robin, când acesta o iubea atât de mult? Inspiră adânc. Trebuia mai întâi s-o ajute pe bunică-sa. Apoi, o să se gândească și la viitorul ei împreună cu Robin. Prudentă, aruncă o privire pe culoar, dar semielful se făcuse nevăzut.

Coborî în salon, unde bunicul ei, încremenit de-a pururi, îi adresă o privire verde. Faimoasa poză smulsă de Isabella își reluate locul ei pe perete. Salonul era gol. După ce încercase în zadar să-l descopere pe cel ce pusese fotografia acolo, Isabella reușise să vizualizeze o linie magică ce marca deplasarea imaginii în spațiu și în timp. Plecase împreună cu maestrul Chem, urmărind linia ca un pește prins în cârligul undiței.

Tara era deocamdată singură cu Galant. Deodată, pegasul tresări, scoțându-și ghearele.

Alertată, Tara identifică acel Pșuiiit! pe care tocmai îl auzise. Cineva se rematerializase în camera alăturată folosind un Transmisus! Fu cât pe-acți să-și activeze puterea magică, dar se

stăpâni, deschise ușa cu prudență și dădu nas în nas cu Cal! Băiatul se pipăia peste tot, uimit că era întreg, cu vulpoiul alături, zburlit tot, ca urmare a translației.

— Detest toate aceste Transmitus-uri, mormăi el. Întotdeauna am impresia că o să lipsească o bucățică din mine la sosire. Salut, Tara!

— Cal! Cum... ce-i cu tine aici?

Băiatul se strâmbă și-și dezveli dinții. Se hotărî să-i spună o parte din adevăr.

— Am aflat că Porțile de Transfer erau din nou blocate. Ultima dată ne-am pomenit cu o armată de demoni în spate. Mi-am zis că poate aveai nevoie de ajutorul meu.

Tara zâmbi... apoi încruntă din sprâncene.

— Dar eu credeam că nu puteai veni cu noi din pricina examenelor pe care trebuie să le dai?

Micul Hoț își contemplă unghiile cu aer blazat.

— Mi-am dat mai înainte examenele, am recurs la principiul de „securitate națională”.

— Cum așa?

— I-am spus Împărătesei că fără ajutorul meu n-aveai nicio șansă să scapi, având în vedere că îmi petrec timpul salvându-te sau scoțându-te din situațiile dementiale în care te încăpățânezi să te vâri. Ea le-a împărtășit viul ei sentiment de neliniște suveranilor din Lancovit, care au transmis mesajul Înălților Magi de la Universitatea de Hoți Patentati. Ei mi-au permis să-mi dau parțialele, și iată-mă!

— Ai îndrăznit să te duci s-o vezi pe mătușa mea? Uau, dar știu că ești curajos! îi spuse admirativ Tara. Dar ai avut foarte puțin timp pentru studiu, știi cumva dacă le-ai luat? La naiba,

Cal, dacă ți-ai ratat examenele din cauza mea, n-o să te iert niciodată!

— A fost cât pe ce, dar am avut noroc și am trecut anul, o asigură tânărul Hoș, deși Vregrir și Trougrav au scos untul din mine, iar maestrul Sardoin mi-a tras un perdaf. Cum se face totuși că mai sunteți aici? N-ați jumulit Harpiile? Știam eu că aveți nevoie de mine!

— Le-am eliminat și, deși n-am plecat până acum, mă bucur să te văd. N-am plecat fiindcă s-a ivit o problemă.

Îi povesti despre supradoza ei de magie, despre Jeremy și Jordan, despre falșii părinți și adevărații sorșitori și, în sfârșit, despre apariția neașteptată a lui Menelas, soșul Isabellei, într-o fotografie.

— Ohoho! șuieră Cal, dar e delirant! Ce-aveți de gând să faceți?

— În momentul de față, bunica și-a pierdut capul. Umblă încolo și îcoace pe locul unde a fost luată fotografia, de parcă bunicul ar urma să apară din pământ, nu departe de Stonehenge. Nu vrea să se întoarcă acasă până când nu-l găsește.

— Deși știe că ai avut o nouă criză de magie, și nu din cele mici?

— Nu-i mai stă ei gândul la asta. De fapt, în locul ei, presupun că aș fi făcut și eu la fel. Și apoi, maestrul Chem pare să mă fi vindecat. Pe scurt, după cum vezi, n-am părăsit hanul.

Se întoarse la ce-i spusese micul Hoș.

— Mi-ai zis că ți-ai dat examenele, nu?

— Da, zâmbi Cal, foarte mândru. Și chiar di...

Nu-și termină spusele. Un Pșuuiiit! familiar răsună în spatele lui. O formă întunecată ateriză în cameră, în dreptul

unei statui imense din gips, destul de urâte, care-l înfățișa pe Zeus, zeul Olimpului. Forma se clătină și se lovi de statuie, care, sub ochii îngroziți ai Tarei, se răsturnă și se sfărâmă în mii de bucăți.

Când își ridică ochii, de uimire îi pieri graiul. Dar nu și lui Cal.

— Pe strămoșii mei! strigă el. Dar asta-i afurisita aia de Angelica!

Angelica

sau cum să visezi că-ți faci terci dușmanii,
prin orice mijloace

Inalta Lancoviană brunetă, dușmana Tarei, se ridică în picioare și își scutură elegantul ei costum bleu, dezgustată.
— Nu mă-ndoiam de asta! făcu ea cu răutate. Când te-am văzut cum o întinzi pe șest, te-am urmărit și n-am greșit. O să-i spun maestrului Sardoin că ai părăsit Castelul din Lancovit fără permisiunea lui!

Tara se pregătea să-l dezvinovățească pe Cal, dar acesta se dovedi mai iute.

— Ah, o imploră el, nu face una ca asta!

— Și de ce n-aș face-o? i-o întoarse Angelica, bucurându-se de triumf. De-atâta timp îmi otrăvești viața, acum a venit momentul să mă răzbun.

— Și ce o să-i spui maestrului meu? se văicări Cal, cu capul plecat și mușcându-și buzele, aparent cufundat în cea mai neagră deznădejde.

— O să-i spun să te dea afară! Și că-ți petreci timpul fără să-i dai socoteală, făcând numai după capul tău și că nu e normal ca tu să ai tot felul de scutiri, și noi nu. În fine, că ești periculos. Te-ai folosit de Porțile de Transfer fără să ai autorizație și ai recurs la mai multe Transmitus-uri pe Pământ, lucru care e interzis!

Cal capitulă.

— Ce vrei în schimbul tăcerii tale?

Lungana fată se gândi o clipă, apoi zâmbi strâmb.

— Să zicem, ca timp de un an, să fii sclavul meu. Să faci corvezile în locul meu și să te ocupi de apartamentele mele... fără ajutorul magiei!

Tara nu știa dacă prefera s-o prefacă pe Angelica într-o broască pentru oribilul ei șantaj, sau pe Cal într-o rămă pentru că o mințise.

— Stai! îi propuse Cal, să facem un pariu, la urma urmei, am dreptul la o șansă ca să ies basma curată. Sunt scutit de toate dacă reușesc să obțin de la maestrul meu Sardoin ca el să-mi permită să vin și să plec după bunul meu plac. Dar în cazul ăsta, tu vei fi în locul meu și vei deveni sclava mea.

Fata cea înaltă strânse din ochi, neîncrezătoare.

— Și dacă nu reușești?

— Atunci o să rămân sclavul tău timp de *doi* ani, adăugă foarte repede Cal.

— Doi ani? Hmm, maestrul Sardoin e de neînduplecat. N-o să-ți îngăduie să pleci cât timp nu ți-ai dat examenele. Și având în vedere că-ți pierzi vremea vânturându-te cine știe pe unde cu încrezuta aia a ta, nu există riscul să-ți iei examenele, ex-Hoțule! Hai să batem palma!

Își strânsesă mâna cu neîncredere și târgul fu încheiat.

Cal o lăsă pe Angelica să-și savureze triumful timp de un minut. Căderea avea să fie cu atât mai dură.

— Tăra, când a apărut Angelica, tocmai voiam să-ți spun că am la mine diploma de anul acesta.

Și sub privirile îngrozite ale ciumatei, dădu la iveală un pergament plin de semnături și ștampile.

— Nu! strigă ea cu o voce gătuită, e un fals, așa ceva nu se poate!

— Ba da, jubilă Cal. El mi-a dat voie să plec! Am toate autorizațiile necesare și mi-am susținut și diploma de anul acesta cu două luni mai devreme. Așa se face că am cinci diplome! Încă șase, și gata, voi fi Hoș Patentat!

— Ai trișat! urlă lungana.

— Ba deloc, rânji Hoșul. N-aveai cu ce să mă ameninți. Ești sclavul meu pentru un an și...

Restul discuției degeneră într-o succesiune de urlete furioase.

Tăra se feri să intervină. Cu zâmbetul pe buze, îi lăsă să se încaiere și se concentrează asupra statuii care zăcea pe jos în bucăți. Gazda lor o să facă o criză. Avea prilejul să-și testeze, ca măsură de prevedere, magia... în caz de pericol.

— Pe Reparus, psalmodie ea, totul să fie așa cum a fost, și nimic să nu schimbe-acest rost.

Forța ei magică atinse statuia, care se reconstitui imediat.

— Ahhhhhhhhhh!

Strigătul de furie din spatele ei o făcu să tresară. Angelica și Cal stăteau într-o curioasă poziție, nasul micului Hoș se afla vârat în generosul decolteu al afurisitei!

Aceasta încerca în zadar să-l împingă pe băiat, care făcea și el același lucru. Tara izbucni deodată într-un hohot de râs.

Tocmai îi lipise pe Cal și pe Angelica!

Surpriza odată trecută, și cum nu reușea să se desprindă de ea, Cal se interesă de ceea ce avea sub nas.

— Ia zi, Angelica, făcu el pe un ton nevinovat, visez eu sau tu porți un sutien cu burete? Și eu care îmi spuneam că pieptul tău s-a umflat neobișnuit de mult de vreo două luni încoace!

— Tara! urlă Angelica, nebună de furie, dacă nu mă scapi de această... lipitoare, îți jur că-l omor pe loc!

— Dar nu știu cum să fac, bâigui Tara, supărată, risc să vă desprind vreun braț sau vreun picior atunci când o să vă separ!

— Dacă ai putea evita asta, n-ar fi rău, preciză foarte repede Cal.

— Dezmembrează-l pe parazitul ăsta, dacă vrei, scânci Angelica. De altfel, o să mă ocup chiar eu de asta în locul tău!

Ei, da, era atât de furioasă încât era în stare să treacă de la vorbe la fapte. Prudentă, Tara îi desprinsese, având în același timp grijă să nu spargă statuia. Spre marea ei ușurare, magia o ascultă, și cei doi se pomeniră din nou liberi.

— Bine, făcu băiatul cu un rânjet feroce, tu îmi dai pace cu amenințările cu maestrul, iar eu nu spun nimănui că porți sutien cu burete...

Angelica îi aruncă flăcări din priviri. Dacă ochii ei ar fi fost două revolve, Cal ar fi pierit neîntârziat. Dar ea nu avea de ales.

— Foarte bine, declară ea pe un ton rece. Oricum, tot n-am nimic de făcut aici. Mă întorc în AltăLume.

— Nu cred, susură Tăra cu voce dulce. S-ar părea că nu ești la curent că Porțile nu mai funcționează pe direcția AlteiLumi. Suntem captivi aici!

— Cum? exclamă Angelica, înnebunită. Îți arde de glume! N-o să rămân pe planeta asta de păduchioși!

— Nu e foarte amabil ce spui despre noi, Domnișoară!

Angelica se răsuci pe călcăie, gata să-l pulverizeze pe cel care vorbise, dar se opri deodată, cu gura căscată. Devastatoarea frumusețe a lui Jordan lovise din nou. Tânărul fermier făcu un pas înainte, aureolat de farmecul său viril, inconștient de efectul pe care-l producea.

— Gr... hrmm, vreau să spun, dumneata... cine ești?

— Un păduchios, răspunse grav Jordan, dar dumneata?

— Ghine, eu? făcu Angelica, nereușind să mai pună două vorbe cap la cap. Ei, îmi pare bine.

— E logic, pentru o sorțitoare, remarcă Jordan, imperturbabil. O să plecați cât mai curând, nu? N-am chef să mai avem și alte victime. Jeremy nu trebuie să mai rămână aici.

Sorțitorea se uita la el de parcă ar fi avut două capete.

— Să plec? De ce să plec? Unde să plec? Cine e Jeremy?

Tăra se stăpâni să nu râdă. Vai, Angelica tocmai se îndrăgostise la prima vedere!

— Unul dintre ai voștri, pe care o să-l duceți pe malefica voastră planetă, plină de magie și de demoni. Ne-am săturat de voi aici, printre noi, i-o întoarce cu asprime Jordan. Plecați!

— Dar eu nu vreau să plec! protestă Angelica, în totală contradicție cu ceea ce afirmase cu un minut mai înainte. Și apoi, cine ești dumneata?

— Practicarea magiei te face să surzești, sorțitoare? Eu sunt ceea ce voi numiți un nonso, un om normal, nu un monstru ca voi!

Și se răsuci pe călcâie înainte ca Angelica să poată reacționa.

Stupefiată, aceasta se uită la Tara. Conștientă că e frumoasă, Angelica se folosea de nureii ei ca de o armă. Mortală, precisă. Ascutită. De obicei, sorțitorii se târau la picioarele ei, cerșindu-i favorurile. Să fie tratată drept monstru, mai cu seamă de un băiat atât de frumos, era pentru ea o experiență inedită, pe care nu era sigură că o apreciază.

Cu ochii scânteietori, își înfipse pumnii în șolduri.

— Ce-are împotriva sorțitorilor?

— Harpiile i-au ucis părinții, îi spuse Tara, povestindu-i repede ceea ce îi spusese și lui Cal.

Angelica făcu o mutră agasată.

— Dar asta e groaznic. Nu înțeleg de ce nu mă poate suporta pe mine, dar pe tine cred că are toate motivele să te urască. Au mai existat și alte daune pentru nonso?

— Cum ar spune un militar: „Iar în privința daunelor colaterale, e-n ordine?” constată Cal, glumeț. De vrei să afli dacă au mai murit și alți oameni, întreabă deschis!

Înalta fată brunetă îl trăsni cu privirea, apoi îl ignoră.

— Nu, ferma era destul de izolată pentru ca nimeni să nu-și dea seama de nimic, răspunse Tara, pe care Angelica începea s-o cam obosească. Dar a fost într-adevăr o lovitură. Cu atât mai mult cu cât Jordan face parte dintre NM.

— Vai! spuse Cal, s-a zis cu secretul nostru. Crezi că va vorbi?

— Nu știu.

— În locul lui, aș vrea să vă fac să plătiți foarte scump moartea părinților mei, dacă voi ați fi responsabili, le-o trânti Angelica. El însă, văd că rămâne rece și calm, ceea ce mi se pare ciudat.

— Fiindcă Tara nu e deloc răspunzătoare de moartea lor, se auzi o voce în spatele ei. E poate înnebunit de durere, dar idiot nu e.

Jeremy rămăsese singur pentru a-și plânge părinții. Apoi își redobândise calmul și cobora chiar în momentul în care auzise sfârșitul schimbului de replici.

Tara se întoarse și privirile i se cufundară în minunații ochi negri ai băiatului. Ceva în inima ei îi spunea că prefera ochii de cristal, plini de speranță și tristețe, dar sorțul îi înăbuși instinctul. Li-l prezintă lui Cal și Angelicăi, apoi se apropie de el.

Înainte ca ea să poată reacționa, Jeremy o luă de mână. Îi fu cu neputință să-i dea drumul, sorțul nu-i permise. Acesta o conduse să stea jos.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit atât de brutal la fermă. Știu că încerci să mă ajuți. Jordan înțelege că nu voi sunteți autorii acestui atac. El nu-și va găsi liniștea până când nu-i va descoperi pe cei care i-au asasinat pe părinții noștri. Deocamdată, e în stare de șoc. Dar peste câteva zile, sunt sigur că va găsi mijlocul de a da de urma vinovaților.

Robin năvăli în încăpere instantaneu și se îngălbeni când o văzu pe Tara ținându-se de mână cu Jordan. Cal sesiză reacția sa și murmură ca pentru el:

— Și eu care credeam că viața mea e complicată!

Tara își dădu seama de consternarea semielfului, dar nu se depărtă de Jordan.

— Tara? o strigă Robin cu un glas ezitant.

— Robin? răspunse Tara pe un ton neutru. Ce este?

— Mă plimbam pe afară (în realitate, decapita furios florile care nu-i făcuseră nimic), când bunica ta s-a întors. A primit o comunicare prin intermediul globului de cristal. Mi-a încredințat-o mie, fiindcă alerg mai repede decât ea, dar va ajunge și ea aici în câteva secunde. Se pare că s-a ivit o problemă.

Înspăimântată, Tara dădu drumul mâinii lui Jeremy, spre marea ușurare a semielfului.

— Cum? Ce s-a întâmplat? Maman?

Robin spuse blând:

— Chiar despre ea e vorba. S-a întâmplat ceva la conac!

Luptă între gărzi

sau cum să eviți să te alegi din prostie cu un cuțit
înfipt în inimă

Lui Xandiar îi era rău, și asta îi dădea o dispoziție proastă. Un Reparus eficient îi fusese aplicat de șamanul lancovian, dar rănilor primite de marea căpetenie erau adânci și aveau să-l mai chinuie încă multe zile. Oftă. Nu avea de ales. Trebuia să se ducă pe Pământ. Decizie grea, căci se temea să nu-i ia după el și pe misterioșii săi asasini.

Era vital s-o întâlnească pe Selena, mama Tarei, și să dea de aceasta din urmă cât mai repede. Nu prea mai conta ancheta pe care intenționa s-o facă în Lancovit, unde se născuse Moștenitoarea. Asasinii erau porniți să-i închidă gura, el trebuia să-și trimită mesajul de urgență și să evite, pe cât posibil, să moară.

Când trecu prin Poarta de Transfer a lui Besois-Giron, pe Terra, fu uimit să vadă cât de bolnav părea să fie contele. Chiar dacă se ținea curajos la postul său, se ghicea că visează un pat bun și o pernă moale.

— Nu arătați prea bine, remarcă Xandiar fără pic de tact.

— Nici dumneavoastră, i-o întoarce contele cu umor. Dați impresia că o creatură a încercat să vă înfulece și, găsind că nu sunteți prea gustos, v-a scuipat înapoi.

— Am fost atacat, răspunse cu demnitate Xandiar.

— Și eu, îi răspunse contele. De harpii, și dumneavoastră?

— De thugi, din aceeași rasă cu mine. Harpii, ziceți? V-au zgâriat? Și încă mai sunteți în viață?

Contele nu rezistă ispitei de a o tachina pe marea căpetenie.

— Da, de ce? Ar fi trebuit să mi se întâmple ceva?

Pesemne că umorul și Xandiar se născuseră pe două planete opuse, fiindcă el nu avea deloc.

— Da, îi spuse el fără un dram de umor, veninul harpiilor e mortal. Dacă v-ar fi zgâriat, ar fi trebuit să fiți mort. Dacă asta s-a petrecut cu puțin timp în urmă, veți muri peste câteva minute. Nu există niciun antidot.

— Vă pricepeți să-i liniștiți pe oameni, n-am ce zice! îl luă peste picior contele. Mica Tara e mult mai isteată decât dumneata. Ea a găsit un mijloc să mă lecuiască.

Xandiar holbă ochii.

— Imposibil!

— Ah! De când fiul meu e sorțitor, am alungat acest cuvânt din vocabular. S-a folosit de sângele ei.

— De sângele ei? Și dumneata nu te-ai pricopsit cu nicio sechelă?

— Cu excepția unei cumplite dureri de cap și a unei teribile dorințe de a dormi, pe loc, acum, imediat, nu. Mă simt normal. Așa că încetați să vă mai uitați la mine ca și cum aș fi o grenadă căreia i s-a scos cuiul!

— O ce?

— A, nimic. Ce vânt vă aduce pe această planetă?

— Trebuie s-o văd de urgență pe moștenitoarea imperială. Și pe maică-sa.

— Pe maică-sa nu e greu, e la conacul Isabellei Duncan. În ce-o privește pe Tara, e ceva mai complicat. S-a dus la Stonehenge.

Xandiar avu o scurtă ezitare, apoi se decise să-i vorbească mai întâi Selenei. Se înclină dinaintea contelui, care îi întoarse un salut ironic, și se îndreptă spre conac, după ce își ascunse prevăzător cele patru brațe recurgând la o iluzie. Se strâmbă. Ultima dată când se dusesse la conac, o sfârșise aruncat în piscină, după ce aterizase printre măceși. Nădăjduia că de data asta primirea avea să fie mai călduroasă.

Când intră în parc, fu uimit de frumusețea tinerei femei care venea spre el. Mai puțin spectaculoasă decât Împărăteasa, mama Tarei avea totuși un chip de neuitat, luminat de niște minunați ochi căprui pe care pletele sale brune îi încadrau ca pe un scrin cu pietre prețioase. Îmbrăcată într-o simplă robă albă, ținea un buchet de flori în brațe și mai mulți fluturi, atrași de polen, zburau în jurul ei, alcătuind o imagine idilică.

Scena era însă alterată de prezența sumbrului Medelus, aflat într-o dispoziție foarte proastă.

— Eu nu sunt convins, mormăia el. Nu poți face nimic pentru fiică-ta, deocamdată, iar ca să ne întoarcem din AltăLume pe planeta asta (felul lui de a pronunța cuvântul făcea să se subînțeleagă „amărată”) nu ne-ar lua mai mult de câteva minute. De ce te încăpățânezi să rămânem aici?

— Bună, Xandiar! îl salută Selena în timp ce garda se înclina cu respect.

Apoi se întoarse spre Medelus, și-i spuse, continuându-și nestânjenită conversația:

— Uneori, cu Tara, totul e o chestiune de secunde, pentru a-i salva viața... sau pentru a salva planeta! Nu vreau să risc nimic. Brad, am discutat de atâtea ori despre asta. Dacă nu-ți convine, eu o să te înțeleg. Dacă vrei, poți să te întorci în AltăLume. Eu o să aștept aici întoarcerea fiicei mele, a mamei și a bunicului meu!

Selena era o fire foarte blândă. Dar în acest moment fermitatea vocii sale nu se deosebea cu nimic de aceea a Isabellei.

Chipul lui Medelus se încreți într-un rictus de nemulțumire. Dar nu insistă.

Selena se opri deodată, privindu-l cu atenție pe Xandiar. Apoi făcu un gest neașteptat.

Dădu drumul florilor și fața i se crispă. Înainte ca Xandiar să poată reacționa, proiectă asupra lui o jerbă de foc, țipând.

Căpetenia nu avu timp decât să se aplece.

Turbat de furie, se pregătea să riposteze, când auzi un urlet de durere în spatele lui. Jetul fierbinte tocmai carbonizase un thug, asemănător cu cel care-l atacase în Omois! Atacatorul pieri într-o puzderie de scânteii. Lancea sa, aruncată în iarbă, scânteie, apoi se evaporă la rândul ei.

Xandiar, lipit la pământ, se rostogoli în spatele unui trunchi. Pe strămoșii săi! Cunoștea sorțul care tocmai îl dematerializase pe războinic. Se folosea atunci când nu voiai să lași urme, nici prizonier de interogat. Distrugea integral corpul, armele și veșmintele celor care erau atinși de el. Deloc simpatic, dar eficient. Puțini mercenari acceptau să-i sufere efectele. Vestă proastă: cel care îi voia pielea fie îl plătise foarte scump, fie

dispunea de mijloace pe care Xandiar nici nu voia să și le închipuie. Pe scurt, era de rău.

Folosindu-se de copaci pentru a se feri, cu Medelus, galben de spaimă în spatele ei, Selenă înainta spre adăpostul casei, cu grația unei războinice desăvârșite. Ceea ce nimeni nu credea că ar fi. Își preschimbă roba, care acum se pierdea în peisaj, verde și bleu, și constituia o țintă mișcătoare greu de atins.

Frumos efort, dar inutil. Căci nimeni nu era interesat de ea și tirurile se concentrau asupra lui Xandiar. Marea căpetenie se ghemuise în spatele unui trunchi de copac, inconfortabil de îngust. Mijloacele întrebuințate pentru a-l nimici depășeau posibilitățile unui simplu luptător. Cel care se afla în spatele acestui atac era cel puțin la fel de puternic ca un guvern! Și o groaznică bănuială îi sfredeli mintea.

O săgeată șuieră și se înfipse nu departe de piciorul său. Se ghemui și mai mult. Se pregătea să riște o privire pe deasupra refugiului său, când atenția îi fu atrasă de o formă albă înfășurată în jurul cozii săgeții. O desprinsă din săgeată. Era o misivă! Textul acesteia era laconic: „Când o să fluier, rostogolește-te la stânga, îți asigur eu spatele. Fii gata!”

Era semnat: „Séné Senssass”. Înjură printre dinți, apoi reciti cu atenție mesajul. Cum putea ști dacă era autentic sau era vorba despre o capcană a atacatorilor săi pentru a-l face să se expună? Mai rău, dacă era autentic, se punea întrebarea: frumoasa spioană era o trădătoare sau o prietenă?

Un foc provocat de razele trimise izbucni printre copaci, ca răspuns la ofensiva atacatorilor. Trecând pe deasupra vacarmului stârnit de copacii care luaseră foc, un fluierat scurt și

strident se făcu auzit. Xandiar nu avu de ales. Capcană sau nu, nu putea sta la nesfârșit în spatele precarului său adăpost!

Se rostogoli la stânga și, spre uimirea sa, nicio rază mortală nu-l doborî. În câteva fracțiuni de secundă, se afla adăpostit în spatele zidului zdravăn al unei cabane din grădină. Tresări atunci când Séné se ivi în fața lui. Ieșită de nicăieri, ea era mai frumoasă ca oricând. Îi adresă un zâmbet care-i făcea gropițe în obraji.

— Ce surpriză! Ce caută căpetenia Gărzilor imperiale pe Pământ? Atacat de niște oameni care par să-i poarte sâmbetele la modul serios?

— Aș putea să vă pun și eu aceeași întrebare, Căpetenie a Mascăților! Cel puțin pentru prezența voastră atât de... neașteptată!

— Fac o anchetă cu privire la dispariția bombei din laboratoarele noastre. Am venit pe Terra pentru a preleva amprente de pe Piatra Vie care a servit drept amorsă. Când am văzut că era atacat conacul doamnei Isabella, i-am sărit în ajutor. V-am salvat viața, dacă nu greșesc.

Xandiar se strâmbă, apoi arată spre thugii mascați care se distingeau printre copaci.

— Să nu ne pripim, domnișoară spioană! Suntem departe de a fi scăpat teferi. Aceștia sunt soldații voștri care se ocupă de diversiune? Câți sunt?

— Suntem cinci. Șase, cu mine.

— Dacă am numărat eu bine, avem cel puțin o duzină de atacatori pe cap. E prea mult pentru șapte persoane! Mai ales dacă sunt profesioniști, nu vor comite nicio greșeală!

— Nouă, șopti o voce care găfăia. Medelus și cu mine suntem gata să vă ajutăm. Presupun că e tot în legătură cu fiica mea?

Văzând că tirurile nu îi urmăreau, Selena și Medelus se întorseseră pentru a se adăposti în același loc cu Xandiar. Marea căpetenie a Gărzilor spuse grav:

— Da, din păcate. Împărăteasa a spus că se va ocupa personal de vindecarea ei, dar viața moștenitoarei rămâne totuși în mare primejdie. Este absolut necesar să se întoarcă! Altfel, există riscul ca magia ei să distrugă această planetă!

Se uitară unii la alții, cu gura căscată.

— Fiica mea? E bolnavă?

— Manipularea genetică i-a sporit atât de mult potențialul magic, încât poate constitui o amenințare pentru viața de pe Pământ, confirmă garda.

— Ei, exagerezi un pic, totuși, protestă Selena în timp ce-i supraveghea pe atacatorii care continuau să schimbe raze cu soldații lui Séné. Nimeni nu are puterea de a nimici o planetă... Nu?

— Din păcate, lucrul acesta e posibil, scrâșni Xandiar. Am și dovada că nu spun prostii, doamnă Duncan (și-i întinse copia pe care-o făcuse după dosarul savantului asasinat). Citiți-o, în timp ce Séné și cu mine vom încerca să modificăm raportul de forțe în favoarea noastră, doborând cât mai mulți inamici.

Xandiar remarcase că atacatorii evitau cu grijă să-i țintească pe Selena și Medelus. Rugându-se ca aceștia să fie mai puțin puternici decât el, ridică un scut.

— Ce faceți? îl întrebă Séné.

— Vreau să ies, la adăpostul acestui scut. Iar dumneavoastră, protejată, o să puteți profita de el pentru a-i doborî, unul după altul.

— Planul nu-i deloc bun, îi răspunse calm Séné. Și dacă ei se dovedesc mai puternici? O să te prăjești, și eu, odată cu dumneata!

Marea căpetenie se întoarse, cu o strălucire sălbatică în priviri.

— Nu, tocmai din cauza dumneavoastră și a acestei tinere fete pe care am jurat s-o protejez, o să rezist. Aveți încredere în mine!

Tânăra mascată se uită la el, apoi clătină din cap. Își activă forța magică.

— Fie, atunci să-i dăm drumul.

Asaltul lor îi luă pe nepregătite pe atacatori. Văzuseră bine că prada lor primise întăriri, dar nu se așteptau la atacul unui nebun furios care se năpustea asupra lor, protejat de un scut magic, în timp ce o fată în negru îi împuțina lovindu-i cu raze carbonizante. Demoralizați, dădură înapoi, apoi retragerea lor se transformă în debandadă. Începură să se facă nevăzuți printre copaci.

— Prindeți unul! țipă Séné. Îl vreau viu! Luați seama, dacă-i răniți prea tare, se dematerializează!

Unul dintre mascați reuși să-l doboare pe unul dintre thugi, cel care părea a fi șeful bandei și care nu fu lovit destul de grav pentru ca sortul să-l omoare. Când acesta își reveni în simțiri, era legat și Xandiar se apropie de el pentru a-i scoate masca. Îngrozit, acesta se zbătea în fel și chip, dar nu putea scăpa din mâna care îi smulgea pătratul de țesătură neagră. Își înălță ochii

spre marea căpetenie a Gărzilor, în timp ce o exclamație de stupefacție îi scăpa acestuia din urmă:

— Pe colții cariați ai lui Gelisor! Xaril!

— Îl cunoști? îl întrebă Selenă.

— Da, din păcate!

Tonul lui Xandiar era încărcat de amărăciune.

— E Xaril, una din gărzile imperiale. Nu pot să-mi revin. Să mi se vâneze postul până la a încerca să mă asasineze, e una. Dar să fie implicată și Garda imperială, nu e cu puțință.

Séné era la fel de subtilă pe cât de inteligentă. Își duse una dintre mâini la gură.

— Crezi și tu ceea ce cred și eu? murmură ea, îngrozită.

Xandiar dădu din cap.

— El s-a supus, nu-i așa. S-a supus unei porunci. Totul e să aflăm de la *cine* a primit-o.

În ciuda tuturor celor întâmplare, nu voia să creadă în vinovăția celei la care se gândea. Nădăjduia că Tyrann'hic, Prim-ministrul, care nu-l avea la inimă și care i-o făcea fiartă, se afla în spatele acestui atentat. Dar Xaril avea să-i spulbere iluziile.

— Ești un thug mort, Xandiar! rânji el. Împărăteasa mi-a poruncit să te elimin, căci, din câte mi-a spus ea, te afli în posesia unor informații care ar putea compromite siguranța statului.

Se uitară unii la alții. Selenă, mai ales, părea șocată. Să condamni un om... hm, un thug, doar pentru că știa ceva! Era... barbar. O dată mai mult, se întreba dacă avea motive să-și lase fiica să primească educația imperială din Omois. Împărăteasa

avea oare de gând să facă din Tara o prințesă la fel de denaturată și lipsită de scrupule ca și ea?

— Ar putea cineva să-mi explice și mie ce legătură există între Tara, împărăteasa din Omois și manipularea genetică? întrebă ea.

— Împărăteasa mi-a poruncit să păstrez secretul asupra celor suferite de moștenitoarea imperială. Nu mi s-a părut că a fost uimită când i-am adus dosarul, spuse gânditor Xandiar. Nu pot decât să presupun că era la curent.

— Ce anume ți-a spus când i-ai înmănat hârtiile?

— Că o să se ocupe de vindecarea Moștenitoarei, apoi mi-a poruncit să mă retrag. Câteva ore mai târziu, un om, probabil unul dintre propriii mei soldați, mascat ca să nu-l pot identifica, m-a atacat pentru a mă împiedica să divulg informația. Ceea ce era o prostie, căci n-aveam de gând să vorbesc cu nimeni despre asta, doar îmi dădusem cuvântul. Dar tentativa de crimă m-a făcut să cred că persoana care o comandase surprinsese discuția noastră și încerca să mă elimine. Mă temeam pentru viața tinerei prințese, așa că m-am hotărât să merg în Lancovit, pentru a face o anchetă. Privată. Am fost atacat din nou la Poarta de Transfer și iar, pentru a treia oară, când am ajuns aici.

— O cunosc eu pe Lisbeth! zise Selena. Puțin îi pasă dacă află cineva că a făcut cutare sau cutare lucru, ea se consideră mai presus de legi. N-ar fi pus niciodată să fii asasinat numai pentru că Tara fusese victima unei manipulări genetice, cu atât mai mult cu cât, în urma metamorfozei temporare a fiicei mele în bebeluș, noi nici nu ne mai îndoiam de asta. Nu. Cu siguranță există un alt motiv care-a dus la luarea acestei decizii. Ceva și

mai groaznic, în care e implicată și care a obligat-o să te elimine. E exact modul ei de a acționa.

Umerii lui Xandiar se gârboviră.

— Ce pot să fac? oftă el, resemnat. Nu știu de ce ține Împărăteasa să-mi închidă gura. Prin ce anume e și ea răspunzătoare de manipularea genetică a Tarei, de vreme ce, până mai acum un an, habar n-avea de existența unei moștenitoare?

Séné făcu ochii mari.

— Dar dacă împărăteasa noastră s-a decis să-l elimine pe Xandiar, cum va proceda oare cu cei cărora el le-a împărtășit informația?

— Tocmai, știu eu un mijloc de a-i complica viața! zâmbi sălbatic Selena.

Înainte ca Xandiar să aibă timp s-o oprească, Selena multiplicase dosarul și le împărțea copiile, punându-i pe toți în pericol prin împărtășirea unor dovezi atât de zdrobitoare.

În ceea ce-l privește, Medelus înțelese imediat, dar era prea târziu. Se repezi la Selena, galben la față.

— Dar nu-ți dai seama ce faci? Ești nebună!

Intimidată, Selena se opri.

— Cum? Dar...

— Încetează imediat! Împărăteasa nu trebuie să știe că suntem la curent. Altfel, o să pună să fim executați, la fel ca în cazul lui Xandiar! Dacă suntem prinși cu dosarul ăsta asupra noastră, s-a zis cu noi!

— Tocmai de aceea am făcut copii după el! i-o întoarse Selena. N-o să ne poată omorî pe toți, nu înainte de a dezvălui această manipulare celor apropiați. Acționând așa, îi protejez pe Xandiar, pe Séné și pe toți cei care au asistat la atac. În afară

de asta, sunt mama moștenitoarei împărăției Omois. Lisbeth nu-și va asuma niciodată riscul să și-o întoarcă pe Tara împotriva-i.

— Aveți dreptate, Doamnă, își dădu cu părerea Xandiar, cu o voce în care se simțea ușurarea.

Își plecă un genunchi și își înclină capul.

— Mă pun sub binevoitoarea dumneavoastră protecție. Fie ca magia voastră să strălucească, Doamnă Duncan!

— Și fie ca ea să păzească lumea de rele, îi dădu replica Selena, ca răspuns la vechea formulă de salut.

Deși, teoretic, Xandiar se afla la ordinele Împărătesei, el se plasa acum sub suzeranitatea Selenei, care trebuia să-l răzbune dacă avea să fie asasinat. Era totuși mai bine decât nimic.

— Ei bine, Doamnă, ați câștigat! se strâmbă Xaril. Acum trebuie să vă ucid! TEONCHOVAR!

Nu era o incantație, de aceea nimeni nu reacționează, crezând că garda proferea vreo înjurătură exotică. Așa că fură luați prin surprindere când, ca prin farmec și fără vreo mișcare a mâinilor, ciudatul sort fu eliberat de legăturile care-l imobilizau. Trăgând un cuțit dintr-o cizmă, Xaril îi tăie gâtul unuia dintre soldații lui Séné, apoi se năpusti asupra lui Medelus.

Acesta țipă și o apucă pe Selena, pe care o împinse în fața lui. Xaril ochi inima tinerei femei uluite, dar Xandiar se strecurase deja între ei, arma lui blocând lama celuiilalt la câțiva milimetri de piele.

Cele două gărzi se înfruntară aprig cu cuțitele. Deși erau de statură și corpolență asemănătoare, Xandiar era mai în vârstă decât Xaril și reflexele sale erau ceva mai puțin rapide. Dar atât de puțin încât experiența îi permise să compenseze fulgerătoarele

atacuri ale rivalului său. Curios lucru, Séné nu intervenea. Ca de altfel nici soldații ei.

— Ce așteptați pentru a-l neutraliza pe Xaril? țipă Selena.

— Amândoi sunt prea iuți, Doamnă, îi răspunse Séné, ai cărei ochi străluceau. Risc să-l ating pe Xandiar dacă încerc să-l dobor pe Xaril. Căpetenia gărzilor noastre știe să se apere. În privința asta sunt liniștită.

Xandiar, care auzise, în ciuda faptului că era concentrat asupra luptei, schiță un rictus. Ea, Mascata, nu-și făcea griji în privința lui! El, însă, era neliniștit. Xaril nu avea altă soluție decât să-l învingă, cu atât mai mult cu cât Xandiar se resimțea de pe urma gravelor răni căpătate cu câteva ore mai înainte. Așa că-l ataca nebunește, cuțitul mișcându-i-se ca o barieră vie pe dinaintea ochilor lui Xandiar. *N-ai să poți scăpa teafăr dând mereu înapoi*, gândi acesta. *Trebuie să-l silești să facă o greșală.*

Se prefăcu că se clatină, apoi se îndreptă din nou pe picioare. Cuțitul nu ezită și o plagă largă i se deschise pe tors. Ha! Lama îi ratase cu puțin vena jugulară. Dar Xaril prindea tot mai mult curaj, convins că adversarul său începea să obosească. Xandiar făcu un pas greșit și își oferă umărul lamei. Xaril nu pierdu ocazia. Arma sa se înfipse și se opri scrâșnind în articulație. În ciuda durerii fulgerătoare, Xandiar își ridică pumnul în care-și ținea arma. Iar pumnalul i se înfipse până în prăsele în inima lui Xaril.

Nevenindu-i să creadă, garda imperială se dădu înapoi, privind cuțitul care-i trecea prin piept. Scoase un suspin ușor, apoi se prăbuși.

Séné se aplecă deasupra lui, dar deja corpul scânteia și pierdea. Xandiar se prăbuși la rândul lui și Séné îl sprijini la timp.

— Scoate-mi, te rog, cuțitul, îi spuse Xandiar, tutuind-o pentru prima data.

— Magnificul meu războinic, gânguri mascata, cu ochii strălucind de admirație. Ce luptă formidabilă!

— Mmmmpfmm, făcu Xandiar gemând, atunci când lama cuțitului îi fu scoasă din umăr.

Apoi făcu ceva evident mai puțin marțial. Își pierdu cunoștința.

Îngrijorată, Séné incantă și Reparus-ul ei închise plaga.

În timp ce ea se agita pe lângă el, Selena îi făcu față lui Medelus. Cu trăsăturile schimonosite, seducătorului Brad nu-i venea să creadă că putuse face un asemenea gest. Instinctiv, în loc s-o apere pe Selena, își făcuse din ea un scut! De frica morții! Păși spre logodnica sa, cu mâinile întinse, dar tânăra femeie se dădu înapoi, cu chipul încruntat.

— Te rog, dragostea mea, scumpa mea, te implor! murmură Brad cu vocea pierită. A fost un reflex prostesc. Complet necugetat!

Selena își lăsă capul în jos și lacrimi picurară din frumoșii ei ochi căprui.

— Reacția ta a fost totuși una logică. Ai fost rănit groaznic de către Vânător și acum, din cauza mea, puțin a lipsit să nu mori.

Bradford se repezi din nou, crezându-se iertat, dar Selena făcu un alt pas înapoi, respingându-l.

— Acesta e de altfel și motivul pentru care totul s-a sfârșit între noi.

Medelus încremeni, uluit.

— Cum? Dar nu! Dar...

— Ți pun viața în primejdie. Duceai o viață liniștită înainte de a ne fi întâlnit. N-am dreptul să impun acest lucru unui om care nu e făcut să trăiască în aceste condiții, ar fi nedrept.

Bradford începu să țipe, pierzându-și sângele-rece.

— Dar nu e vorba de tine! Ci de proasta de fiică-ta! Din pricina ei, acum și mereu, viața ta e amenințată! În cele din urmă, vei fi ucisă. Nu merită să suferi atât din cauza ei! Ea e moștenitoarea împărăției Omois, lasă-i-o cumnatei tale! Sunt făcute una pentru alta. Putere și cruzime. Tu, tu ești făcută pentru dragoste, noi putem avea copii împreună. Copii adevărați, nu niște monștri debordând de putere!

Selena încremeni, cu frumosu-i chip ca o mască din argilă albă.

— Prin urmare, așa o consideri tu pe fata mea, zise ea rar. Un monstru. Îmi pare rău, Bradford. Nu pricepusem.

Dintr-o săritură, acesta se aruncă la picioarele ei, înconjurându-i-le cu brațele, în ciuda mișcării de repulsie a tinerei femei.

— Nu, nu asta voiam să spun. Iartă-mă, draga mea. Nici eu nu mai știu ce vorbesc. Vreau doar să rămân cu tine și să te iubesc până la finele veacurilor. Dacă trebuie s-o iubesc și pe fiica ta, așa să fie, chiar dacă mi-e teamă de asta. Fac orice pentru a te păstra!

Aproape că avu câștig de cauză. Timp de o clipă, mâna Selenei ezită deasupra buclelor sale brune, apoi trăsăturile sale, îndulcite pe moment, se înăspriă iar. Prin fața ochilor îi plana imaginea cuțitului care își ratase ținta. Dacă ea ar fi murit, cine ar mai fi vegheat asupra fetei sale? Nu-și putea permite nici cea mai mică slăbiciune.

— Îmi pare rău, Brad, repetă ea.

Și, în ciuda iubirii pe care încă i-o purta, se desprinsese din brațele lui.

Bradford rămase o clipă nemișcat, năucit. Apoi, încet, chipul i se schimonosi de furie și se ridică de jos.

— Ar fi trebuit s-o ucid pe ticăloasa aia mică, șuieră el, transformat de mânie într-un monstru hidos. N-o să ne mai despartă multă vreme, Selena, ți-o jur. Cu Bourbier, aproape c-am reușit s-o fac să dispară, așa că, poți să mă crezi, n-o să renunț niciodată la tine, pentru tot aurul și giuvaierele din AltăLume.

Zguduită, Selena își duse o mână la piept.

— Cum? Bourbier? Elementarul? Dar...

— În spatele lui mă aflu eu, da! recunosc bărbatul cu o bucurie rea. De fiecare dată, era același lucru. Era de-ajuns ca fiica ta să fluiera și tu dădeai fuga la ea, îți riscai viața și eu eram rănit. Am socotit că era destul. Însă ea m-a dibuit imediat și ticăloasa aia mică, prietena ei, m-a făcut să-mi pierd cunoștința. Am jucat comedia surprizei și voi toți ați crezut că era o vrajă rea pusă de harpii!

Se pregătea să-și verse în continuare veninul, când o voce rece îl întrerupse:

— Lămurește-mă și pe mine, îi spuse Xandiar, care tocmai își revenise în simțiri. Ai recunoscut adineauri, de față cu martori, că ai atentat la viața moștenitoarei imperiale din Omois?

Bradford întoarse repede capul. Marea gardă imperială se aținea chiar în spatele lui, imensă umbră amenințătoare, cu cuțitul în mână. Brad înghiți în sec. Apoi, fără să-i lase timp lui Xandiar să intervină, își apucă poalele robei sale de sorțitor în

mână și, alergând în zigzag printre copaci, o rupse la fugă prin pădure.

Selena o opri pe Séné înainte ca aceasta să-l carbonizeze pe fugar.

— Nu, lasă-l. El nu reprezintă o amenințare.

— Ah, aveți dreptate, Doamnă, bodogăni Séné, n-are destul curaj. E un laș. Hopa!

Hopa al ei i se adresa lui Xandiar, care își dăduse toată silința să pară cât mai amenințător cu puțință și care, acum când nu mai era necesar, se clătina pe picioare. Își strecură iute umărul sub cel al mării gărzi.

— Noroc că n-a primit să se lupte cu mine, mormăi Xandiar. N-aș fi fost în stare să-i țin piept nici unei fete de trei ani înarmată cu o babețică!

— Just, răsă gâlgâit Séné. Sprijină-te de mine, o să mergem împreună până la conac, apoi vom vedea ce avem de făcut. Ancheta asta mi se pare din ce în ce mai pasionantă!

Xandiar se lăsă greoi pe umărul ei și intrară în holul cel mare acoperit cu marmură albă și neagră, cu mobilier călduros și arhitectură elegantă. Selena îi conduse într-un încântător salon, roz cu verde, și Xandiar se lăsă să cadă pe o sofa, oftând.

Tachil și Mangus, cei doi servitori care o asistau pe Isabella în acțiunea de căutare a sorșitorilor nedeclarați și la supravegherea Faliilor, își făcură apariția în salon, cu mâinile iluminate de forța lor magică.

Tachil, care se îngrija de bucătăria conacului, scund și durdulu în roba sa de sorșitor, exclamă:

— Doamnă? Am văzut și noi focurile și exploziile. S-a întors cumva Moștenitoarea?

Séné ridică dintr-o sprânceană, amuzată.

— Oh, asemenea demonstrații îi sunt rezervate de obicei Tarei? Nu. Nu e aici. A fost un atac împotriva lui Xandiar, pentru o obscură poveste de putere și de distrugere a planetei.

— Pe zeii din AltăLume! exclamă Selenă care, răvășită de trădarea lui Bradford, uitase pe moment de primejdia care-o amenința pe fiică-sa. Trebuie să le prevenim pe Isabella și pe Tara! Lisbeth a spus că îi va acorda chiar ea îngrijiri Tarei, dar m-aș simți mult mai bine dacă aș putea să verific dacă se simte bine.

— Așa e, Doamnă, decise Xandiar. Trebuie să mergem la Stonehenge pentru a putea vorbi cu Moștenitoarea și pentru a o convinge să se întoarcă în AltăLume, unde va putea fi vindecată, dacă lucrul ăsta n-a fost deja făcut.

Selenă se pronunță.

— O să iau imediat legătura cu ea.

— Doamnă, făcu Xandiar, neliniștit, liniile nu sunt garantat sigure. A-i informa pe dușmanii noștri despre viitoarele noastre mișcări nu mi se pare o idee bună. Spuneți-i doar că am fost agresat, eu o să vă ofer o explicație plauzibilă, susceptibilă de a fi crezută atât de ea, cât și de adversarii noștri. Și mai adăugați că situația e sub control. Spuneți-i că noi rămânem aici pentru a supraveghea Poarta de Transfer. Astfel, dacă vom fi ascultați, vom lăsa impresia că ne-am decis să nu ne mișcăm de aici.

Selenă ezita. Inima îi spunea că trebuie să-și protejeze fiica și s-o avertizeze despre starea ei cât mai curând cu putință. Dar Xandiar avea dreptate.

— O să plecăm la noapte, discret, de îndată ce o să te simți mai bine. Séné, vii și tu cu noi în această aventură?

Mascata zâmbi amuzată.

— Împărăteasa m-a însărcinat să fac o anchetă cu privire la copia după bomba noastră. Afacerea de azi mi se pare a avea legătură cu investigațiile mele, așa că mă alătur dumneavoastră cu plăcere. Cred că niște întăriri nu sunt de prisos.

— Vino acum cu mine, Séné, oftă Selenă. O să-ți arăt unde ne putem spăla fețele de toată această funingine și apoi vom lua legătura cu fiica mea.

Consternată, Séné se privi într-o oglindă. Într-adevăr, avea fața pătată de negreală. Îi adresă un ultim zâmbet lui Xandiar, apoi o luă pe urmele Selenei, cu soldații ei postați la pândă în spatele ferestrelor, pentru improbabilul caz în care gărzile imperiale s-ar fi hotărât să-i atace din nou.

În pădurea în care se lăsa încet întunericul, doi ochi încinși de febră se așteptau asupra conacului. Medelus nu fugise de-acolo, pândind-o pe cea pe care o iubea.

Și profeția sa răsună în beznă.

— Selenă, tu o să fii a mea!

Mânia Isabellei

sau despre oamenii pe care e mai bine
să eviți să-i scoți din sărite

Îngrijorată, Tara luă globul de cristal pe care i-l întindea Robin. Frumosul chip al Selenei i se înfățișă, proiectat prin haloul alb al globului.

— Totul e în ordine, draga mea, o liniști maică-sa. A existat o mică problemă între Xandiar și o altă gardă care voia să-i ia locul, dar acum totul s-a aranjat.

Tara făcu ochii mari. Îl distingea, în spatele mamei ei, pe Xandiar, care nu arăta prea bine, și vedea și o tânără thug îmbrăcată în negru. O recunoscuse pe Séné Senssass, șefa Mascăților, pe care o întâlnise de mai multe ori la mătușa sa. Ce căuta prima spioană imperială pe Pământ la bunică-sa?

Selena îi spuse cu calm:

— O simplă afacere de promovare. Împărăteasa l-a numit pe Xaril Xilar în locul lui Xandiar cât timp acesta avea să fie în vacanță. Se pare că numirea aceasta i-a luat mințile lui Xaril. S-a decis să-și elimine rivalul pentru a-i lua locul.

De când  si lua concediu paranoicul  ef al G r zilor imperiale?

— Tu n-ai p  tit nimic, Maman, spune-mi?

Selena simți anxietatea din vocea fiicei sale. Gata, repede o diversiune, înainte ca ea să pună prea multe întrebări.

— Absolut nimic! afirmă ea voioasă. Mă simt foarte bine, dar tu?

Tara zâmbi, încurcată, la rândul ei. N-avea rost s-o neli-ni teasc  pe maică-sa spun ndu-i despre criza de magie.

— Sunt foarte în formă, Maman. Am doborât harpiile  i l-am găsit pe Jeremy, sor itorul, dar, din nefericire, nu i-am putut salva  i pe oamenii care-l adăposteau. O să ne întoarcem curând, după ce o să punem la punct încă vreo două, trei fleacuri.

Avu o scurtă ezitare. Ea, care încerca să-l aducă în lumea celor vii pe taică-său, se cădea oare să-i spună maică-sii despre posibila reapari ie a lui Menelas, tatăl acesteia? Momentul trecu  i Selena conchise, aparent grăbită:

— Bine!  mbr   eaz-o pe bunică-ta din partea mea, o să ne revedem în curând la conac. Te iubesc.

—  i eu te iubesc, Maman!

 i, sigure că se min iser  perfect una pe alta, pentru a se proteja reciproc, mama  i fiica stinseră globurile de cristal. Tara  i dădu înapoi lui Robin globul de cristal al bunică-sii.

— Adu-mi aminte să nu te cred pe cuvânt, glumi Cal. „Două, trei fleacuri  i ne întoarcem”? Eu credeam că bunică-ta tocmai  i-a văzut so ul dispărut de douăzeci  i unu de ani într-o poză făcută anul trecut.

— Ați terminat cu sporovăiala? trâmbiță Angelica, prezentă și ea la schimbul de replici. Fiindcă poveștile voastre de familie nu sunt pasionante. Tot ceea ce îmi doresc eu acum este să părăsesc această planetă!

— Nu înainte de a ni da ceia ce ni sî cuvină, scumpî Domnișoarî! Împroșcă cu salivă cineva din spatele ei.

Angelica se întoarce și holbă uimită ochii, văzând dubiosul cuplu alcătuit de Igor și imensa Esmeralda. În spatele lor, veneau Jordan, Isabella și maestrul Chem. Angelica se posomorî. Nu numai că nu reușise să-l distrugă pe oribilul Cal, dar acum mai era pusă și față în față cu dragonul care făcuse să fie alungată de la Curtea regală din Lancovit timp de trei luni, cele mai lungi din viața ei. Ea, care avea oroare de viața la țară!

Desigur, îi trădase pe cei din Lancovit aliindu-se cu Pustiitorul de Suflet, care încerca să cucerească AltăLumea. Cât de ranchiunoși puteau fi totuși blestemații ăștia de dragoni! Mustăci, dar se înclină.

— Maestre, Doamnă.

— Angelica? Și Cal? Ce-i cu voi aici?

Reverența micului Hoț fu de-a dreptul ironică.

— Ne plimbam și noi pe-aici, am văzut lumină și am intrat. Bună ziua, Doamnă, cum vă simțiți?

Formalismul său îi reaminti bătrânei sorțitoare că nu erau singuri. Avea să le ceară explicații mai târziu.

— Mulțumesc, bine. Dar mama ta ce mai face?

Cal miji ochii, agasat. Tatăl său nu lucra pentru guvernul din Lancovit, spre deosebire de maică-sa, iar Isabella avea o supărătoare tendință de a-i neglija acestuia existența.

— Cei *doi* părinți ai mei o duc minunat, vă mulțumesc, Doamnă, îi răspunse el.

— Ajiunji cu discuțiili astia stupidi! scuiă Igor. Știm cini sunțiți. Sunțiți Înălți Maji și sorțitori. Iar dumniceavoastri, Doamnă, daci vrieți să vă reviedieți suoțul, va trebui si ni dați ceia ce ni dorim!

Ochii Isabellei fulgerară.

— Mi se pare mie sau mă ameninți, nonso?

— Aș zice mai degrabă că încearcă să vă șantajeze, lămuri Cal.

Pumnii Înaltei Magiciene se strânsară și puterea ei magică îi învălui deodată într-o lumină violetă.

— Omulețule, habar n-ai de ceea ce ești pe cale să faci.

— Băbătie, ripostă Igor, vexat, ieu știu foarte bini unde mă duc. Iar tu n-ai di alies, căci și ieu sunt, la rândul meu, un NM. Majiia voastră nu ari putieri asupra mia.

„Băbătie” contra „omulețule”, apostrofele erau echivalente. Tăra și Robin schimbară o privire neliniștită. Nici chiar într-o situație normală Isabella nu era persoana cea mai calmă din lume. De când nădăjduia să-și regăsească soțul, răbdarea ei ajunsese aproape de zero. Bătrâna femeie schiță un zâmbet rece.

— Mintus-ul nu funcționează asupra celor NM, așa-i. Dar există alte mijloace de a le închide gura celor imprudenți... sau de a-i face să urle! Tu ești deja mic de tot, ia să vedem dacă nu te pot face și mai mic! Pe Destructus, fie ca picioarele sale să fie sfărâmate, pentru a-l face să vorbească!

Fluxul magic țâșni. Reacția Tărei fu instinctivă, nici nu putea fi vorba s-o lase pe Isabella să-l masacreze pe hangiu. Magia ei

reacționă și se lovi de cea a bunicii sale. Deflagrația produsă îi trânti pe toți la pământ, pârlî mobilele și culorile. Robin incantă la iuțeală pentru a stinge acel început de incendiu.

Când Isabella se ridică, cu părul vâlvoi, ca o stranie coroană, avea pete de negreală pe față, veșmintele sfâșiate și ochii îi erau izvoare de furie pură. Scoase un strigăt nearticulat și își ridică pumnii.

— Tara! Nu te lupta cu ea, o să ne omori pe toți! Adăpostiți-vă! schelălăi Manitou, repezindu-se în spatele unei comode zdravene.

Jordan o luă pe Angelica în brațe, care se zbătea, și o apără cu trupul său, adăpostit în spatele unei canapele. Jeremy făcu un scut, nu foarte bine meșterit, dar solid, pentru a-i proteja pe fratele său adoptiv și pe bruneta cea înaltă. Fabrice făcu și el un scut pentru Barune, Moineau pentru Sheeba, Cal pentru Blondin; cu ochii măriți de spaimă, toți se adăpostiră, în timp ce Fafnir cea ageră de minte se infiltră iute prin piatră în încăperea alăturată. Nu-i plăcea magia, și cu atât mai puțin când aceasta o amenința.

Igor și Esmeralda, îngroziți, stăteau încremeniți, ca două păsări hăituite de un șarpe. Tara îi protejă, la fel ca și pe Galant și Manitou. Toate se petrecură în câteva secunde, în decursul cărora magia Isabellei ajunse la apogeu. Atunci, sorțitoarea o eliberă și, odată cu ea, toată frustrarea care se acumulase în sufletul ei de-a lungul anilor.

Acoperișul castelului zbură ca un dop. Încăperea în care se aflau fu distrusă, temperatura se ridică la un nivel greu de imaginat. Copacii se reduceră la dimensiunea unor bețe de chibrit, construcțiile anexe dispărură pur și simplu. O ploaie de

sărămături se abătu asupra lor, făcându-i pe Angelica, Manitou și Barune să geamă. Totul păru să dureze un timp nesărșit. Apoi sorșitoarea își epuiză furia și puterea, iar forșă magică i se stinse de pe mâini. Începură să-și ridice capul, care de pe unde se ascunsese. Toată acea aripă a Castelului în care se aflau nu mai era decât o ruină și, fără magia celorlalți sorșitori, tot ce mai rămăsese neatins s-ar fi făcut scrum, cu excepșia peretelui pe care se etala poza lui Menelas, singurul crușat de Isabella.

— Aoleu! șuieră Manitou.

Fafnir păși peste molozul calcinat și întrebă, calmă:

— Gata, s-a terminat? V-ați vărsat nervii?

Isabella nu-i dădu nicio atenșie, concentrată asupra lui Igor, care încerca să se facă și mai mic, lipit de Esmeralda.

— Ei, omuleșule, scrășni ea cu o voce răgușită, mai ai de gând să mă sfidezi? Data viitoare, nepoata mea nu va mai fi aici pentru a te proteja, pe când eu, eu voi fi ca umbra ta, așteptând momentul nimerit...

— Ieu nu știu ce i s-a întâmplat soșului dumitali, Doamnî! bâigui cât putu mai repede Igor, înspăimântat. A fost o prostie din partea noastră, îmi pari rău. Dar o să ni înșilegeți. Noi am siemnat un contract, cu mult timp în urmî, cu un bărbat cari ni-a cerut sî nu acordăm găzduiri dicât unor oameni vinind di la hotelul Majiei din Londra. Ne-a spus cini sunțiți și ni-a plătit pântru a păstra niști camiere libiere. Problema iera că nu iera di-ajuns pântru întreșinierea castielului, căci pușani sorșatori vin la Stonehenge, așa că, înciet-înciet, am încieput sî primim mai mulți turiști normali, căci dacî sorșitorilor nu li prea păsa di umiezealî și di lipsa di confort pentru că avieau la dispoșăție majia lor, oaminilor nu li plăcia aiasta diloc. Și noi n-aviam

distui bani pântru reparațai. Ieu voiam sî vî rog să ni reparațî locuința, ca sî fie mai confortabilî! Dar nu știam cie ie cu fotografia aiasta pi pirițeli nostru. Acum două zili nu iera acolo!

Bătrâna sorțitoare se clătină, fără nici cea mai mică urmă de mînie.

— Prin urmare, era doar... un bluff? constată ea, pe un ton atît de amar, încât Tarei i se strânse inima. Deci nu știați ce i s-a întîmplat soțului meu? Nici unde se află? Am lansat o linie pentru a încerca să dau de cel care a făcut fotografia, dar pista a dispărut în împrejurimile Stonehenge-ului.

— Îmi pari rău, repetă Igor. Dar răspunsul ie nu. Nu știm nimic despri iel.

— Ai spus că ați făcut o înțelegere cu un bărbat? întrebă Robin. Ați putea să ni-l descrieți?

— Asta va fi foarti grieu, răspunse Igor.

Isabella strânse pumnii și Igor reluă în grabă.

— Nu vă inervați, păstrați-vî mai alies calmul. Ieu nu sunt aici decât ca sî vî răspund, fiindcî nu pot altcum. Di altfiel, datoritî aciestui bărbat am aflat de existența sorțitorilor.

Robin ridică din sprîncene, perplex.

— Cum așie... Vreau să zic, cum așa?

— Cu toati că tehnolojia noastră ie avansatî, un lucru ca aista ie cu nieputințî pi Pămînt. Omul aista n-avia fațî!

Tabloul

sau cum să treci de cealaltă parte a oglinzii
fără să te crezi Alice

— **M**agister! exclamă într-un glas Robin, Cal, Moineau și Tara, urmați la puțin timp de Fafnir și Isabella.

Angelica se îngălbeni. A-i înfrunța pe Tara și pe tovarășii ei, mai treacă-meargă, dar Magister, era prea mult pentru ea! Băgă de seamă că încă se afla în brațele lui Jordan, care nu părea grăbit să-i dea drumul. Se desprinsese de el, încă în stare de șoc. Și, ca de fiecare dată când se temea de ceva, deveni agresivă.

— Mersi! îi spuse ea pe un ton glacial, dar pot să-mi port și singură de grijă.

Înaltul băiat blond se crispă.

— Nicio problemă! Data viitoare, o să te las să te omoare pentru a demonstra că magicienii sunt și ei oameni ca toți ceilalți!

— Eu nu sunt magiciană, ripostă Angelica, ci sorțitoare!

— Magiciană, sortitoare, vrăjitoare, monstru, toți sunteți o apă și-un pământ. Ce-aveți de gând să faceți, acum după ce-ați distrus căminul acestor oameni sărmani, așa cum mi l-ați distrus și pe al meu?

— Crede-mă, îi informă Cal, dacă în spatele a toate astea se află Magister, puteți să vă faceți mult mai multe griji. Scopul său e de a-i face pe toți Pământenii robii săi. Așa că o casă care a sărit în aer, crede-mă, e o nimica toată!

Dragonul, însă, arunca în jur priviri neliniștite.

— Atragem prea mult atenția asupra noastră. O să mă ocup eu de reparațiile principale. Apoi, vom chibzui.

— Dacă ați putia face casa și arăta plăcut, se rugă Igor, cu tot cu confortul modern! Noi vi promitem în schimb să-i găzduim pe toți sorșitorii cari doriți, și să păstrăm tăcerea în privința existenței voastre.

Omulețul nu era lipsit de curaj. Își urmărea în continuare ideea lui fixă. Dragonul oftă. N-avea timp de atare copilării, dar a se asigura de discreția acestor NM nu era o idee proastă.

Incantă și zidurile mânjite de funingine se înălțară la loc, acoperișul se fixă și el. Printr-o mișcare amplă a mâinii, își făcură apariția aproape peste tot calorifere ultramoderne; o alta, și vechile țevi își redobândiră o strălucitoare tinerețe. Pereții se acoperiră cu o agreabilă zugrăveală de culoare deschisă și perdele se împodobiră cu desene de păsări. Mobilele căpătară incrustații, dantelării sculptate, se acoperiră cu pernuțe moi. Pretutindeni, magia acționă și sumbrul castel se luminează de razele cristaline ale lustrelor și candelabrelor. Umezeala se evaporă, insectele fură rugate să meargă în altă parte și niște ecrane plate adăugară o notă de lux camerelor și saloanelor.

Robin dădu din cap. Ca toată lumea, avea tendința să uite cât de puternici erau dragonii când își dădeau silința.

— Oho! exclamă Igor, încântat. Ie formidabil. Nu criedeam că o să iasă atât di reușit! Bravo! Iar în privința parcului, putietî...

— Am refăcut copacii și clădirile anexe. Așa că nu-ți mai forța norocul, îl avertiză maestrul Chem, n-o să fac nimic în plus. Ar fi deja destul de complicat de justificat renovarea spectaculară a castelului vostru, așa că, în ceea ce privește restul, va trebui să vă descurcați și singuri.

Înțelept, omulețul nu insistă. Cu un surâs extatic pe fața ei lătăreață, Esmeralda întrebă:

— Și o să țină? Magia e puternică?

— Nu m-am mulțumit doar să acopăr zidurile și plafoanele, spuse dragonul. Am lămurit pietrele și mobilele că acestea le sunt forma și culoarea de origine. Nu se mai pot schimba. Totul va rămâne în starea asta, chiar dacă eu dispar.

Cal spuse cu admirație:

— Nu știam că așa ceva e cu puțință!

— Dacă ai acorda mai mult timp studiului și mai puțin hoinărelui, ai ști, îi răspunse sec dragonul.

1-0 pentru reptilă. Cal se strâmbă, dar nu spuse nimic.

— Bun, acum că totul e în ordine, interveni Isabella, să ne întoarcem puțin la povestea soțului meu și la Magister. Cum a făcut ca să ia legătura cu voi?

Spre marea lor ușurare, cea care răspunse fu Esmeralda. Dicția lui Igor le puneă tuturor nervii la grea încercare.

— S-a ivit deodată în mijlocul salonului. La vremea aceea, abia moștenisem castelul de la o mătușă. A fost foarte drăguț

din partea ei, dar eu n-aveam mijloacele necesare să-l întrețin. Mă căsătorisem cu Igor de curând, așa că ne-am hotărât să facem din castel un hotel. Am dat un anunț pentru a găsi un asociat. Așa a apărut acest bărbat. Ne-a dat bani, ne-a vorbit despre existența sorțitorilor și ne-a precizat că hotelul Magiei de la Londra ne va contacta și ne va trimite turiști. Noi trebuia să le acordăm acestora prioritate și să-l prevenim de fiecare dată cu ajutorul unui glob de cristal primit tot de la el.

Dragonul mîrîi, foarte supărat.

— Asta mai lipsea! bodogăni el. Să fie oare ambasadorul complice? Totuși, și el e dragon ca și mine, și niciodată un dragon nu s-ar alia cu Magister! După ce o să mă întorc, o să deschid o anchetă. Dacă ne-a trădat, va face repede un tur pe continentul int... în altă parte!

Igor se dădu înapoi, cu ochii holbați de spaimă.

— Suntieți dragon?

— Da, și ți-o poate dovedi, strecură malițios Cal. Vrei să-l vezi sub forma sa naturală?

— Firiește cî nu! refuză Igor, înspăimântat.

— Cal! se enervă maestrul Chem, dă-i pace. Și ați luat-o?

— Ce anume? se miră Esmeralda, deloc liniștită.

Dragonul oftă:

— Ați luat legătura cu acest sorțitor pentru a-l înștiința de sosirea noastră?

— Da. I-am trimis un mesaj. Fără rezultat. N-am primit niciun răspuns. De altfel, e prima dată când reacționează așa. La fiecare vizită, punea să fie supravegheați oaspeții. Dar de data asta, nimic. Așa că am socotit că afacerea noastră nu-l mai interesa și ne-am folosit de fotografie ca să vă facem să credeți

că eram la curent cu dispariția soțului dumneavoastră și să vă cerem să ne renovați locuința.

O lungă tăcere punctă sfârșitul spuselor ei.

— Pe respirația arzătoare a lui Dranviroulispachir, de ce oare se interesează Magister de Stonehenge? mormăi maestrul Chem.

Tara reflectă: povestea lui Igor avea prea multe aspecte incoerente.

— De data asta, nu cred că Magister e implicat, nici în afacerea cu harpiile, nici în răpirea bunicului, zise ea pe un ton gânditor. Tot luptându-mă cu el, am dobândit un fel de instinct în ceea ce-l privește. Iar cât despre pactul cu gazdele noastre, logic ar fi ca el să supravegheze orice loc care adăpostește o forță magică, mai ales dacă, așa cum a spus Moineau, situl a fost construit de dragoni.

— Eu așa am citit, dar nu sunt sigură, țină să precizeze Moineau.

— Supravegherea pe care o desfășoară Magister îți dă dreptate. Pe el îl obsedează dragonii și mijloacele de a-i nimici. Presupun că altcineva vrea să ne vadă la Stonehenge, pentru un motiv foarte diferit. În privința asta, Igor ne-a dezvăluit ceva important.

—Ce anume? întrebă Fafnir, captivată.

De ce oare dușmanii Tarei erau atât de sinuoși? Să i se dea ei pe mână un om rău care trebuie doborât și securea nu i se va da în lături de la nimic; toate tertipurile astea nu erau deloc amuzante.

— A precizat că fotografia nu se afla pe perete acum două zile, răspunse Tara. Pariez că ea a apărut imediat ce ne-am anunțat plecarea. N-am dreptate?

Igor și Esmeralda se uitară unul la altul.

— Nu știu nimic, recunosc Igor, supărat. Recunosc că nu i-am dat atenție.

Jordan strigă:

— Stați o clipă! Așa e! Nu era acolo dimineața! Îți amintești, Esmeralda, că mi-ai cerut să șterg pozele și ramele de praf. De poza asta îmi aduc aminte pentru că grupul pe care-l înfățișează s-a rătăcit la țară și a trebuit să mergem în căutarea lor. Clișeul a fost luat în urma acestei întâmplări, așa că au ținut să mă fotografieze împreună cu ei! Fotografia asta *nu* e aceeași!

Se aplecară cu toții deasupra imaginii din care Menelas îi privea, dar Jordan avea dreptate. El nu era în poză.

— Fotografia a fost trucată, spuse Moineau după ce o analizează. E o lucrătură excelentă, realizată de cineva care vă cunoștea soțul, Doamnă, pentru ca dumneavoastră să puteți fi complet indusă în eroare.

Bătrâna sorțitoare păru distrusă.

— Cine poate fi atât de crud încât să-și bată astfel joc de mine?

— După părerea mea, zise Fabrice, autorul acestei înșelătorii nu urmărea decât să ne facă să rămânem pe loc. La urma urmei, și-a dat toată silința să ne aducă aici. Atacul harpiilor îmi lasă tot mai mult impresia că era o capcană. Voia să fim toți adunați aici, la Stonehenge!

Se întrerupse, cu chipul iluminat de o idee.

— Ei, dar ce spun eu! Singura imună la veninul harpiilor e Tăra. Am fi putut muri cu toții în timpul atacului asupra lui Robin. Dar nu și ea! Și toți știu lucrul ăsta în AltăLume, s-au făcut și reportaje atunci când a fost declarată Moștenitoarea Imperială a Omois-ului. Pe ea o voia aici misteriosul nostru complotist. Pe Tăra!

Toți se uitară la el, cu ochii măriți.

— O să-i dejucăm planurile, decretă cu tărie Isabella. O să plecăm chiar acum!

Deodată, poza lui Menelas se însufleți. Își așinti ochii verzi asupra Isabellei.

— Iubita mea, spuse el cu o voce rugătoare. Știam eu că în cele din urmă mă vei găsi. Trebuie să mă scapi din robie! Un sorțitor cu numele de Magister mă ține prizonier! Răpitorul meu cere în schimb ca tu să vii mâine-seară în cercul de la Stonehenge, la miezul nopții, împreună cu Tăra, altfel mă va ucide! Te rog, Isabella, salvează-mă, dragostea mea!

— Menelas! strigă Isabella.

Dar imaginea încremenea deja și plângerea încetă. Se lăsă o tăcere grea, timp în care toți digerau patetica chemare în ajutor.

— Să ne mai încredem în instinctul nostru, Tăra, admise dezamăgit Cal. În spatele acestor mașinații s-ar afla deci Magister. Aș fi putut să jur, ca și tine, că nu avea niciun amestec.

— Tăra! O să te întorci în AltăLume chiar mâine-dimineață! strigă Isabella, inflexibilă. Nici măcar din dragoste pentru Menelas nu voi permite ca nepoata mea să devină o jucărie în mâinile forțelor răului. Mă voi duce singură. Și să nu încerce

careva să-mi schimbe hotărârea, fiindcă și-ar pierde timpul degeaba.

Și, înainte ca vreunul să poată reacționa, se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea, trântind ușa în urma ei.

— Nici vorbă de asta, țipă Tara din spatele ușii închise. Tu m-ai făcut să vin aici, așa că nu plec!

— Ar fi totuși mai rezonabil, încercă să strecoare Manitou. Tara îl fulgeră cu privirea pe labrador.

— L-am învins până acum de două ori, strigă ea. Mi-a omorât tatăl, a răpit-o pe mama, și acum pe bunicul! De data asta, voi fi fără milă. Pentru tot ce i-a făcut familiei mele, Magister va muri!

— Ăăă, cine e Magister? întrebă Jeremy.

— E un dușman teribil și periculos, îi spuse Moineau.

— Mai rău decât bunica Tarei?

După expresia pe care o avea, se vedea că nu prea crede că așa ceva ar fi cu putință.

— Mult mai rău! îi confirmă Moineau, în timp ce-și mângâia pantera, care nu-l scăpa din ochi pe Jeremy, ceea ce nu-l făcea să se simtă deloc în siguranță. Mai ales de când aceasta își reluate înfățișarea ei naturală, colți, gheare și reflexe fulgerătoare.

Moineau îi povesti despre bătălia lui Magister împotriva dragonilor, despre tentativele sale de a o răpi pe Tara, despre dorința sa de a dobândi cele treisprezece obiecte demonice ascunse de Demiderus, cu scopul de a obține astfel puterea absolută, chiar malefică. Îi vorbi despre distrugerea a două dintre ele, Tronul lui Silur și Sceptrul Blestemat, despre capcanele pe care dușmanul lor se încăpățâna să li le întindă, despre

tentativa sa de invadare a AlteiLumi și a Terrei cu ajutorul demonilor. Lista fărădelegilor sale era impresionantă, dar ei reușiseră să-i deșoace toate planurile până acum. La sfârșitul povestirii, chipul băiatului era invadat de teamă.

— Și credeți că are ce are și cu mine? Că el ar fi cel care îmi hăituia părinții și a pus să fie uciși părinții mei adoptivi?

— Dacă el e acela, mormăi Jordan strângând din pumni, contați și pe mine pentru a merge cu voi mâine! Moartea părinților mei nu va rămâne nepedepsită!

Jeremy, în schimb, părea mai puțin entuziasat.

— Dar n-ai auzit ce au spus? Acest om e un monstru, care ucide fără milă sau remușcări! Trebuie să plecăm în AltăLume și să ne punem sub protecția imperiului Moi-ului.

— E vorba de imperiul *Omois*, oftă Manitou. Și deocamdată nu mergem nicăieri. E târziu, și din pricina tuturor acestor evenimente n-am cinat. Acum nu putem face nimic mai mult. Decât să mâncăm. Dacă așteptăm răbdători cu burta goală, Menelas nu va fi adus înapoi!

Era deconcertant, dar avea dreptate.

Esmeralda se înroși, căci ospitalitatea ei lăsa de dorit.

— Iertare. Bucătăreasa noastră v-a pregătit deja masa. Pofțiți în salon, vă servesc imediat.

Tăra se pregătea să protesteze, când Manitou i-l arată cu capul pe Jeremy. Tânărul sorșitor își pierduse chiar în acea zi părinții și tocmai aflase că era probabil ținta unui maniac periculos. Trebuia să i se lase timp să-și revină.

Esmeralda îi trimise Isabellei un platou care-i fu returnat neatins. Preocupată să trimită sorș după sorș pentru a-și localiza soșul, sorșitoarei numai la mâncare nu-i stătea gândul.

Serviră într-o tăcere apăsătoare alimente simple dar delicioase: cotlet de miel, varză și budincă cu cremă. Manitou orientă discuția spre ceea ce avea să facă Jeremy odată ajuns în AltăLume. Jordan, care trebuia să-și încheie declarațiile la poliție despre moartea părinților săi, dorea să-i privegheze înainte de a fi înmormântați, așa că îi părăsise pe musafiri, spre ciuda Angelicăi, care se bosumflă. Jeremy voise să-l însoțească, dar, pentru siguranța sa, Manitou nu-i dăduse voie. Trist, se conformase și Tara se văzu nevoită să facă eforturi pentru a-și înfrâna strania pornire de a-l strânge la piept.

Robin și maestrul Chem, prudenți, plasară alarme aproape peste tot în castel și îndeosebi în camere. Dacă vreo creatură rău-intenționată ar fi încercat să pătrundă în casă, avea să fie numaidecât paralizată.

Resemnați, urcară pentru a se duce la culcare. Manitou și Tara voiră să-i vorbească Isabellei, dar ușa sorțitoare se închise inflexibilă în urma ei.

— Mâine, o să ne punem la punct planul de bătălie, spuse poruncitor labradorul, dar acum vreau ca toți să se ducă la culcare și să se odihnească. Ne așteaptă o zi lungă.

Tara se supuse. Se simțea obosită, ca de fiecare dată când se folosea de magia ei. Nu-i fusese greu să-și protejeze prietenii de mânia Isabellei, dar acum resimțea efectele acestui efort. Căscă, îi sărută pe Moineau, Fabrice și Cal, ezită în cazul lui Robin, dar semielful îi întinse gentil obrazul și ea i-l atinse ușor cu buzele, făcându-l să se înfioare. Îl salută pe Jeremy, rezistând dorinței de a-l săruta și pe el, constată că băiatul avea camera vecină cu a ei și intră la ea. Magia transformase încăperea, la fel ca și restul hotelului. Ferestrele se măriseră, patul cu baldachin

părea deosebit de moale și plăcut. Se spăla pe dinți, Galant își făcu culcuș în cuverturile pe care ea le așternu pe jos pentru el (nu-i plăcea deloc să doarmă în patul ei, căci gesticula tot timpul prin somn), apoi se culcă și ea, convinsă că temerile o vor ține trează. În realitate, zece minute mai târziu, se cufunda într-un somn adânc.

În acest timp, Robin bătu discret la ușa lui Jeremy.

— Ei, șopti el, te-ar deranja să facem schimb de camere? A mea e la capătul culoarului.

Pe jumătate adormit, Jeremy se scărpină în cap.

— De ce?

— Ei bine, dacă Magister crede că te afli în această cameră, prefer ca el să mă atace pe mine, nu pe tine. Chiar dacă magia ta e puternică, încă nu știi să te servești de ea și puterea nu înseamnă nimic dacă nu știi s-o controlezi. Apoi, asta îmi permite s-o supraveghez pe Tara. La urma urmei, ea e ținta principală a lui Magister și nu-mi place să mă aflu departe de ea.

Privirea lui Jeremy se făcu sfredelitoare.

— Înțeleg. Ia zi, ești cumva îndrăgostit de ea?

Semielful roși. Și blestemă latura umană care îi dădea pe față atât de ușor emoțiile.

— Nu e vorba numai de asta, e mai complicat.

— Ah, și ieșiți împreună?

Robin fu cât pe-acți să-i răspundă afirmativ, dar onestitatea sa firească îl împiedică. Un sărut nu însemna că ieși cu cineva, mai ales atunci când această persoană se încapățâna să te considere doar un prieten foarte drag.

— Nu, recunosc el, încurcat.

— De cât timp o cunoști?

— De un an și jumătate.

— Eu, eu o cunosc doar de câteva ore și găsesc că e formidabilă. E frumoasă, inteligentă și îmi place mult. Mi-am pierdut de curând părinții adoptivi, așa că nu am inima să-i vorbesc, dar țin să te avertizez, AltMundanule...

Și se apropie de semielf atât de mult că aproape-i atinse fața.

— ...că nu ești singurul care vrea s-o protejeze!

Și îi trânti ușa în nas.

Robin trase o înjurătură, dar se abținu să spargă ușa. Se întoarse în camera sa și decise să doarmă iepurește, pentru a-i putea supraveghea pe Jeremy și pe Tara.

Ea dormea liniștită de mai multe ore, când o deșteaptă o lovitură surdă, produsă parcă de un obiect greu sau de un corp care cade și venind din camera alăturată. Nu auzi nici strigăte, nici urlete, doar liniștea nopții. Hmmm, ultima dată când auzise un zgomot suspect și nu ținuse cont de el, Fabrice se prefăcuse într-un vârcolac cu păr scurt. Cu mintea deosebit de limpede, îi porunci Schimbătoarei s-o îmbrace într-o ținută de zi și se strecură afară din cameră, având grijă să nu-l trezească pe Galant din somn. Cu pași de lup, se apropie de ușa de lângă ușa ei. Grație unei incantații discrete, auzul ei se ascuți și, în curând, ajunse până la ea răsuflarea liniștită a lui Jeremy, în spatele panoului de lemn. Ascultă în dreptul fiecărei camere, dar, la prima vedere, totul părea în ordine. Oftând din pricina paranoiei ei, se pregătea să intre la ea, când o licărire ce venea dinspre biblioteca vecină îi atrase privirile. Înaintă prevăzătoare. În spatele ei, o ușă se deschise fără zgomot și Robin ieși fără să fie auzit în culoar. Dormea și el, răpus de oboseală și de

sechelele veninului harpiilor, când glifele îl deșteptaseră. Pulsația lor se accentua, semn că Tarei i se întâmpla ceva. Nu se dezbrăcase de tot, păstrându-și pantalonii. Sări din pat, nemai-punându-și cămașa și, cu arcul lui Lillandril pregătit, se luă după Tara. Nu văzu o a treia ușă care se deschise și o umbră care se detașă în beznă.

Pătrunzând în încăperea impunătoare, ticsită până în tavan de cărți, Tara constată că licărirea venea de la lună și se reflecta într-un tablou. Ca atrasă de un magnet, se apropie de el. În auz îi murmură o muzică, de parcă tabloul ar fi fost făcut pentru ea și o atrăgea. Un poem curios era imprimat în mijlocul vârtejului de culori. O cuprinse un sentiment de déjà-vu. Mai văzuse și alte tablouri asemănătoare, tabloul acesta îi era familiar! Întinse capul și citi poemul cu voce joasă:

Trasează gol o distanță

Ai să descoperi numele meu, numele meu îl va revela

Râzând negru

Atunci pe-altar îl duse și acolo îl ucise

Divinitate călduță

Un pisc ascuțit

Nici acru atât de abrupt și pur sărut calin

Căci ca un nebun el se teme aprig

Astfel, lipsit de sens

Nici zgârșciți, nici suflet de om mâine va fi în zadar

— N-are nicio noimă! șuieră ea, înciudată.

— Tara, totul e-n ordine?

Tresări. Robin tocmai intrase în încăpere, pe jumătate dezbrăcat. Holbă ochii. Semielful arăta minunat și orice culturist ar fi dat orice pentru a avea asemenea abdominali.

— Am văzut o rază de lumină și am venit să verific ce-ar putea fi, se bâlbâi ea, cu inima bătându-i năvalnic. Dar tu, ce-i cu tine aici?

— Din pricina glifelor mele, îi spuse semielful arătându-i brațele. Bat în ritmul inimii tale, iar când aceasta a început să bată nebunește, m-am deșteptat.

— Oh! Îmi pare rău, mi s-a părut că aud ceva, așa că puseul de adrenalină mi-a făcut inima să bată mai tare. Dar nu era decât un acces de paranoia.

Robin păru decepționat că nu are cu cine se lupta pentru salvarea Tarei. Apoi văzu tabloul și se apropie de el, ridicând din sprâncene.

— Pe strămoșii mei, ce-i cu tabloul ăsta aici!

Tara îl măsoară din priviri, îngrijorată.

— Ce se întâmplă?

Robin se uită la ea cu gravitate.

— Nu l-ai recunoscut? Există multe altele asemănătoare la castelul din Lancovit, regele le-a cumpărat de la un tânăr pictor talentat al cărui prenume era Danviou.

— Danviou? Vrei să spui tatăl meu? Da, desigur. El a pictat fresce în Omois, tabloul acesta e chiar în stilul lui! Dar ce cauți o operă de-a tatălui meu pe Pământ, într-un asemenea loc?

— În ceea ce-l privește pe tatăl tău, n-am un răspuns pentru tine, se auzi o voce în spatele lor; în schimb, poți să-ți vorbesc despre acest poem!

Robin se întoarșe cu viteza fulgerului și arcul său, încordat, îl ameninșta pe nou-venit.

— Oho, stai potolit! îl liniști Fabrice, ridicând ambele mâini deasupra capului, pentru a-i dovedi că nu e nici înarmat, nici primejdios. Eu sunt, nu altcineva. Cât ești de „organ de transmisie, persoana întâi a verbului a vrea”, nervos¹!

— E-n ordine, Robin, zâmbi Tăra. Magister nu e în stare să compună șarade. Îi lipsește genul ăsta de umor.

Semielful își lășă arcul în jos, spre marea nemulțumire a armei, căreia nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să-i ciuruiască pe toți cu săgeți.

— Ce-i cu tine aici în miez de noapte? zise el.

— Același lucru e valabil și pentru tine. O urmăream pe Tăra. Ușă camerei ei scârțâie. Eram treaz și am auzit-o. Am văzut că o urmăreai, așa că te-am imitat, în cazul în care ați fi avut nevoie de ajutor. Cât despre poemul ăsta, pot spune că e un acrostih palindromic.

— Un ce?

— Un acrostih, adică atunci când fiecare început de frază începe cu o literă care alcătuiește, de sus în jos, un cuvânt coerent. Mai mult, fiecare frază poate fi citită de la stânga la dreapta, și de la dreapta la stânga: asta se numește un palindrom.

Se întoarșe spre poem și citi:

— Prima literă e un T, iar fraza „Trace nu un écart” se citește identic de la stânga la dreapta și invers: „Tracé nu un

¹ Șaradă intraductibilă: în franceză, „nerf” (nerv) + „veux” (vreau) = „nerveux” (nervos) (n.t.).

écart” [„trasează gol o distanță¹”]. Apoi, a doua inițială de vers e un A, a treia un R, a patra, din nou, un A.

— Pe strămoșii mei, murmură Robin, asta ne dă „Tara”!

— Exact. Și numele se continuă. D.U.N.C.A.N! Tara Duncan!

— Și palindromul este un mesaj pe care tatăl meu mi l-ar fi adresat mie? spuse Tara, simțind că se sufocă.

— E foarte probabil. Va trebui să-l descifrăm dacă va fi cazul. Poate că ar putea să ne dea mai multe lămuriri în privința lui Magister și Menelas.

— Numai să nu fie iar vreo capcană, observă Robin, bănuitor.

Tara, uimită de ingeniozitatea procedeiului, dădu din cap.

— Nu, nu simt nimic malefic în tabloul ăsta.

— În locul tău, eu nu m-aș încrede prea mult în presimțiri. Magister e maestru în arta de a ne manipula!

Ea întinse mâna și atinse ușor, cu tandrețe, tabloul.

— Nu! țipă Robin, nu-l atinge!

Prea târziu. Înainte ca băieții să poată reacționa, un vârtej de culori se prăvăli asupra Tarei, înghițind-o.

Când acesta dispăru, se văzură nevoiți să constate teribila realitate.

Tabloul o absorbise pe Tara!

¹ În traducerea în limba română, palindromul descoperit de Tara nu poate fi conservat (n.t.).

Duhul lui Danviou

sau cum să trimiți un mesaj când ești o fantomă

Tara nu avu timp nici să i se facă frică. Se pomeni în mijlocul unui peisaj ireal și colorat. Prudentă, voi să-și activeze magia. Dar nicio luminiță nu-și făcu apariția pe mâinile ei! Fusesse răpită de un tablou și acum magia ei nu mai funcționa. Mai mult, ca o fraieră, își lăsase și Piatra Vie pe noptieră.

O sclipire la mâna ei o făcu din nou să spere. Șevaliera! Cu ea putea să invoce efritul subordonat aurului bijuteriei. Răsuci inelul de trei ori pe deget. Un nor roșu se materializă în fața ei. Cu ochi ca de ambră, bărbușă verde, pletele împletite în coc, Salenvitreduricselva, prințesă din al cincilea cerc, sclavă de bunăvoie a șevalierei, care îl înlocuia pe decăzutul din drepturi Meludenrifachiralivandir, se plecă dinaintea ei.

— Stăpână? zise ea cu o voce gravă, ce pot face pentru tine?

Apoi se uită împrejur, se clătină și închise repede ochii.

— Auuu, făcu ea, se învârtește! M-ai chemat în miezul unui sort, nu-i așa?

— Da, și de altfel aş vrea să scap de el. Dacă poți face ceva! preciză Tara care vedea cum culoarea femeii-efrit se schimbă periculos în trandafiriu.

Aceasta își deschise preț de o clipă pleoapele, i se făcu greață și le închise în viteză la loc.

— Ohoho, groaznic. Nu cred c-o să pot suporta! N-ar fi trebuit să mă-mbăt cu apă sărată ieri-seară, cu prietenele mele. Simt că-mi vine să vomit!

Tara se dădu înapoi. Nici nu voia să-și închipuie ce putea da afară un demon. Totuși, ceea ce spusese mai adineauri femeia-efrit o miră.

— Beție cu apă sărată? Sunteți acvalice? Pentru voi, apa sărată e ca pentru noi alcoolul?

Femeia-demon dădu din cap, pălind de la o clipă la alta.

— Puah, de ce crezi oare că am vrut să vă invadăm? Pentru oceanele voastre, ce mai!

Văzând că femeia-demon se simțea tot mai rău, Tara se resemnă.

— O să mă descurc și singură. Poți pleca, și repede!

Efritul, cu ochii tot atât de strâns închiși, își duse o mână la gură.

— Merși. Îmi phare rhău!

Dispăru atât de repede că lăsa în urmă-i o dără de lumină. Tara se uită perplexă la șevaliera ei. Extrem de folositoare, ca gadget!

O voce din spatele ei o făcu să tresară și, preț de o fracțiune de secundă, se gândi că ar fi mult mai bine, măcar o dată, dacă

oamenii, fiinșele, creaturile etc., ar aborda-o din fașă în loc să-i provoace o criză de inimă. Se întoarșe.

Tatăl său se afla acolo, nu departe de ea.

— Papa?

Tara rămase o clipă blocată, apoi se scutură din amorșeală. Cu un zâmbet fericit pe buze, voi să se arunce în brașele lui, dar se opri deodată constatând cu tristeșe că silueta imobilă era transparentă. O imagine. Într-un tablou. Logic.

— Bună ziua. Tu ești Tara, nu-i așa?

Bărbatul din fașă ei era mult mai tânăr decât cel pe care-l văzuse sub înfășișarea de fantomă și Tara se miră de asta. La urma urmei, tatăl ei murise când ea avea doi ani. Să fi însemnat oare că și fantomele îmbătrânesc?

Cu inima bătându-i cu putere, îi răspunșe:

— Da, sunt fiica ta. De ce m-ai făcut să intru în acest tablou?

— Aceasta este o înregistrare care se poate adapta, zâmbi tatăl ei. Sunt cumva mort?

— Da, din nenorocire. Ai fost ucis de Magister și el a...

Imaginea o întrerupșe:

— Stai puțin, te rog.

Imaginea își lăsă capul în jos, apoi și-l ridică și Tara tresări. Chipul se schimbases! Mai vârstnic, mai matur.

— Am făcut mai multe înregistrări, în funcșie de răspunsul tău. Așadar, am murit. Câți ani ai?

— Am paisprezece ani.

— Patru ani. Bine, o să-mi adaptez limbajul.

Înainte ca Tara să aibă timp să-l corecteze, siluetă se luminează de un minunat zâmbet, se așează pe vine și vorbește articulând cu grijă cuvintele.

— Bu-nă zi-ua dra-ga mea. Eu sunt pa-pa al tău. Nu trebuie să-ți fie tea-mă. O să-ți transmit un mesaj pentru mamă...

— Nu, am spus paisprezece! Îl corectă Tara. Paisprezece, nu patru!

Silueta se ridică și chipul îi deveni grav.

— Paisprezece? Perfect, ești destul de mare ca să afli motivul pentru care am plasat câte unul dintre tablourile mele preferate în fiecare loc unde te-ai putea duce în împrejurimile lui Stonehenge.

— Deci tu m-ai atras aici?

Silueta nu reacționează. Bun, întrebare greșită.

— Ce anume trebuie să află?

Silueta răspunde. Da! Întrebare bună!

— Mai întâi, trebuie să-ți dezvălui că eu sunt imperator al împărăției Omois, iar în calitate de urmașă a mea, dacă, din întâmplare, împărăteasa n-are copii, tu ești moștenitoarea ei. Ești la curent cu asta?

Bun, răspuns ușor.

— Da.

— Perfect, asta îmi va ușura sarcina. De luni de zile, vin cu regularitate aici pentru a-mi aduce la zi mesajele. Ceea ce vreau să-ți încredințez acum e un secret imperial. E vorba de motivul care m-a determinat să fug din Omois.

Tara inspiră profund. Când  nt lnise pentru prima dată fantoma tatălui ei, el nu avusese timp să-i spună de ce  i lăsase pe sora-sa  i pe fratele vitreg să conducă în locul său.

—  n urmă cu cinci mii de ani, un dragon a venit în vizită la Demiderus. Acesta din urmă e străbunul tău, unul din cei cinci magi care au furat obiectele demonice  i au reușit să-i învingă pe demoni.

Tara  i reprimă un „Da,  tiu” care-i frigea buzele.

— Demiderus pusese de curând temelia la ceea ce avea să fie mai târziu  mp r  ia Omois, din AltăLume. Dragonul cu care s-a  nt lnit era unul dintre capii coali iei umano-dragoniene ce tocmai sigilase faliile dintre universul nostru  i cel al demonilor. El i-a spus str mo ului nostru că demonii fuseseră opri i dar nu  nvin i de tot. Demiderus era  i el de aceeași părere.  i el socotea că amenin area avea să revină, mai devreme sau mai târziu. Au hotărât împreună două lucruri. Primul era ca Demiderus să se închidă într-o capsulă în timpul cenu iu, un fel de stază care să-l păstreze nemuritor, pregătit să reapară dacă demonii aveau să revină. Al doilea era să modifice genomul dinastiei noastre. Știi ce-i acela un genom?

Din fericire, studiasse genomul când încă se mai ducea la  coal  pe Pământ  i  i perfec ionase cultura  tiin ific  cu ajutorul c r ilor „cu neputin  de uitat” din AltăLume, al căror con inut, gra iei magiei, nu aveai cum să-l ui i. Cuno tea elevi care  i-ar fi v ndut sufletul pentru a avea acces la aceste lucrări!

— E codul genetic al fiecărei ființe vii, recită ea. ADN-ul, care str nge laolaltă toate informațiile relative la corpul nostru, e specific fiecărei persoane, animal sau plantă.

— Exact! Familia noastră a făcut obiectul unei manipulări genetice care urmărea să facă din noi niște sorțitori puternici, capabili să-i combată pe demoni fără ajutorul dragonilor. Odată născuți, copiii erau încredințați apoi dragonului timp de câteva ore, la fiecare șase luni, până la vârsta de patru ani. Astfel, noul genom era fixat și dragonul se mulțumea să urmărească de la distanță progresele urmașilor lui Demiderus. Noi am acceptat de bunăvoie aceste manipulări, conștienți că soarta planetei noastre putea depinde de capacitatea noastră de a ne apăra. Programul era ținut secret, pentru ca demonii să nu afle ceea ce făceam. Până în ziua în care am descoperit adevăratele motive ale dragonului.

Fascinată, Tara rămase mută, încurajând imaginea să continue.

— Dintre mine și Lisbeth, cel mai puternic eram eu. Dragonul a crezut că planurile sale au ajuns la maturitate. Mi-a propus să-l însoțesc pe Terra. La acea dată, încă nu eram imperator. Abia împlinisem douăzeci de ani, și eram încântat să fac o ieșire care mă elibera puțin de presiunea constantă care se exercita asupra mea la palat. Pe cât era Lisbeth de potrivită pentru putere, ca peștele în apă, pe atât mă dezinteresam eu de ea, atras cum eram de artă și de pictură. Dragonul invitase și o tânără femeie dintr-o veche familie omoisiană, pe Alia Bal Treoncour.

Tara tresări. Prenumele acela! Era același cu cel al mamei lui Jeremy!

— El ne-a spus că Alia fusese tratată la fel ca și cei din familia noastră. Dragonul selecționase două spițe, una care se trăgea din puternicii Înalți Magi, cealaltă din simpli sorțitori, sperând astfel să ne amelioreze rasa. Alia și cu mine ne testasem

puterile. Și ea era puternică. Nu chiar cât mine, dar magia ei avea un potențial enorm. Dragonul făcea tot posibilul ca noi să fim mereu împreună. Alia era fermecătoare și eu eram impresionat de curajul și voința ei. Nu mi-a fost greu să mă îndrăgostesc de ea.

Tara se strâmbă. Iată un episod pe care poate nu avea să i-l dezvăluie mamei sale, pentru a nu da naștere la niște întrebări zadarnice.

— Dragonul, viclean, nu se grăbea. Apoi, într-o zi, la Londra, ne-a invitat să facem o vizită la Stonehenge, „un sit de o mare frumusețe”, ne-a promis el. Desigur, am acceptat. Ce proști eram! Ne-a sugerat o plimbare romantică, la miezul nopții, în mijlocul sitului. În realitate, ne urmărea, gata să-și activeze mașina lui infernală. Era o noapte minunată. Ne aflam în mijlocul cercului de pietre și contemplăm Calea-Lactee în toată splendoarea sa. Mașinăria a reacționat la magia noastră și, deodată, am simțit cum viața fuge din trupurile noastre, aspirată de pietre! Acestea au început să freacă. Nu-mi dau seama prin ce mijloace ne sileau să ne golim de puterea noastră, absorbind-o pe măsură ce ne-o pierdeam. Eram ca paralizați!

Și-atunci și-a făcut apariția un necunoscut. Văzând ceea ce se petrecea, s-a repezit spre noi. Pătrunzând în cerc fără protecție, a fost trăsnet, pur și simplu dezintegrat, mașina dând naștere unui fel de câmp electromagnetic incredibil de puternic. Șocul produs a lovit-o pe femeia care-l însoțea. Din pricina nopții și a orbirii datorate magiei, nu le-am putut distinge fețele, așa că nu știu nici cine erau, nici ce s-a ales de ei.

Tara, în schimb, avea răspunsul. Acesta fusese așadar sfârșitul istoriei privind dispariția lui Menelas! Bunicul său voise să-i

salveze pe cei doi sortitori și, neascultând decât de curajul său, încercase imposibilul. O tristețe imensă puse stăpânire pe ea. Acest bărbat, pe care ea nu-l cunoscuse și care își dăduse viața pentru a i-o salva pe cea a lui Danviou, murise acum pentru a doua oară, în fața ochilor ei. Șocul fusese atât de puternic încât bunică-sa fusese atinsă de amnezie. Altfel, atunci când Selena i-l prezentase pe Danviou, ar fi recunoscut în el pe cel pentru care soțul ei se sacrificase. De altfel, ea avusese întotdeauna o aversiune pentru ginerele ei, fără a ști prea bine din ce motiv, după spusele Selenei.

— Alia era din ce în ce mai slăbită, continuă Danviou, și atunci dragonul și-a făcut apariția. I-am strigat să ne ajute, dar el s-a mulțumit să ne privească, neclintit. S-a uitat cu dispreț la trupul femeii care zăcea pe iarbă, aparent moartă. Apoi a măsurat nivelul de putere și a bombănit: „Generația voastră nu e destul de puternică pentru a-mi activa mașinăria. N-aveți decât, voi o să vă căsătoriți, eu o să vă iau copii, ei vor fi catalizatorii mei, cei care vor răzbuna moartea preafrumoasei mele!”

Silueta făcu o pauză, revăzând acea scenă atroce.

— Atunci a întrerupt procesul. Apoi ne-a aruncat un Mintus, pentru a ne șterge amintirile, și un Atractus, pentru a ne încuraja să ne căsătorim. Ne-am întors în AltăLume fără altă impresie decât aceea a unui periplu plăcut și a unei întâlniri de dragoste, dar vag neliniștiți. În ciuda temerii lăuntrice care ne adumbrea relația, a fost anunțată logodna noastră, spre marea satisfacție a dragonului. Atunci a avut loc primul atac al lui Magister împotriva dragonilor. Pesemne că magia monstruosului nostru manipulator slăbise, căci Mintus-ul s-a risipit. Mă

aflam într-o campanie împotriva piraților din Oceanul Cetu-
rilor, când mi-am adus aminte de toate, în cursul unei lupte. Se
poate să fi fost din cauza sorșului pe care mi-l lansase piratul cu
care mă luptam în acel moment. Totul mi-a revenit în minte,
limpede ca lacrima. La întoarcerea în Tingapour, m-am dus s-o
văd pe Lisbeth. Spre marea mea dezamăgire, ea n-a reacșionat
așa cum credeam. N-a vrut să țină cont decât de puterea pe care
ne-o oferea dragonul, nu de preșul care trebuia plătit, și mi-a
interzis să fac cunoscută informașia, argumentând că târgul
fusesse încheiat pe timpul lui Demiderus și că nici nu putea fi
vorba de divulgarea secretului. Eu nu i-am dat ascultare. Am
părăsit palatul, furios, și i-am spus totul Aliei. Aflarea adevăru-
lui a anulat și acel Atractus. Ne-am dat seama că nu ne iubeam
cu adevărat, ba mai mult de atât, Alia, foarte supărată că fusesse
victima unei manipulări, a refuzat să mă ia de bărbat. Nu voia
ca și copiii ei să cadă pradă dragonului. Ne-am despărșit. Dar
dacă Aliei i-a fost ușor să dispară și să se facă uitată, nu același
lucru mi s-a întâmplat și mie. Peste un an și ceva, devenit impe-
ratorul din Omois, în ciuda tuturor protestelor mele, căci
dezaprobam felul în care conducea Lisbeth, nu mă puteam
retrage la fel de ușor.

Tara nu aprecia nici ea felul în care mătușă sa conducea și
nepotolita ei sete de putere. Își dădea seama ce trebuie să fi
îndurat Danviou.

— Timp de patru ani, mi-am pregătit „evadarea”, îi spuse
silueta. Lisbeth și Sandor se înșelegeau de minune și Sandor
visa să fie imperator. Nu aveau să-i simșă lipsa lui Danviou
visătorul, a lui Danviou pictorul. Așa că am dispărut; la puțin
timp după aceea, am cunoscut-o pe maică-ta în regatul

Lancovit și ne-am căsătorit. Apoi te-ai născut tu, mândria mea, frumoasa mea prințesă. Am știut că dragonul reușise să ne dea de urmă atunci când, spre deosebire de ceilalți bebeluși, ai început să faci magie, pe când aveai doar câteva luni! A trebuit să-ți blochez puterile, pentru ca mama ta să nu-și dea seama de această anomalie, dar tu aveai deja o putere aproape la fel de mare ca a mea!

Tara dădu din cap. Așa deci, de asta avea ea atâta putere, mai multă decât toți ceilalți sorțitori! Iar dacă Jeremy era fiul Aliei, puterea sa, brută dar viguroasă, era tot rezultatul unei manipulari genetice.

— Asta m-a distrus. Nu mai știam ce să fac. Așa că mi-a dat prin gând să plasez tablouri, ca tot atâtea avertismente, pretutindeni în jurul Stonehenge-ului, cu Atractus-uri menite să te influențeze pentru a le putea pricepe, în cazul în care ai fi intrat în posesia puterilor tale de sorțitoare. Tara, draga mea, nu trebuie să te apropii de Stonehenge, în niciun caz!

Ceea ce ea ghicise deja. Stonhenge rău. Stonehenge periculos. Mesaj recepționat.

— Odată avertismentele instalate, m-am hotărât să-i spun mamei tale, Selena, cine eram, și să-i propun să ne întoarcem în Omois. Punându-ne sub protecția surorii mele, eram mai bine adăpostiți decât în Lancovit, unde eram niște necunoscuți care puteau fi ușor făcuți să dispară. Presupun, de vreme ce tu te afli acolo, că n-am avut timp și că am fost ucis în acest interval, nu-i așa?

— Da, ea nu era la curent cu plecarea în Omois.

Din nou, silueta nu reacționează. Nu era programată pentru asta.

Tara profită pentru a-i pune întrebarea care o măcina:

— Și această mașinărie, la ce folosește cu adevărat?

Silueta dădu din cap, deranjată.

— E ceva care ar acționa împotriva demonilor. Cum, n-am nici cea mai mică idee. Dar ceea ce știi e că dacă se folosește de puterea ta, atunci ți-o ia toată, inclusiv viața!

Tara se înfioră. Îi mai rămânea o ultimă întrebare de pus, și se temea de răspuns.

— Și cum se numește dragonul ăsta?

Când veni răspunsul, o năuci.

— Se numește Chemnashaovirodaintrachivu!

Familiarul

sau telepatia e totuși un lucru practic

Panicați, Robin și Fabrice încercară s-o aducă pe Tara înapoi, dar tabloul nu reacționează la niciuna din incantațiile lor, nici la ușoarele lor atingeri, la ciocănituri sau la alte contacte cu pictura. Era clar, sorțul nu funcționa decât cu o singură persoană.

Palid la față, Robin spuse în cele din urmă:

— Tabloul e poate un fel de Transmitus. Dacă cel care a pus toate astea la cale e Magister, noi tocmai i-am oferit-o pe Tara!

Schimbară între ei o privire în care nu se citea altceva decât spaimă.

— E în viață și inima ei bate normal, îl anunță apoi Robin, după ce se uită la glifele de pe brațe.

— Să mai încercăm, răspunse hotărât Fabrice. Nici nu se pune problema s-o las pe cea mai bună prietenă a mea să moară!

Dar, după mai multe încercări, trebuia să accepte evidența: Tara dispăruse de-a binelea.

Barune, neliniștit pentru stăpânul său, își agita trompa, se legăna, încercând să-i spună ceva. Neliniștea sa străpunse în cele din urmă ceața de suferință care îl învăluia pe Fabrice. Acesta se aplecă și-l mângâie pe mamutul albastru miniaturizat.

— Sigur că da! exclamă el după ce recepționase imaginile trimise de Familiarul său. Barune, ești un geniu. Cineva știe cu siguranță unde se află!

— Cum așa? întrebă Robin, cu speranța în inimă.

— Tu nu ai un Familiar, așa că nu poți să știi lucrul ăsta, dar ea, Tara, are unul!

— Galant! exclamă Robin. Desigur. El e în permanentă legătură telepatică cu ea!

Alergară într-un suflet. Pegasul dormea mișcându-și aripile, în toiul unui vis delicios în care era vorba de fructe, de ovăz și de o frumoasă parteneră. Trezit pe neașteptate, fu foarte uimit când se văzu asaltat de Robin și Fabrice, roșii la față de surescitare și de frică.

Se ridică brusc, cu urechile ciulite, când privirea i se așinti asupra patului gol al Tarei și ghici imediat ce voiau de la el băieții. Necheză blând pentru a obține un pic de tăcere, iar aceștia se liniștiră.

Galant se concentrează asupra senzațiilor pe care le primea. Nu, tovarășa sa de suflet nu era în primejdie, de fapt, părea fericită, ușor temătoare și un pic uimită. Ah, cum să le traducă toate astea și lor, de vreme ce el nu era înzestrat cu grai? Fabrice, obișnuit cu Familiarii, îi înțelese încurcătura. Puseră deci la

punct un cod simplu. Clătinatul capului de sus în jos însemna da, de la dreapta la stânga însemna nu. Nu era nevoie să fii Einstein.

Întrebările țâșniră ca din pușcă.

— Tara se simte bine? se neliniști Fabrice, crispat.

„Da”, indică pegasul.

— Nu e rănită? insistă semielful.

Dacă pegasul ar fi avut darul vorbirii, i-ar fi răspuns: „Dacă se simte bine, înseamnă că nu e rănită, prostule!”, dar el se mulțumi să dea negativ din cap.

— Magister e cel care a răpit-o? îl întrebă Fabrice la rândul său.

„Nu”. Cei doi băieți se destinseră.

— Dar atunci, cine?

Pegasul își dădu ochii peste cap și suflă pe nări, iritat.

Fabrice zâmbi, forțat.

— Pardon, reformulez întrebarea: ea credea că tatăl ei e cel care făcuse tabloul. Disparația sa are vreo legătură cu el?

Drăguț băiat, nu chiar atât de prost la urma urmei. Pegasul dădu din cap afirmativ.

— El a făcut-o să intre în tablou, nu-i așa, tatăl ei, Danviou?

Hopa, iar da.

— Se va întoarce curând?

Pegasul ridică din umeri. Nu era în stare să răspundă.

— Să mergem înapoi în bibliotecă! spuse hotărât Robin, o să rămânem acolo până când tabloul ne-o va da pe Tara înapoi!

Galant se arată de acord. Ieșiră. Totul era cufundat în tăcere.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-au auzit, șopti Robin în timp ce deschidea ușa bibliotecii.

— Cu atât mai bine. Isabella are și așa destule griji pe cap, ca și Jeremy, de altfel. N-a spus nimic mai adineauri, dar am văzut că era speriat și trist.

Nu într-atât încât să n-o fi remarcat pe Tara! Robin își păstră reflecțiile pentru el. N-avea rost să-i mărturisească lui Fabrice că fusese dat pe ușă afară de Jeremy și că acesta se declarase explicit rivalul său.

— E afectat că nu și-a putut priveghea părinții împreună cu Jordan, continuă Fabrice, care habar n-avea de agitația din sufletul semielfului. Ca să nu mai vorbim despre această plecare pe o planetă necunoscută, în mijlocul unor oameni străini, are de ce să-i fie teamă! Și eu, la sosirea în AltăLume, eram îngrozit. Tatăl meu se baza neliniștitor de mult pe mine. Din fericire, Tara era cu mine, ceea ce mi-a îndulcit suferința acestui semi-exil.

Robin se uită la prietenul său cu curiozitate, apoi, cu Galant lângă el, se instalează confortabil într-un fotoliu, dinaintea tabloului, bucuros că-și putea alunga spaima stând de vorbă cu Fabrice.

— Ți-a fost greu să te adaptezi?

Fabrice roși.

— Eu nu eram sorșitor, până nu de mult, așa cum știi. Și aveam o foarte bună prietenă pe Pământ, pe Betty. Îmi lipsește teribil uneori. Am făcut școala împreună și ea și cu Tara erau cele mai bune prietene ale mele. Am revăzut-o de câteva ori

când m-am întors pe Pământ, dar ea și-a dat seama că îi ascundeam ceva și, în cele din urmă, relația noastră s-a destrămat. Asta mă îndurerează. Pe de altă parte, întrucât ies cu minunata mea Gloria, e fără îndoială preferabil că nu o întâlnesc prea des pe Betty. Chiar dacă nu era decât o tovarășă de joacă, nu vreau ca Gloria să fie geloasă.

Semielful zâmbi.

— Apropo de Gloria, te-a iertat pentru ritualul de fertilitate?

— Ha, foarte hazliu. Tu ți-ai bătut joc de mine atunci, nu?

— Mai puțin decât sorțitorul care ți l-a vândut. Deci?

Fabrice schiță o mică strâmbătură

— A trebuit să-i promit că renunț la căutările mele pentru a-mi mări puterile. Dar e o promisiune căreia i-am putut limita durata.

— Ai negociat bine. Pe ce perioadă trebuie să te abții?

— Pentru un an. Mi-a spus că sunt tânăr și că puterile se amplifică odată cu trecerea anilor. Vom face socotelile peste douăsprezece luni. Dacă puterea mea nu va fi evoluat, ea-mi permite să caut alte mijloace.

— Înțeleaptă decizie, aprobă Robin.

— N-aveam de ales. Ori asta, ori riscam să-mi pierd iubita. Gata, am vorbit destul despre relația noastră. Și tu, cum stai cu Tara?

— Nicicum, veni răspunsul lui plin de amărăciune. Ea nu înțelege de ce nu mă iubește, dar asta-i situația. Iar eu găsesc că se arată plină de sollicitudine față de Jeremy ăsta!

— Îl cunoaște doar de câteva ore, n-ai de ce să te temi! E în firea ei să se poarte frumos cu oamenii. La urma urmei, bietul de el, și-a pierdut părinții!

— Iar ea îl ținea de mână! spuse apăsător semielful, gelos. Pe mine nu m-a ținut de mână!

Fabrice deschise gura, gata să protesteze, dar o privire aruncată asupra prietenului său, îl convinse să renunțe. Gata, ia să schimbăm noi subiectul!

— Dacă nu reapare, va trebui s-o anunțăm pe Isabella!

Gândindu-se la perspectiva de a o înfrunța pe teribila sorti-toare, chiar dacă nu aveau niciun amestec în dispariția Tarei, cei doi băieți făcură o grimasă expresivă.

— Nu suntem obligați să facem asta numaidecât..., se hăzardă Fabrice.

Își priviră hor-urile, ceasurile incrustate în acreditările fixate la încheietura pumnului. Tara lipsea de aproape o oră și jumătate.

Minutele se scurseră, interminabile. Începură să moțăie. Când se treziră, păsările începeau să cânte în copaci, semn că zorile nu erau departe, iar Tara tot nu se întorsese. Se ridicară în același moment și, fără să se mai pună de acord, se năpustiră spre camera Isabellei.

— Doamnă Duncan, răcni Fabrice lovind în ușă. Doamnă Duncan, treziți-vă! A dispărut Tara! Doamnă Duncan!

Întreg etajul se trezi brusc din somn. Moineau, Isabella, Cal, Manitou, Jeremy, Fafnir, cu securea ridicată deasupra capului pentru orice eventualitate, și Angelica țâșniră din camerele lor. Exclamațiile țâșneau din toate părțile și nimeni nu înțelese ce spuneau cei doi băieți.

— Liniște! sfârși prin a lătra Manitou. Tăceți cu toții și lăsați-l pe Robin să vorbească.

Robin le povesti despre tablou, despre acrostih, palindrom, dispariție, despre confirmarea lui Galant că Tara era bine, chiar dacă pegasul părea perturbat de timpul de care avea nevoie pentru a o recepționa.

Angelica ridică ochii spre cer. Puțin îi păsa ei de Tara. Se întoarse, pentru a se duce să se culce la loc, trântind ușa după ea.

Urmând-o pe Isabella, toți ceilalți se năpustiră în bibliotecă și se opriră chiar în fața tabloului. Bătrâna sorțitoare reflectă cu voce tare.

— Dacă Danviou e cel care a pus tabloul aici, lucru de care nu mă îndoiesc, căci stilul îi e ușor de recunoscut, probabil că a autorizat accesul singurelor două persoane în care avea încredere.

— Lisbeth și Tara? întrebă Manitou mustăcind.

— Nu, soția sa, fiica mea Selenă, și Tara! Nu mai avem de ales. Trebuie s-o facem pe Selenă să vină aici și să-i spunem totul. Odată ce o vom fi recuperat pe Tara, voi toți veți pleca, iar eu o să mă ocup de eliberarea lui Menelas.

Isabella incantă și globul ei de cristal i se materializă în mână. Compuse numărul fiicei sale. Mări haloul proiectat de glob pentru ca imaginea să fie mai clară. Nu mică îi fu mirarea când văzu fața mânjită de funingine a Selenei, care se iveau în mijlocul unui peisaj apocaliptic! Copaci în flăcări o înconjurau și magia luptei îi ilumina mâinile!

Ambuscadă la conac

sau cum să scapi de dușmani fără să te obosești

— **C**e? urlă Selena ațintind un Rigidifus asupra unui atacator.
— Dar ce se întâmplă acolo? o întreabă Isabella.

— Avem o problemă, n-am timp să-ți explic!

Și, înainte ca Isabella să apuce să obiecteze ceva, întrerupse comunicarea. Situația nu era dintre cele mai grozave. Plecaseră la miezul nopții, așa cum se stabilise. Traseul de la conac până la castelul lui Besois-Giron, unde se afla Poarta de Transfer pentru Londra, nu era mai lung de un kilometru. Dar nici nu ieșiseră bine din parc, că gărzile imperiale le și săriseră în spinare. Unul dintre soldații lui Séné murise pe loc, dându-și viața pentru a-și salva camarazii. Séné înjurase groaznic și-l doborâse pe cel care lansase sortul, dar mai erau cel puțin o duzină de agresori foarte hotărâți.

— Să ne repliem în parc! strigase Xandiar. Nu trebuie să rămânem în loc deschis!

Din fericire, zidurile înalte care înconjurau casa erau îndeajuns de groase pentru a opri tirurile magice. De o oră, bătălia era în toi și niciuna dintre cele două tabere nu reușea să fie în avantaj. Selena lansase un Somnolus asupra satului pentru a evita ca locuitorii să fie răniți ieșind din case, alertați de zgomot. Astfel, se puteau încăiera fără niciun risc.

— Ajunge, bombăni Xandiar, care nu socotea răbdarea ca făcând parte dintre virtuțile sale. O să încerc o străpungere.

— Nici vorbă! mormăi Selena. Dacă cumnată-mea își închipuie c-o să scape atât de ușor de mine, se înșală amarnic. Foarte bine, Xandiar, ia concentrează-te puțin. Ce soluție ne-ar putea propune un strateg de talia ta... în afară de aceea de a te sinucide năpustindu-te orbește înainte?

— Aș putea să mă predau, sugeră căpetenia Gărzilor fără prea multă convingere.

— N-ar folosi la nimic, îi replică sec Séné, pe care această idee o revolta. Te-ar ucide, iar noi am fi și mai slabi fără tine, nu le-ar mai rămâne decât să ne înhațe!

— Noi suntem capabili să devenim cvasiinvizibili, mai ales când e întuneric, spuse unul dintre soldați. De ce să nu ne strecurăm în preajma lor și să le dăm foc pe rând?

— Prea evident, se strâmbă Séné. Probabil că sunt echipați cu lunete cu infraroșii și, cum era vorba de o misiune de rutină, nu v-am cerut să vă îmbrăcați costumele ignifuge. Ne-ar repera pe loc.

— Problema e că ne e imposibil să cerem întăriri, se plânse un soldat. Dacă mi s-ar fi spus că într-o zi voi lupta împotriva propriei mele împărății...

Cuvântul „întărire” lovi la fix în mintea Seleniei. Își privi gânditoare globul de cristal. Activă serviciul de informații. Imaginea unei femei-elf zămbitoare își făcu apariția.

— Informațiile, bună ziua! lansă ea vesel.

— Pune-mă în legătură cu Channel One, Centrul din Lancovit, imediat, te rog!

— Suntem în miez de noapte, Doamnă, obiectă femeia-elf, nu cred că e cineva acolo acum!

— Prostii! strigă Selenia, telecristaliștii nu dorm niciodată. Iar cel care e de gardă în seara asta mă va binecuvânta, fiindcă va obține de la mine scoop-ul carierei sale!

— Bine, Doamnă! răspunse ascultătoare femeia-elf, după ce aruncă o privire preocupată asupra Seleniei, care avea părul vâlvoi și chipul brăzdat de dăre negre.

— Dar ce faceți, Doamnă? întrebă Xandiar, alarmat.

— Fac să crească încasările! îi răspunse Selenia cu o voce rea. Șșșt, sună!

Imaginea se însufleți.

— Asta ce mai e? făcu un sorșitor brunet care părea să se plictisească de moarte, cu nasul într-un pahar de plastic.

— Bună seara. Sunt Selenia Duncan, mama moștenitoarei imperiale din Omois.

Tânărul scăpă cafeaua și se aranjă, silindu-se să se pieptene la repezeală și să-și aranjeze și biroul în același timp.

— Ah, ăăă, eu sunt, ăăă, Tyler Dura. Ăăă, da, cu ce vă pot fi de folos, Doamnă?

Erau prea mulți de „Ăăă”, așa că Selenia se întrebă dacă acel mare neghiob va avea destulă tărie să facă ceea ce avea ea să-i ceară.

— Tyler, tu ești cristalistul de gardă? Ai permisiunea să introduci un scoop pe antenă, ca „actualitate de ultimă oră”?

Privirea cristalistului se ascuți.

— Dacă am acordul redactorului-șef, da, pot. De ce, Doamnă?

— Am aici un dosar care dovedește că fiica mea a fost, fără voia ei, victima unei manipulări genetice.

Tânărul înghiți în sec.

— Fiica... dumneavoastră? Moștenitoarea imperială din Omois?

Selena se arată răbdătoare. Aparent, șocul era puțin cam prea puternic pentru tânăr.

— Chiar ea. Împărăteasa încă nu e la curent cu lucrul ăsta (ceea ce nu era adevărat), căci savantul care a efectuat examinările a fost victima unui nefericit accident (ceea ce era adevărat).

La cuvintele „nefericit accident”, cristalistul aproape că se umplu de bale, antenele sale politice adulmecând un scoop beton.

— „Nefericit”? Desigur, Doamnă. Ce anume trebuie să fac?

— Să difuzezi această informație. Cumnata mea trebuie să fie avertizată și eu trebuie să ajung la fiica mea, care în acest moment se află pe Pământ.

Tyler își reprimă prudent miile de întrebări care-i frigeau buzele, dintre care prima era „De ce nu luați legătura direct cu Împărăteasa, cumnata dumneavoastră?”, iar a doua „Ați găsit-o pe Moștenitoare, care era dată dispărută?”, dar se mulțumi cu un sobru:

— Puteți să-mi trimiteți elementele, Doamnă?

Selena plasă discul strălucitor în haloul globului ei de cristal.

— Am primit totul, făcu Tyler, cu ochii holbați pe măsură ce citea. Pe colții cariați ai lui Gelisor, să facă să explodeze planeta! Asta nu e joacă de copii!

— Da! zise cu grație Selena. Nu te contrazic. După ce îi vom aresta pe vinovați, vor trebui să dea socoteală în fața Justiției. În afară de faptul că pun în pericol milioane de oameni din AltăLume și de pe Pământ, trafizarea genomului nostru e riguros interzisă, cu excepția vampyriilor. Contez pe tine să difuzezi această informație chiar acum.

— Trebuie să prezint mai întâi dosarul redactorului meu șef, spuse pe un ton ascutit cristalistul, sărind din scaun, așa că nu întrerupeți legătura. Mă întorc imediat, Doamnă!

Nu se dovedi chiar atât de rapid, mai întâi pentru că Tyler trebui să imprime dosarul, apoi să-și scoată șeful din pat și să-l convingă că nu era vorba de o glumă idioată. Bărbos, cu ochelarii puși anapoda, cu o haină trasă la repezeală peste pijama, redactorul jurnalului de noapte își așinti privirea asupra chipului Selenei.

— Mă numesc James Renvril, scumpă Doamnă, iar dacă e vorba de o farsă, credeți-mă, o să vă coste scump! mormăi el, deloc amabil.

— Nu e o știre falsă. Eu sunt Selena Duncan. Iar dosarul pe care tocmai ți l-am trimis e sută la sută autentic!

— Tu ești cristalist sau ce ești ? strigă Séné, agasată, în timp ce bărbatul încrunta din sprâncene bănuitor. N-o recunoști pe mama Moștenitoarei noastre?

— Cu ajutorul magiei, aş putea şi eu să mă transform în Velouril Marival¹ în câteva secunde, obiectă James, aşa că asta nu constituie o dovadă.

Apoi îl zări pe Xandiar în spatele Seleniei şi privirea i se schimbă. Îl recunoscuse.

— Zunteţi împreună cu căpetenia Gărzilor din Omois?

— Şi cu Séné Senssass, şefa Mascăţilor din Omois, da, confirmă Selena, cu inima bătându-i năvalnic.

Avea oare cristalistul s-o creadă, în sfârşit? De parcă presimţeau contraatacul, atacatorii îşi întetiseră razele de foc şi ea se văzu nevoită să-şi lase capul în jos.

Redactorul se scărpină în cap, conştient că asista la o scenă inedită. Oare ceea ce văzuse nu era cumva un Carbonus? Se concentrează asupra tinerei femei speriate din faţa lui, care avea desigur o mare problemă.

— Doamnă, eu sunt cristalist, sunt capabil să vizualizez chipurile principalilor conducători din diferitele regate şi imperii. Puţine persoane din afara palatului imperial îi cunosc chipul lui Xandiar, căpetenia Gărzilor, şi încă şi mai puţine pe cel al foarte eficientei Séné Senssass. Vă rog, aşadar, să acceptaţi scuzele mele. I-aţi spus cristalistului meu că aveţi ceva important să ne arătaţi? Privitor la fiica dumneavoastră?

Era şiret, voia s-o facă să-i spună din nou toată povestea, pentru a se lămuri dacă nu cumva o să se contrazică. Dar Selena

¹ Velouril Marival e echivalentul lui Marilyn Monroe în AltăLume. Numai că ea trăieşte şi, fiind pe jumătate elf, ca şi Robin, e aproape nemuritoare. Concurenţă foarte neloială pentru celelalte actriţe, care n-o iubesc prea mult. În ceea ce le priveşte pe actriţele pământene, dacă află cumva de existenţa ei, mai mult ca sigur că vor face nu puţine crize de nervi! (n.a.)

era sinceră și, mai ales, foarte grăbită. Lucrul acesta se făcu simțit, pesemne, căci, după ce termină, redactorul se ridică brusc și i se adresează lui Tyler:

— Băiete, asta e ziua ta de glorie. Du-te și pune pe tine o haină și fuguța în studio. Ai două minute să-ți pregătești un text. Îți las exclusivitatea. Insistă asupra laturii dramatice. Dacă moștenitoarea nu va primi îngrijiri, planeta pe care se află ea va exploda, tri li li, tra la la. Abia după aceea să precizezi că se află pe Pământ, ca să nu se creeze panică la noi.

Tânărul păli, se înroși, apoi o șterse cât putu mai repede, cu dosarul tipărit sub braț.

— Doamnă, o salută redactorul, nu mă îndoiesc că vom avea o mulțime de lucruri să ne spunem, dar, deocamdată, eu trebuie să mă ocup de actualitatea mea. Avem oare numărul globului dumneavoastră?

Selena i-l dădu cu plăcere și nu fu surprinsă când, câteva secunde mai târziu, o sună. Ultima verificare, căci după zece minute, când ei se luptau înverșunat cu gărzile imperiale, se auzi o sonerie în buzunarul Selenei. Își scoase globul. Și-l văzu pe James care o privea.

— M-am gândit că vă aflați într-un loc unde legăturile nu sunt prea ușor de făcut, așa că v-am trecut pe emisiunea în direct.

Inteligent, cristalistul. La prima vedere, nu făcuse decât să tragă niște concluzii. Selena privi haloul împreună cu ceilalți. Tyler, cu privirea limpede și cu părul pomădat la repezeală, apăru în imagine.

— Ne-a parvenit o informație de ultimă oră, începu el grav. Aflăm că viața moștenitoarei imperiale din Omois e în mare

pericol. Mama sa, Selena Duncan, ne-a trimis un dosar care dovedește că Moștenitoarea a fost victima unei manipulări genetice ce urmărea s-o facă mai puternică. Din păcate, această manipulare amenință nu numai viața tinerei prințese Tara Duncan, ci și planeta pe care se află acum. Cu noi în duplex, în ciuda orei târzii, maestrul Greovul, biotehnician.

Imaginea se schimbă, fixându-se asupra unui bărbat în vârstă, cu o barbă lungă cenușie, aflat în mijlocul unui laborator. Selena fu încântată: reușiseră să dea de un savant în plină noapte!

— Maestre, continuă Tyler, ați citit, ca și noi, dosarul, care-i părerea dumneavoastră?

— Mai întâi, nu sunt de acord cu concluziile maestrului Vlour Mabri privitoare la planeta Leandra, de unde se consideră că am fi venit, spuse pe un ton pontifical savantul. S-a cam grăbit afirmând că...

— Desigur, i-o retează Tyler. Permiteți-mi să reformulez întrebarea. Ce părere aveți, nu despre dosar, ci despre manipularea la care a fost supusă prințesa din Omois?

Savantul se scărpină o clipă în barbă, apoi declară, în timp ce imaginile dosarului defilau pe lângă el, pe măsură ce vorbea:

— Cel care a făcut acest lucru e puternic, foarte puternic. A reușit să evite malformațiile genetice, concentrându-se asupra potențialului energetic al tinerei sorțitoare. Dar, făcând acest lucru, și-a asumat un risc teribil. A sporit foarte mult nivelul de magie din sânge. Raportul e clar. Dacă tinerei prințese nu i se dau îngrijiri imediat, pentru a i se micșora excesul de magie, ea va pieri. Iar deflagrația va fi atât de puternică, încât există riscul

să aprindă și atmosfera, așa cum ar face o supernovă. Planeta pe care se află va arde și va fi pustiită!

Imaginea reveni asupra cristalistului care-și recăpăta suflul.

— Am aflat din sursă sigură că tânăra prinșesă se află în acest moment într-o vizită pe Terra. Să ne rugăm ca ea să fie îngrijită la timp, căci altfel patria strămoșilor noștri de stirpe umană din AltăLume riscă să dispară într-un potop de flăcări.

Reportajul se întrerupse pe imaginea îngrozitoare a Terrei înghițită de deflagrație. Xandiar și Séné schimbară între ei o privire înainte de a o fixa pe Selena.

— Și-acum ce facem?

— Așteptăm.

Nu trebuiă să aștepte prea mult. Tăcerea se lăsă deodată asupra conacului, exploziile surde ale sorșilor încetară.

Și globul de cristal sună din nou, făcându-i să tresară. Imaginea Împărătesei din Omois apăru, cu chipul ei grav, cu buzele strânse. Aceasta tresări la rândul ei când îi descoperi, în spatele Selenei, pe Xandiar și pe Séné.

— Am fost avertizată chiar acum că un secret privind apărarea tocmai e divulgat pe canalele de telecristal din Lancovit și a fost reluat de toate canalele noastre. Știți că lucrul acesta e pasibil de pedeapsa cu moartea?

— Iar manipularea genelor propriei tale dinastii, apoi ascunderea acestui lucru, de ce e pasibil?

— Legea înseamnă dinastia T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, i-o întoarse Împărăteasa cu aroganță, îmbătoșându-se. Ce-au făcut strămoșii noștri, a fost pentru binele AlteiLumi!

— Magia asta riscă să-mi distrugă fiica și odată cu ea și Pământul, iar tu pretinzi că asta e pentru binele AlteiLumi?

Încetează să mă mai consideri o idioată! Voi, împărătesele și imperatorii din Omois, vreți puterea și ca dinastia voastră să triumfe ca putere peste toți sorșitorii din AltăLume. Asta n-are nimic de-a face cu interesul public, ci numai cu interesul privat! Dacă țineai atât de mult s-o salvezi pe Tara, de ce n-ai trimis pe nimeni să-i acorde îngrijiri, atunci când exista riscul ca ea să moară dintr-o clipă într-alta?

Xandiar îi spusese că Împărăteasa făcuse tot ceea ce trebuia pentru vindecarea Tarei, dar ea îi ascunse cu grijă acest lucru. Să vedem dacă avea să dea roade.

Împărăteasa scoase un strigăt sfâșietor:

— Dar am trimis pe cineva! *El* mi-a promis că o va face! A plecat pe Pământ încă de acum două zile! M-a chemat pentru a mă anunța că situația e sub control! Dar a adăugat că dacă va afla cineva de manipulare, el o va ucide pe Tara fără remușcări! Tu ești cea care și-a condamnat fiica, tâmpito!

Selena ignoră insulta. Din pricina asta încercase Lisbeth să se descotorosească de Xandiar! Pentru protecția Tarei! Se uită la ea, bănuitoare.

— El? Cine-i el?

— Dragonul! Cel care a pus totul la cale. A venit să ne caute, pe Danviou și pe mine, la moartea mamei noastre. Ne-a spus ce anume făcuse pentru spița noastră, de fiecare dată cu acordul strămoșilor noștri, iar noi am jurat că vom păstra secretul. Iar dacă nu mă crezi, uite dovada! De fiecare dată când l-am întâlnit în public, s-a purtat ca și cum nu mă cunoștea în particular, în afara funcției mele de împărăteasă a Omois-ului. Asta mi s-a părut curios, nu aveam încredere în el, așa că am realizat o înregistrare cu un scoop bine ascuns.

Chipul ei dispăru și imaginea luată de micuța cameră zburătoare mobilă îi luă locul. Putea fi văzut un dragon albastru discutând grav cu Lisbeth și Danviou, iar cei doi tineri promițându-i că vor păstra tăcerea. Selenei îi dădură lacrimile când își revăzu soțul dispărut. Apoi se uită cu luare-aminte la dragon și strigă:

— E cu neputință! Ai zice că e maestrul Chem!

— Ah! făcu Xandiar, mulțumit, asta îmi confirmă bănuielele. Numai un atacator foarte înalt și foarte puternic l-ar fi putut reteza pe Vlour Mabri așa cum a făcut-o el. Și iată de ce era atât de neliniștit când l-am văzut la Palat! Știa că-l voi demasca rapid, dintr-un moment într-altul!

Séné pocni din degete, foarte surescitată.

— Ah, acum știi cum a avut acces la bombă! Acordul nostru cu dragonii stipulează că trebuie să le comunicăm obligatoriu copia tuturor armelor noastre, pentru a le putea studia. N-a fost nevoie să ne fure planurile, i le-am dat chiar noi!

Împărăteasa dădu din cap. Iată un acord pe care ar putea să-l renegocieze...

— Trebuie să acționăm foarte repede, interveni Selena. Isabella m-a informat că maestrul Chem se afla împreună cu ei! Plec chiar acum la Stonehenge s-o previn pe Tara. În ceea ce te privește, spune-le gărzilor tale să înceteze tirul asupra noastră, te rog!

— Asta s-a și făcut deja. Aveau ordin să-l paralizeze pe Xandiar, nu să-l elimine. Nu mă dedau la cruzimi inutile, în pofida a ceea ce pari tu să crezi despre mine.

— La prima vedere, Xaril a interpretat ordinele Majestății Voastre imperiale un pic cam prea liber.

— Ce-ați făcut cu el? Soldații mi-au spus că l-ați capturat.

— Să spunem, confirmă Xandiar, că a murit în exercițiul funcțiunii.

Împărăteasa oftă.

— Înțeleg. Ești reintegrat în funcție, Xandiar, vacanța ta s-a sfârșit. Noua ta misiune e s-o conduci pe Doamna Duncan la moștenitoarea mea și să le aduci pe amândouă tefere și nevătămate în Omois. Dacă în treacăt îl doborâți cumva pe dragonul Chemnashaovirodaintrachivu, îmi asum responsabilitatea. E un trădător care ne-a pus în primejdie guvernarea.

Xandiar păru să nu bage de seamă tupeul Împărătesei care se prefăcea că n-are nicio vină. Era obișnuit.

— Bine, Majestatea Voastră imperială. Sunt la ordinele dumneavoastră.

— Soldații mei o să vă însoțească. Doamnă Duncan, o salută ea pe Selena.

— Lisbeth, se înclină ușor Selena, omițându-i titlul, încă mânioasă.

Împărăteasa rămase bătoasă, apoi întrerupse legătura fără alte comentarii.

— Pfui, făcu Selena, mi-e cald. Bun, se poate duce cineva să verifice dacă soldații au priceput că ne aflăm din nou în aceeași tabără cu ei, timp în care eu o s-o sun pe maică-mea?

Séné îi făcu semn unuia dintre soldații ei, care scoase un cap prudent pe poarta parcului. Dar nicio rază mortală nu îl lovi. Deloc liniștit, acesta se aventură mai departe și tresări când o formă întunecată se desprinse dintre copaci.

Soldatul își scoase cagula care îl proteja și zise:

— Garda X'oval. La dispoziția dumneavoastră, Domnule.

Soldatul lui Séné scoase un mic oftat de ușurare și îi făcu semn să înainteze cu thugii săi. Impasibili, soldații alcătuiră o gardă de onoare pentru cei scăpați teferi din luptă. Nu tresăriră decât foarte puțin atunci când privirea lui Xandiar se opri asupra lor, șfichiuitoare, semn că aveau să petreacă o bună bucată de timp în grajdurile imperiale, scoțând tone de bălegar aburind.

Le dădu câteva ordine scurte, și doi cercetași o luară iute înainte.

— De-ndată ce pădurea va fi curată, o să plecăm, le spuse Xandiar.

— Curată, vrea să spună că orice amenințare a fost neutralizată, îi tălmăci Séné Selenei. Lui Xandiar îi vine greu uneori să-și aducă aminte că vorbește unor civili.

Înalta căpetenie, care o auzise, o fulgeră din priviri. Selena chicoti ușor, apoi își activă globul de cristal.

— Maman, zise ea în clipa în care se ivi chipul Isabellei, ai încercat să iei legătura cu mine?

— Da. Dar erai cumva angajată într-o bătălie?

— E o întreagă tărașenie. Singurul lucru care contează acum e că Tara a fost victima unei manipulări genetice și că potențialul ei magic e atât de mare, încât riscă să distrugă atmosfera Pământului făcând explozie. Trebuie să i se acorde îngrijiri neîntârziat!

Isabella păru șocată și mai ales neîncrezătoare.

— Cum?

— Genele lui Danviou și ale lui Lisbeth au fost traficate, ca și cele ale Tarei. Îți trimit dosarul, e mai repede așa. Vei citi în

el toate amănuntele referitoare la cel care a făcut lucrul ăsta și...

Pe chipul Isabellei se afișă o asemenea spaimă, încât până și naiva Selenă băgă de seamă.

— Maman? se opri ea. Să nu-mi spui că și tu știi...

— *El* a venit să mă vadă și pe mine, recunoscuse Isabella, cu vocea gătuită, după ce aruncase o privire asupra celor care o ascultau cu atenție. Mi-a spus că *el* o alesese pe Tara pentru a-i spori puterea și pentru a face din ea o foarte puternică sorțitoare. Mi-a cerut voie să practice aceste manipulări pe ea. Iar ceea ce-mi propunea era atât de atrăgător, încât am acceptat, știind foarte bine că nici tu, nici Danviou nu ați fi fost de acord.

Selenă era copleșită.

— Maman, nu pot să cred că ai făcut una ca asta!

— Presupun că trebuie să fi pus un fel de marcator în sângele lui Danviou pentru a putea da de el oriunde s-ar fi aflat, căci dragonul s-a ferit să-mi spună că ginerele meu era imperatorul dispărut din Omois! De fiecare dată când voi mi-o încredințați pe Tara, eu o dădeam în grija lui. Iar el opera asupra ei. Ceea ce, așa cum știi, i-a salvat viața de mai multe ori. Dacă ar fi fost mai puțin puternică, de mult ar fi fost moartă!

— Așa te justifici tu? constată Selenă, plină de amărăciune. Dacă lucrurile s-au sfârșit cu bine, înseamnă că aveai dreptate? Isabella păru să se prăbușească.

— Nu, a fost o greșeală din partea mea să lucrez pe ascuns de tine. Disparația lui Menelas a fost pentru mine o durere continuă, n-am putut-o împiedica, așa că am socotit că dacă nepoata mea era cea mai puternică dintre sorțitoarele din

AltăLume, ea va fi protejată. Când Danviou a fost ucis iar tu ai dispărut, mi-a fost teamă și am cerut să mi se dea acest post pe Pământ, întrerupând tratamentul pe care-l urma Tara.

Selena îi tăie vorba:

— Tu tocmai îi juraseși pe Cuvânt de Sânge lui Danviou, chiar înainte ca el să moară, nu-i așa? Iar dacă Tara devenea o Înaltă Magiciană, asta te-ar fi ucis? De fapt, n-aveai de ales!

Isabella își lăsa capul în jos. Încerca să demonstreze că o făcuse doar pentru binele Tarei, dar fiecare din gesturile ei dezvăluia dimpotrivă că fusese de un egoism monstruos. Iar Danviou, care o cunoștea bine, o pusese să jure că Tara nu va deveni niciodată Înaltă Magiciană, că va sta departe de AltăLume. Cuvânt de care fantoma o dezlegase, pentru a evita să-i provoace moartea.

— Oricum, dragonul nu s-a manifestat și ne-a lăsat în pace. Nu și-a făcut din nou apariția decât atunci când Tara a fost atacată de Magister și el a protejat-o. M-a mirat doar că el n-a pomenit niciodată de manipulare, purtându-se ca și cum eu aș fi o cunoștință oarecare. M-am comportat și eu ca atare, ușurată că nu încearcă nimic. Apoi, Tara a reușit să ridice cuvântul de sânge dat, iar eu am crezut că el avea să termine tratamentul pe care i-l aplica, dar nu s-a întâmplat nimic. În fine, când Tara a avut o criză de magie, acum două zile, el i-a salvat viața.

Vestea o linișți pe Selena.

— Asta înseamnă că și-a ținut promisiunea? Tara nu mai e în primejdie?

— Nu, i-a stăvilit magia și ea o poate practica fără să distrugă totul în jur. Asta e deja un lucru bun.

— Să nu-i permiți, mai ales, să stea în preajma ei. I-a spus Împărătesei că dacă cineva va fi informat cu privire la manipularea genetică, el o va ucide pe Tara. Din păcate, am pus să se difuzeze pe toate canalele din AltăLume dosarul pe care ți l-am dat adineauri.

Bătrâna sorțitoare parcă era în stare de șoc.

— Ai dezvăluit afacerea noastră de familie pe telecristal?

— Nu știam de participarea ta la această acțiune, altfel aș fi încercat să mă descurc și altfel (în realitate, nu avusese de ales, dar se feri să precizeze).

— Deci, dacă înțeleg eu bine, reluă Isabella, vrei să-l înfrunt pe Chem?

Prietenii Tarei tresăriră. Înțeleseseră foarte bine că era vorba de un dragon care uneltise întregul complot. Dar numele care tocmai fusese pronunțat era ultimul la care s-ar fi așteptat.

Selena își pironi privirea în cea a mamei sale.

— Da. Ți cer să aperi viața nepoatei tale. Asta îți pune cumva vreo problemă? Peste câteva minute o să ajungem și noi la Stonehenge, împreună cu o escortă din Gărzile imperiale, și puțin îmi pasă de interdicțiile de Transmitus-uri. Încă de la sosire, o să-i spun totul Tarei.

— Asta riscă să fie un pic cam complicat, oftă Isabella, care se simțea din ce în ce mai obosită.

— A, da? Și de ce, mă rog?

— Fiindcă fiică-ta a fost înghițită de tabloul soțului tău.

În timp ce Selena asculta stupefiată spusele lui Robin și Fabrice, care îi luaseră locul Isabellei, apoi grăbea spre castelul lui Besois-Giron pentru a ajunge cât mai repede la Stonehenge,

Bradford Medelus trecea prin Poarta de Transfer americană, în vârful lui Chrysler Building.

Se simțea dezorientat, de parcă i s-ar fi smuls o parte din ființă, incapabil să se hotărască dacă să plângă după dragostea sa pierdută sau să-și deplângă incredibila lașitate. Cum de fusese în stare să-și facă un scut viu din femeia pe care o iubea?! Se blestemă. Mai mult de-atât, îi mărturisise ceea ce nu putea fi spus, și de față cu martori, adică o și mai mare prostie. Avea să devină un paria, un hăituit. Trecuse prin Poarta palatului imperial, pălind la gândul că Xandiar putea să fi lansat un mandat de arestare împotriva lui. Dar nicio gardă nu se înfățișase ca să-l aresteze, nicio acuzație nu-i fusese adusă. Își făcu iute bagajele, uitându-se cu regret la studiul lui despre coniferele marine, comandat de către Împărăteasă. N-avea să-l termine niciodată. Apoi se duse să vadă pe cineva pe care îl bănuia de mai mult timp că e un sangrav. Paria la paria trage, din rău în mai rău, nu mai avea nimic de pierdut.

Ceru o audiență privată la Tyrann'hic, Prim-ministrul. Statutul său de aproape logodnic al mamei Moștenitoarei îl ajută să obțină o întrevedere de câteva minute. Zâmbi amar. Măcar să profite până la capăt de aceste prerogative!

Bărbatul cel gras cu țeasta dezgolită fu surprins, apoi deveni bănuitor când Medelus îi expuse cererea sa, vorbind pe un ton cât mai jos posibil pentru a nu fi auzit de cei care asistau.

— Aș vrea să vă vorbesc despre Magister, Maestre Prim-ministru, și în particular. Ați putea scoate de aici soldații, dacă nu vă supărați?

Tyrann'hic îl privi o clipă, apoi îi făcu un semn din cap șefului securității sale, care se execută fără chef. Sala de audiență

fiind imensă, pierdură curând din priviri ieșirea gărzilor. Așa că nu își dădură seama că trupul ultimului soldat din șir se clătină, dispărând în umbră, apoi reveni sub înfățișarea unei fine siluete, protejată de un Camuflus, care se apropie pe furiș și îi auzi, ascuns în spatele unei coloane.

— Mulțumesc, Maestre Prim-ministru, se înclină Medelus, acum vom putea vorbi în liniște despre prietenii dumitale sangravii.

Tyrann'hic avu nevoie de câteva secunde pentru a reacționa, atât fu de șocat.

— Mă acuzați că sunt un sangrav? tună el furios. Sunteți nebun de legat!

— Nu sunt nebun, răspunse calm Medelus, iar dumneata ești ipoteza cea mai logică. Când m-a mușcat, Vânătorului i-a scăpat o frază. Eram atât de bolnav, încât mi-a trebuit ceva timp până să pricep unde bătea. Am vrut să-i spun Selenei, apoi mi s-a părut că e preferabil să-mi menajez un potențial aliat împotriva fiicei sale, în loc să pun să te închidă pentru înaltă trădare.

Omul cel gras încremeni.

— Ce frază?

— Ea a spus: „Premierul mi-a poruncit să nu mușc, să nu las urme. Dar tu miroși prea bine, nu mă pot abține, și-apoi, la urma urmei, eu mă supun doar stăpânului meu, nu unui bătrânel chel și gras!”

Chipul lui Tyrann'hic se înăspri, dar nu zise nimic.

— „Premier”, adică Prim-ministrul, desigur. Iar descrierea ei e uimitor de veridică. De aici am dedus că sunteți un sangrav și că ați putea să mă ajutați.

— Aceste afirmații sunt delirante, îi răspunse rece Tyrann'hic. Există sute de Prim-sorșitori la Palat, care sunt bătrâni și chei. Nu sunt un sangrav și nu știu cum v-aș putea ajuta. Din considerație pentru Doamna Duncan, vă mai acord două minute. Apoi, voi chema garda și la închisoare veți putea să vă născociți elucubrațiile!

Medelus suspină.

— N-am nici microfon, nici taludi asupra mea, nici vreun scoop în mână, și nu caut să vă atrag într-o capcană. Am încercat s-o ucid pe fiica femeii pe care o iubesc și am recunoscut lucrul acesta de față cu Xandiar, așa că, vă rog să mă credeți, amenințările voastre nu mă afectează cu nimic. Trebuie să-l văd pe Magister. El e ultima mea scăpare.

Ochii grasului se mijiră, singura reacție la uimirea sa.

— Ce anume ați făcut?

Medelus îi expuse situația, iar povestea pe care i-o spuse la ureche suna patetic.

— Ați atentat la viața moștenitoarei imperiale deoarece o antrena pe maică-sa în tot felul de aventuri periculoase și pentru că din pricina asta ați fost rănit? E interesant ce spuneți.

Prim-ministrul îl măsură din priviri pe Medelus cu oarecare milă.

— O să plec de la principiul că aceasta e o tentativă de infiltrare în rețeaua sangravilor, chiar dacă, după părerea mea, metoda e foarte periculoasă, tinere prieten, da, foarte periculoasă. Toți cei pe care i-am trimis să-l spioneze pe Magister ne-au fost trimiși înapoi în mai multe bucăți. Ești sigur că vrei să-ți asumi un asemenea risc?

Bătrânul era viclean. Nega că ar fi implicat și din capitularea sa voia să lase impresia că aceasta era un serviciu pe care i-l făcea.

— Mai mult, continuă el, nu ești genul lui de recrut. Lui îi plac oamenii motivați și puternici, nu niște cârpe care se văicăresc!

— Nu sunt o cârpă care se văicărește, urlă Medelus. Negi în continuare că ești sangrav? Lasă-l pe Magister să decidă dacă are sau nu plăcerea de a mă primi în rândurile sale, Tyrann'hic! Nu cred că ești chiar atât de sus plasat încât să mă evaluezi. La urma urmei, planurile tale au eșuat glorios. Eu credeam că Magister nu are prea multe tandrețuri pentru cei care nu îi dau satisfacție.

Tyrann'hic își trecu nervos limba peste buze.

— Nu sunt sangrav, îți repet. Dar am auzit vorbindu-se despre un om care ar cunoaște persoana potrivită pentru contactarea stăpânului său. Dacă poștești să te sinucizi, n-ai decât. Iată adresa lui. Îți semnez în treacăt că Împărăteasa și Imperatorul îl cunosc. E un cuib notoriu de sangravi, dar, în absența dovezilor, n-am putut face nimic să-i arestăm.

Îi dictă penei o adresă, în vechiul oraș, o parte a Tingapour-ului pe care Medelus n-o cunoștea. Hârtia zbură până la Medelus. Acesta se înclină dinaintea Prim-ministrului și, fără să mai adauge nimic, ieși.

Prim-ministrul îl privi ieșind, apoi incantă:

— Pe Discretus, fie ca eu să pot vorbi fără să fiu ascultat!

O sferă de tăcere îl înconjură, iar el scoase din buzunar un mic glob de cristal roșu. O voce ieși din el, dar nu se arătă niciun chip.

— Da? făcu vocea simplu.

— Spune-i Stăpânului vostru că-i trimit un potențial recrut. Bradford Medelus, ex-companionul mamei Împărătesei. În cazul în care n-o să-i fie pe plac și tu îl ucizi, scapă de corp. N-am chef să ajungă până la mine.

Dacă interlocutorul său fu surprins de numele de Medelus, nu lăsa să se vadă deloc.

— Bine, zise el.

Și haloul se stinse.

Tyrann'hic puse globul cel roșu la loc, apoi se gândi. Dacă era o capcană, avea să afirme sus și tare că e nevinovat. Dacă Medelus era sincer, Magister avea să facă din el un sangrav. În fine, dacă nu-l voia... ei bine, doar nu era prima dată când un candidat eșua. Treaba lui. Rânji. Nu minșise atunci când spusese că nu era un sangrav. Se aliase cu Magister pentru a-i lua locul lui Lisbeth în fruntea împărăției. Planul său fusese cât pe-aci să izbutească, dar blestemata de prinșesă moștenitoare îl făcuse să eșueze¹. Asta e, avea tot timpul. Cu cât legile pe care le propunea Împărătesei să le promulge erau mai nepopulare, cu atât puterea suveranei avea să fie mai slabă, în timp ce a lui sporea. Avu o mină mulțumită. Genris Tyrann'hic I, iată ceva ce avea să dea bine pe blazonul său, nu?

¹ Vezi *Sceptrul blestemat*, unde Tara chiar îi administrează o papară lui Magister, spre marea nemulțumire a lui Tyrann'hic. De fapt, e destul de obositor să faci tot timpul pe răul care vrea să obțină puterea, pentru că trebuie s-o iei de fiecare dată de la început când oamenii de bine îți stălesc și planurile și mutra (cele două mergând adesea împreună). Dar Tyrann'hic avea prea multă ambiție pentru a-și da seama că asta îi cerea un efort de două ori mai mare. Așa se face că poți fi și avid de putere, și idiot! (n.a.)

Cufundat în gânduri, Tyrann'hic nu văzu grațioasa siluetă care se desprinsese în tăcere de lângă coloană și dispăru în umbră. Dacă ar fi văzut-o, și-ar fi făcut o mulțime de griji.

Medelus citi adresa de pe hârtie și ceru să fie condus în vechiul oraș. Covorul zburător îl lăsă în fața unui han vetust, a cărui firmă, La Sorțitorul Chior, prost fermecată, trosnea și clipea. De jur împrejur, sorțitori și nonso păreau să hoinărească, dar priveau cu atenție hanul. Se crispă. În mod sigur erau spi-
oni de-ai Împărătesei. Oricine pătrundea în clădire era desigur reperat și fișat. Își decoloră la iuțeală părul și își schimbă trăsăturile. Dacă filatorii erau echipați cu noile lentile care-ți permiteau să vezi dincolo de iluzia operată, era terminat. Dacă nu, avea o șansă să intre în han. La intrarea sa, toate privirile se ațintiră asupra lui, dar nimeni nu încercă să-l oprească.

Înăuntru, sala era întunecată și plină de fum. Era greu să-ți dai seama care scaune erau ocupate și era preferabil să eviți să-ți așezi fundul pe un scaun deja atribuit, dacă țineai să-ți păstrezi capul pe umeri.

Cei aflați acolo erau foarte deosebiți de cei cu care era obișnuit la palat și preț de o clipă simți cum îi pierde tot curajul. Troli, căpcăuni, vampyri, două feline salterense cu dinți galbeni și coama plină de purici, câțiva sorțitori cu mutre sinistre și o jumătate de duzină de războinici, pe cât de musculoși pe atât de lipsiți de creier, îmbrăcați în piele și cu arme de tot felul, o întreagă mică lume care stătea la taclale, vindea sau cumpăra, bea sau pur și simplu îi cântărea pe nou-veniți, întrebându-se dacă meritau oboseala să se ridice pentru a-i tâlhări. Mesele erau făcute din trunchiuri solide de lemn, podeaua era dintr-un

vechi Absorbus gata să înghită tot ce cădea pe jos, lichid sau solid, din clipa în care acesta nu mai mișca, iar uneori chiar când mai mișca încă. Două femei-elf violet, uluitoare, serveau cu o dexteritate supraumană. Medelus nu întâlnise niciodată o femeie-elf violetă, cărora li se lăuda frumusețea dar și cruzimea teribilă. Avu dovada când cea mai înaltă imobiliză cu răceală mâna unui nonso care încerca să bea un pahar de bere fără să plătească. Urletul de durere al omului fu acoperit de râsetele însoțitorilor săi. Femeia-elf trase cuțitul, amenințând gâtul rău-platnicului, iar acesta scoase iute din pungă un credit-mut. Ea-l băgă în buzunar, schiță un zâmbet de mai mare dragul și trecu să servească la celelalte mese. Un panou mare de cristal difuza un meci de Polo Celest. În momentul în care Medelus privi, unul dintre călăreți, lovit de un pegas, cădea cu un zgomot care-l zgudui pe sorșitor, în timp ce spectatorii se aprindeau.

Își luă aerul lui cel mai sumbru, gen „primul care se apropie de mine o să regrete amarnic”, în timp ce simțea crampe la stomac, pași spre bar și citi numele de pe foaia de hârtie. Six Seosul. Îl ochi pe tatrissul care ținea hanul.

— Bună..., declamă unul dintre capete.

— ...Domnule, continuă celălalt.

— Cu ce...

— ...vă servesc?

— Niște informații, răspunse Medelus. Aș dori să vorbesc cu un bărbat care se numește Six Seosul.

— Cu ce...

— ...vă servesc? repetaă cele două capete, netulburate.

— Un pahar cu suc de croagrișe, vă rog.

Unul din cele două capete făcu o grimasă în timp ce celălalt arbora un zâmbet strălucitor.

— Excelentă alegere..., aprobă acesta.

— ...deși eu, eu aș fi ales altceva, mormăi celălalt. O să vă...

— ...așezați acum la masa din fund, pe stânga. Acolo...

— ...e loc.

Medelus se dovedea un pic cam greoi de tărtăcuță. Scuza era aceea că nu era obișnuit să participe la activități ilegale.

— Dar, protestă el, aș dori să fiu prezentat lui Six Seosul!

— Tsss, tsss, tsss, șuieră unul dintre capete.

— ...iar eu vă spun să vă luați amărâțul vostru suc de fructe și să vă așezați fundul la acea masă, e clar? termină rece al doilea, punând capăt politeții legendare a Tatrisilor.

Posomorât, Medelus își plăti băutura și străbătu sala până la masa în chestiune. După ce curioșii se lămuriră unde se ducea să se așeze, își ocupară din nou locurile și nu se mai interesară deloc de el. Dacă s-ar fi așezat la oricare altă masă, aventura sa s-ar fi sfârșit acolo, iar Selena și Tara n-ar mai fi avut de ce să-și facă griji, cel puțin în privința lui. Dar acea masă avea un statut special. Cel care se așeza la ea era nebun, disperat sau arogant și, în toate cazurile, era interzis să te atingi de el.

Medelus nu-și dădu seama de nimic. Așteptă răbdător timp de două ore, sorbi la intervale regulate din suc de croagrișe pe care nu îndrăznea să-l refuze și care-l costa o avere. În cele din urmă, vezica îi ceru să-i fie milă de ea. Se enervă și tocmai când se hotăra să plece, tresări. Chiar atunci o umbră se lăsase să cadă în fotoliul adânc din fața lui.

— Ei, tipule, făcu o voce răgușită, mi se pare mie sau cauți pe cineva?

Medelus încercă să scruteze penumbra pentru a-l distinge pe cel care stătea vizavi de el, dar gluga care-i acoperea capul era mult prea mare.

— Aș vrea să vorbesc cu Six Seosul, spuse el. Și refuz să mai înghit vreo picătură în plus din suc! ăsta!

— N' greșești, tipule, nu-i prea bună pentru stomac, chestia asta. Ce anume vrei de la Six Seosul?

— Să mă ducă la Magister!

— Pfui! șuieră interlocutorul său, doar atât? Și să te prezinte împărătesei din Omois cu aceeași ocazie, nu?

— Ar fi inutil, îi replică Medelus, o cunosc deja. Ies cu cumnata ei.

De data asta, umbra păru să clacheze.

— Bine, bătrâne, șuieră ea, văd că nu-ți lipsește tupeul! Ce anume vrei de la Magister?

— Să mă aliez cu el pentru a o captura pe Tara Duncan. Știu unde se află și ce face în acest moment.

— Ia primul covor zburător și șterge-o de-aici, îi răspunse brutal umbra. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Se ridică imediat și dispăru înainte ca Medelus, uluit, să poată reacționa. Nu, nu e cu putință! Pentru a doua oară în ziua aceea, era refuzat, mai întâi de Selena și acum și de un sangrav!

Furios la culme, ieși din han, căutându-l pe misteriosul său interlocutor pentru a-l face să-și schimbe părerea, dar foarte mulți sorșitori purtau pelerine cu glugă. După câteva minute de căutări la întâmplare, când fu cât pe-acum să fie tăiat de un elf căruia îi scosese gluga, chemă un taxi și se hotărî să se piardă în cea mai deasă dintre pădurile din Omois. Până când avea să fie

uitat și izbutea să pună la punct un plan pentru a o recuceri pe Selena.

Abia după un timp își dădu seama că nu era condus pe drumul cel bun. De fapt, covorul zburător ieșea din pădure pentru a se adânci în pădurea sălbatică de la marginea Tinga-pour-ului.

— Ei! făcu el, nu ăsta-i drumul! Dacă-ți închipui că o să-ți plătesc și pentru ocol, te înșeli amarnic!

Șoferul se întoarse spre el și Medelus tresări când zări fața plină de cusături a unui bărbat care lăsa impresia că peste el trecuse o treierătoare și că persoana care-l cususe avea două mâini stângi. Bărbatul zâmbi, dezvelindu-și dinții poleiți cu aur, și, atunci când grăi, Medelus recunoscă în el pe interlocutorul din umbră.

— N-ai grijă, tipule, cursa e achitată. Bine ai venit pe Air Sangraves. Pune-ți centura și ține-ți gura. E timpul să dormi! Noapte bună!

Puternicul sortz soporific care căzu peste Medelus îl scăpă deodată de teamă.

Când se deșteptă, o femeie tânără stătea de veghe la căpătâiul său. Tânără, cu bucle negre tăiate scurt care-i cădeau de o parte și de alta a chipului drăguț, ea-l privea cu o undă de neliniște ce i se oglindea în ochii căprui, aproape verzi.

— Te-ai trezit, în sfârșit! observă ea. Stăpânul a întrebat de tine de două ori până acum, iar lui nu-i place să aștepte. Așa că ridică-te, și cât mai repede!

— Stăpânul! bâigui Medelus, cu mintea încă încețoșată.

— Magister, stăpânul, nu pe el voiai să-l vezi? Ei bine, dorința ți s-a împlinit! Urmează-mă!

Și se îndepărtă, cu mersul grațios al unei dansatoare. Sau al unei războinice.

Medelus se ridică cu greu. Se clătină, amețit. Se afla într-o cameră mare și elegantă, cu mobilier deschis la culoare, nicidecum locul pe care și l-ar fi închipuit ca adăpost pentru cei aflați în afara legii.

— Tu cine ești?

Ea se răsuci pe călcăie și-i răspunse:

— Sunt doamna Deria. Sunt una dintre asistentele maestrului Magister. Dar tu?

— Eu sunt Bradford Medelus. Sunt bioinginer specialist în artă silvestră. Și dușman al Tarei Duncan, ca și Magister.

Tânăra femeie se crispă și îl privi cu atenție. Fu gata să spună ceva, dar se abținu. Încercarea de a o proteja pe Tăra o costase deja mult mai mult decât era dispusă să plătească. Dacă individul ăsta își închipuia că o să intre în grațiile stăpânului cu declarațiile lui solemne, se înșela amarnic.

— Și unde credeți c-o să mergeți așa, îi interpelă una din cele două gărzi din fața ușii.

Medelus îl privi. Nu cunoștea această rasă. Ființa aducea cu un lup roșu biped a cărui blană a fost tăiată în așa fel încât să formeze modele. Părea pe cât de sălbatic, pe atât de primejdios, înarmat până în dinți, la propriu, având în vedere mărimea lui.

— Ne ducem să-l vedem pe stăpân, răspunse Deria, nerăbdătoare.

— Firește nu fără noi, muritoareo, mormăi războinicul.

Și o luă împreună cu tovarășul său pe urmele Deriei. Aceasta le aruncă o privire neagră, apoi ridică din umeri și-și văzu de drum cu pas întins.

Pe scurtul traseu străbătut, Medelus putu constata că se află într-un mic palat, cu decorațiuni încărcate, cu mobilele și mesele gata să te servească, cu curtenii cu ochii în patru pentru a se supune poruncilor stăpânului. Într-o oglindă, băgă de seamă că pletele și chipul său își recăpătaseră aspectul lor obișnuit. Sorțul pe care și-l aruncase pentru a-și ascunde trăsăturile se risipise.

Deria îl introduse în sfârșit pe Medelus într-o sală a tronului. Acesta fu primul cuvânt care-i veni în minte sorțitorului. Magister, care putea fi recunoscut după roba lui atât de cenușie încât părea aproape neagră și după marele cerc purpuriu care-i însemna pieptul, cu fața ascunsă în spatele unei măști sclipitoare, stătea pe un tron de aur incrustat cu pietre prețioase, plasat pe un soclu din cristal masiv. Doi Ghicitori de Adevăr stăteau nu departe de tron! Straniile vegetale telepate de pe planeta Santivor, flancate de doi gnomi albaștri care le serveau drept voci (Ghicitorii neavând gură), așteptau, nemișcate, gata să scormonească în mintea lui Medelus. Se simți ușurat că venise fără niciun gând de trădare.

Apoi inima i se zbătu speriată în piept. Terorizat, se uită la personajul care tocmai își făcuse apariția în spatele tronului. Cu părul alb, de culoarea oaselor, cu somptuosul ei chip palid, cu colți ascuțiți și ochi stacojii, Selenba, zisă „Vînătorul”, brațul înarmat al lui Magister și ex-logodnica maestrului Dragosh vampyrul, îi zâmbea. La fel ca Deria și o duzină de alte sangrave, nici ea nu purta mască. Oricum, ar fi recunoscut acel

trup lung și slab, de oșar necrușător, cel mai rău coșmar al său.

— Bonșur, dulceată mică, susură femeia-vampyr. Nu credeam c-o să te revăd atât de curând! Ti-am lăsat semne?

Medelus se înșioră. Creatura-l lășase mai mult mort decât viu, bându-i sânșele. Prudent, se înșlină, hotărât să nu ia în seamă nicio provocare din partea Selenbei.

— Stăpâne Magister, îl salută el, am venit să vă propun candidatura mea. Doresc să devin sangrav.

— Ca să vezi, replică stăpânul sangravilor. Da, sunt șigur că n-ai venit aici în vacanșă.

Medelus se simșți descumpănit. Nu se aștepta ca Magister să fie șpiritual.

— Aș dori să mă alătur vouă, repetă el, în eventualitatea că nu fusese înșeles.

Magister suspină. Teroarea era un lucru bun, era mulșumit să vadă că partizanii săi îi știu de frică, dar, din când în când, i-ar fi plăcut ca măcar unul să-i țină piept. Ca Tăra. Sau Selenă, care nu-i cedase niciun pic. Ele două îi lipseau. Mai ales Selenă. Pentru că Tăra, ea merita câteva palme zdrăvene la fund, căci se opunea mereu planurilor sale de cucerire.

Privirea-i adăștă asupra celui care îi oferea viașă sa. Nu-i înșpira încredere. Desigur, el n-avea încredere în nimeni, dar cu atât mai puțin în omul acesta.

— Cine ți-a spus că aș avea nevoie de tine ca șoldat în armata mea? susură el cu o voce atât de dulce încât părea de catifea.

Dacă n-ar fi fost timbrul ei incontestabil masculin, ar fi putut crede că gâtul care adăpostea această voce era acela al unei femei, atât era de caldă și de seducătoare.

— Nu ca soldat, răspunse ferm Medelus, ca partener!

Curtenii, ale căror robe mergeau de la un gri foarte deschis la cel mai întunecat și cercurile de pe piepturile lor de la galben la roșu, începură să râdă în hohote.

— Nu-ți lipsește tupeul, se amuză Magister. Nici mai mult, nici mai puțin decât partenerul meu! Știi tu oare că te pot face să dispari... așa!

Și pocni din degete, dând naștere unei mici flăcări roșii, iar masca i se coloră într-un bleu ce adeverea că e binedispus.

— Știu, zise foarte repede Medelus, dar dețin niște informații privitoare la Moștenitoare și mai ales niște documente de care ați putea avea nevoie. Totul în schimbul vieții și participării mele la operațiunile voastre.

Și săltă dosarul pe care i-l dăduse Selena și pe care ea nu avusese când să i-l mai ia atunci când fugise.

Magister se aplecă, iar masca i se coloră de iritare în oranj.

—Nu l-a controlat nimeni? întrebă el calm.

Cei doi lupi roșii se înroșiră, făcând un pas înapoi.

— Nu ne-a dat prin cap, recunosc unuia dintre ei.

Masca se închise la culoare, nuanțându-se în negru, și cei doi lupi se dădură și mai mult înapoi, cu capetele plecate în semn de căință.

— Aveți noroc! șuieră Magister. Șeful vostru mi-a cerut să nu vă ucid, asta ar duce la întreruperea înțelegerii dintre noi.

Cei doi lupi oftară de ușurare.

— Dar, continuă stăpănul sangravorilor, cu masca albăstrindându-i-se vizibil, nimic nu mă împiedică să vă fac rău!

Fără avertisment, din mâinile sale înmănușate țâșniră două flăcări, care-i loviră pe lupi în plin. Urlară de durere, cu părul părilit, și se prăbușiră la pământ. Tăcerea deveni deodată apă-sătoare, punctată doar de gemetele lor.

— Și, dosarul ăsta, făcu Magister amabil, ce conține?

Tetanizat, Medelus făcu două reflecții. Prima era aceea că Magister se dovedea capabil să facă magie fără să recurgă la formule. Cu excepția Tarei, nu mai văzuse niciodată pe cineva practicând magia într-o asemenea manieră. A doua fu aceea că viața sa nu se ținea decât într-un singur fir, dacă dosarul nu avea să fie pe placul lui Magister sau nu avea să-i stârnească interesul. Îi întinse discul auriu ce cuprindea informațiile și se rugă cu ardoare.

Magister îi făcu un semn din cap Selenbei, și femeia-vampyr fu cea care veni să ia dosarul, nu fără a-i atinge în treacăt mâna cu ghearele, făcându-l să se înfioare.

Informațiile se afișară înaintea lui Magister de îndată ce acesta le ceru. Se ridică brusc, cu masca înnegrită de furie.

— Nu! urlă el. Există riscul ca ea să moară! Iar fără ea, aș fi lipsit de accesul la obiectele demonice. Dar nu va fi așa!

Din doi pași, pe jumătate salt, pe jumătate levitație, se dădu jos de pe tron, și-l apucă pe Medelus de gât, ridicându-l de jos.

— Unde-i acum?

— La Stonehenge! E la Stonehenge, pe Pământ! scânci Medelus, pe jumătate sufocat.

— Drace! șopti Magister, și doar hangii îmi spusese că un grup de sorțitori era găzduit la ei acum! Ce treabă are ea la Stonehenge, nu știe oare că situl ăla construit de dragoni e primejdios?

Văzând că Medelus se sufoca, îi dădu drumul. Magul se prăbuși la pământ, vânat la față.

— Informația e interesantă. Candidatură acceptată, aprobă Magister. Încă un ultim amănunt înainte de plecarea mea. Deria?

— Stăpâne?

— Arată-i noului nostru prieten ce pătesc cei care mă trădează sau nu se supun imediat poruncilor mele.

— Da, Stăpâne.

Tânăra femeie se apropie de Medelus și-și scoase vesta, păstrându-și doar brasiera. Medelus sughiță. Pe tot mijlocul tinerei femei se întindeau niște arsuri înspăimântătoare. Tortura trebuie să fi fost continuă, căci epiderma nu se cicatrizase. La cea mai mică mișcare, pielea se întindea până la limita de rupere. Medelus își dădu seama că și micile riduri de sub ochii tinerei nu erau niște mărci de expresie, ci se datorau tot suferinței. Iar aceea pe care o putea desluși în ochii ei limpezi era imensă. Pentru prima dată după multă vreme, Medelus încetă să se mai gândească doar la el și simți milă pentru altcineva.

— Mesaj recepționat, spuse el, înclinându-se.

Dar în inimă i se născu în acel moment un profund sentiment de ură pentru o ființă capabilă să provoace asemenea dureri unei tinere femei.

— Prea bine. Ghicitori de Adevăr, aveți vreo remarcă de făcut în legătură cu oaspetele nostru?

— Niciuna, Stăpâne, răspunse unul dintre gnomi în locul Ghicitorului lângă care stătea. Ne-ați angajat să-i detectăm pe cei care ar avea de gând să vă trădeze, iar acesta nici nu se gândește la așa ceva.

— Dar dosarul ăsta? E autentic sau e vreo capcană menită să cad în ea?

— Acest sorșitor era cât pe ce să fie ucis, ca și cei care se aflau împreună cu el, din pricina acestor documente, cel puțin dacă ne luăm după imaginile pe care le putem citi în mintea lui.

Medelus oftă, ușurat.

— Mersi, se înclină politicos Magister. Nu mai am nevoie de serviciile voastre deocamdată. „Fie ca adevărul să fie spus.”

— „Și fie ca el să ne lumineze viețile”, completă docil gnomul, ca răspuns la salutul particular al Ghicitorilor.

— Selenba! strigă Magister, pregătește păsările-rocă. Plecăm într-o oră.

— Încotro, Stăpâne? se interesă Selenba, care nu înțelesese.

— La Stonehenge!

Maestrul Chem

sau culoarea trădării e albastră

In mijlocul tabloului său, înconjurată de culori și în fața siluetei tatălui ei, Tara întorcea pe toate fețele stupefianta dezvăluire. Trebuia să-și spună că ipoteza vinovăției maestrului Chem n-o surprindea. Nu era oare el cel care-l formase și-l antrenase pe Magister, stăpânul sangravorilor, înainte de a-l lăsa din mână, înnebunit de putere și însetat de sânge, în AltăLume? Desigur, voise să facă un lucru bun. Tara își dădea seama că analiza motivațiilor unor ființe cu sânge cald, capabile să trăiască mii de ani, și care considerau dușmanul ca pe cea mai rea dintre pedepse, nu era la îndemâna înțelegerii unor ființe umane. Se mulțumise până atunci să cultive față de el o sănătoasă neîncredere, chiar dacă dragonul părea să-i poarte o afecțiune sinceră și o salvase de multe ori.

— Maestrul Chem se află în spatele tuturor acestor lucruri? repetă ea, ca să fie sigură că nu se înșela.

— Însuși dragonul albastru, răspunse imaginea tatălui ei. Acum, tu trebuie să retransmiți acest mesaj mamei tale și să te

 ndep rtezi c t mai repede de acest loc. Cu c t te afli mai aproape de pietre, cu at t e mai mare riscul ca ele să- i absoarbă puterea, fără voia ta.

Tara se cutremură. Cu niciun chip nu avea să se apropie de monumentul megalitic.

— Am  n eles, zise ea. Vreau să plec c t mai repede posibil.

— Prea bine! se bucură imaginea. Sunt m ndru  i fericit că am o fată ca tine, draga mea,  i acele luni pe care le-am petrecut împreună cu mama ta  i cu tine au fost cele mai fericite din via a mea. Te iubesc.

—  i eu pe tine, Papa, spuse emo ionat  Tara.

Imaginea sur se, apoi se șterse. Valul de culori o învălui pe fată  i o depuse teafără  i nevătămată în mijlocul salonului.

Aici o aștepta un comitet de primire. Printre chipurile prietene ti  i nelini tite, Tara îl distinse pe cel al Selenei, în ale cărei brațe se aruncă, strig nd:

— Maman!

— Scumpa mea! exclamă Selena cuprinz nd-o la rândul ei în brațe. Sunt atâtea ceasuri de c nd ai dispărut! Eram  nnebuni i de spaimă.

Ochii Tarei se dilatar .

— Dar eu nu sunt dec t de zece minute în tablou!

—  n mod sigur, nu, afirmă Robin. Fabrice  i cu mine te-am a teptat aici toată noaptea să ieși! Am încercat de toate, dar nimic n-a mers, nici chiar atingerea tabloului de către mama ta.

— Papa încă nu terminase desigur ce-avea să-mi spună privitor la ceea ce trebuia să știu, ghici Tara. Timpul trebuie să fi suferit o distorsiune acolo, în tablou.

Maică-sa o privi cu luare-aminte.

— Danviou e acolo în interiorul tabloului?

— Da, există acolo înregistrat un mesaj pentru tine și pentru mine. Dacă l-ai fi atins tu înaintea mea, probabil că tu ai fi fost absorbită, dar cum eu mă găseam deja în el, asta n-a mai putut funcționa. Cum se face că ești aici?

Privi mirată la escorta Selenei, apoi adăugă:

— Împreună cu Xandiar și cu toți acești soldați?

Selena îi povesti despre toate prin câte trecuse la Conac. Soluția ei pentru a o contra pe Împărăteasă o făcu să zâmbească. Și când Selena îi spuse că la originea întregii afaceri se afla maestrul Chem, nu avu nicio reacție. În fine, Selena n-o cruță nici pe Isabella și sublinie rolul pe care îl avea în cazul manipulării genetice a Tarei. Toți ceilalți asistaseră la discuția purtată prin intermediul globului de cristal, așa că nu mai putea fi vorba de salvarea aparențelor.

Fata clătină din cap. Își dăduse seama că bunică-sa, în felul ei neîndemânatic și privind lucrurile prin filtrul egotismului ei formidabil, o iubea fără doar și poate. Pentru ea, această manipulare genetică însemna un mijloc de a-și proteja nepoata... și de a-și spori astfel propria putere. Întâlni privirea Isabellei care, țeapănă, se aștepta să fie respinsă, și-i adresă un zâmbet ca s-o liniștească. Înainte de a ajunge în AltăLume, poate că ar fi judecat cu severitate purtarea bunicii. Acum, după ce puternica ei magie o salvase de mai multe ori, nu putea să-i poarte pică.

Isabella înțelese. O salută printr-o ușoară înclinare a capului. Ah, s-o faci pe aroganta Isabella să se plece, nu era deloc ușor. Probabil că nu avea de gând să-și prezinte scuzele.

Maica-sa vorbea în continuare și un nume îi frapă auzul.

— Ce? strigă ea, Bradford Medelus?

Maică-sa îi confirmă, supărată. Medelus o trădase, încercase s-o ucidă pe Tara și fugise. De frică. Din lașitate.

Tara holbă ochii și își mușcă buzele. Odată încheiată dureroasa relatare, fu rândul ei să vorbească.

Îi repetă tot ce-i povestise tatăl ei, ajustând unele pasaje, apoi i se adresează Isabellei, îndulcind tonul. Șocul era mult prea brutal.

— Bunicul e mort de-a binelea. A fost ucis de cercul de pietre atunci când le-a sărit în ajutor tatei și Aliei. Mesajul din fotografie e unul fals. Nimeni nu-l ține pe bunicul prizonier undeva. E o capcană de-a dragonului, ca să ne forțeze pe mine și pe Jeremy să rămânem la Stonehenge.

Chipul de fier al buniciei ei se înăspri și mai tare. Apoi, armura crăpă. Un alt chip, devastat de durere, apărui. Trupul bătrânei sorșitoare se năruise lăuntric și părea mult mai în vârstă și mai fragilă. Nu spuse nimic, în timp ce rumega teribila veste. Manitou îi puse o labă compătimitoare pe șold și ea își îmbrățișă tatăl cu căldură, lipindu-și obrazul de capul său mătășos.

— Menelas a fost întotdeauna de un cavalerism ridicol, șopti ea în cele din urmă, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Dar măcar nu mai trebuie să-mi pun întrebări și, de-acum înainte, pot să-mi încep doliul.

— Nu-ți amintești chiar nimic-nimic din cele întâmplate? o întrebă blând Manitou, rezistând din toate puterile naturii sale de câine, care încerca să preia controlul, împingându-l să-i lingă fața. Șocul morșii sale te-a lăsat amnezică.

— Nu numai el, interveni Séné. Magia cercului a afectat pesemne capacitățile memoriale ale Doamnei Duncan. Altfel, de mult și-ar fi recăpătat memoria!

— Dacă înțeleg eu bine, rezumă Cal, maestrul Chem e omul cel rău din această poveste. Oare ce-are de gând să facă cu pietrele astea?

— Mie, unul, mi-ar plăcea să știu, observă Robin, unde se află el acum.

Isabella avu un zâmbet sinistru și își zvântă ultimele lacrimi. Își strânse degetele și își activă magia.

— O să avem în curând inima ușoară. Veniți după mine! Tara și Jeremy, voi nu părăsiți biblioteca, deocamdată. Să nu-i dăm ocazia să vă facă rău.

La fel ca Isabella, ceilalți își activară și ei puterea magică și biblioteca începu să semene deodată cu o adunare de viermi mari, strălucind în toate culorile. Magia Isabellei era violetă, cea a lui Cal, verde, ca și a lui Robin. A lui Moineau înclina spre bleu-pal, a lui Fabrice spre bleu-închis, aproape de culoarea magiei Tarei. Angelica nu și-o activase deloc, căci n-avea niciun chef să lupte cu un dragon. Magia lui Séné, a lui Xandiar și a soldaților era purpurie.

Isabella se așază în fruntea micului grup. Tara și Jeremy auziră bubuitul unei porți pulverizate.

— E mânioasă, bunică-ta! remarcă Jeremy. O să fie vai și-amar de bietul dragon!

Își ciuliră urechile, dar nu se petrecu nimic. Nici zgomot de încăierare, nici jeturi de foc, doar uși care se trânteau una după alta.

— Știi, Tara, zise deodată Jeremy, e ceva ce nu reușesc să înțeleg.

Tara se întoarse spre el. Irezistibila ei atracție pentru Jeremy se atenuase. Acum, se uita la el ca la un băiat frumos și simpatice, fără a mai fi bătută de gândul de a-l consola sau de a-i cuprinde gâtul cu brațele.

— Ce anume?

— Tatăl tău a spus că nu trebuie să ne apropiem de pietre, dar, la urma urmei, dacă am fost pregătiți special, cum a spus el, poate că mașinăria îi va atinge pe demoni fără să ne rănească și pe noi? După toate câte ți-au făcut demonii, n-ai vrea să-i învingi? Ca să nu mai punem la socoteală că Magister are nevoie de magia demonică pentru a fi mai puternic decât tine. Lipsit de izvorul puterii sale, el ar fi ușor de bătut...

Tara dădu din cap. Argumentul era just. Ezită o clipă, imaginându-și cum ar fi o viață lipsită de orice amenințare. Era însă oare pregătită să-și riște viața, și pe-a lui Jeremy totodată, pentru a-i verifica teoria?

Cumpăni câteva clipe, apoi oftă.

— E prea periculos, îi răspunse ea. Bunica va trimite specialiști să analizeze pietrele după ce nu vom mai fi în raza lor de acțiune. Atunci vom afla la ce folosesc și de ce au fost plasate aici.

— Dar ele au fost deja studiate. Prietena ta Moineau mi-a spus că mulți savanți au sondat pietrele fără să descopere nimic. Trebuie să ne ducem să le vedem cu ochii noștri. Cum amândoi suntem foarte puternici, avem armele necesare pentru a înfrunta pietrele, mai ales împreună.

Tara avu o mică strâmbătură.

— Jeremy, tu nu știi ce înseamnă magia. Crede-mă, nu trebuie să-ți încerci norocul. Am scăpat din fața multor pericole în AltăLume, tocmai pentru că nu m-am încrezut în puterea mea. Nu voi merge la Stonehenge, și mai ales împreună cu tine.

Băiatul cel înalt ridică din umeri, se ghemui în fotoliu și nu mai spuse nimic, aruncându-i din când în când priviri insistente.

Isabella se întoarse în sfârșit, cu un aer grav.

— Are ușa închisă pe dinăuntru, ca și fereastra. Nu știu pe unde a putut trece. Am scotocit castelul fără niciun rezultat. Nimeni nu l-a văzut.

— Asta confirmă ceea ce bănuiam, observă Cal.

— Ce anume? întrebă Tara.

— Maestrul ăsta al tău Chem, trădătorul... a întins-o.

Taxiurile zburătoare sau cum să faci să nu-ți uzezi pneurile

Scotociră parcul din jurul castelului, dar dragonul tot nu fu de găsit.

— După atâtea mașinațiuni, capcane și comploturi, nu-mi vine să cred că ar fi renunțat, se neliniști Manitou. Avem interesul să plecăm cât mai repede de aici!

— Aveți dreptate, afirmă Jeremy, aprobându-i sfatul. Mă duc să-mi fac bagajele. Tara, vii să mă ajuți, te rog? Nu vreau să rămân singur, nici chiar în camera mea, dacă acest dragon dă târcoale pe aici.

Tara se uită la el mirată.

— Am doar de dat un tele... de apelat un glob... un apel de transmis (nu-i venea prea ușor să întrebuințeze terminologia AltMundană, mai ales când era vorba de apelarea unui glob, care întotdeauna o făcea să râdă). Lasă-mi două minute și vin.

Se repezi în camera alăturată. Nimeni nu trebuia să fie de față la conversația pe care urma s-o aibă. Globul ei de cristal era conectat la AltăLume și, de aici, cu toate celelalte planete. Ceea

ce costa o avere în împărăția Omois, dar ea putea apela aproape pe oricine din univers. Imaginea celei căreia voia să-i vorbească îi apărui pe glob. Tara îi dezvălui trădarea maestrului Chem. Interlocutoarea sa păru foarte tulburată, dar cu toate astea n-o contrazise. Și totuși, ceea ce tocmai îi încredințase fata, era cu neputință, pentru un motiv excelent, doar de ea cunoscut.

— Nia nia nia gremmmml, mormăi Robin, privind-o prin geamul transparent, din afară, pe Tara, care trecea din nou prin dreptul bibliotecii, îndreptându-se spre camera lui Jeremy.

— Ce naiba ai spus, Robin? îl întreabă Cal foarte tare.

Robin îi aruncă o privire sumbră.

— I-am spus că-i destul de mare ca să-și facă bagajele și singur, repetă el fără chef. O să te satur eu de: „Tara, vii să mă ajuți?” Vrea să fie singur cu ea, ce mai!

— Oh! oh! zâmbi Cal, o să văd oare înjunghiat un rival pentru inima drăguței noastre sorțitoare?

— Nu mi-e teamă de Jeremy ăsta!

Deodată, globul de cristal al micului Hoț sună, iar el îl deschise imediat. Era Eleanora.

— Cal, șopti ea, n-o să-ți vină să crezi ce-am descoperit.

Chipul tinerei fete radia de satisfacție, chiar dacă din vocea sa emana o nuanță de teamă.

— Spune, făcu Cal, încântat că Eleanora îl apela.

— Îți spuseseam că am mers pe urmele pachetului pe care l-am primit, în legătură cu moartea lui Brandis, până la palatul imperial și că de acolo am pierdut pista.

— Da, și?

— Anchetam și, din întâmplare, ascunsă sub înfățișarea unei gărzi thug, mă găseam în sala de audiență, împreună cu Tyrann'hic, Prim-ministrul.

— Eleanora! Țl spionai pe Prim-ministru? Nu ești sănătoasă! șuiără Cal.

— De fapt, filam un alt demnitar. Pe scurt, mă pregăteam să ies din sala de audiență când... Ia ghicește cine-a intrat!

Cal îi aruncă o otheadă lui Robin, care aștepta, curios.

— N-am idee.

— Bradford Medelus! Iubitul mamei Moștenitoarei! Țl văzusem de mai multe ori la palat și la info, atunci când cristalității îi luau interviu doamnei Selenă Duncan. L-am recunoscut. Mai întâi l-a acuzat pe maestrul Tyrann'hic că ar fi un sangrav.

Cal fu cât pe-acı să scape globul din mână de emoție.

— Ce spui?

— Da, ce zici? zâmbi tânăra fată, foarte înfierbântată. Apoi, i-a mărturisit că a încercat s-o omoare pe Tăra.

— Cu asta eram la curent și noi. A fugit imediat după ce-a declarat asta. Selenă avea alte griji decât să-l urmărească, dar Xandiar va lansa un aviz de căutare imediat ce va reveni în AltăLume. Să ne întoarcem la Tyrann'hic. Medelus avea ceva probe împotriva lui?

Tânăra fată se întunecă la față.

— El susține că atunci când Vânătorul l-a rănit, ea i l-a des-cris cu precizie pe Prim-ministru, fără să-i dea însă numele.

— Nu e de ajuns pentru a-l pune sub acuzare.

— Tot asta i-a obiectat și maestrul Tyrann'hic lui Medelus. Totuși, la sfârșitul întrevederii, știi ce-a făcut?

Cal se gândi în sinea sa că i se părea foarte amuzantă mania asta a Eleanorei de a vedea dacă el era destul de isteț pentru a ghici. Își scormoni mintea. Faptul că era atât de febrilă însemna că trebuia să fi fost un lucru surprinzător. Zâmbi. Ghicise.

— Pariez că i-a indicat numele unui tip care l-ar putea pune în legătură cu Magister.

— Cam așa ceva! zâmbi bucuroasă Eleanora, încântată de istețimea lui Cal. I-a dat o adresă și-un nume. Apoi a purtat o scurtă conversație prin globul de cristal, dar plasase un Discretus, așa că nu l-am putut asculta. Ceea ce, ca să-ți spun deschis, mi-l face deosebit de suspect. Am hotărât să-l părăsesc pentru a-l urmări pe Medelus, și ia ghicește?

Și hop, iar îl testa.

— L-ai descoperit pe Magister? avansă el.

— Nu chiar. Medelus a rămas timp de câteva ore într-un han, apoi a luat un taxi-covor și-a ieșit din oraș. I-am luat urma, dar pesemne că magia acestei mașinării afurisite era sporită, fiindcă puterea ei era mult superioară aceleia a covorului meu. Pe scurt, l-am pierdut.

— Mai bine, oftă Cal. Magister trece drept un maestru în arta de a-i captura pe cei care-l spionează și ți-ai fi asumat riscuri inutile. Ca să fiu cinstit, nici dacă aş avea o armată nu l-aş ataca pe Magister!

— Doar nu sunt proastă, se cabră Eleanora. Sunt sigură că nu m-ar fi dibuit. Sunt o Hoată excelentă!

Vai-vai, cât de susceptibilă putea fi! Îi adresă cel mai încântător zâmbet al său.

— Știu, tu ești probabil cea mai bună! Între timp, eu trebuie să le avertizez pe doamna Selena și pe Tara că Medelus s-a aliat

cu Magister și că-l bănuim pe Tyrann'hic că e amestecat în comploturile sale. Bravo, Eleanora, ai făcut o treabă formidabilă!

Tânăra fată roși, toată crisparea îi pieri, apoi se întunecă iar la față.

— Dar dacă Tyrann'hic e un aliat al sangravilor, și dacă el e cel care a aranjat să mi se trimită cutia ce conținea falsele probe împotriva ta, cum o să-l pot demasca? E Prim-ministrul din Omois și se bucură de încrederea Împărătesei, așa că nu-l pot acuza doar pe baza unor simple bănuieli!

Cal căzu pe gânduri.

— Trebuie să fim foarte prudenți. Peste câteva ore voi fi înapoi și, după ce ne vom sfătui, vom găsi noi o idee.

— Vrei să mă ajuți să mă răzbun?

— Bineînțeles! îi răspunse Cal, noi doi facem o echipă excelentă! Așa că, promite-mi... nu, știu că n-o să-mi promiți nimic, să zicem, acceptă să mă aștepți și pe mine înainte de a-l ataca. Vrei să faci asta pentru mine?

Tânăra se uită la el, apoi îi zâmbi, visătoare.

— Începi să mă cunoști, Hoțule, știi că mie nu-mi place să primesc ordine, așa că mă rogi, politicos. Fie, o să te-aștept.

Și întrerupse legătura, înainte ca el să aibă timp de proteste.

Robin se apropie de el, cu o sprânceană ridicată.

— Scapă-mă de o îndoială, zise el pe un ton sarcastic. Ai avut adineauri o lungă conversație cu fata care a încercat să te omoare? Și care are numărul globului tău de cristal? Ar putea cineva să-mi explice prin ce minune ucigașa asta ți-a devenit aliată?

Ah, n-avea de ales. Venise momentul să-i vorbească despre recente sale peregrinări prin AltăLume.

— Îți dai seama, conchise el, după ce îl făcuse pe Robin să râdă bine povestindu-i aventurile sale cu Drrr și Eleanora, că sunt nebun după ea. Și nu-mi trece. A fost și ea manipulată, ca și mine. Iar a-i lăsa pe oameni să creadă că-i pot trage pe sfoară pe Hoții Patentati riscă să aducă un prejudiciu reputației breslei noastre!

— Păi, se vede, îl persiflă semielful. Spune-mi măcar că acționezi așa doar în interesul universității tale de Hoți Patentati!

— Bine, capitulă Cal, eu n-o să te mai bat la cap cu Tara, iar tu n-o să mă mai tachinezi în legătură cu Eleanora.

— Ne, ne, ne, răspunse semielful, tot numai zâmbet, tu ești cu mult înaintea mea. Nici vorbă. E rândul meu să râd un pic.

Cal reuși să stăvilească tachinările semielfului povestindu-i tot ce aflate în legătură cu Medelus.

— Trebuie să le prevenim pe doamnele Duncan! șuiera Robin, cu chipul crispat.

În timp ce Tara îl ajuta pe Jeremy să-și facă bagajele, tânărul își cufundă ochii de catifea neagră în cei ai Tarei, îi luă mâinile și-i spuse:

— Tara, eu sunt convins că ar fi o greșeală imensă să plecăm înainte de-a înfrunta pietrele. Cine știe, dacă vreun om neprevenit se apropie de ele, există riscul ca acestea să omoare din nou!

Tara ridică din sprâncene.

— Mulți sorșitori au intrat până acum în cercuri fără să li se întâmple nimic. Fără magia noastră aparte, dezvoltată de către dragon, nu cred că e posibilă activarea lor. De altfel, din precauție, bunica va plasa niște avertismente invizibile pentru nonso prin împrejurimi.

— Cum să te conving să mă ascuți? o rugă băiatul. Știu, simt că trebuie să ne ducem acolo.

Tara se uită atent la el, și o idee îi trecu prin minte.

— Insiști prea mult, dădu ea înapoi. E... e ca și cum te-ai afla sub influența unui sorș care te-ar sili să mergi acolo, împotriva voinței tale.

— Singura magie de care sufăr e cea a splendorilor tăi ochi albaștri, frumoasă Tara.

Și înainte ca tânăra să poată reacționa, își lipi buzele cu delicatețe de ale ei.

În acest moment ușa camerei se deschise și Jordan, urmat de Cal, Fabrice, Moineau, Fafnir și Robin se iviră în cadrul ei.

— Tara..., începu acesta din urmă.

Se opri brusc, descoperind scena, și păli atât de tare, încât fata crezu că o să leșine. Se sprijini de ușă, apoi, fără să scoată o vorbă, se răsuci pe călcăie.

Fafnir se apropie de Jeremy și își vântură securea pe sub nasul lui.

— Dacă le faci vreun rău prietenilor mei, o să ai de-a face cu mine. S-a înțeles?

Băiatul se uită cruciș la ascuțișul armei și clipi din ochi. Fafnir luă reacția sa drept un răspuns afirmativ și ieși. Moineau și Fabrice o imitară, mânăniți pentru Robin. Cal rămase, doar atât cât să-i spună despre cele descoperite de Eleanora, apoi o

șterse fără alt comentariu, grăbindu-se să-și consoleze prietenul.

Rămas doar el cu ei, Jordan își încrucișă brațele musculoase și se uită la fratele său adoptiv.

— Am venit să-mi iau la revedere, zise el. Probabil nu ne vom mai vedea. N-ai fost un frate rău. Adio.

Se răsuci pe călcăie, incapabil să-i spună „fratelui” său cât de mult ținea la el și că îi părea rău că-l pierde.

După ce ușa se închise, Jeremy arboră un zâmbet triumfător, cu totul deplasat.

— Acum, după ce ne-am sărutat, nu-i așa c-o să mergi cu mine la Stonehenge?

Palma pe care o încasă fu cât pe ce să-l lase leșinat.

— Cretinule! urlă Tara, ce te-a apucat?

Uluit, Jeremy își duse o mână nesigură spre obraz.

— Dar... de ce m-ai lovit?

— Pentru că nu poți să-i săruți pe oameni așa când îți vine!

Jeremy o întrerupse, perplex.

— A, da? Adolescenții de pe Pământ nu procedează așa? N-o să vii cu mine la Stonehenge chiar dacă ești îndrăgostită de mine?

— ...! răspunse Tara, mută de uimire. Apoi izbucni: Pe toți demonii din limburi! Ce anume te face să crezi că aș fi?

Jeremy ridică din sprâncene.

— Sorțul. Datorită sorțului, ar trebui să mă iubești!

Apoi își izbi capul cu pumnul.

— Dar ce idiot sunt! Sorțul funcționează cu *el*, nu cu mine!

Tara făcu un pas înapoi, speriată.

— Ce sorț?

— Attractus-ul!

— Attractus-ul... Același sorț folosit pentru papa și Alia!

Când înțelese, Tara încremeni. Ființa aflată dinaintea ei nu era o făptură omenească! Nu era Jeremy.

— Dar asta înseamnă că ești...

— Îmi pare rău. Aș fi preferat să vii de bunăvoie. Puțin îmi pasă!

Și înainte ca Tara să aibă timp să reacționeze, acesta se repezi și-i aplică o lovitură de dreapta care-o făcu să se rostogolească până la perete. Își pierdu cunoștința. Galant necheză și șarjă, dar fusese miniaturizat, ca să poată intra în cameră, așa că jetul magic îl prinse cu ușurință. Impostorul oftă și își frecă degetele. Ah, cât de fragile puteau fi trupurile astea ale oamenilor. Avea mult de lucru și aceste ridicule bipede își dădeau toată silința să-i complice viața.

Câteva minute mai apoi, Tara și Jeremy, urmași de Galant și de bagajele lor, care levitau, îl depășiră pe Robin, care mergea sacadat, cu privirea goală. Își mușcă buzele, dar nu-i opri. Dacă ei nu voiau să-i vorbească, să le fie de bine! Fabrice, Cal, Moineau și Fafnir, neștiind ce atitudine să adopte, nu ziseră nici ei nimic. Neștiind despre tensiunea ce domnea între Tara și prietenii ei, Selena se gândea la ce-i spusese Cal. Nu-i venea să creadă că Medelus putea fi atât de smintit încât să se alieze cu Magister, cel mai rău dușman al ei, cel care-i asasinase soțul și o ținuse și pe ea prizonieră timp de zece ani. În ceea ce o privește pe Isabella, ea nu puse întrebări, ușurată că părăsea acel loc de sinistră amintire. Așa că așteptară în tăcere sosirea taxiurilor, niște minibuze de vreo zece locuri fiecare, ce veniră

imediat. Xandiar, Séné, Selena, Isabella și Manitou urcară într-una dintre mașini. Soldații Selenei și cei din Gardă se repartizară în alte trei vehicule, iar Tara, Jeremy, Robin, Cal, Moineau și Fafnir se îmbarcară într-al cincilea taxi, cel care nu avea decât șapte locuri.

Își reluaseră înfățișarea lor obișnuită, thugii ascunzându-și cele patru brațe cu ajutorul unor iluzii, și cu Familiarii transformați în câini. Manitou se destinse în clipa în care castelul se micșoră încet în spatele lor, în timp ce Igor și Esmeralda își fluturau mâinile în semn de rămas-bun.

Deodată, mașina care îi ducea pe Tara și pe prietenii ei fu cuprinsă de o teribilă și neașteptată deviere și părăsi șoseaua. Dar, în loc să se răstoarne, ea începu să plutească pe deasupra câmpiei, scoțând un scrâșnet cumplit! Niște gheare enorme străpungeau acoperișul, sfărâmându-l ca pe o folie de aluminiu. Înnebunit, Robin scoase capul pe fereastră, în timp ce șoferul țipa de spaimă.

Se aflau sub burta unei păsări atât de mari, încât n-ar fi trebuit să poată zbura. Înaintea lor, răpit de geamăna acesteia, taxiul Selenei și al Isabellei decola la rândul său. Ființa care stătea călare pe pasăre nu era altul decât Magister. Semielful îl recunoscuse în momentul în care bărbatul își întoarse mulțumit spre ei chipul ascuns în spatele măști colorate în albastru.

— Păsări-rocă! țipă Moineau zărind penele de culoarea amurgului.

Neputincioși, soldații lui Séné și cei ai Împărătesei țâsniră din mașinile lor rămase la sol. Păsările-rocă se aflau în afara bății lor, cea pe care se înălța Magister fiind exact deasupra celeilalte. Selena tresări. Proiectată parcă pe un ecran, imaginea

stăpânului sangravilor își făcuse chiar atunci apariția în fața ochilor lor!

— Ei, dulceța mea! gânguri el. Credeai că ai să mă poți evita mult timp?

Chipul Selenei se înăspri. La naiba cu vremea când tremura dinaintea dușmanului ei!

— Încă n-ai pus mâna pe noi, maniacule! țipă ea.

— Zburăm mult prea sus și prea repede ca să-mi mai poți scăpa, o zeflemisi el. Iar un Levitus n-ar putea să te susțină mult timp, și te-ai zdrobi de sol. Te cunosc, Selena, n-ai destulă putere ca să-mi rezști.

— Poate în visele tale! șuieră Selena printre dinți.

Și deschise portiera și sări.

Imaginea lui Magister tresări, în timp ce acesta striga:

— Nuuuuuu, Selena!

Tânăra femeie își calculase bine lovitura. Ateriză pe spatele celei de-a doua păsări, exact deasupra pilotului pe care-l rigidiză fără a-i mai lăsa răgazul să reacționeze. Împinse deoparte corpul inconștient, apoi încremeni. Tocmai îl scosese din luptă, leșinat, pe Vânător! Un răs plin de răutate o cuprinse pe moment. O captură în schimbul unui prizonier. Nădăjduia că atunci când femeia-vampyr își va reveni, va simți o teribilă durere de cap, așa că își intensifică Rigidifus-ul, pentru ca s-o țină bine minte, apoi, rezistând ispitei de-a o arunca peste bord, incantă:

— Pe Dressus, pasărea-rocă trebuie să-mi dea ascultare și fără întârziere să se așeze aproape de celelalte taxiuri!

Pasărea dădu din cap, dar Magister, aflat prea departe, n-o mai putea controla, așa că ea nu putu rezista magiei înflăcărate

a tinerei femei. Viră pe-o aripă și începuse să coboare, întorcându-se în mare viteză spre castel.

— Ei! protestă Fabrice care își zdrobise fața de portieră, asta mai lipsea acum!

Imaginea Selenei se materializă făcându-l să tresară.

— Am fost răpiți de Magister, dar am preluat controlul asupra păsării care duce taxiul vostru. Suntem urmăriți de cealaltă pasăre. O să încerc să ajungem jos, lângă Séné și soldați. Magister nu va avea destui soldați cu el ca să ne opună rezistență. Țineți-vă bine!

Și urmărirea începu.

Deși în interiorul taxiului fură zdravăn hurducați, nici Jeremy, nici Tara și nici Galant nu se clintiră de pe locurile lor. Fafnir fu cea dintâi care sesiză anomalia. Spărsese geamul dintre ei și șofer și-l pocnise pe acesta doar atât cât să înceteze să mai urle. Proiectată în Tara, se lovi de ea. Se frecă la cotul care se izbise de trupul fetei, apoi încremeni.

— Ei! zise ea indignată. Firește, eu sunt cea care le face rău oamenilor! Tara, doar nu ți-ai întărit într-atât mușchii? Trupul tău e tare ca piatra!

Tara întoarse spre ea o privire oarbă și articulă cu greu.

— Eu... sunt... foarte... bucuroasă... să... merg... în... AltăLume!

— Ce naiba porți pe dedesubt, o platoșă de oțel?

— Eu... sunt... foarte... bucuroasă... să... merg... în... AltăLume!

Fafnir se întoarse spre Robin, cu o privire perplexă.

— Robin? Tu ce crezi că are?

Robin, care mai întâi se gândise că Tarei îi era rușine că se lăsase surprinsă în timp ce se săruta cu un băiat pe care abia-l cunoștea, intră în panică. Purtarea ei nu era deloc normală. Pocni din degete în dreptul ochilor Tarei, dar ea nici nu clipi. Repetă același gest în fața ochilor lui Jeremy și Galant, dar rezultatul fu același.

Apoi făcu un gest care-i ului pe Moineau și pe Fabrice. Iute ca fulgerul, își trase cuțitul din teacă și-l înfipse în umărul lui Jeremy!

Cuțitul sună și sări înapoi.

— Dar ești de-a dreptul nebun! strigă Cal. Uite, știu că nu-ți place Jeremy, dar ăsta nu-i un motiv ca să-l înjunghii!

— ăsta nu-i Jeremy, ci una dintre chestiile alea folosite în mine, exclamă Fafnir, care își dăduse deja seama. Nu obosesc niciodată, dar sunt fragile.

— E un Animus! confirmă Robin. Un golem. Uite.

Atinse una dintre urechile lui Jeremy și calota craniană a băiatul se deschise. Înăuntrul ei se afla o bucată de hârtie pe care erau trasate niște semne ciudate.

— Ca să vezi! exclamă Bestia. E în dragoniana veche! Tu ce părere ai, Fabrice?

Acesta începu să descifreze semnele de pe hârtie:

— „Eu... sunt... Jeremy... Eu... sunt... un... adolescent... Eu... sunt... bucuros... să... mă... duc... în... AltăLume.” Și mai există niște instrucțiuni pentru ca el să se comporte ca o ființă ome-nească normală!

— Pe strămoșii mei! murmură Moineau, care se prefăcuse instinctiv în Bestie. Sunt trei statui, copiate după Tăra, Jeremy și Galant!

Cealaltă pasăre îi izbi, forțând-o pe a lor să vireze pe-o aripă.

Selena își făcu apariția.

— Nu reușesc să mă descotorosesc de el! urlă ea. Are cineva vreo idee?

— Doamnă, am fost trași pe sfoară, strigă Robin. Țștia care se află cu noi nu sunt Tara, Jeremy și Galant, ci niște gole-muri!

— Cum?!

— Chem i-a răpit! Ne-a lăsat să credem că Tara și Jeremy plecau împreună cu noi, dar, în realitate, astea sunt niște statui însuflețite!

Chipul tinerei femei, biciuit de vânt, se schimonosi de pa-nică.

— Trebuie să ne întoarcem de îndată la Stonehenge!

— Știu eu cum să-l încetinim pe Magister! urlă Cal la rân-dul său.

Îi expuse Selenei planul, pe care ea-l aprobă. La comanda ei, pasărea viră brusc și portiera mașinii se deschise din pricina șocului. Tara și Jeremy fură azvârliți afară, bătând aerul cu mâinile de spaimă. Galant, în schimb, rămase înăuntru.

Magister căzu în capcană. Văzând-o pe Tara, cheia lui de acces la puterea demonică, cum se zvârcolea prin văzduh, îndreptându-se spre o moarte sigură, îi ceru păsării să dea dru-mul taxiului care-i ducea pe Isabella, Xandiar, Manitou și Séné, și se năpusti glonț asupra trupurilor care se roteau în aer.

Selena era pregătită. Puterea sa magică, împreună cu acelea ale lui Robin, Moineau, Cal și Fabrice, frână căderea taxiului, suficient timp pentru ca Isabella, Xandiar și Séné să-l poate face

să planeze lin cu ajutorul propriei lor puteri. Vehiculul se așeză ușor în mijlocul unui câmp din preajma soldașilor lui Séné. Selena făcu în așa fel ca și pasărea ei să aterizeze în mare viteză. Cal, Fafnir, Robin, Fabrice și Moineau, purtând trupul șoferului leșinat, săriră din mașină.

În depărtare, prima pasăre, pilotată de Magister, reușise să prindă golemurile Tarei și al lui Jeremy, înainte ca acestea să atingă pământul și acum se pierdea în zare. Din fericire, altfel Animus-ul ar fi fost dezvăluit în momentul în care corpurile ar fi atins solul și s-ar fi prefăcut în pulbere. Cealaltă pasăre, lăsată liberă de Selena, se alătură celorlalte și dispărură cu toții. Magister activase un câmp de invizibilitate, în timp ce un Mintus îi lovea pe toți cei care, sorșitori sau nu, văzuseră pe cer câteva păsări uriașe care, trăgând după ele niște taxiuri, se luptau în văzduh.

Imaginea lui Magister pluti apoi dinaintea Seleni.

— Dacă vrei să-ți revezi fiica, draga mea, va trebui să-mi faci o vizită! Ai pierdut. O să ne întâlnim în AltăLume, te contactez eu.

Și imaginea izbucni în răs, înainte de a pieri.

Se uitară unii la alții și Selena, cuprinsă de panică, rosti:

— Dacă Tăra nu era cu voi în taxi, pe toți demonii din limburi!, atunci unde se află fata mea?

Dragonul reneșat

sau cum să înfrunți o fiară lungă de cincisprezece metri,
care scuipă foc, fără să ajunși chebap

Tara deschise ochii. Se lăsa întunericul și pe ea o durea falca. Își frecă ușor bărbia. Visase oare sau falsul Jeremy o pocnise? Chipul băiatului se apleca deasupra ei.

— Ah, Tara! Mă bucur că te-ai trezit!

Tara strânse pumnul, așa cum o învățase Imperatorul, și-l lovi din toate puterile. Băiatul fu azvârlit înapoi, aproape leșinat. Sorțitoarea profită pentru a-și activa puterea și aceasta îi inflamă mâinile, iluminând zidurile zgrunțuroase din jurul ei.

— Dar ce faci? Tara! strigă Jeremy, îngrozit.

— Adineauri, m-ai luat prin surprindere, dragonule, mor-măi Tara. Dar acum, ia să vedem noi dacă puterea ta poate rivaliza cu cea pe care tu ai creat-o!

Și lansă un jet de foc asupra lui Jeremy, care îl evită în ultimul moment.

Își mișcă și el brațele la rândul său și puterea magică țâșni, propagându-se în cerc. Tara nu avu timp decât să-și facă un scut, care abia rezistă. Strânse din dinți. Vestea proastă! Magia dragonului era cu mult mai puternică decât a ei, ceea ce nu fusese cazul până acum. Deodată, rămase încremenită, înregistrând doar ce-i striga Jeremy:

— Tara! Sunt eu, Jeremy! Crede-mă!

O singură persoană, din cele pe care le cunoștea, era în stare să facă magie concentrică. Își lăsa mâinile în jos, fără să-și stingă totuși lumina magică.

— Jeremy? Tu ești? Nu ești dragonul?

— Nu! Vocea băiatului vădea o mare ușurare. A plecat după ce te-a adus aici. Ai putea să-ți stingi focurile, te rog? Mă sperii.

Fără doar și poate, nu era altul decât tânărul sorșitor. Deodată, în mintea ei se auzi o voce care o făcu să surâdă.

— *Drăguță Tara, trezită? Băiatul și eu, frică, drăguță Tara rămânere inconștientă! Bun, noi plecare? Prea întunecat locul.*

Grozav, dragonul luase Piatra Vie odată cu Tara! Cu toate astea, el trebuia să știe că asta îi înzecea puterile...

Și dacă o luase tocmai din pricina asta?

Curajul fu gata-gata s-o părasească.

Se aflau într-o sală la subsol, cu pământ bătătorit, cu ziduri din piatră cioplită. Aerul mirosea a rece, a humus și a stătut. Două torțe groase luminau slab spațiul dezgolit, fără mobile și decorațiuni.

Această dezgolare îi ascuți spaima. Nu-l vedea nicăieri pe Galant și nu-l simțea prezent nici în mintea ei. Totuși, dacă ar fi fost mort, probabil ea însăși ar fi fost pe jumătate moartă. Pe

toți demonii din infern! Oare ce făcuse ticăloasa reptilă cu pegasul ei?

Fără să știe de panica ei, Jeremy își stinse luminile magice și Tara făcu la fel.

Se uită la adolescent. Avea o vânătaie mare pe maxilarul drept, și o a doua care devenea purpurie văzând cu ochii, pe stângul.

— Te-a lovit cineva? întrebă Tara arătând spre fața lui Jeremy.

— În afară de tine, vrei să zici? Da, dragonul. Vouă, sorti-torilor, vă place să boxați cu oamenii? N-ar strica să fiu și eu la curent, dacă tot mi-e dat să trăiesc în lumea voastră!

Ah, prin urmare asta auzise din camera ei, zgomotul unei lovituri înăbușite, date de Chem lui Jeremy. Drace, ar fi trebuit să verifice. Instinctul n-o înșelase, Jeremy o urmărea atent, așteptându-i răspunsul.

— A năuci un sorțitor, răspunse Tara încurcată, e un excelent mijloc de a-l împiedica să incanteze. Ei, îmi pare rău, am crezut...

— Că eram dragonul, da. Mi-am dat seama. Ar fi trebuit să accept propunerea lui Robin!

Tara miji ochii.

— Ce legătură are Robin cu toate astea?

Jeremy oftă și se așează jos, cu picioarele încrucișate, dinaintea Tarei. Ea ezită o clipă. Nu era cea mai bună poziție pentru a lupta, până să te ridici de jos ai fi fost omorât de trei ori, dar făcu și ea fel.

— Mi-a propus să facem schimb de camere, noaptea trecută. Voia să se afle aproape de tine, ca să te poată proteja. Nu știu de ce.

— Eu, însă, știi! i-o tăie Tara, roșind. Era gelos, dar n-avea motive. Dragonul ne-a lansat un Attractus!

— ăsta ce mai e?

Ah, niciun mijloc să eschivezi!

— E un sorș pentru ca noi doi să ne îndrăgostim unul de altul.

Băiatul se uita la ea, uluit, și ea ridică mâna.

— Dar nu mă întreba de ce voia lucrul ăsta. Probabil so-cotea că-n felul ăsta ne va putea manipula mai ușor.

— Tare mai sunteți ciudați voi, ăștia, AltMundanii. Aveți nevoie de sorși pentru asta?

— Nu, nu, i-o întoarse Tara. Dar dragonul, da!

Jeremy clătină din cap și continuă:

— Prietenul tău Robin m-a enervat, așa că l-am dat afară, cu Attractus sau fără. Aș fi făcut mai bine să-i accept propu-nera! O oră mai târziu, a venit bătrânul, maestrul Chem. Mi-a vorbit despre pietre și despre demoni, mi-a spus că cei cinci mii de ani de așteptare a sa au luat sfârșit, apoi mi-a zâmbit și-a zis că-i pare rău. După care m-a anunțat că, de fapt, nu-i pare rău și m-a doborât. Când mi-am revenit, eram închis aici. L-am văzut din nou când te-a adus și pe tine. Te-a lăsat jos, eu mi-am activat magia din prudență, iar el a dat înapoi. Zidul l-a absor-bit și a dispărut.

Tara se uită în jurul ei. Într-adevăr, nu exista ușă.

— Am încercat să te trezesc, continuă Jeremy. Dacă ceasul meu merge bine, au trecut douăsprezece ore de când suntem închiși. I-am cerut să mă duc la toaletă, iar el a desfăcut o bucată de zid pentru mine. Și tu? Cum de-ai aterizat aici?

Fata îi răspunse, resemnată:

— Chem s-a dat drept tu!

— Cum așa?

— Grație magiei, putem lua orice aparență. Dragonul ți-a imitat înfățișarea exterioară și a încercat să mă aducă aici spunându-mi câte și mai câte. Fiindcă nu i-a mers, la fel ca tine, m-a pocnit!

Preferă să treacă sub tăcere episodul cu „sărutul”.

— El ne-a manipulat genele, nu-i așa? Și tot el a pricinuit moartea părinților mei adoptivi? o întrebă Jeremy, cu privirea cruntă.

Tara confirmă:

— Da, el. Am aflat în ce scop, dar tu nu erai acolo când am fost înghițită de tablou.

— Cum, înghițită? o chestionă Jeremy.

— Tatăl meu lăsase avertismente cu privire la Stonehenge. Mesajul său mi-a parvenit când dragonul te răpise deja și îți luase locul. El nu ne-a transformat fără motiv. Are nevoie de puterea noastră pentru a activa o mașinărie care ne va stoarce până la ultima picătură. Dacă rămânem aici, suntem condamnați la moarte.

Băiatul își holbă ochii săi negri.

— Tara, de când magia a dat buzna în viața mea, îmi petrec timpul ferindu-mă să fiu ucis. Întotdeauna e așa?

Tara îi zâmbi fermecător.

— Bine-ai venit la club!

— Foarte nostim. Dar eu credeam că dragonul e prietenul tău?

— Și eu credeam la fel! răspunse cu amărăciune Tara. Știi, trebuie să ieșim de aici înainte de întoarcerea lui. Ești gata să-ți

unești puterea cu a mea? Împreună, vom putea face pulbere zidurile astea.

Ea era în stare s-o facă și singură, dar voia să combine magia sa cu cea a lui Jeremy, pentru a-i evalua puterea. Întregul avea să se dovedească oare superior sumei părților?

Jeremy făcu o grimasă.

— Tu nu crezi că tocmai asta vrea și dragonul? Ca noi să ne folosim de magia noastră pentru a ieși de aici și, făcând acest lucru, să declanșăm chestia aia care ne va distruge?

Tara, care se pregătea să-și activeze magia, își întrerupse mișcarea.

— Foarte bună remarcă. Hm, ia să vedem dacă nu pot găsi altceva.

Ridică mâna și făcu să scânteieze șevaliera.

— Va putea *ea* oare să ne vină în ajutor? Ultima dată, nu s-a dovedit foarte eficientă.

Jeremy descoperi foarte repede cine era *ea*. Tara roti de trei ori pe deget inelul șevalierei sale și imaginea lui Salenvitreduricselva, prințesa demonilor din cel de al cincilea cerc, apăru, plutind în văzduh, cu spatele la ei. Era bruiată de paraziți. Femeia-demon ținea în mână un pahar cu un cocteil încoronat cu o absurdă umbreluță roșie miniaturală. Se întoarse, îi văzu și le zâmbi. Jeremy se făcu mic de tot când îi văzu colții negri.

— M-ai chemat, Prințesă, o întrebă ea. Cu ce-ți pot fi de folos?

Capul îi dispăru pentru o clipă, apoi se ivi din nou, dar așezat alături de trup.

— Huu, făcu ea, transmisia e superproastă. Dar voi unde sunteți?

— Suntem prizonieri la Stonehenge, pe Pământ. Nu mă pot folosi de puterea mea, ai putea să ne-ajuti tu să evadăm?

— Trebuie să mă materializez pe planeta voastră. Cu permisiunea ta, dacă nu te superi?

Tara dădu din cap.

— O ai. SPARIDAM!

Prințesa se întrupă în persoană dinaintea lor, iar Jeremy, înspăimântat, se ghemui cum putu mai bine.

Dar din momentul în care structura sa se stabilizează în cadru, femeia-demon începu să se înroșească, de parcă ar fi fost bolnavă.

— Prințesă, zise ea, cu fața deodată crispată, e ceva, aici. Ceva care-mi drenează puterea. Dacă mai rămân, risc să nu mă mai pot întoarce pe planeta mea! Dă-mi drumul, te rog! O să mor!

Și se prăbuși, gata să leșine. Înnebunită, Tara o eliberă înainte ca ea să-și piardă cunoștința. Femeia-demon se prăbuși și Tara nu avu timp decât să-i strige să-i avertizeze prietenii și rudele despre locul unde se afla, dar nu-și putu da seama dacă aceasta o auzise.

— Asta ce-a mai fost? întrebă gătit Jeremy.

Tara își lăsă mâinile în jos, contrariată.

— Gardiana șevalierei. Are sarcina să mă protejeze și să mă urmeze. Bun, și pe asta am ratat-o. Să reflectăm. Spre deosebire de femeia-demon, eu n-am avut vreo problemă mai adîncă când am încercat să te atac. Ea a spus că se afla aici ceva care-i „drena” puterea. Să însemne oare asta că dragonul se poate folosi de puterea noastră magică fără să ne ceară acordul?

— Chiar așă! răcni o voce în spatele ei. Magia e în tine, fie că te folosești sau nu de ea! Eu pot s-o drenez fără voia ta, micuță muritoare!

Cei doi adolescenți săriră în picioare. Dinaintea lor, sub înfățișarea sa de dragon, se afla maestrul Chem!

Jeremy se trase înapoi îngrozit. Nu mai văzuse un dragon decât la cinematograf. Marele corp de reptilă, acoperit de solzi albaștri, trebuia să măsoare vreo șase metri în înălțime și cincisprezece în lungime, spinarea îi era acoperită de niște țepi dorsali ascuțiți și ghearele îi semănau cu niște seceri. Dinții săi erau aproape de mărimea băiatului și părea să se uite la cei doi tineri ca la niște delicioase dulciuri.

Nu-l auziseră intrând și descoperiră repede și de ce. Tara își aținti forța magică cu viteza fulgerului, bazându-se pe puterea ei, dar jetul de magie îl străbătu pe dragon fără să-l rănească, ricoșă lovindu-se de zidul de piatră și fură nevoiți să se chircească pentru a evita să fie răniți.

— Stai, Tara! țipă Jeremy, care văzuse *Star Wars*. E doar o proiecție, un fel de hologramă. El nu-i aici!

— Așă e, micuță muritoare! N-am de gând să mă expun, tocmai acum când sunt pe punctul de a triumfa!

Tarei i se păru suspect că i se adresa lui cu „micuță muritoare”, atunci când ei se aflaseră foarte aproape, dar era prea furioasă ca să-și mai pună întrebări.

— Văd, constată ea, recuperând jetul magic printr-o mișcare iute a mâinii, așă cum ai prinde o minge din zbor. N-ai curajul să-ți înfrunți propriile creaturi!

Ochii dragonului fulgerară și timp de o clipă Tara crezu că avea să cadă în capcană. Dar el se potoli și le surăse subțire.

— Foarte ingenios! Vrei să mă scoți din sărite, apoi să pân-dești când voi face o mică greșală, pentru a mă învinge. Ai merita să fii dragon, fragedă muritoare!

— Dacă a fi dragon constă în a-ți înșela prietenii și a-i sacri-fica, nu, mulțumesc! răspuse mândră Tara. Prefer să rămân ceea ce sunt! Ce-ai făcut cu pegasul meu?

— El nu mi-e de folos. L-am lăsat în camera alăturată. Nu-mi place să omor degeaba, deși are mari șanse să piară odată cu tine.

— Nu-l simt în mintea mea! îl contră Tara, încăpățânată.

— E firesc, răspuse dragonul arătând spre ziduri. Ești în-conjurată de un sort care rezistă la magie, prin care gândurile tale nu pot să treacă. Prietenii tăi nu te pot localiza, așa cum au făcut când ai fugit din AltăLume.

— Bravo, ai câștigat! Ne-ai luat prizonieri. În ce scop?

— Ah, micuțo, tu o să fii părtașă la o înfăptuire măreață! Opera întregii tale vieți!

Gata, ea depășise stadiul „frică intensă” și atinsese nivelul „mânie intensă”.

— Mi se pare un pic cam exagerat, nu crezi? îl persiflă ea.

— Nu mă scoate din răbdări, experiment științific ce ești, dacă nu vrei să-mi lansez mașinăria și să nu ai nici măcar habar de ce ai murit.

— Te rog, Tara, nu-l provoca! o rugă Jeremy. Eu, unul, vreau să știu, Domnule dragon. Ce aveți împotriva noastră?

Acesta păru sincer surprins.

— Împotriva voastră? Absolut nimic. Pentru mine sunteți infinit de prețioși! Grație vouă, o s-o pot răzbuna pe teribila frumusețe, iubirea vieții mele, pe care demonii mi-au ucis-o!

Tăra se uită la el cu gura căscată.

— Vrei să ne asasinezi pentru că demonii ți-au omorât iubita acum cinci mii de ani? E curată nebulie!

— Soția mea, se corectă dragonul, ridicând din sprâncene. Se afla în fruntea unei coaliții dragono-umane când a căzut într-o capcană întinsă de regele demonilor. Bătălia pentru supremația terestră ajunsese la culme. Șeful coaliției a comis o eroare. Iar soția mea a fost cea care a plătit pentru asta! De îndată ce mașinăria mea va funcționa și demonii vor fi fost nimiciți, va veni rândul acestui mizerabil să-mi cunoască setea de răzbunare!

Chem fusese căsătorit? Tăra se concentrează asupra celui de al doilea lucru care o uimise:

— Nu înțeleg. Eu credeam că erai chiar tu, Maestre Chem, capul coaliției?

Dragonul păru pus în încurcătură.

— Erau câțiva mai presus de mine. Gata. Peste câteva minute, conjuncția stelelor va fi perfectă. Mașinăria pe care am construit-o acum cinci mii de ani va deschide un vortex spațio-temporal între universul nostru și cel al demonilor, asemănător uneia dintre faliile care unesc planeta demonilor de Terra. Asta însă nu le va permite acestor monștri să vină aici. Dimpotrivă, le voi trimite o descărcare magică atât de puternică, încât aceasta le va distruge universul, în timpul unei monstruoase reacții în lanț!

Tăra rămase consternată. Tatăl ei îi spusese că dragonul voia să acționeze împotriva demonilor, dar nu își închipuia că acest plan demential ar fi putut atinge o asemenea amploare.

— Ce? se bâlbâi ea, vrei să-i stârpești pe demoni? Noi le zicem demoni, dar ei nu sunt decât niște rase străine, chiar dacă vor să ne cucerească. Asta e monstruos, ar însemna să comiți un xenocid!

— Absolut! confirmă dragonul, încântat. Putregaiul ăsta va fi nimicit pentru totdeauna. Deflagrația va distruge totodată și Pământul, locul unde ne aflăm. În ceea ce vă privește, nu trageți nădejde că veți supraviețui.

Și spunând acestea, dispăru.

Tara și Jeremy se uitară unul la altul.

— Știi ce, Tara?

— Spune?

— Fie că rămânem aici sau nu, tot vom fi drenați și dezintegrați, nu-i așa?

— Păi, da.

— Văzută din această perspectivă, la urma urmei, ideea ta de a ne combina magia pentru a scăpa...

— Poftim?

— Eu chiar aș pune-o în practică, pe loc!

Tara zâmbi, deloc bucuroasă.

— Ai văzut ce s-a întâmplat când am vrut să-l atac pe Chem? Riscăm să ne pulverizăm imediat!

Băiatul îi aruncă o privire speriată.

— Tara, eu n-aveam habar de nimic, dar dacă tu nu acționezi, o să ne prăjim aici!

Fata deschise gura, apoi o închise, gândindu-se intens. Se aplecă și privi solul. Mormăi ceva, mimă lupta pe care o purtase cu Jeremy, apoi trimise o jerbă de foc spre pământ.

— Tara! urlă Jeremy, gata să se arunce pe jos. Ce faci?

Spre marea ei stupefacție, solul absorbi rafala.

— Așa îmi închipuiam și eu, declară Tara, mulțumită. Carbonus-ul pe care ți l-am trimis mai adineauri nu te-a atins și s-a lovit de sol, unde s-a scufundat fără să ne fi fost trimis înapoi. Harpiile au făcut aceeași greșală, neprotejând ceea ce părea evident. Cal susține că am o latură buldozer, că mă încred în puterea mea pentru a trece în forță. Deci, dacă eu aș fi el, aș încerca să contrez sistemele de apărare ale acestui loc într-un mod mai... diplomatic.

Și fără să mai aștepte, își așinti din nou puterea magică asupra pământului, la baza zidurilor de piatră.

— Pe Transformus, fie ca solul să devină lichid pentru ca nimic să nu mai fie solid!

Terenul, alcătuit dintr-un pământ compact de culoare brună, își schimbă aspectul și o bună parte din zid se sprijinea acum pe o băltoacă de apă mocirloasă. Se produse un pârâit și zidul se înclină. Dragonul nu se gândise că Tara avea să-i atace temeliile. Dacă zidurile se fisurau, sorțul care le proteja avea să se prăbușească de la sine și puteau ieși.

— Merge! Repede! strigă Tara. Unește-ți magia cu a mea, o să prefacem toată sala pentru ca zidurile să se dărâme.

Jeremy se supuse și magia sa străluci.

— Piatră Vie, îi ceru ea, am nevoie de puterea ta!

— *Putere tu vrei?* cântă aceasta în mintea Tarei. *Putere îți dau!*

În momentul în care Tara îi luă mâna lui Jeremy și între cei doi adolescenți se stabili legătura, se produse ceva asemănător unei fulgerări și amândoi se simțiră năpădiți de o energie de o asemenea putere, încât se transformară. Ochii lor deveniră

complet albaștri, respectiv complet negri, corpurile lor iradiară o lumină identică, părăsiră solul, ținându-se în continuare de mână, își zâmbiră, exaltați de puterea lor, cu Piatra Vie, ca un astru în miniatură deasupra capetelor lor, apoi magia lor conjugată, lovi.

Solul nu rezistă. Se sublimă, trecând de la starea solidă la cea gazoasă pe o adâncime de zece metri. Pereții nu fuseseră concepuți pentru a se sprijini în gol, așa că se prăbușiră.

Când tone de piatră și de mocirlă se deversară peste ei, își dădură seama că se aflau sub pământ.

Nu se gândiseră și la acest amănunt.

Magia lor reacționează cu viteza gândului și surpăturile îi evită. Totuși, scutul lor nu era destul de puternic pentru a respinge masa de pământ care apăsa asupra lor.

Avură aceeași idee și, conectați parcă unul la celălalt, acționară. Scutul se transformă, distrugând tot ceea ce atingea. Tâșniră afară din sala subterană ca trei licurici de lumină și putere. Erau pe cât de magnifici, pe atât de înspăimântători. Cel puțin în ochii Isabellei, Selenei, ai lui Manitou, Robin, Jordan, Fafnir, Cal, Moineau, Fabrice, Séné, Xandiar, și ai soldaților lor, care îi căutau ca niște apucați de ore întregi, cuprinși de panică de când efritul Tarei li se arătase pentru a-i avertiza că tânăra fată era prizonieră într-un loc „întunecos, rece, sub pământ, nu știu unde prea bine, era cât pe-acți să mor acolo”, ceea ce nu-i liniștise câtuși de puțin.

Angelica fusese înrolată și ea forțat în brigada de ajutor. În clipa în care o văzu pe Tara liberă și în viață, nu-și putu stăpâni o strâmbătură de ciudă și țipă:

— Nu mai aveți nevoie de mine! O să încerc să trec prin Poarta de Transfer, ciao, amărăților!

Și dispăru într-un Transmitus care scotea scânteii.

— Tara! strigă Selenă, nedând importanță plecării Angelicăi.

— Jeremy! țipă și Jordan, uluit să-și vadă fratele plutind în noapte. Ce faci?

— Maman? răspunse Tara. E nemaipomenit că ești aici! Am reușit să scăpăm. Combinându-ne puterile, am devenit atât de puternici, nici nu poți să-ți închipui! Aș putea să-l fac pe papa să se întoarcă printre noi!

— Și eu, pe părinții mei! răcni Jeremy, îmbătat de putere. Putem face orice dorim!

Selenă tremură, pe fața ei se putea citi confuzia.

— Poftim? strigă ea. Coborâți, Tara, Jeremy. Nu te-ai prea bine. Trebuie să plecăm de-aici! Grăbiți-vă!

Îi răspunse o pârâitură, mult mai teribilă decât cea provocată de cei doi adolescenți la ieșirea din sol. Megaliții se mișcă și sorțitorii fură nevoiți să se dea înapoi precipitat. Dintr-o singură mișcare, trei sute de dolmene enorme se iviră din pământul care le ascundea la mai mulți zeci de metri în subsol de cinci mii de ani. Cincizeci și șase de puțuri care înconjurau dolmenele se umplură. Spre groaza de nedescris a sorțitorilor, din pământul răscolit ieșiră la suprafață oase.

— Tot situl e un afurisit de cimitir! țipă Cal, încercând să evite grămada de oase de tip cubitus și humerus.

Tara, deconcertată, fu cât pe-acum să cadă, menținută în văzduh doar de puterea lui Jeremy. Cu ochii holbați de spaimă, priviră la câmpul acela de oase.

Între timp, pietrele își terminară amplasarea. Unele se așezară deasupra celor dintâi, alcătuind triliți, altele completară cercurile.

Apoi începură să zbârnâie. Sunetul o scoase pe Tara din acea uluire îngrozită. Tatăl ei îi vorbise de acest zbârnâit! Se aflau la mai mulți metri deasupra lor, perpendicular pe pietre.

— Repede, strigă ea, suntem în primejdie, trebuie să plecăm!

Și, trăgându-l pe Jeremy, îl duse după ea. Dar nu reuși să fie îndeajuns de rapidă.

Din megaliți țâșniră niște jeturi de lumină neagră, care-i atinseră pe toți, cu excepția lui Manitou și a lui Jordan. Într-un singur glas, sorțitorii țipară, paralizați, la fel ca și Familiarii lor.

Și, țâșnind la rândul lui din sol, purtat de o piatră mai enormă decât toate celelalte, își făcu apariția maestrul Chem.

— Țț, țț, țț, nimeni nu mai mișcă! E limpede că voi, oamenii, sunteți tare turbulenți! Văzând că cei doi subiecți ai mei au reușit să scape, a trebuit să mă întorc. Așa că cei doi copii rămân exact acolo unde se află, ca și voi, de altfel.

Și incantă:

— Pe Mutismus, fie ca muritorii să tacă, fiindcă mie așa o să-mi placă!

Sortul îi atinse și ei nu mai putură scoate nici cel mai mic sunet, în ciuda suferințelor atroce induse de lumina neagră. Singurii dintre oameni, Tara și Jeremy, protejați de puterea lor, fură cruțați de Mutismus, la fel și thugii, Robin, Fafnir și Manitou.

Xandiar, căpetenia Gărzilor, făcu un gest uimitor. Disprețuind durerea, deși nu se putea desprinde de lumină mai mult decât ceilalți, reuși să scoată un pachet de plastic în care se afla o minusculă pană albă.

— Pe Reassamblus, fie ca pana să se ducă pe moment la cel mai proeminent! rosti el, cu glasul marcat de suferință.

Pana nu ezită. Își luă zborul și se așeză imediat pe labă dreaptă din față a dragonului. Acesta se uită surprins la ea.

— Asta ce mai e? făcu el pe un ton disprețuitor. Dacă e o încercare de a pune mâna pe mine, e una derizorie!

Căpetenia Gărzilor inspiră adânc și declară:

— În numele împărăției Omois, te acuz de uciderea lui Vlour Mabri!

— Iar eu, reluă Séné, zbatându-se cu disperare să se elibereze, te acuz de folosirea nepermisă a bombei cu întârziere, ale cărei planuri au fost date dragonilor, furt pasibil cu închisoarea pe viață în cazul folosirii ei în scopuri teroriste, așa cum a fost cazul.

— Ca să nu mai punem la socoteală, enumără Xandiar, primo: manipularea genetică operată asupra moștenitoarei imperiale a Omois-ului; secundo: tentativă de crimă asupra persoanei ei prin intermediul harpiilor; tertio: introducerea într-o lume nonso a unor creaturi mitice și, în fine, cuarto: răpire. Ai destule la activ! Dragonul izbucni într-un râs tunător.

— Mă faceți să râd! Vă așteptați cumva să mă predau?

— Asta pentru că am oroare ca o crimă să nu fie elucidată! îi răspunse Xandiar pe un ton satisfăcut. Nu eram sigur de vinovăția ta. Iat-o confirmată!

Dragonul rămase uluit. Reacția thugului nu era aceea pe care o prevăzuse.

Încremeni brusc. Zgomotul atât de caracteristic al unor Transmitus-uri se făcu auzit chiar atunci. Două siluete enorme se materializară în fața lui și un strigăt sugrumat îi ieși din piept când le recunosc: doamna Charmamnichirachiva, magnifica dragoniță purpurie, iar cel care o însoțea nu era altul decât Chemnashaovirodaintrachivu. Un al doilea maestru Chem!

Charm

sau faptul de a te bate pe spate cu tatăl logodnicei tale
nu e cea mai bună idee

Stupefiată, Tara se uită la nou-venit. Acesta nu-i dădu
nicio atenție, concentrându-se asupra dublului său.
— Oricine ai fi, îl asigură dragonița pe un ton rece,
n-o să ne poți rezista. Predă-te și Sfatul dragonilor se va arăta
milostiv.

— Charm! tună dragonul. Ce-i cu tine aici? E primejdios!
Pleacă imediat!

Charmamnichirachiva se uită la el cu atenție.

— Nu cred că ți-am permis să mă tutuiești, trădătorule!
Când Moștenitoarea m-a apelat pentru a-mi spune că Chem e
responsabil de un teribil complot, am înțeles că nu poate fi el
vinovatul... fiindcă eram împreună și tocmai făceam niște
cercetări privitoare la manipularea genetică operată asupra
prințesei!

— De ce n-ai spus nimic când am luat legătura cu tine? protestă Tara, furioasă, zbătându-se să scape de lumina care o imobiliza.

— N-a vrut Chem, răspunse dragonița, fără a-l slăbi din ochi pe impostor. Voia să-l demaște pe trădător în plină acțiune. Am decis să așteptăm.

— În realitate, Charm, declară însoțitorul ei, voiam să-l înfrunt fără să fiu influențat de Sfatul dragonilor. Dacă ținem să-l salvăm, va trebui să ascundem o mulțime de lucruri!

Charm își întoarse privirea, uluită.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Va trebui să fie judecat și pedepsit!

— Am făcut-o pentru tine! țipă falsul Chem, cu o suferință vădită în glas. Și pentru a o răzbuna pe mama ta!

Charm se apropie, consternată.

— Nu! șopti ea. Papa?

Dragonul dădu afirmativ din cap. Solzii săi albaștri se făcură negri, corpul său se acoperi de pene irizate de toate culorile, alcătuiind o stranie coamă, și în curând în fața lor se ivi în toată maiestatea sa regele dragonilor, tatăl lui Charm, seniorul Chandouvarilouvachivu în persoană!

Din ochii aurii ai lui Charm începură să curgă lacrimi.

— Pe zei, Tată, ce-ai făcut?

— Chalendrachiva, minunata ta mamă, a murit din vina lui! urlă dragonul negru, arătând cu gheara spre Chem. El a ucis-o prin ce-a făcut ca și cum i-ar fi străpuns curajoasa ei inimă cu propria-i labă! El era șeful coaliției, desemnat de sfat pentru a conduce lupta împotriva demonilor. Pe mine mă socoteau prea bătrân, prea prudent! Nebunul ăsta a câștigat,

desigur, dar cu prețul vieții a mii de dragoni, printre care și mama ta! Am hotărât s-o răzbun, la fel ca și pe soldații necunoscuți care au pierit din cauza lui. Am început, acum cinci mii de ani să manipulez genele acestor amărâți din rasa oamenilor care dețin puterea. De fiecare dată, mi-am luat înfățișarea celui care organizase acest masacru, care era salutat ca un erou, marele Chemnashaovirodaintrachivu. Odată universul demonic distrus, el ar fi fost acuzat, pe baza mărturiei Împărătesei din Omois și a Înălților Magi!

— Tată, dar asta e o nebunie!

— Nu, răspunse dragonul, e ceva subtil! Am pus să se construiască această mașinărie de către oamenii pe care i-am răpit din ținuturile sălbatice. Aceștia se numeau Anazasi, trăiau pe platourile din *Mesa verde*, din America. Mă venerau sub numele de Quetzalcoatl, marele Șarpe cu pene. I-am adus aici și ei mi-au construit mașinăria. Mulți au murit și și-au găsit odihna în acest pământ. Supraviețuitorii au fost trimiși pe continentul interzis, din AltăLume, ca să nu poată vorbi despre ceea ce au clădit.

Charm se cutremură, îngrozită.

— Pe continentul interzis! O, Tată, i-ai condamnat la o soartă mai rea decât moartea! Doar știi foarte bine ce se află pe continentul ăsta!

Sortitorii erau uluiți. Despre ce naiba vorbeau cei doi dra-
goni?

— La acea dată, nu era nimeni acolo, îi replică morocănos dragonul renegat. N-aveam de unde să știu că sfatul îl va folosi și-l va sigila cu o barieră magică! Acum, draga mea, părăsește

această planetă, fiindcă va exploda. Ia-l și pe acest jalnic dragon cu tine și lasă-mă să-mi desăvârșesc opera.

Charm nu se clinti din loc.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vrea să distrugă universul demonilor! răspunse Tara, ținută strâns de legăturile ei. Folosindu-se de puterea noastră, a mea și a lui Jeremy.

Charm făcu o grimasă care, spre marea disperare a Tarei, era aprobatoare.

— Sincer vorbind, zise dragonița, dacă asta n-ar pune în pericol planeta și viețile voastre, n-aș avea nimic împotrivă. Ura tatălui meu față de demoni e împărtășită de către toți dragonii.

— Dar..., protestă Tara.

Dragonița ridică o labă, întrerupând-o.

— Nici nu poate fi vorba ca miliarde de ființe conștiente să plătească prețul răzbunării noastre, Tată. Chem are dreptate. Trebuie să oprești toate astea imediat!

Dragonul negru își săltă capul, nebun de furie.

— Dintre toți, tu ar trebui să mă înțelegi și mă ajuți! urlă el. Nu vrei s-o răzbuni pe mama ta și să dansezi pe cenușa celor care au ucis-o?

— O, ba da, Tată! Mi-aș da și viața pentru asta. Dar nu pe cea a altora. N-avem dreptul!

— Dacă n-o voi face împreună cu tine, o s-o fac și fără voia ta! Pe Immobilus, fie ca cei doi dragoni să paralizeze și eu să-i pot manevra cum îmi vine!

Sortul o atinse pe dragoniță, cruțându-i doar botul. Chem, mai bănuitor, avu timp să se rostogolească pe-o parte, fiind cât

pe-aci să-l zdrobească pe Cal, care urlă ca un mut. Se ridică neatinș, gata să-l înfrunte pe Chandouvarilouvachivu.

— Tată! Nu! strigă Charm, zbatându-se, neputincioasă să sfărâme sorșul. Dă-mi drumul!

Își îndoi eforturile când Chem se așeză în poziție de luptă.

— Chem, te rog! Nu te bate cu el! E tatăl meu!

Chem o privi, cu toată dragostea din lume în ochi, apoi clătină din cap, doborât de treaba pe care o avea de făcut.

— Charm, draga mea, frumoasa mea dragoniță. Tatăl tău e pe punctul de a distruge toate lucrurile în care cred, tot ceea ce am jurat să apăr. Te implor. Trebuie să mă înțelegi. Nu-l pot lăsa să facă asta.

— Tată! îl strigă Charm, cu o profundă mâhnire. O să te-ajut! O să găsim noi un mijloc de scăpare! Te rog din suflet! Renunță la proiectul ăsta malefic!

— Niciodată! urlă dragonul negru. Iar dacă șarpele ăsta mizerabil cutează să mi se opună, o să-l omor ca pe un trădător ce este!

— Așa să fie, murmură Chem.

— Chem! strigă Charm, dacă-mi dobori tatăl, n-am să ți-o iert!

— Știu! șopti dragonul albastru. O, dragostea mea! Da, știu!

— N-are rost! rânji dragonul negru. E prea târziu!

Își lipi gheara de unul dintre motivele care împodobeau pia-tra cea mare și Tara și Jeremy urlară. Pietrele se acoperiră de lumină și începură să fure din viața celor doi sorșitori, care se zvârcoleau în legăturile acelei lumini negre. Prietenii lor se zbăteau și ei, dar în zadar. Trei pietre se ridicară și se rotiră în

jurul celor doi adolescenți, din ce în ce mai repede, așa că în curând nici nu se mai văzură. Deasupra lor, cerul se răscroi și un lung culoar strălucitor luă ființă, deschizându-se spre alte stele, malefice, acolo unde sorii erau negri și plini de magie demonică. Dragonul reușise să redeschidă falia dintre cele două universuri!

— Nuuuu! urlă maestrul Chem.

Și fără să rostească vreo incantație, se năpusti asupra dragonului negru.

Fascinați și îngroziți totodată, captivii îi văzură pe cei doi dragoni confruntându-se într-o luptă sângeroasă, bot contra bot, gheare contra gheare, foc contra foc. Vărsară amândoi flăcări și sânge, se răniră îngrozitor, fără ca vreunul să-l dovedească pe celălalt. Chandouvarilouvachivu se pregătise și se protejase cu un sort ce-i închidea rănilor de îndată ce-i apăreau, în timp ce dragonul albastru, sângera din tot trupul și slăbea în puteri.

Deodată, un sughiț de groază scăpă din gâtul paralizat al Isabellei. Azvârlindu-l pe Chem în pietre, Chandouvarilouvachivu îl făcuse chiar atunci să treacă dincolo de cercul magnetic! Dar, spre surprinderea sa, dragonul albastru nu-și pierdu viața. Mașinăria îi dădu pace și lupta dintre cei doi reîncepu. Isabella își dădu seama că pesemne dragonii se bucurau de o anumită protecție. Și se rugă din tot sufletul ca aceștia să se omoare unul pe altul, fiindcă nimeni, cu excepția lui Charm, n-ar mai fi putut opri mașinăria!

— N-o să mă poți învinge! trâmbiță dragonul negru, în momentul în care adversarul său dădu semne de slăbiciune. În curând, mașinăria va atinge nivelul maxim de energie! Doar o

spadă i-ar putea veni de hac sorșului meu de protecție, iar tu n-o să ai când s-o invoci, pentru că te voi ucide înainte!

Și se repezi, lovindu-l pe Chem cu coada, aproape răpunându-l. Dragonul albastru avu totuși timp să se târască la o parte. Laba dragonului negru se coborî chiar în locul pe care acesta îl părăsise. Dacă nu s-ar fi dat mai încolo, adversarul său i-ar fi smuls inima.

Maestrul Chem înțelese atunci că nu avea de ales. Pentru a salva Pământul, propria-i viață și pe aceea a miliardelor de ființe vii, trebuia să renunțe la eschive, să lanseze atacul și să-l învingă pe tatăl celei pe care o iubea. Acesta revenea cu o nouă șarjă. Robin, care se zvârcolea ca un apucat, bolnav s-o vadă pe Tăra murind sub ochii săi, simți deodată ceva tare ce i se lipi de palmă. Un obiect alb, ce-i ieșea puțin din buzunar, se ițea spre mână sa, însuflețit parcă de o țintă anume. Cornul de licorn al controlorului! Ce putea face oare cu el? Era mult prea mic pentru a străbate groasa armură de solzi a dragonului negru! Se rugă atunci din toate puterile sale să aibă loc o minune. Iar cornul îi auzi ruga. Cornii de licorn nu puteau fi folosiți decât în caz de extremă slăbiciune. Acesta reacționează și începu să crească. În câteva secunde, atinse mărimea unei lănci și căzu din buzunarul lui Robin.

Semielful, cu inima bătându-i de speranță, își săltă capul și strigă:

— Maestre Chem! Ia repede cornul!

Chandouvarilouvachivu văzu arma și se întunecă. Voia s-o înhațe el, așa că se repezi, dar Chem era mai tânăr și mai rapid. Puse mână pe ea înaintea dragonului negru și, printr-o mișcare impecabilă, se răsuci și i-o înfipse drept în inimă. Lancea de os,

fină și imparabilă, se înfipse până la prăsele în Chandouvarilouvachivu.

Dragonul negru își privi pieptul, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor. Apoi ridică privirile spre Chem, și o ură implacabilă îi străluci în luminile ochilor.

— Prea târziu, șopti el înainte de a se prăbuși cu tot trupul său uriaș.

De îndată ce inima sa încetă să mai bată, sorțul care-o imobiliza pe Charm se stinse. Mutismus dispăru la rândul lui și sorțitorii țipară cu toții deodată, pentru ca maestrul Chem să-i dezlege. Dar vrăjitoria din pietre continua să le absoarbă Tarei și lui Jeremy viața.

Charm se repezi la tatăl ei. Chem, epuizat, plin de sânge și funingine, se târî spre captivi și-i desfăcu din chingile luminii negre. Dacă pentru ei reuși, îi fu cu neputință să abată cele două coloane care îi mențineau pe Tara și Jeremy în văzduh. Procesul fusese declanșat. Deasupra lor, cerurile se sfâșiau, răsucindu-se, gata să primească descărcarea de energie de îndată ce mașinăria avea să-și facă plinul. De cealaltă parte a universului, sorii malefici pulsau, ca și cum presimțeau apropiata lor distrugere. Era grandios și terifiant totodată.

Robin aproape că își pierduse capul. Simțea că viața Tarei se scurge, pe măsură ce glifele de pe brațele sale băteau din ce în ce mai slab.

— Trebuie să dezamorsăm mașinăria! urlă el. Faceți ceva!

— Nu putem intra în cerc! strigă Isabella. Mașinăria ne-ar ucide, la fel ca pe Menelas! Chem, numai tu și Charm puteți opri procesul! Trebuie să existe vreun mecanism de întrerupere. Găsiți-l!

Dar Charm, care scosese lancea de os din trupul dragonului și o azvârlise departe, cu mânia, se cufundase în durerea ei. Nu auzea nimic din ceea ce i se cerea.

— Chem! țipără Isabella și Selenă laolaltă. Vîno-ți în fire, *Chem!*

Dragonul albastru scutură din cap, încercând să-și revină din slăbiciune.

— Chem! strigă Selenă, Chandouvarilouvachiva era un as al geneticii. Nu se poate să nu fi autorizat mașinăria să primească instrucțiuni de la un alt dragon dacă, dintr-un motiv sau altul, el ar fi fost ucis sau rănit. Acest alt dragon nu poate fi decât fiica sa! Chem, pe noi n-o să ne-asculte! Trebuie s-o convingi tu!

— Adineauri i-am ucis tatăl! spuse gâfâind dragonul.

— Trebuie să încercați! țipă Robin. Maestre Chem, vă implor, n-o părăsiți tocmai acum!

Suferința din glasul băiatului risipi ceața care învăluia mintea dragonului. Ieși din cerc și se apropie cu un pas greoi de Charm, zguduită de hohote de plâns deasupra trupului tatălui ei.

— Charm, crede-mă, am încercat să-l cruț. Dar dacă m-ar fi învins, infamia aceasta i-ar fi distrus pe toți dragonii, tu știi asta foarte bine.

Charm își șterse furioasă lacrimile.

— A fost un tată iubitor și afectuos. Când mama a dispărut, el s-a ocupat de mine, zi și noapte, pentru a fi mai tare și mai rezistentă, dar totdeauna a făcut-o cu tandrețe și iubire, așa că nu vreau să-mi amintesc de altceva. O parte din mine a murit odată cu el, astăzi. N-o să te pot ierta niciodată.

Dragonul se prăbuși sufletește, dar nu era singurul în această situație.

— Dacă mașinăria își va îndeplini menirea, crima va fi cunoscută și miliarde de ființe vor muri. Am nevoie de ajutorul tău, Charm!

Dragonita se uită la el, iar în sinea ei strigă: „Iar eu, când am avut nevoie de ajutorul tău, mi l-ai dat?”, dar îi văzu pe Robin și pe Selenă, ca și pe toți ceilalți, uitându-se disperați la ea, și înțelese că nu putea să-i părăsească. Nu acum, nu aici.

Se ridică de jos, mănjită de sângele tatălui ei, se îndreptă spre cercul de piatră și își puse gheara pe piatra plată, poruncindu-i mașinăriei să se oprească.

Preț de câteva îngrozitoare momente, nu se petrecu nimic. Mașinăria nu-i dădea ascultare.

Apoi, se auzi un pocnet înfundat și se opri brusc. Procesul era însă mult prea înaintat. Solul începu să se cutremure, dolmenele oscilară ca niște imenși copaci de piatră răscoliți de un vânt nevăzut și o gigantică deflagrație zgudui pământul. Mașinăria acumulase un surplus de magie pe care acum îl eliberă. Pentru un scurt moment, sorțitorii, thugii, dragonii, Fafnir, Manitou și Jordan se scâldară într-un val de magie pură și superputernică.

Apoi, într-un scrâșnet ca de sfârșit de lume, cele trei pietre își încetiniră rotirea, cercul încetă să mai zbârnâie, falia se închise, cerul deveni iar negru și strălucitor, iar Tara și Jeremy căzură din văzduh. Magia Selenei, a Isabellei și a lui Robin, le încetini căderea pentru a nu se zdrobi de sol. Iar Cal prinse Piatra Vie în extremis, înainte de a se face fărâme la rândul ei. Din clipa aceea, Piatra îi purtă o admirație și o afecțiune nemărginite. „*Frumos Cal, gentil Cal*”, deveniră cuvintele ei favorite.

De jur împrejurul lor, pietrele se cufundau din nou în pământ, gata să- i reia vechea lor func ie. De sub unul dintre triliți se ivi  i Galant, uimit că mai era încă viu. Mașinăria  i dăduse drumul  i lui, a a că se repezi la tovar  a sa de suflet.

Iar Tara  i Jeremy erau încă în via  .  ngrozitor de sl bi i, dar în via  , chiar dacă   i pierduseră cunoștința.

Epilog

După ce făcuse să-i dispară rana, Charm luă trupul tatălui ei și-l duse în Dravouglisten. Nimeni nu află despre cele întâmplate la Stonehenge și mijloacele media anunțară cu tristețe moartea regelui Dragonilor, în urma unei crize cardiace, ceea ce, în chip funebru, era exact.

Dragonul renegat i se substituise ani și ani de-a rândul maestrului Chem, evitând cu abilitate să se afle în același timp și-n același loc cu el. Foarte discret, le angajase pe harpii pentru a-l descotorosi de Robin și a-i atrage pe sorțitori la Stonehenge, mai ales pe Tara. Maestrul Chem care apăruse la Poarta de Transfer din Londra era un impostor. O îngrijise pe Tara, stăvilindu-i magia, pentru a o păstra în viață. La Stonehenge, văzând că Isabella se pregătea de plecare, vrăjise o fotografie pentru ca aceasta să-l înfățișeze pe Menelas. Apoi îl răpise pe Jeremy și-i luase locul.

Când căutară cornul de licorn, nu mai dădură de el, găsiră însă, în schimb, în același loc, cascheta controlorului. Recunoscător, Robin se hotărî s-o păstreze.

Deflagrația de magie nu rămase fără urmări pe Pământ. Spre uimirea lor, sorșitorii care trăiau în permanență aici își dădură seama că puterile lor sporiseră. Curenții magici slăbiți de progresele științei tocmai fuseseră realimentați. Se văzură nevoiți să fie de două ori mai prudenți, căci mulți nonso deveneau și ei tot mai simșitori la activitățile magice, și așa se face că avu loc o recrudescență a publicațiilor despre magie, scriitorii lor fiind, așa cum oricine știe, aproape-sorșitori.

Fabrice fu încântat. E cazul s-o spunem. Puterile sale sporiră în urma exploziei, fapt pe care-l descoperi în timpul unui mic dejun, când un bol cu cereale și lapte de balbună îi explodeă în față.

Și puterile prietenilor lui crescură la rândul lor, ceea ce îl neșăi puțin, dar se mulțumi cu acest neășteptat cadou.

Când Cal se lăudă cu noile puteri în prezența ei, Angelica fu cât pe-aci să facă o criză de nervi. Întrucât trecuse prin Poarta de Transfer înainte de moartea lui Chandouvarilouvachivu, care o deblocase, ea nu fusese atinsă de deflagrația magică. Ratase ocazia de a deveni mai puternică! Și cum nu-și putea ierta faptul că se dovedise atât de proastă, îl urî și mai mult pe Cal.

Moineau își aduse aminte că multe dintre remarcile dragonului o miraseră la vremea lor și își reproșă faptul că nu-l bănuise niciodată de impostură.

Jeremy veni să locuiască în AltăLume. Făcu cercetări pentru a da de urma părinților săi, acum când scăpase de ameninșarea pe care o reprezenta dragonul.

Iar Tara își pierdu puterea magică. De tot. Nu mai putea comunica mental cu Piatra Vie. Șamanii din AltăLume se

abținură să dea un prognostic, iar frunțile lor rămâneau încrețite și privirile lor îngrijorate, când și le aținteau asupra Moștenitoarei.

În schimb, Jar, fratele Tarei, era încântat. Dacă Tara era pentru totdeauna lipsită de puterea ei magică, ea nu mai putea fi moștenitoarea împărăției Omois. El trecea în fruntea succesiunii, iar asta-i făcea o plăcere nespus de mare. Se fudulea prin palat ca un mic păun arogant, semănând bine cu cel de pe stema imperială, numai că era mai puțin roșu și nu avea decât doi ochi.

Cal o regăsi pe Eleanora și împreună încercară să-l demaște pe Tyrann'hic. Dar bătrânul Înalt Mag nu era prost. Se hotărâră să-l supravegheze îndeaproape. Mara, sora Tarei, care-l găsea pe Cal foarte drăguț, se bosumflă văzându-l mereu în compania Eleanorei. În micul ei cap isteț se înfiripă în curând planul de a-l despărți de ea. Bietul Cal încă nu scăpase de încurcături!

La câteva zile după întoarcerea lor, primiră două cutii, ce conțineau o pulbere albă, și două misive scrise în dragoniană, cu un cuvânt din partea lui Magister: „Bine jucat, partida n-a fost decât amânată!” După verificare, se vădi că pulberea era argilă albă. Furios că fusese tras pe sfoară, Magister le trimisese înapoi cele două golemuri în forma lor originală.

Nu departe de corpul dragonului învins, Xandiar găsisese Steaua din Zendra. I-o înmână lui Blour Mabri, fiul lui Vlour Mabri, savantul asasinat. Din rațiuni ce țineau de secrete de apărare, nu-i putu destăinui tânărului tot ce se petrecuse. Acesta rămase foarte amărât și se decise să-și consacre viața terminării lucrărilor tatălui său.

Avu loc și o anchetă pentru determinarea împrejurărilor precise în care se făcuse manipularea genetică. Împărăteasa reuși să ascundă participarea ei la complot și foarte repede un nou scandal îl scoase din actualitate pe acesta. Dar cristaliști se hotărâră să stea cu ochii pe Tara, pentru a fi primii care află dacă ea ar putea să distrugă cumva planeta din întâmplare.

Ceea ce nu risca să se petreacă, de vreme ce Tara nu mai era capabilă să facă magie.

Dacă pe Împărăteasă lucrul acesta o îngrozea, tânăra fată, în schimb, era mulțumită. Cât timp era lipsită de orice putere, Magister avea s-o lase în pace. Pentru prima dată de când se afla în AltăLume, putea gusta din plăcerile păcii. Și era hotărâtă să profite de această situație.

Robin află că tot ce se petrecuse se datora celui Attractus. Chiar dacă Jeremy ținea mult la Tara și se înțelegeau mai degrabă bine, nu era îndrăgostit de ea. Semielful își luă deci inima în dinți și se hotărî să-i facă o vizită alesei inimii sale.

Tara se afla în apartamentele ei. Lui Robin i se strânse inima când văzu că și la o lună după evenimentele petrecute pe Pământ, ea era tot palidă și slăbită. Părea necăjită, strângea în mână un pergament, pe care-l lăsa repede jos la intrarea lui.

— Bună, Tara, cum te mai simți în dimineața asta?

Fata îi zâmbi.

— Reușesc să fac cam trei pași înainte de a mă prăbuși. O ameliorare serioasă! Acum zece zile, nu eram în stare nici să mă dau jos din pat!

— Mă bucur. Uite! făcu Robin, arătându-i brațele sale netede și perfect albe.

Cum nu vedea nimic deosebit la ele, Tara ridică dintr-o sprânceană, inchizitorial.

— Da, și?

— Glifele! Au dispărut!

Tara roși, apoi își dezgoli și ea brațele. Și glifele ei se șterseseră!

— Oh! făcu ea. Nici n-am băgat de seamă. Formidabil. Tu păreai să-ți faci griji în privința lor.

Robin se decise să meargă drept la țință.

— Vrei să... o luăm de la început?

Fata nu o făcu deloc pe mironosița. Cu inima bătându-i năvalnic în piept, tulburată de privirea de cristal a lui Robin, schiță un zâmbet timid și zise.

— Sigur că vreau.

Atunci, el se așeză lângă ea, o luă în brațe și o sărută, așa cum săruți un trandafir sau ceva deosebit de drag și de prețios.

Iar de această dată, mierea și mătasea se aflară la întâlnire și nu se risipiră. Tara era în al șaptelea cer, atunci când o voce mânioasă o smulse din visare.

— Tara? Ce-nseamnă asta?

Împărăteasa, mătușa sa, năvălise chiar atunci în camera fetei. Aceasta nu avu timp să-i răspundă. Lisbeth îl măsură din ochi pe Robin, care sărise în picioare și se înroșise ca un mac. Sentința căzu ca o ghilotină.

— Semielfule! îi porunci Împărăteasa, pe un ton glacial. Îți interzic să te apropii de moștenitoarea mea!

Lexic detaliat al AlteLumi (Și al altor lumi)

Uimitoarea altă lume

AltăLumea este o planetă magică, mai degrabă primejdioasă pentru turiștii inocenți (care sunt jupuiți de negustori și devorați de gânganii). Ea face înconjurul soarelui său arzător în paisprezece luni. Zilele durează douăzeci și șase de ore, iar anul numără patru sute cincizeci și patru de zile. Sunt șapte anotimpuri: Kaillos, Botant, Trebo, Faicho, Plucho, Moincho și Saltan. Clima e aici nesigură, fauna și flora agresive; totuși, locuitorii săi n-ar pleca pentru nimic în lume în altă parte, căci planeta lor este magnifică. În AltăLume, trăiesc popoare venite adesea de pe alte planete: dragoni, elfi, oameni, spiriduși, zâne, licorni, pegași, gnomi, ghicitori, tatrasi, uriași, pitici, vampyri etc.

Alte planete

Pământul este populat de oameni și de câțiva sorțitori aflați în misiune secretă.

Dranvougლისpenchir, planeta dragonilor, este cârmuită de Chandouvarilouvachivu, regele lor. Enorme reptile pot lua orice formă doresc, adesea omenească, și se bat alături de sorțitori cu demonii din Limburi.

Limburile sunt un univers paralel, alcătuit din planete conduse de făpturi numite „demoni”. Principalele șapte planete sunt numite „Cercuri”. Țelul demonilor este extrem de simplu: să cucerească universurile și să înfulece tot ce mișcă.

Santivor, planetă glacială a Ghicitorilor de Adevăr, cuprinde vegetale inteligente și telepate.

Principalele popoare și țări din AltăLume

Hymlia. Capitală: Minat. Stemă: Nicovală și ciocan de luptă pe fondul unei galerii de mină deschise. Locuitori: Piticii.

La fel de înalți pe cât de lați, cunoscuți pentru apetența lor pentru încăierări, pentru ura față de magie (deși sunt în stare să treacă prin piatră, ceea ce ei consideră a fi un har), pentru pasiunea pentru mine și cântecele lungi, complicate și adesea greu de ascultat, datorită urechilor astupate.

Krankar. Capitală: Kria. Stemă: Un copac deasupra căruia se află o măciucă. Locuitori: Trolii.

Utilizați adesea ca gărzi de corp datorită staturii lor impozante, trolii sunt vegetarieni, dar când se hrănesc involuntar cu carne, pot deveni căpcăuni.

Krasalvia. Capitală: Urla. Stemă: Un astrolab deasupra căruia se află o stea și simbolul infinitului (un opt culcat).

Locuitori: Vampyrrii

Vampyrrii din AltăLume se hrănesc cu sângele animalelor pe care le cresc. Cei care se hrănesc cu oameni sau cu ființe conștiente pe care saliva lor otrăvită le transformă în sclavii lor sunt eliminați fără milă de „Brigăzile Negre”, brigăzile vampyre.

Lancovit. Capitală: Travia. Stemă: Un licorn alb cu cornul aurit, dominat de cornul de lună de argint. Locuitori: Oamenii.

Puternic regat uman, Lancovitul este patria Tarei și a familiei din partea mamei, Selenă.

Mentalir, vastele câmpii din estul continentului Vou. Locuitori: Licornii și Centaurii. Nu există stemă.

Licornii se împart în două clanuri: gânditorii și animalele.

Centaurii sunt sălbatici și îi alungă pe cei care încearcă să vină pe teritoriul lor.

Omois. Capitală: Tingapour. Stemă: Păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Locuitori: Oamenii.

Cu o populație numeroasă, două sute de milioane de locuitori, Omois-ul e situat pe continental Tû.

Cărmuitorii săi sunt Lisbeth și Sandor, împărăteasă și imperator, mătușa și unchiul vitreg ai Tarei, și urmași ai lui Demiderus, Prea Înaltul Mag, întemeietorul Imperiului.

Salterens. Capitală: Sala. Stemă: Un vierme mare în poziție verticală ținând un cristal de sare albastră între dinți. Locuitori: Salterensii.

Salterensii sunt sclavagiștii din AltăLume. Ascunși în deșertul lor de nepătruns, amestec biped de leu și de ghepard, aceștia sunt pungași și hoți la drumul mare care exploatează minele de sare magică (condiment și totodată ingredient magic). Sunt cârmuiți de Marele Cacha și de Marele său Vizir Ilpabon, fiind împărțiți în mai multe triburi puternice.

Selenda. Capitală: Seborn. Stemă: Luna plină, de argint cu două arcuri, unul în fața altuia, cu săgeți de aur. Locuitori: Elfii.

Cu ochi de cristal, păr argintiu, deși se pot încrucișa cu oamenii, elfii masculi sunt înzestrați cu niște buzunare care cresc după procreare pentru a putea purta și ei bebelușul. Războinici renumiți, foarte periculoși și suspicioși, ei sunt cvasinemuritori, motiv pentru care au puțini copii. Robin, semielful, suferă din cauza metisajului său, din cauza căruia este respins de ceilalți elfi.

Smallcountry. Capitală: Small. Stema: Un glob stilizat înconjurând o floare, o pasăre și un păianjen. Locuitori: Gnomii, Spiridușii p'abo, Zânele și Goblinii.

Gnomii sunt albaștri, spiridușii verzi, goblinii cenușii și zânele multicolore. Felul de mâncare preferat al locuitorilor acestei planete sunt păsările și astfel, devorându-le, au ucis prădătorii de insecte. Așa că în Smallcountry se află cele mai mari insecte din AltăLume, atât de mari încât sunt folosite ca animale de călărie sau pentru țesut.

Tatran. Capitală: Cityville. Stemă: Un echer, un compas și un glob de cristal pe fondul unui pergament. Locuitori: Tatrisii, Cahmboumii, Tatzboumii.

Muncitori, organizați, tatrisii sunt administratorii AlteiLumi. Îi descoperi de multe ori în posturi de miniștri sau guvernatori. Probabil că la originea prodigioasei lor capacități intelectuale se află cele două capete ale lor. Cahmboumii, un fel de bulgări mari, galbeni, cu ochi roșii și tentacule, se manifestă și ei în domeniul administrației, adesea sunt bibliotecari. Tatzboumii sunt în general muzicieni și, datorită tentaculelor lor, interpretează melodii extraordinare.

Fauna, Flora și Proverbele din AltăLume

Astofelă

Astofelele sunt floricele roz cu proprietatea de a neutraliza mirosul timp de mai multe zile. Plantele au dezvoltat acest ingenios procedeu pentru a scăpa de erbivore, care depind de mirosul lor pentru a-i detecta pe prădători.

Balbună

De culoare roșie, balenele din AltăLume cântă melodii de neuitat și produc un lapte foarte apreciat de toată lumea. „Cântă ca o balbună” e un compliment extraordinar.

Beee

Oi cu o frumoasă lână albă, beeele sunt adaptate la anotimpurile foarte variabile ale planetei magice și își pot pierde blana sau o pot face să crească la loc în doar câteva ore. Crescătorii se

folosesc de altfel de această particularitate în momentul tunderii lor: ei le fac pe beee să creadă (în AltăLume, se spune „credul ca o beee”) că s-a făcut deodată foarte cald, iar acestea se debarasează imediat de blana lor.

Bendruc Hidosul

Divinitate a limburilor demonice, Bendruc este atât de hidos, încât până și ceilalți zei demoni au un anume respect pentru aspectul lui terifiant. Viscerele nu i se află în interiorul trupului, ci în afara lui, ceea ce, atunci când mănâncă, le permite admiratorilor săi să urmărească în direct, cu mare interes, procesul de digestie.

Bizzz

Mari albine colorate în galben și roșu, bizzzele, spre deosebire de albinele terestre, nu au ac. Singurul lor mijloc de apărare este secretarea unei substanțe toxice care otrăvește orice prădător care le atacă. Mierea produsă de ele pe baza florilor magice din AltăLume are un gust nemaipomenit. Se spune adesea în AltăLume „Dulce ca mierea de bizzz”.

Bllli

Blllii sunt pești înaripați care-și petrec o parte din timp în apă și restul, atunci când trebuie să se reproducă, pe uscat. Deosebit de grațioși și magnifici prin culorile lor sclipitoare, sunt utilizați adesea ca element de decor, în piscine luxoase.

Blurps

Uimitoare dovadă a inventivității magiei din AltăLume, blurpsii sunt plante insectivore. Ascunse sub pământ,

asemănându-se unor saci mari din piele maro, ele se deschid pentru a-l înghiți pe imprudent. Puii de blurps arată ca niște termite și se ocupă cu aprovizionarea plantei-mamă cu apă și victime. Ajunși mari, ei se îndepărtează de cuib și își plantează rădăcinile, înfigându-se în pământ, iar procesul se repetă. În AltăLume se spune adesea „S-a rătăcit într-un cuib de blurpsi”, pentru a denumi pe cineva care n-are nicio șansă de scăpare.

Bobelă

Splendidă pasăre din AltăLume, într-o câțva asemănătoare cu papagalul.

Briliante

Înrudite cu zănele, minusculele briliante, așa cum le indică și numele, strălucesc în întuneric ca niște becuri de 100 de wați. În schimb micilor cuiburi pe care li le fac oamenii, sub formă de lampadare sau de lămpi transparente, ele luminează în toate căminele din AltăLume. Înzestrate cu aripi, ele au forma unor omuleți.

Brrraaa

Enorme, lente, încăpățănate, aceste brrraaa sunt una dintre principalele producții din Gandis, țara Uriașilor. Brrraaa, extrem de suspicioase, atacă tot ce văd, până la epuizare. Se spune adesea „încăpățânat ca un brrraaa”.

Chatrix

Utilizați adesea drept câini de pază, chatricșii sunt niște hiene negre și mari, cu dinți otrăvitori.

Croagrișe

Sucul de croagrișe potolește setea și răcorește. Ușor acidulat, el este una din băuturile favorite ale celor din AltăLume.

Crochieni

Șacali din deșertul Salterens, crochienii vânează în haită.

Crunchille brune

Plante în formă de inimă cu frunze comestibile. Mulți călători au putut supraviețui fără niciun alt aliment în afara frunzelor de crunchille. Se mai numește și „planta călătorului”.

Discutarium

Entitate inteligentă care recenzează toate filmele, cărțile și alte producții artistice de pe Pământ, din AltăLume, de pe planeta Dranvouglishpenchir, dar și din Limburile demonice. Aproape că nu există întrebare la care Vocea, emanație a Discutarium-ului, să nu poată răspunde.

Drago-tyranozaur

Încrucișare de reptile și de dinozauri, reprezintă unul dintre motivele pentru care turismul este puțin dezvoltat în pădurile din AltăLume.

Efrit

Rasă de demoni care s-a aliat cu oamenii împotriva celorlalți demoni în timpul mării bătălii a Faliei. Drept mulțumire, au primit din partea lui Demiderus permisiunea de a veni în universul nostru la simpla chemare a unui sorțitor. Au hotărât

să-și folosească puterile pentru a-i ajuta pe oamenii din AltăLume. Cei mai slabi dintre ei sunt utilizați ca servitori, mesageri, polițiști etc.

Elementar

Există mai multe feluri de elementari: de foc, de apă, de pământ și de aer. Sunt în general prietenoși, în afară de elementarii de foc, care au un caracter destul de urât, și îi ajută cu plăcere pe locuitorii AlteiLumi la muncile lor menajere cotidiene.

Gelisor

Divinitate minoră a Limburilor demonice, a cărei respirație duhnește atât de urât, încât adoratorii nu pot pătrunde în sanctuarul lui decât cu botul/mutra/chipul acoperit(ă) de o pânză aromatizată. Nici măcar muștele nu pot supraviețui în templul lui Gelisor. Iar cu ocazia reuniunilor cu ceilalți zei, este rugat să-și spele colții înainte de a veni în mijlocul lor, pentru ca atmosfera să fie cât de cât suportabilă. Este, de asemenea, interzis să fumezi în apropierea lui Gelisor.

Ghicitorii de Adevăr

Vegetale inteligente, originare din Santivor, glaciala planetă situată în apropierea AlteiLumi. Ghicitorii sunt telepați, fiind capabili să deceleze cea mai mică minciună. Muți, ei comunică prin intermediul gnomilor albaștri, singurii care sunt capabili să le înțeleagă gândurile.

Gluton sugrumător

Așa cum o indică și numele său, glutonul sugrumător e un animal cu blană, cu trupul alungit, care își utilizează corpul ca pe o frânghie pentru a-și sugruma victimele.

Glurpși

Saurieni verzi și gri. Fac cursurile de apă puțin potrivite pentru scăldat.

Jurstal (pl.: jurstale)

Difuzate de Telecristal, jurstalele sunt știrile din AltăLume, pe care sorșitorii și nonso le recepționează pe panourile de cristal și pe alte globuri de cristal.

Kalornă

Încântătoare flori de pădure, Kalornele sunt alcătuite din petale roz cu alb, ușor dulcege, ceea ce face din ele niște alimente foarte apreciate de erbivorele și omnivorele din AltăLume. Pentru a evita extincția, Kalornele și-au dezvoltat trei petale capabile să perceapă apropierea unui prădător. Aceste petale, de forma unor ochi mari, le permit să se ascundă foarte repede în pământ. Din păcate, Kalornele sunt și deosebit de curioase și își ițesc vârful petalelor adesea mult prea devreme pentru a mai putea scăpa de cei care vor să le culeagă. Nu se spune oare „curios ca o Kalornă”?

Kax

Este un ceai supranumit „molmol”, pentru că e foarte relaxant. „Ești un adevărat kax” sau chiar „Oh, molmolul” sunt injurii folosite la adresa unei persoane puțin dinamice.

Keltril

Foarte maleabil, ușor și rezistent, de culoare argintie, keltrilul este prelucrat de pitici, care îl vând (foarte scump!) elfilor și oamenilor.

Kidikoi

Mulți magi s-au arătat interesați de ciudatele proprietăți ale acadelor profetice Kidikoi, fără să primească alt răspuns decât kilograme în plus și carii. Este adevărat că miezul lor prevestește viitorul, dar de multe ori e greu să înțelegi prezicerile lor, alcătuite în mod malițios de spiridușii p'abo.

Krakdent

Krakdenții seamănă cu niște adorabile jucării de pluș cu ochi mari, inocenți. Păzea! Cel care vrea să-i mângâie trebuie să fie foarte atent, căci sunt animale de pradă. Mulți turiști și-au pierdut viața în timp ce spuneau: „Oh, uite dragă, cât e de drag...” Multe crime deghizate în accidente au fost comise, de altfel, grație existenței Krakdenților.

Krekrekre

Mici rozătoare cu blana galben-lămâie, asemănătoare cu iepurele, krekrekre, datorită mediului înconjurător foarte colorat din AltăLume, scapă cu ușurință de prădătorii lor. Deși carnea le e destul de fadă, ea potolește foamea călătorului sau a vânătorului răbdător. În AltăLume, krekrekre sunt crescuți și în captivitate.

Muuuu

Aceștia sunt elani fără coarne, cu două capete. Când un cap mănâncă, celălalt stă de pază pentru a-i supraveghea pe prădători. Pentru a se deplasa, Muuuuii fac la fel ca și crabii, aleargă pe-o parte.

Nonso

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care nu posedă harul magiei.

Păianjen

Păianjeni cu opt picioare și coadă de scorpion, acestora le plac șaradele și îi devorează pe imprudenții care nu prea au imaginație.

Pegas

Pegașii sunt cai argintii înaripați. Oasele lor sunt goale pe dinăuntru și nu au copite, ceea ce nu îi ajută să se cațere în copaci sau pentru a-și face cuiburi, dar au gheare de pasăre, retractile, de temut.

Piqqq

Așa cum le indică numele, piqqqi sunt insectele din AltăLume care, ca și tăunii, se hrănesc cu sângele victimelor lor. Cu deosebirea că ei injectează un venin puternic pentru a fluidiza sângele prăzii, și așa se face că mulți traduci, muuui sau beee sunt pur și simplu goliți de sânge după ce au fost atacați de piqqqi. Din fericire, ei își fac veacul mai ales în preajma mlaștinilor, în care își depun ouăle.

Puf-puf

Mici cutii animate, pe șase lăbușe, puf-puf-urile sunt măturătorii din AltăLume. Cel care lasă să-i cadă ceva trebuie să fie foarte atent, căci puf-puf-urile se reped imediat să-l înghită.

Puic

Șoricei roșii capabili să se teleporteze fizic dintr-un loc în altul și înzestrați cu două cozi. Dușmanul lor natural este **mrrrr**, un soi de pisică mare, portocalie, cu urechi verzi, care are aceeași capacitate de teleportare.

Prrutt

Plante carnivore din AltăLume de un galben cadaveric, ele răspândesc o puternică miasmă de stârv pentru a-i atrage pe cei ce se hrănesc cu hoituri și pe prădători. Și îi înghit de îndată ce se află îndeajuns de aproape de tentaculele lor.

Scoop

Este o cameră prevăzută cu aripi care nu trăiește decât pentru a filma. Se hrănește cu celuloză.

Snuffy hoinar

Semănând cu o vulpe bipedă, îmbrăcat cel mai adesea în zdrențe, cu un sac mare atârându-i pe-o parte, snuffy-ul hoinar fură de prin cotețe și spașuniere, ceea ce face să nu fie prea iubit de fermierii din AltăLume. Are particularitatea puțin comună de a se dedubla, ceea ce îi permite să scape din închiisorile unde e adesea închis.

Sopor

Plante înzestrate cu flori mari, înmiresmate, acestea atrag în capcană insectele și animalele cu polenul lor soporific. Odată victima adormită, o stropesc cu polen pentru ca aceasta să joace rolul de agent fecundator. Motiv pentru care în vecinătatea lanurilor de sopor se văd adesea animale carnivore care au învățat să-și țină respirația cât înșfacă prada și o scot din lan. În AltăLume se zice adesea: „Plicticos ca un lan de sopor.”

Sortitori

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care posedă arta magiei.

Spașuni

Curcani uriași, aurii, spașunii își datorează supraviețuirea ca specie doar faptului că sunt foarte prolifici. Se zice adesea în AltăLume „prost ca un spașun” sau „îngâmfat ca un spașun”.

Spașunier

Echivalentul unui coteț din AltăLume.

Șaman

Șamanii sunt vracii, medicii din AltăLume. Căci dacă toți sortitorii pot aplica un Reparus, există numeroase boli care nu pot fi tratate cu ajutorul acestui sortț atât de practic.

Taludi

Taludi-urile sunt niște mici animale, cu trei ochi în formă de cască albă, care sunt capabile să înregistreze orice. Se hrănesc

cu pelicule sau cu electricitate și văd dincolo de iluzii, ceea ce face din ei niște martori prețioși și care nu pot fi corupți. E suficient să-i pui pe cap ca să vezi tot ce au văzut și ei.

Taormi

Redutabili șoricei cu cap de furnică, a căror înțepătură e cumplit de dureroasă, taormii sunt capabili să decimeze o pădure întreagă atunci când unul dintre furnicare/cuiburi se decide să migreze. Produc, de asemenea, o miere foarte dulce, apreciată de animalele din AltăLume, dar greu de obținut fără să te coste viața.

Tatrolî

Măsurile de pe Pământ și cele din AltăLume fiind diferite, am convertit direct unitățile de măsură pe care mi le dădea Tăra, tatrolîi în kilometri și batrolîi în metri. Un trol având o înălțime de trei metri, înseamnă că un batrol echivalează cu un metru cincizeci, iar un tatrol cu un kilometru și jumătate.

Tăun

Înțepătura lor este foarte dureroasă. Strecurându-se peste tot, aceștia atacă tot ceea ce mișcă, fără alegere. Majoritatea sorșilor împotriva insectelor le au în vedere pe aceste gânganii afurisite.

Tricroci

Arme vrăjite ce-și găsesc negreșit ținta, compuse din trei vârfuri mortale, muiate adesea în otravă sau într-un anestezic,

în funcție de planul agresorului, dacă vrea să-i ia victimei sale viața sau doar s-o adoarmă.

T'sili

Viermi minusculi ce trăiesc în deșertul Salterens, t'silii atacă tot ce mișcă și întind o capcană mortală oricui se încumetă să pună piciorul în deșertul lor și nu știe să se ferească.

Traduci

Erbivore mari crescute pentru carnea lor delicioasă și pentru blana lor cu firul foarte lung, aspru și tare, traducii sunt înzes-trați cu glande sudoripare care degajă un miros cumplit. „Duh-nești ca un traduc bolnav” e una dintre insultele des întâlnite din AltăLume.

Tzinpaf

Delicioasă băutură gazoasă pe bază de cola, mere și portocale sau cireșe, Tzinpaf-ul e o licoare foarte apreciată în AltăLume.

Uriaș de oțel

Copaci indestructibili — cu excepția cazului când se folosește magia —, Uriașii ating o înălțime de până la trei sute de metri și servesc drept suport pentru cuiburile gigantice ale pegașilor sălbatici.

Usucă-trupul

Entități imateriale, sub-elementari ai vântului, sunt folosite în băi, dar și la navigația din AltăLume, caz în care se numesc „suflă-vânt”.

Vierme-pisălog

Viermele-pisălog se reproduce infiltrându-și larvele sub pielea animalelor, în timp ce acestea dorm. Deși nu e mortală, mușcătura lui e dureroasă și trebuie dezinfectată imediat, înainte ca larvele să se propage în organism.

Vrrir

Redutabile feline albe cu șase labe, Vrririi sunt însoțitorii vrăjiți ai Împărătesei. Circulă liber prin palatul ei, orbi la prezența celorlalți.

Cuprins

Anterior în <i>Tara Duncan</i>	13
I. Dragonul	18
II. Pergamentul.....	27
III. Pe pământ.....	32
IV. Harpiile.....	49
V. Glifele	60
VI. Misiunea	67
VII. Umbra trecutului	87
VIII. Bomba din AltăLume	100
IX. Moartea pietrei.....	126
X. Crime și uneltiri	130
XI. Călătoria la Londra	141
XII. Aurul Rinului	162
XIII. Dosarul ascuns	190
XIV. Lumea distrusă	197
XV. Un tren pentru Stonehenge.....	208
XVI. Castelul Nonso	228
XVII. Jeremy.....	239
XVIII. Jordan	248

XIX. Enigma păianjenului	259
XX. Tentativă de crimă	281
XXI. Gânguritul porumbeilor.....	295
XXII. Angelica	307
XXIII. Luptă între gărzi.....	315
XXIV. Mânia Isabellei	334
XXV. Tabloul	341
XXVI. Duhul lui Danviou.....	357
XXVII. Familiarul.	368
XXVIII. Ambuscadă la conac	375
XXIX. Maestrul Chem.....	408
XXX. Taxiurile zburătoare	415
XXXI. Dragonul renegat	430
XXXII. Charm	447
Epilog.....	458
Lexic detaliat al AlteiLumi (Și al altor lumi).....	463

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

Într-un laborator din imperiul Omois, pe planeta AltăLume, are loc o confruntare între două ființe. De sfârșitul luptei dintre ele vor depinde viitorul Pământului și soarta unor adolescenți cu puteri ciudate. Dar singurul martor al acestei întrevederi este un trup fără viață. Cine îl va face pe acesta să vorbească?

Cu siguranță, nu Tara Duncan. Tânăra sortitoare, prințesa moștenitoare din Omois, are destule de făcut pe Pământ. Magia sa, devenită prea puternică pentru ea, s-ar datora unei manipulări genetice care ar pune-o în pericol de moarte. Mai mult, dușmani monstruoși amenință planeta și o silesc pe Tara să vină în ajutorul unui Pământean cu puteri neobișnuite.

Îngrijorată dar hotărâtă, moștenitoarea imperială se îndreaptă spre Anglia și spre situl megalitic de la Stonehenge. Ajutată de străbunicul ei, câinele Manitou, de semielful Robin, de Fafnir, de Moineau Bestia, de Fabrice și de Cal, istețul Hoț, va reuși oare Tara să apere Pământul și să elucideze taina nașterii ei?

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-246-6

